

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POPPY J.
ANDERSON

Tatlı Niyetine Öpücük

*Aşkın
Tadı*
②

**Bro
Sis**

Roman

hep
kitap

“Aşkın Tadı”

isimli üç

kitaplık dizi

İçinde Aşk Var’dan sonra

ikinci romanı

Tatlı Niyetine Öpücük

ile devam ediyor.

Romantik ve

lezzetli mi

lezzetli bir

serüven daha...

Aşkın Tadı ②

Nick O'Reilly yaptığı
yemeklerle olduğu kadar
dış görünüşüyle de kadınların
aklını başından alan bir şef.
Çapkın, esprili, hayattan keyif
almayı bilen bir adam.
Ancak bazen çabuk sinirleniyor;
özellikle de yaptığı yemekler
eleştirildiği zaman!
Londra'dan Boston'a
kısa bir süre önce taşınmış olan
gazeteci Claire ise Nick'in
bu özelliğinden haberdar değil.
Kaderin ağlarını
ördüğünden de...

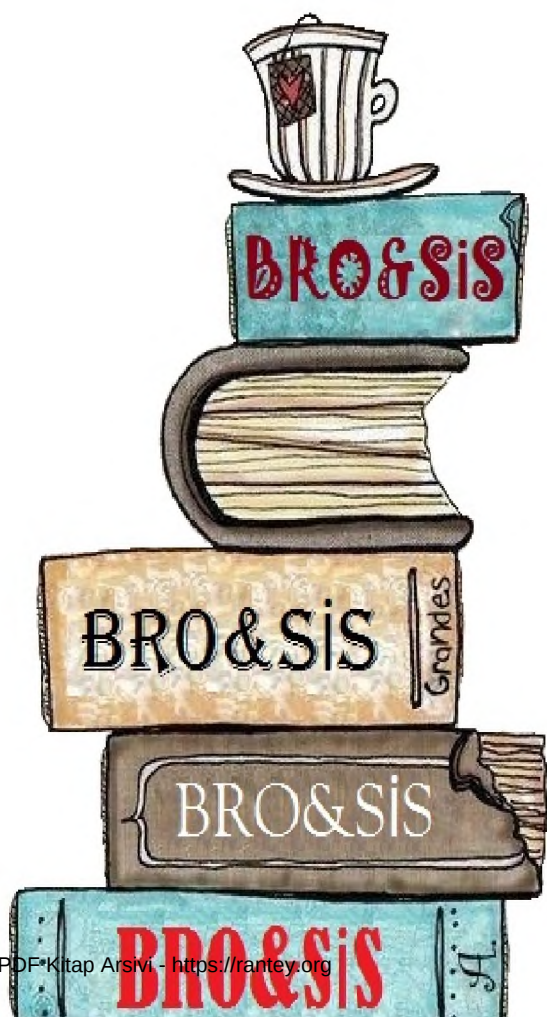
ISBN 978-605-192-086-3

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

Aşkın Tadı – 2
Tatlı Niyetine Öpücük

Orijinal adı: Taste of Love -
Küsse zum Nachtsch Vol 2
© by Bastei Lübbe AG, Köln, 2017
Yazan: Poppy J. Anderson
Almanca aslından çeviren: Esra Even

© hep kitap 2017
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden
yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

1. baskı / Temmuz 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-086-3

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilner Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize Sanayi Bölgesi
1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul
Sertifika no: 31345

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tesisi olan Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞKIN TADI – 2
TATLI NİYETİNE ÖPÜCÜK
Poppy J. Anderson

Çeviren:
Esra Even

hep
kitap

Ücretsiz E-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nancy için

“**N**icky, dün senin o çok sevdiğin bademli kekten yaptım. Bir dilim ister misin?”

Nick O'Reilly büyükannesinin akıtan lavabosunun altına yatmış, gevşeyen boruyu inceliyordu. Yukarı doğru seslendi: “İsterim tabii. Kalanını da işe götürmem için paket yapar mısın?”

Büyükannesinin gösterdiği tepkiyi göremese de kıkırdamasından cevabının ne olduğunu anlamıştı. Elindeki kerpetenle önündeki boruyu sıkmaya çalıştı. Boşa konuştuğunu bile bile olabildiğince nazikçe sordu: “Madem gider borusu iki haftadır tıkalıydı neden bir tesisatçı çağırmadın?”

“Tesisatçıların ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı senin?” Büyükannesinin kızgın sesi lavabonun altındaki dolabın içine işledi. Lanet olası dolap çok dardı, Nick'in neredeyse hiç hareket edecek yeri yoktu. “Hatta yolda geçen zamanı da ücrete dahil ediyorlar! Yemek yemek için yolda bir benzincide dururlarsa hiç şaşırmam. Eminim benzincide geçirdikleri zamanı da faturaya eklerler. Hayır! O sahtekârlar benden beş kuruş koparamazlar.”

Nick büyükannesinin onu göremediğinden emin olduğu için suratını buruşturdu, görse kıyametin kopacağını biliyordu. Nick onun yakınlarındayken küfretmekten bile çekinirdi, çünkü ne yaşı ne de hatırı sayılır iriliği, büyükannesinin kulaklarını çekmesine engel değildi. Bu yüzden de başkalarının cimrilik olarak gördüğü tutumluluğunun, suratını buruşturmasına neden olduğunu görmesini istemedi. Kaç defa ona istediği ufak tefek şeyler için rahatça para harcayabileceğini söylemiş-

ti. Büyükannesi, her film eninde sonunda televizyona gelir diyerek, parasına kıyamadığı için sinemaya bile gitmiyordu. Oysa Nick, Boston'm en lüks restoranlarından birinin şefi olarak, onu rahatlıkla destekleyecek kadar para kazanıyordu, büyükannesinin artık parayı dert etmesine gerek yoktu. Evde bir şey bozulduğunda rahatlıkla tamirci çağırabilirdi.

Ama büyükannesi hayatı boyunca tutumlu olmak ve her kuruşun hesabını yapmak zorunda kaldığından, harcamaları konusunda çok katıydı. Bu yüzden Nick kısıtlı boş vakitlerini genelde büyükannesine uğrayarak ve asıl mesleği aşçılık olmasına rağmen lavabo gideri tamir ederek geçiriyordu. Nihayetinde, itiraf etmese de Maggie O'Reilly'nin torununun ziyaretlerinden çok zevk aldığını biliyordu. Bu yüzden sürpriz yaparak ona Boston, Charlestown'da -yirmi yaşında Detroit'e taşınana kadar yaşadığı şehirde- bir ev almıştı. Tam da düşündüğü gibi büyükannesi şehrin İrlandalıların çoğunlukta olduğu bu mahallesinde, özellikle de kuzeni birkaç sokak ötesinde yaşadığı için çok mutluydu. Ama büyükannesi en çok onu bademli keklerle besleyebildiği zaman mutlu oluyordu. Nick'in de lavabo tamiri karşılığında koca bir parça kekle ödüllendirilmeye bir itirazı yoktu. Her ne kadar kendini yemek pişirme sanatına adanmış olsa ve restoranı Knight's'ta her gün hazırladığı seçkin mönülerle müşterilerini büyülese de hiçbir şey büyükannesinin bademli kekinin yerini tutamazdı. Hiçbir *crème brûlée*, hiçbir çikolatalı sufle bu kekle yarışamazdı. Daha eve girdiği anda kekin kokusunu almış, anında ağzının suyu akmaya başlamıştı. O andan itibaren midesi, kendini gürültülü bir şekilde hissettirmeye başlamıştı. Belki de motoruna atlayıp büyükannesine gelmeden önce kahvaltıda sadece bir kahveden fazlasını tüketmiş olsaydı şimdi böyle hissetmeyecekti. Yeni yemekler yaratmak için neredeyse gün ağarana kadar mutfakta geçirdiği gece etkisini göstermeye başlamıştı.

Hayalinde, bademli kek dilinde dağılırken, bir kulağıyla büyükannesinin hâlâ tamircilerin fahiş fiyatları hakkında söylendiğini duyuyordu. Neredeyse yüksek sesle güldü. Restoranında bir aperiitif kırk dolar civarında, yani çocukluğunda bü-

yükannesinin onu ve kız kardeşini bir hafta doyurmak için yaptığı alışverişe harcadığı para kadardı. Büyükannesi için, onunki gibi bir restoranda yemek yemek ve ufacık bir porsiyon kaz ciğeri için akıl almaz paralar harcamak düşünülemezdi.

Büyükannesinin tutumluluğu bazı açılardan ona da geçmişti. Limanda eski bir çatı katında oturuyordu, süslü püslü eşyalara hiç değer vermiyor, hâlâ yıllar önce New York'ta bir poker gecesinde kazandığı motosikleti kullanıyordu. Ama iyi bir yemek için seve seve para harcardı. Binbir emekle kazandığı parasını, nasıl olsa vakit ayıramayacağı bir tatile ya da zenginlerin hava atmak için taktıkları aşırı pahalı saatlere harcamak yerine biriktirmeyi tercih ediyordu. Gerçi son zamanlarda babası Detroit'ten arayıp ikinci karısının bir ton nafaka istediğinden yakınarak ondan para istemiş, Nick de kendinden beklenmeyen bir hareketle bulunarak ona para göndermişti. Ama elbette bunun yerine; kendine 2009 mahsulü pahalı bir Château Mouton Rothschild satın alarak bir gulaşa karıştırmayı ve harcadığı paranın tadını çıkarmayı tercih ederdi.

"Bu kadar erken saatte kalkıp geldiğin için minnettarım Nick. Eminim yapacak çok işin vardı, öyle değil mi?"

"Büyükanne buraya gelmem için sadece bir telefonunun yeterli olduğunu biliyorsun. Neden beni aramak için bu kadar bekledin?"

Büyükannesinin sesi neredeyse kısıldı. "Seni rahatsız etmek istemedim. Restoran yüzünden her zaman işin başından aşkın oluyor."

Nick, "Evet ama senin giderini tamir etmek için her şeyi bırakıp gelirim" diyerek şefkatle kesti büyükannesinin sözünü. Musluk dolabının içi gittikçe daha boğucu olmaya başlamıştı, Nick boruyu biraz daha sıkamak için kerpeteni başının üstüne doğru kaldırdı.

"Himm." Büyükannesi bir konu hoşuna gitmediği zamanlarda yaptığı gibi yine konuyu değiştirdi. "Yakınlarda Natalie ile konuştun mu?"

Nick iç çekip sessizce ona kadar saydı. Büyükannesini kandıramayacağını bile bile, alaycı bir tonla cevap vermeye çalıştı.

“Natalie’yi tanıyorsun. Eminim hâlâ boşanmayı kutluyordur, o yüzden aramaya vakti yoktur. Belki de ona bir tebrik kartı yollamalıyım.”

Ailede bir boşanma daha yaşanmasından hiç hoşnut olmayan koyu Katolik büyükannesi, “Bu söylediğini hiç komik bulmuyorum Nicky” diye söylendi.

Nick omuz silkmekle yetindi. “Boşanmalar bu günlerde dünyanın sonu değil. Ayrıca eminim bir dahaki sefere nelere dikkat etmesi gerektiği konusunda pek çok şey öğrenmiştir.”

Büyükannesi ufak bir çılgılık attı. “Tekrar ediyorum, bunu hiç komik bulmuyorum. Kız kardeşin boşanmış bir kadın ve bizim desteğimize ihtiyacı var. Nicky neden onu arayıp Boston’a, bizi ziyarete gelmesini söylemiyorsun? Buraya taşındığından beri ziyaretimize gelmedi. Ona restoranını gösterebilirsin.”

Nick nazıkçe, “Benim restoranım değil” diyerek itiraz etti. “Ben orada sadece aşçıyım...”

Büyükannesi anında düzeltti: “Şef. Gereksiz yere fazla alçakgönüllü davranma. Bu kadar şık bir restoranın şefi olarak kız kardeşine gerçekten iyi bir örnek olabilirsin.”

Nick, kız kardeşini Boston’a davet ederek ona rehberlik etmek zorunda kalmak konusundaki isteksizliğini büyükannesinden gizlemeye çalışarak mümkün olduğunca nazik bir şekilde açıklamaya çalıştı: “Natalie Boston’a gelmek istiyorsa gelsin tabii ki. Ama bence şu aralar kendine müstakbel bir eski kocu bulmakla meşguldür.”

“Sen bugün beni kasten kızdırmaya çalışıyorsun. İtiraf et!”

Kasten yapmak istediği son şey büyükannesini kızdırmaktı. Ama onunla kız kardeşi hakkında uzun uzun konuşmaya da niyeti yoktu. Bir yandan yirmi beş yaşındaki kız kardeşinin boşanmış olması ve üniversiteyi New York’ta bir butikte çalışmak için bırakması hiç hoşuna gitmiyordu. Öte yandan biraz vicdan yapıyordu, çünkü o da on yedi yaşında Mathieu Raymond’un mutfağında çalışabilmek için New York’a gitmişti. Bunun kız kardeşini nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Büyükannesi o zamanlar on beş yaşında olan kız kardeşiyle ilgilenmeye devam etmişti, ama Natalie en kibar deyişle uçarı diye nitelendi-

rilebilecek annelerine gereğinden fazla çekmişti. Aslında Nick kız kardeşinin evlenmek üzere Las Vegas'a kaçmak için yirmi üç yaşma kadar beklemesine ve o zamana kadar çoktan çoluk çocuğa karışmamış olmasına dahi hayret etmişti.

Natalie'yi düşününce her zaman olduğu gibi içini bir öfke dalgası kapladı. Ne de olsa kız kardeşi, büyükannesinin onu yollayabilmek için yıllarca çabalayarak para biriktirdiği okulu, sıkıcı olduğu bahanesiyle bir anda bırakmıştı. Kendisinin de eğitiminin ilk zamanlarında, aylarca sadece soğan doğramayı sıkıcı bulduğunu anlattığındaysa onu küçük burjuva olmakla suçlamıştı. Nick hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu: Natalie'nin inanılmaz derecede pahalı bir eğitimi bir kenara atması mı, yoksa onu küçük burjuva olarak adlandırması mı?

O ve küçük burjuvalık! Homurdandı. Paul Bocuse ne kadar fırıncıysa o da o kadar küçük burjuvaydı.

"Natalie Boston'a ziyarete gelse fena mı olur, Nicky? Belki gelecek hafta sonu? Üçümüz birlikte bir şeyler yaparız."

Nick keyfinin daha fazla kaçmasını istemediği için cevap vermedi. Gelecek hafta sonu için başka planları vardı. Yeni mönüsünü takdim edecek, gelen iltifatları kabul ederek arkadaşlarının düzenlediği, pek de çekingen olmayan kadınların katıldığı bir partide boy gösterecekti. Ateşli ve tutkulu seks ile hafta sonunu taçlandırmayı umuyordu. Hayır, kız kardeşinin bu ihtimalleri yok etmesine izin vermeyecekti.

Yeni taktığı boruyu son bir defa sıkarak, son derece küçük ve dar olan dolaptan dışarı doğru kayd. Bir metreden az bir mesafede duran büyükannesine nazikçe, "İşte oldu. Bunun işe yaraması lazım. Olmazsa bir tamirci çağır büyükanne. İtiraz istemiyorum" dedi.

Büyükannesi iç çekerek ona kız kardeşinin ziyareti konusunun henüz kapanmadığını hatırlattı. Nick büyükannesinin bu hareketini görmezden gelerek musluğu açtı. Ellerini yıkar, esnemesini bastırmaya çalışarak, suyun problemsiz akışına baktı.

"Teşekkür ederim, Nicky."

"Teşekküre gerek yok." Arkasına dönerek büyükannesine

gölümsedi. “Bir dahaki sefere lütfen çekinme, beni daha erken çağır.”

“Ah!” Büyükannesi omuzlarını silkti ve dolaptan bir tabak çıkarmaya yeltendi. Nick’in midesi çoktan hoş bir beklentiyle guruldamaya başlamıştı. “Benim işlerim bekleyebilir, merak etme. Şu yemek dergisinde restoranının her zaman dolu olduğu yazıyordu.”

Nick neşeyle suyu kapatıp mutfak havlusuna uzandı. İstemeden de olsa gülümsedi. “Ne zamandan beri yemek dergileri okuyorsun?” Mutfak tezgâhına yaslandı. Büyükannesinin onun için masayı kuruşunu ve ona on yaşında doğum gününde hediye ettiği kahve fincanına uzanışını izliyordu. Bazı şeyler hiç değişmiyor, diye düşündü.

“Hayır, ben okumadım” dedi büyükannesi ve gülümsedi. “Makaleyi bana Natalie okudu. Seninle çok gurur duyuyor, Nicky. Ayrıca kilisenin birkaç müdavimi de kariyerini takip ediyor. Geçen pazar Ella Carpenter kocasını evlenme yıl dönümünde Knight’s’a götürmek istediğini söylüyordu. Şimdiden bir masa ayırtmışlar.”

“Ella Carpenter mı?” Suratını buruşturdu. “Şu İrlanda yahnisinin tarifini senden araklayıp sonra da kendinin diye yutturmaya çalışan kadın değil mi o?”

Büyükannesi bir an için kızardı ve eliyle boş ver der gibi bir işaret yaptı. “Aa... o mu? O sadece bir yanlış anlaşılmaydı.”

Nick kaşlarını öyle bir yukarı kaldırdı ki alm bir muşmula gibi buruş buruş oldu. Yanlış anlaşılma? Ella Carpenter yıllık kilise bilmem nesinde büyükannesinin tarifine göre pişirdiği yahnisiyle en büyük ödülü kazandığında büyükannesinin nasıl sinirden kudurduğu, daha dün gibi gözünün önündeydi. Haftalarca büyükannesini her ziyaret ettiğinde Ella’nın cehennemlik bir kadın olduğunu dinlemek zorunda kalmıştı. Şimdiyse bu olay sadece bir yanlış anlaşılma olmuştu. Ah bu kadınlar!

Don Vito Corleone’ye yakışacak bir sükûnetle, son derece ciddi bir şekilde büyükannesine, “Restorana geldiklerinde yemeğine bir şey karıştırmamı ister misin? Eser miktarda müshil belki?” dedi.

Büyükannesinin onunkine çok benzeyen mavi gözleri yuvalarından fırladı. “Ne? Elbette hayır!”

“Ah!” Umursamadan tırnaklarını inceledi. “O küstah tarif hırsız bu hak ediyor, büyükanne. Belki tuvalette geçen bir geceden sonra aklı başına gelir de O’Reilly’lerin tarifini çalmanın ne demek olduğunu anlar.”

“Kendine gel! İnsanlar ne der? Hem Rahip Fitzgerald öğrenirse neler olur bir düşünsene!”

Nick, sinsî bir gülümsemeyle cevap verdi: “Rahip Fitzgerald da seni ileride günah çıkarma sırasında bekletmekten vazgeçer.”

“Nick, bu hiç komik değil.”

Nick büyükannesinin kızgınlıkla suratını buruşturduğunu fark edince kendini bir an sigara içerken yakalandığı için okul müdürüne ihbar edilen on üç yaşındaki hali gibi hissetti. Büyükannesi onu dillere destan bir şekilde azarlamıştı. Ardından bir daha değil içmek, sigaraya bakmaya bile cesaret edememişti. Her ihtimale karşı altını çizdi: “Sadece şaka yapıyorum, büyükanne.”

“Umarım öyledir!”

“Madem ısrar ediyorsun, Ella Carpenter’ın yemeğine müshil koymam.” Yaslandığı tezgâhtan kuvvet alarak sandalyeye doğru hamle yaptı. “Hak ediyordu ama neyse” dedi. Sandalyeye oturmadan eğilip büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bana bir dilim bademli kek sözün vardı?”

Büyükannesi sesini çıkarmadan önüne kahvesi ile kekini koydu. Tam keki yiyecekken büyükannesinin, sağ koluna sabitlenen delici bakışlarını üzerinde hissetti. Elbette büyükannesini neyin rahatsız ettiğinin gayet farkındaydı. Bu konuda birçok kez tartışmışlardı. Büyükannesi yaptığı bazı şeyleri onaylamıyordu. Dövmeleri de onaylamadığı şeyler listesinin başında yer alıyordu.

“Benim zamanımda sadece ağır suçlular dövme yaptıırırdı” diye söylenerek sandalyeye çöktü.

“Senin zamanında, ceza olsun diye hırsızların ellerini de kesiyorlardı” diye sakince cevap verdi Nick ve büyükannesinin

köpürmesini bekledi.

Büyükannesi köpürmek yerine üzgün üzgün başım salladı. “Bunu yaparken aklından neler geçiyordu?”

Aklından fazla bir şey geçmemişti. Ama dövmeleri hakkındaki detayları büyükannesiyle paylaşamazdı. İşin aslı, Yeni Zelanda’da bir yemek turundayken inanılmaz derecede seksi bir kadınla tanışmış ve onunla son derece ateşli iki hafta geçirmişti. Zara, onu atalarının Maoriler’ olduğuna ikna etmeye çalışmış, o ise buna ancak Zara’nın vücudunun esnekliğini kendi gözleriyle gördüğü zaman inanmıştı. Bu egzotik kadınla, onun göbek dansı becerilerinin tadını çıkararak geçirdiği iki haftanın ardından, kafasında düzinelerce yeni tarif fikri, kolları dövmelerle kaplı bir şekilde şehre dönmüştü. Kırk yıl uğraşa büyükannesini kollarını süsleyen bu geleneksel Maori desenlerinin hoşuna gittiğine ikna edemezdi. Büyükannesi için dövmeler, hapiste geçirilen günlerin hatırası olarak kalacaktı.

“Ya kibar ve güzel bir kadınla tanışırsan ne olacak? Kibar kadınlar dövmelerden hoşlanmaz.”

Nick bademli kekini yutarken, büyükannesini incitmeden ona nasıl hayatta isteyeceği en son şeyin kibar bir kadınla beraber olmak olduğunu anlatabileceğini düşündü. Kibar kadınlarla eğlenmenin mümkün olmadığı tecrübeyle sabitti onun için. Kibar kadınlar sorunsuz ateşli seksle yetinmiyor, parmaklarına bir yüzük, müstakil bir ev ve bu müstakil evi koruyacak Buddy isimli bir köpek de istiyorlardı. Kibar kadınlarla işi olmazdı. Ona dövmelerini yalamaktan zevk alacak, kulağına edepsiz şeyler fısıldayarak iç çamaşırları olmadan titreyen motoruna binmekten çekinmeyecek kadınlar gerekiyordu.

Bu düşüncelerinden büyükannesine bahsetmesine imkân yoktu. Kadıncağız anında düşüp bayılırdı. Ayıldığında kendini, Nick’in ölümsüz ruhunun günahlarının affedilmesi için dua etmek üzere kiliseye atardı.

Otuz iki diş gülümseyerek alay etti Nick: “Kibar kadınların bu günlerde nelerden hoşlandığını sen nereden biliyorsun bü-

* Yeni Zelanda yerlileri (ç.n.)

yükanne?"

"Kes sesini, terbiyesiz!" Büyükkannesi kafasının arkasına bir şaplak patlattı. "Hadi yemeğini bitir, ne de olsa daha başka planlarımız var."

Nick muzipçe cevap verdi. "Baş üstüne efendim!"

"Şef, Bayan Fletcher ile ilgili bir sorunumuz var." İşletme müdürü Marah, kendisiyle konuşmak için çalıştığı tezgâhın önüne dikildiğinde Nick kafasını kaldırmaya tenezzül etmedi. Onun yerine, en son denemelerinden olan milföy tatlısının katlarını, tıpkı bir gün önce hayal ettiği gibi son derece itinalı bir şekilde dizebilmek için daha da öne eğildi. Bu son derece özen isteyen iş için parmaklarının hassasiyetine ihtiyacı vardı ve çalışanları tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Ne de olsa bu tarif üzerinde ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir titizlikle çalışıyordu.

Bu tarifle ilgili ilham, geçenlerde tek boş akşamında biraz fiziksel yakınlık hissetmek için eski bir kız arkadaşını ziyaret ettiği sırada gelmişti. Söz konusu yakınlığı hissettikten sonra son derece tatmin olmuş bir şekilde Sam'in yatağından kalkmış, tam da duş alırken aklına kayısılar ve kırmızı biberle nasıl harikalar yaratılabileceğine dair parlak bir fikir gelmişti. Belki ona katılmak isteyen Sam'i geri çevirmesi pek de centilmence bir davranış olmamıştı, ama daha üzerinden sular damlarken kıyafetlerini kapıldığı gibi restorana koşup hemen tarifi denemeye başlamıştı. Şimdi, tam da şaheserini sunmaya hazırlanırken, ortalığı biraz olsun yumuşatmak için tatlıya Sam'in adını verip vermemeyi düşünüyordu. Ne de olsa ne zaman canı sonradan başını ağrıtmayacak şekilde seks yapmak istese, yanında keyifli birkaç saat geçirebiliyordu. Ona her anlamda çok benzeyen bu alımlı spor muhabirini küstürmek çok akıllıca olmamıştı. Sam de tıpkı Nick gibi işi için yaşıyor, ciddi bir ilişki yerine kariyerini tercih ediyordu. İlişkileri her ikisi için de mükemmel bir ortaklıktı. İşte tam da bu sebepten onu kendi düşündüğü kovduğu ve yalınayak dairesini terk ettiği için özür dilemeliydi.

"Bayan Fletcher seni görmek için ısrar ediyor şef. Ona bi-

razdan kendisiyle ilgileneceğini söyleyebilir miyim?”

Marah'nm ne dediğini tam duymadı. Sam hakkındaki düşünceleri, hareketli mutfakın gürültüsü ve kadının sabırsız sesi, hepsi arka planda kalmıştı. Aralarına mis gibi kekik kokan, aromatik otlarla bezenmiş kremayı sürdüğü incecik yufkaları üst üste dizmekle; ayrı, küçük bir kaba da olgun kayısılar ve kırmızı biberle hazırlanmış sorbeyi yerleştirmekle meşguldü. Bir haftadır her akşam mükemmel yufka hamurunun tarifini bulmak için saatlerini harcamıştı, artık bir an evvel müşterilerinin tepkilerini görmek için sabırsızlanıyordu. Milföy hamurunun gizli malzemelerinden biri de, klasik bir Fransız tatlısını bir yıldıza dönüştüren bir tutam yenibahardı. Nick dudaklarını yalayarak gülümsedi. O asi bir şefti ve bu her fırsatta yemeklerine yansırıyordu.

Ağır soslar pişirmeye meraklı koca göbekli şeflerin zamanı çoktan geçmişti. Geleneklere ve eski tariflere körü körüne bağlı, yeni tarifler denemekten korkan şeflerin yavaş yavaş nesli tükeniyordu. Onların yerini genç, yenilikçi, risk almaktan ve müşterilerine gerçek lezzet patlamaları yaşatmaktan çekinmeyen şefler alıyordu. Bu şefler aynı zamanda sıkıcı ve kendini beğenmiş, rulo köfte ve patates püresine burun kıvrıran klasik şef kavramını da çürütüyorlardı. Çünkü dürüst olmak gerekirse bazen rulo köfte ve patates püresinden daha iyi bir şey olamazdı. Tabii bunu yüksek sesle söyleyemezdi, ne de olsa müşterileri ince dilimlenmiş pancar dilimleri üzerindeki haşlanmış bıldırcın kırıntıları veya içinde ıstakozlu ravyoli parçacıkları yüzen bir çorba için dünya kadar para ödüyorlardı. Tamam, hepsi gerçekten harika, inanılmaz lezzetli yemeklerdi ama rulo köfte veya bol yağlı bir hamburger de aynı derecede lezzetli olabilirdi. Nick gerçek bir gurmeydi; eşsiz bir Cabernet Sauvignon eşliğinde yine eşsiz, üç yıl dinlendirilmiş bir comte peyniri yemekten müthiş zevk alıyordu ama salaş bir lokantada, taze hazırlanmış bir hamburger siparişi vermekten de çekinmezdi. Nick Amerika'nın Doğu Yakası'nda son derece başarılı sayılan yeni nesil gurme şeflerden biriydi. Michelin'in ukala gurmelelerinin restoranına gelmesi için sabırsızlanıyordu. Onlara akıl-

larını uçurtacak kadar lezzetli gerçek birer sanat eseri olan yemeklerini tattırmaya can atıyordu. İlk Michelin yıldızını almak için deliler gibi çalışıyordu; Knight's'ın şefliğine terfi ettiğinden beri bu hedefi daha da ulaşılabilir olmuştu. Aynı zamanda arkadaşı olan eski mutfak şefleri Andrew Knight'a hayranlık duyuyordu ama Knight, Maine'de bir restoran açarak Boston'daki Knight's'ın sorumluluğunu ona bıraktığında gerçekten çok sevinmişti. Çünkü mutfakta baskın karakterli, kendi tariflerini gerçekleştirmek konusunda ısrarlı iki şefin olması eninde sonunda tatsızlıkla sonuçlanacaktı. Nick için bu çözüm harikaydı. Mutfaktan o sorumluydu, yemek pişirirken huzur buluyordu, ama restoran onun olmadığı için tüm sorumluluk ona ait değildi. O sorumluluk hâlâ Andrew'daydı.

Andrew, kıvrıcık saçlı, çılgın kız arkadaşıyla onun anne babasından devralarak yeniledikleri sahil restoranı Crab Inn'in tadını çıkarıyordu. Nick onlara –biraz da onlar sayesinde– yeniden başlama ve şef olarak başarı elde etme şansı yakaladığı için– tüm kalbiyle başarılar diliyordu. Adı kendi döneminin hatırı sayılır şefleriyle birlikte anıldığı ve yemekleri bir dönemi temsil etmeye hak kazandığı zaman amacına ulaşmış olacaktı. Detroit'in fakir mahallelerinden gelen bu delikanlı, o zaman herkese onun hakkında yanıldıklarını, bir şeyler başarabileceğini ispat edecekti.

Belki de bu yeni tatlı, Doğu Yakası'nın en yenilikçi, başarılı ve yaratıcı şefi olarak tanınmasına yardımcı olurdu.

“Şef, seni gerçekten rahatsız etmek istemiyorum ama Bayan Fletcher...”

“Bunu gerçekten tek başına halledemiyor musun?” diye homurdandı Nick. Önündeki tatlı tabağını kenara itip sabırsızlıkla Marah'ya baktı.

“Hayır, yanına gidip konuşsan daha iyi olur.” Marah sessizce doğrulup ellerini arkasında birleştirdi.

Bir gardiyan gibi giyinmesine ve genelde havaalanında görevi vücudun tüm deliklerini aramak olan memurlara benzer bir yüz ifadesi takınmasına rağmen Marah oldukça güzel bir kızdı. Üstelik etrafta koşuştururken sürekli baston yutmuş gi-

bi bir hali vardı. Herhalde işe motorla gelen ve iç çamaşırını giymeyen kadınlardan hoşlanan biri için Marah doğru insan sayılmazdı. Ama yaptığı işte kimse eline su dökemezdi doğrusu.

Bir tek belediye başkanının kayınvalidesi, Bayan Fletcher ile baş edemiyordu. Bu Nick için çok acı bir durumdu. Çünkü bu kadın onu da çıldırtıyordu.

Marah'ya bir bakış daha attıktan sonra tekrar önündeki tatlı tabağıyla ilgilenmeye başladı.

"Yine ne var?"

Marah adeta bir ölüm ilam okuyormuşçasına ciddi bir sesle cevap verdi: "Bayan Fletcher yanında köpeğini getirmiş ve restorandan ayrılmayı reddediyor. Ona köpeklerin yasak olduğunu söyledim ama köpek bir çantanın içinde olduğu için sanırım..."

"Bir saniye." Nick şaşkınlıkla Marah'ın sözünü kesti. "Nasıl bir köpek bir çantanın içine sığar?"

Kafasını kaldırdığında, Marah'nın sivri çenesini yukarı kaldırdığını gördü. "Bayan Fletcher bir süre önce chihuahua cinsi bir köpek almış ve onu evde yalnız bırakmak istemiyormuş."

Nick yüzünü buruşturup kafasını kaşıdı. "Chihuahua mı? Ne demek bu? Bir çeşit kemirgen mi?"

Marah "Chihuahua dünyanın en küçük köpeği" diye bilgilendirdi Nick'i.

Nick aşağılayıcı bir ifadeyle, "Chihuahua'ları köpek olarak adlandırmak dünyadaki tüm diğer köpekler için bir hakarettir. Benim için onlar sadece Çin çorbalarına koyulacak malzemelerdir, asla köpek değillerdir" dedi.

Marah sanki Nick onun gözlerinin önünde bir chihuahua'yı çorbaya katmaya hazırlıyormuşçasına dehşetle baktı. Ardından hemen toparlanıp soğukkanlı bir ifadeyle sordu: "Şimdi ben Bayan Fletcher'a ne cevap vereyim, şef?"

Nick sinirli bir şekilde omuz silkti: "Ona çantasında nefes alan ne varsa yarın mönümde görebileceğini söyle."

Arkasından Marah ile aralarında geçen konuşmayı gizlice dinleyerek eğlenen mutfak personelinin öksürük sesleri gelmeye başladı. Marah ise ona kızgınlıkla baktı, talimatını ciddi-

ye almadığı her halinden belliydi. Her türlü eğlenceye açık, havalı bir şef olunca böyle oluyordu demek.

Nick doğrulup gözlerini işletme müdürüne dikti. Aralarında bir göz düellosu başlamıştı. Ama Nick boşuna çabalıyordu, değil bakışlarını kaçırmak gözünü bile kırpmadı. Marah.

“Beni dinle...”

“Bayan Fletcher ile konuşmaya gittiğinde bence köpeğinden kemirgen diye bahsetmesen iyi edersin. Ne de olsa damadı belediye başkanımız” dedi Marah. Kafasını geri atarak devam etti. “Ayrıca Bay Harrod dört numaralı masada oturuyor ve seni *Food Journal*’ın son sayısında çıkan olumlu yazı için tebrik etmek istiyor.” Kaşlarını kaldırarak Nick’in üzerindeki aşçı ceketinin yakasını düzeltilti. “Dışarı çıkmadan en üst düğmeni kapat. Burası düzgün bir müessese.”

Nick kadının arkasından bakakaldı ve boyun eğmiş bir ses tonuyla seslendi: “Burada şef benim, biliyorsun değil mi?”

Marah’nın cevabı mutfağı terk ederken yaptığı umursamaz bir el hareketinden ibaretti.

Elleri neredeyse otomatik olarak aşçı ceketinin yakasına gitti. Ardından yüzünü buruşturdu. Böyle şartlar altında insan nasıl yaratıcı olabilirdi? Leonardo da Vinci bile bir yandan yaşlı kadınlar ve onların kemirgenleriyle uğraşmak zorunda kalsaydı *Mona Lisa*’yı bitiremezdi.

Aşçı yamağı keyifli bir şekilde onu teselli etti. “Sorun etme şef. Bayan Fletcher sen ona ne versen yutar.”

Daha sos şefi, abartılı tiz bir sesle şakımaya başlamadan mutfaktan gülüşmeler yükseldi. “Ooo sevgili Bay O’Reilly, yine kendinizi aşmışsınız. Ah ben elli yaş daha genç olacaktım ki!”

Nick gözlerini devirdi. “Ha ha ha! Belki de yemek pişirmeyi başkalarına bırakıp bir komedi kulübünde sahne alsan daha iyi olacak.”

“Hayatta olmaz” diye bir ses duyuldu arkadan. “O zaman çapkınlıklarını ve yaşlı kadınları baştan çıkarma hikâyelerini kaçırmayın.”

“Kıskançlık yapmayın lütfen” deyip sos şefine başıyla işaret etti. “Cal, sen devral lütfen.”

Sos şefi “Baş üstüne şef” diye karşılık verip Nick’in yerine geçti. “Paydostan sonra Steven ile şarap seçkisine karar vermem için önümüzdeki haftanın mönüsünü konuşabilir miyiz?”

Nick, yardımcısına yeni mönü hakkında konuşmak için çoktandır sözü olduğunu ve şarap uzmanı Steven’in bir süredir yemeklere uygun şarapları seçebilmek için kapılarını aşındırdığını bildiği halde soruyu duymazdan geldi. “Onu boş ver de üç numaralı masanın yemekleriyle ilgilen. Eğer midyelerin içleri parlamıyorsa dışarı yollama sakın. Anladın mı?”

“Baş üstüne şef!”

Nick başını sallayıp talimat yağdırma işini Cal’e bırakarak mutfağı terk etti. Bu seçkin mutfak işi kesinlikle hassas doğası olanlar için uygun değildi. Mutfakta her zaman sert bir ton hâkimdi, bağırış çağırış hiç eksik olmuyordu. Büyük ihtimalle orduda bile askerler birbirlerini böyle edepsizce paylamıyordu. Hatta arada havada tencerelerin uçuştığı, acımasız azarların işitildiği de oluyordu. Üstelik sabahtan akşama kadar zaman baskısı vardı. Şeflerin alayı, işler istedikleri gibi yürümeyince aklını oynatmaya hazır, kendini beğenmiş birer assolistti. Nick’in hocası, meşhur Mathieu Raymond da farklı değildi. Bir yemeği mükemmel bulmazsa, o yemek mutfaktan dışarı çıkmazdı. Sırf etin dışındaki pişmiş kısım iki santim yerine üç santim diye güzelim etler defalarca çöpün dibini boylamıştı. İlk başlarda Nick’in içi parçalanıyordu. Bir zerre yerine bir tutam tuz kullanıldığında her defasında öyle bir kıyamet kopuyordu ki o sırada şefle göz göze gelmek yerine herkes fırtınalı bir havada balıkçı teknesinde olmayı ve buz gibi dalgalı denizden balık ağlarını çekmeye çalışmayı tercih ederdi. Şefin bir öfke krizinin ardından gözyaşlarına boğularak soğutma deposunun bir köşesine sinen, kendinden iki yaş büyük iş arkadaşı Dean’in uluyarak ağladığını bir türlü unutamamıştı Nick.

Kendi çiraklık döneminde Nick de buna benzer birkaç öfke krizine maruz kalmıştı, neredeyse istisnasız her gün azar işitmişti. Ama bu zorlu okulun bir anlamı vardı. Hayatta eski şefi kadar saygı duyduğu başka kimse yoktu, neredeyse her şe-

yini ona borçluydu. Tüm bunlara rağmen o kendi mutfak ekibine karşı biraz daha yumuşaktı. Uluyarak ağlayan çıraklar istemiyordu mutfağında. Eğer işyerinde sinir krizlerine tahammül edebilseydi moda sektöründe çalışırdı. Açık ve net talimatlar, evet. Yüksek sesle bağrışmalar, hayır.

Müşterilerin olduğu salona geçmeden, iki tarafa doğru açılan kapının önünde bir an durup ellerini ovuşturdu.

Elit bir aileden geldiği saçının telinden, duruşundan bile anlaşılan Drew'un aksine Nick kesinlikle üst sınıfa ait değildi. Istakoz, havyar ve şampanyayı eskiden sadece televizyonda görürdü, büyükannesinin Şükran Günü için pişirdiği hindi onun için gurmeliğin en üst mertebesi idi. Ev yapımı yemeklerin ötesinde bir dünya olduğu ve Michigan'da bir araba fabrikasında çalışmadan yaşayacağı bir hayatı olabileceği, çocukken aklının ucundan bile geçmemişti. Okulu kırmaktan keyif alan, spor salonunun arkasında sigara içerken yakalanan ve öğretmenlerin sevgilisi olmaktan fersah fersah uzak bir çocuk için, yemek pişirmenin alışlagelmiş bir hobi olmaması Nick'in umurunda dahi değildi. Çocukken büyükannesiyle mutfakta vakit geçirmekten zevk alırdı. Bazen o zamanlar nasıl olup da şişman bir çocuk olmadığına hayret ediyordu. Ne de olsa kendi pişirdiği yemekler ve mutfakta geçirilen zaman onun için sıcaklığın ve sevginin sembolüydü. Büyükannesi kantinde aşçı olarak çalıştığı ya da temizliğe başka evlere gittiği zamanlardan artakalan tüm vaktini evde, mutfakta geçiriyordu. Böyle zamanlarda Nick büyükannesinin eteğinden ayrılmazdı, neticede onunla vakit geçirmek istiyorsa tek şansı mutfakta durmaktı.

Sebze doğrama, yemeklere baharat katma ve yeni yemekler yaratma aşkı kendiliğinden gelişti.

Okulda her zaman tembel olduğu ve son derece vasat notlarla mezun olduğu halde, istediği gibi bir aşçı olabilmesi için sıradan bir meyhanede çalışmanın yeterli olmayacağını biliyordu. Onun için ya hep ya hiç felsefesi geçerliydi ve gençliğin de verdiği cesaretle adını bile telaffuz edemediği restoranlarda işe başvurdu. Hâlâ Mathieu Raymond'un onu mutfak ekibine çırak olarak dahil ettiğine inanamıyordu. Dolup taşan müşte-

ri salonuna bakarken, liseden bile mezun olamadan, on altı yaşında çocuk yapan bir anne babaya sahip olan, bezelyenin sadece konserve de satıldığını sanan, Detroitli bir çocuk için fena bir yerlere gelmediğini düşündü.

Garsonlar üstlerine mükemmel oturan üniformalarıyla, mükemmel bir uyum içinde sunulan yemekleri, mükemmel kurulmuş, tabak çanağın, parlatılmış çatal bıçağın ve kaliteli bardakların doğru bir açıyla dizildiği sofralara taşıyorlardı. Restoranın zemininde en ufak bir lekeye rastlayamazdınız, karbeyazı örtülerin hiçbirinde en ufak bir kırışıklık bile yoktu. Vestiyere bakan çocuktan garsonlara, şarap uzmanından bulaşıkçılara, Knight's'ın personeli iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu. Bazen Nick, bir yemek için ufak bir servet ödeyen varlıklı müşterilerine baktığında, kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Artık neler başarabileceğini bildiği halde bugün dahi kendini Detroit'ten gelen o basit genç gibi hissediyordu. Müşterilerinin çoğunun, arabalarının yağın değiştirilmeye kalksa ona burun kıvracakları kesindi, tıpkı babasının hâlâ yaptığı gibi. Drew ve aristokrat havası taşıyan politikacılardan oluşan – Clinton'lara ve Bush'lara rakip olma potansiyelindeki – ailesinin aksine Nick, insanların beyaz alt sınıf demekten keyif aldıkları bir kesime aitti. Müşteri salonuna girip de kadınların aşırı pahalı mücevherlerinin ışıltısıyla gözleri kamaştığında, ara sıra kendisini kötü hissetmesine şaşırılmamak lazımdı.

Nick omuzlarını dikleştirdi ve iyimser bir tavırla kendi kendine bir Michelin yıldızı aldığı zaman bütün bunların hiçbir öneminin kalmayacağını söyledi. Kimse Michelin yıldızı olan bir şefle dalga geçemezdi.

Kapıları itip müşteri salonuna girdiğinde ölçülü bir şekilde aydınlatılmış masalarda oturan bazı müdavim müşterileri fark edip selam verdi. Knight's'ın eskisi kadar popüler olması ve bekleme listesinin gün geçtikçe uzaması Nick'i aşırı derecede rahatlatıyordu. Drew'a hiç itiraf etmese de bu konuda içten içe kuruntu yapmıştı. Dışarıdan tasasız, isyankâr, boş zamanlarını salaş barlarda geçirmeyi seven bir mutfak şefi gibi gözüксе de sorumluluklarının elbette bilincindeydi. Sadece yirmi yedi ya-

şında olmasına rağmen pek çok insanın ekmeğinin onun elinde olduğunu bildiğinden başarılı olmak istiyordu.

Bayan Fletcher'ın her zaman oturduğu masaya doğru ilerlerken gayri ihtiyari masalarda her şeyin yolunda olup olmadığına çabucak göz attı. Her hırslı şefin mutfağında olduğu gibi, onun mutfağından da bir tabak yüzde yüz mükemmel olmandan çıkamazdı. Ama eserlerinin müşteri salonunda da mükemmel gözüktüğünden emin olmak istiyordu. En az aşırı sinirli damadı kadar asabi olan Bayan Fletcher'ı fark ettiği anda sahibinin kucağında oturan beyaz tüylü, patlak gözlü kemirgeni gördü. Kendisini zorlayarak gülümsedi. Hayır, kadına köpeğinin bazı ülkelerde lezzetli bir yemek olarak görüldüğünü söylemeyecekti. Evet, bu ufak yaratığın neredeyse hiç eti yoktu ama doğru sosla marine edildiği zaman büyük ihtimalle tek kişilik bir aperatif olabilirdi...

Elbette düşündüklerini hiçbir zaman yüksek sesle söylemeyecekti, restoranının önünde ellerinde salladıkları pankartlarla protesto başlatan hayvanseverler görmek istemiyordu. Aslında o da köpeklerle bayılırdı – gerçek köpeklerle; labradorlara, çoban köpeklerine, *saint bernard*'lara. Ama Bayan Fletcher'ın kucağında titreyen ve restoran gayet sıcak olmasına rağmen üzerinde bir kazak olan bu yaratığın hemcinsleri kemirgenler, köpekten daha çok yanlış bir çiftleşme sonucu dünyaya gelmiş, tükürük bezleri fazlasıyla çalışan farelere benziyordu. Ayrıca geçen sene, genç bir oyuncunun *chihuahua*'sı baldırına yapıştığında, bu cins bir yaratık yüzünden tetanos aşısı olmak zorunda kalmıştı. O zamanlar o azgın yaratık daha yukarıları hedef almadığı için şükretmişti. Ne de olsa sahibinin evinde çırlıçıplak dolaştığı bir sırada karşılaşmışlardı. O zamandan beri, en değerli organına göz dikmiş pörtlek gözlü cüce köpeklerin görüntüsü onu takip ediyordu.

Bu yüzden masaya vardığında yaratığa güvenmez gözlerle bakması şaşırtıcı değildi. Yine de görgü kurallarını elden bırakmadan kucağındaki köpeğe çok yaklaşmamaya dikkat ederek yaşlı kadına elini uzattı.

“Bayan Fletcher, sizi restoranımızda ağırlayabilmek bizim

için ne büyük bir şeref.”

Müdevimi nazikçe uzattığı eli sıktı, ama bunu yaparken duyulabilir bir şekilde iç çekti. “Elemanınız, Sör Henry benimle oturduğu sürece bana servis yapmayı reddetti. Benim kim olduğumu bilmiyor mu o?”

Nick’in küçük köpeğin adını duyunca yaşadığı şoku atlatması ve Bayan Fletcher’ın ne söylediğini tam olarak algılaması biraz zaman aldı.

Sör Henry.

Söz konusu köpeğin aşağı yukarı bir bildircin ağırlığında olduğu, üzerinde pembe bir kazak ve boynunda taklit taşlarla bezeli bir tasma olduğu göz önünde bulundurulunca, Nick’in kendini çok kötü bir filmin içinde gibi hissetmesi son derece normaldi.

Şaşkın bakışlarla bir kadına bir de köpeğe bakıp durdu. “Ah... Maalesef restoranımızda köpeklere izin veremiyoruz. Sağlık Bakanlığı...”

Kadın “Damadım belediye başkanı” diye çıkıştı ve bunu yaparken başını öyle haşmetli bir şekilde salladı ki görenler onu İngiltere kraliçesi, köpeği Sör Henry’yi de Buckingham Sarayı’nda koşuşturmalarına izin verilen fişilerden biri sanırdı.

Nick, “Şimdi...” diye şirin bir şekilde söze başlayıp bunu yaparken onu işinden alıkoyan ve sabrını taşımak üzere olan bu yaşlı kadın ile çirkin köpeğine duyduğu kızgınlığı belli etmeye çalıştı. “Damadınız önemli makamı sayesinde Sağlık Bakanlığı’nın şartlarına uymak zorunda olduğumuzu daha da iyi anlayacaktır. Ne yazık ki müşteri salonunda köpeklere göz yumamayız.”

“Ama Sör Henry o kadar küçük bir köpek ki.”

Ona kalsa Sör Henry’nin köpek diye adlandırılacak bir tarafı yoktu ama küstahça yalan söyledi: “Bana kalsa Sör Henry’nin kendi sandalyesi bile olur! Ama bunu yaparsam gerçekten Sağlık Bakanlığı ile başım derde girer. Bana bunu yapmak istemezsiniz öyle değil mi, Bayan Fletcher?” Kendini acındırmaya çalışarak baktı. Bu da yetmezse gözlerini kırıştırmaya hazırdı.

“Benim küçük sevgilimi burada istememenizi nasıl karşı-

lamalıyım bilemiyorum, Bay O'Reilly." Şımarık beş yaşındaki bir çocuk gibi dudağını sarkıttı. "Ve damadım bu durumu nasıl karşılayacak, açıkçası onu da bilemiyorum."

Eğer bu durum, belediye başkanını haftanın en az bir günü habersiz ve rezervasyonsuz restorana dalarak canının istediği masaya oturmaya hakkı varmış gibi davranmaktan alıko-yacaksa, Nick bu kemirgeni mönüye dahil etme fikrini bir kez daha gözden geçirebilirdi. Ellerini hışımla saçlarında gezdirmek için kendini zor tutuyordu, ne de olsa kızdığını belli etmemeliydi. Özür dileyen –en azından öyle olduğunu varsaydığı– bir ifade takıntı. "Bayan Fletcher..."

"Oysa sizin restoranınıza gelmekten her zaman çok keyif alıyordum genç adam."

Nick abartılı bir tavırla kalbini tuttu. "Lütfen konuşmaya devam etmeyin, siz benim en sevdiğim müşterimsiniz."

Kadının kıkırdaması sinirine dokunuyordu. "Bay O'Reilly, çok çapkın bir gençsiniz."

Nick kaşlarını oynatarak, "Daha hiçbir şey görmediniz!" dedi.

Yaşlı kadın biraz yumuşayarak hafifçe öksürdü ve çekingen bir tavırla sordu: "Şimdi Sör Henry'mi dışarı mı bağlamalıyım? Zavalılık dışarıda ölebilir."

Nick titreyen köpeğe bakarken neredeyse acımaya yakın bir duygu hisseder gibi oldu. Büyük ihtimalle Sör Henry o pembe kazaktan kurtulacağı anlamına geldiğini bilseydi kesinlikle ölmeyi tercih ederdi! Kemirgen veya değil hiçbir erkek canlı, isteyerek sahte taşlarla bezeli bir tasmayla pembe bir kıyafeti gönüllü olarak giymezdi.

Nick, Bayan Fletcher'a mümkün olduğu kadar ciddi bir şekilde elemanlarından birinin o Knight's'ta misafir olduğu sürece köpeğe bakacağını anlattı. Sonunda yaşlı kadının masasından ve beyaz tüylü köpeğinden ayrılabilmenin verdiği mutlulukla, dergide çıkan olumlu eleştiri hakkında konuşmak isteyen müdaviminin masasına doğru yöneldi. Mutfağa dönerken Marah onu bir kez daha durdurarak bir yemek hakkında bir şeyler sordu.

Marah'nın fısıldayan bir tonda bugünkü mönüye uyan şarapların yetersiz olduğundan yakınmasını dinlerken, bakışlarını bir kez daha yemek yiyen topluluk üzerinde gezdirdi. Boş bir masaya doğru garsonun eşlik ettiği kızıl saçlı kadını gördüğünde bir an donup kaldı.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı!

Marah'nın ona heyecanla anlattıklarını artık hiç duymuyordu. Tüm dikkatini, sade siyah elbisesi içinde büyük bir özgüvenle hareket eden kadına vermişti. Kadın, daha önce hiç görmediği bir zarafet saçıyordu. Elinde şu küçücük çantalardan vardı ve çoğu kadının aksine topuklu ayakkabılarla yürümeyi çok iyi beceriyordu, sarhoş denizciler gibi sallanmıyordu. Restoranın loş ışığında parlayan, topuz yaptığı kızıl saçları ve gülümsemese kibirli denilebilecek yüzü Nick'i anında çekim alanına almıştı. Gözlerini bu nefes kesen kadından bir türlü ayırmıyordu.

Kadının tek kusuru, yanında, sandalyesini çekerken elini hafifçe kadının zarif omuzlarına değdirmeyi ihmal etmeyen, yaşlı, pörsümüş bir adam olmasıydı. Bu kadar güzel bir kadın nasıl babası olabilecek yaşta bir adamla beraber olabilirdi? Bariz fiziksel avantajları sayesinde, istediği herkesle beraber olma şansı varken hem de. Nick, 1,90 boyuyla oldukça etkileyici sayılan vücudunu içgüdüsel olarak dikleştirdi. Bu kızılı nasıl memnun edeceğini tabii ki biliyordu.

“Ne yapıyorsun orada?”

Nick klozetin kapağını sakın bir şekilde kaldırıp duştaki sarışının öfkeli solumasını duymazdan geldi. “Çişimi yapıyorum” dedi kısaca.

Kadın söylediğinden hoşlanmamış olacak ki son derece tiz bir sesle bağırdı. “Ama ben duştayım!”

“Ne güzel.” Omuzlarını silkti.

“Nick!”

“Neredeyse yarım saattir banyoyu işgal ediyorsun. Bundan başka üç ihtimal vardı.” Nick çıırılçıplak bir halde işemeye başlarken sabırla anlatmaya çalıştı: “Balkondan aşağı işeyebilir-

dim, çıplak bir halde komşularının kapısını çalabilirdim, mutfak lavabonu kullanabilirdim veya seni duşta rahatsız edebilirdim. Bir aşçı olarak mutfakta hijyen kurallarına özellikle çok önem verdiğimden, son ihtimal en mantıklısı gibi geldi.”

Bu açıklama kadını yumuşatmaya yetmemişti. “Kahretsin, Nick! Beş dakika bekleyemez miydin?”

“Hayır.” Kadının huysuzluğunun huzurunu kaçırmasına izin vermedi. “Acaba komşularına gitmemi mi tercih ederdin?”

“Elbette hayır!”

“O zaman geriye sadece balkon ve mutfak lavabosu kalıyor. Sen bilirsin Sam.”

Akan suyun gürültüsünü bastıran hiddetli bir sesle tısladı, “Beş dakika!”

Nick bundan pek emin değildi. Daha önce beş dakikada hazırlanacağını iddia eden hiçbir kadının sözünü tutabildiğine şahit olmamıştı. “Acelemlerim var.”

“Evet ama ben duşun altında çıplakken yanımda çişini yapıyorsun.”

Aman Tanrım! Neredeyse kendini tutamayıp gülecekti, ne de olsa geceyi ilk defa beraber geçirmiyorlardı. Neden kadınlar, bir erkek yanlarında tuvalete gittiğinde bu kadar çıldırıyorlardı? Başka zamanlarda bir erkeğin çıplak vücuduyla yan yana olmak onları rahatsız etmiyordu. Ayrıca aynı kadın sadece birkaç saat önce çıplak penisinden çok etkilenmişse benziyordu.

“Lütfen, ben hazırlanırken dışarı çıkar mısınız?”

Sırıttı ve kadının bu mahremiyet konusundaki zevzekliğini umursamadı. Onun yerine başladığı işi bitirdi, sifonu çekip ellerini yıkadı.

Banyodan çıkarken Sam arkasından söyleniyordu. “En azından oturabilirdin.”

Ne demezsin!

Nick banyonun kapısını bilerek açık bırakıp eliyle deli işareti yaptı. Cehennemin buz tutma ihtimali onun oturarak işeme ihtimalinden daha yüksekti. Kadınlar ve saçma sapan fikirleri! Sonsuza kadar onun hazırlanmasını bekleyemezdi.

Sessizce kıyafetlerini topladı, usulca önce iç çamaşırını, ar-

dından blucinini giydi.

Sam bir havluya sarılmış bir şekilde banyodan çıktığında, tişörtünü kafasından geçirmek üzereydi. Nick kadınların sa-
bahları banyoyu işgal etme huyu yüzünden genelde gece onla-
rın yanında kalmaktan kaçınıyordu. Geçen gece ne kadar güzel
olursa olsun, Sam'ın yanına yerleşmeye hiç niyeti yoktu. Sam
bir İtalya seyahatinden getirdiği Gavi şarabını içmek için onu
ikna etmese sevişmelerinin ardından dosdoğru evin yolunu tu-
tardı. Ama sarhoşken motosikletine binecek kadar aptal olma-
dığından onun yanında kalmış, bu yüzden sabah yarım saat sü-
ren yıkanma ritüeline şahit olmuştu.

“Hemen gidiyor musun? Beraber kahvaltı ederiz diye dü-
şünmüştüm.”

“Çok üzgünüm, restoranda bana ihtiyaçları var” diye kes-
tirip attı ve blucininin önünü ilikledi. Duş almak ve kendisine
bir porsiyon *eggs benedict* hazırlamak için eve uğrayacağını itiraf
etmek ortalığı kızıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Nick'in
tecrübelerinden öğrendiği kadarıyla ateşli bir gecenin ardından
beraber edilen kahvaltı yanlış sinyaller yolluyordu. Sam gibi ka-
riyerine odaklı bir kadın bile aptalca düşüncelere kapılabilirdi,
bu da ihtiyacı olan son şeydi.

“Akşamları harika orgazmlar yaşamana yardım eden ka-
dınla, ara sıra sabahları kahvaltı edersen restoran iflas etmez”
dedi incinmiş bir sesle.

Nick'in, kadının bu duruma gerçekten içerlediğini anla-
ması için kafasını kaldırıp bakmasına dahi gerek yoktu. Yatak-
ta onunla ne kadar iyi anlaşıyorsa, yatak dışında onu anlamakta
bir o kadar zorlanıyordu. Bunu elbette hiç yüksek sesle dile ge-
tirmemişti, ne de olsa aptal değildi. Neticede tarafların birbirle-
rine karşı sorumlu olmadıkları, sadece sekse dayalı bir ilişki yü-
rütme kolay değildi. Tam da bu sebepten ayakkabılarını bağla-
mak için yatağın kenarına oturduğunda ona çapkın olduğunu
umduğu bir gülüş attı.

“Daha uzun kalırsam benden ayrılman güçleşir.”

“Boşuna heveslenme Nick.” Saçlarını kuruturken yüzünü
buruşturdu. Spor muhabiri, tüylü havlunun altında son dere-

ce çekici duran inanılmaz bir vücutla kutsanmıştı ama Nick her şeye rağmen mutfağına dönmek konusunda kararlıydı. Dün akşam çoktan unutulmuştu ve bu sabah yapması gereken çok iş vardı.

“Yok yok” diye sıırıttı. “Bayağı yüksek sesle çığlıklar attın. Komşuların polis çağırarak diye korktum.”

“Ve bu olağanüstü geceye rağmen bize kahvaltı hazırlamaya gerek görmüyorsun.”

Nick kadının alınganlığını görmezden geldi ve ayağa kalkarak hafifçe poposunu okşadı. “Bir dahaki sefere tatlım.”

Kalan eşyalarını toparlarken kadın söylenmeye devam etti, ama Nick artık hiçbir şey duymuyor, sadece eve en kolay hangi yoldan gidebileceğini düşünüyordu. Sam’e veda ederken çoktan o gün yapacağı işleri programlamaya ve münüsünü nasıl iyileştirebileceğini düşünmeye başlamıştı. Dairesine vardığında sıcak bir duş aldı, kıyafetlerini değıştirdi ve restorana gitmeden esaslı bir kahvaltının tadını çıkardı. Kolunun altındaki kaskla restoranın mutfağına girdiğinde onu karşılayan ölüm sessizliğini ancak elemanlarından hiçbirisi neşeli selamına karşılık vermeyince fark etti.

Şaşkın bir halde kaskını bırakıp hepsi kafaları öne eğik bir şekilde duran elemanlarının endişeli yüzlerini inceledi. Tanrı aşkına neden hepsi terk edilmiş köpek yavruları gibi oldukları yerde gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu? Oysa çoktan günlük işlere başlamış olmaları gerekiyordu.

“Biri mi öldü? Hepinizin birden bu kadar sessiz olması için başka ne sebep olabilir ki?” Teslim olmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. “Eğer Bayan Fletcher’ın yarattığı kaybolduysa benim olayla bir ilgim yok.”

Ufak tefek öksürme sesleri yükseldi.

Sadece sos şefi cesaretini toplayarak öne çıkıp şaşkınlıkla sordu: “Şef, anlaşılan daha bugünkü gazeteleri okumamışsın.”

Nick’in bakışları anında karardı. “Ne? Neden bahsediyorsun?”

Cal sesini çıkarmadan tertemiz tezgâhın üzerindeki gazeteyi Nick’e doğru itti.

Nick tüm gözlerin kendisine çevrildiğini hissedince boyundan yüzüne doğru yükselen yakıcı kızarıklığa engel olmaya çalıştı.

Düşündüğünden daha sert bir sesle sos şefine emretti. “Oku.” Sos şefi itiraz etmeye çalıştı. “Şef sen okusan daha...”

“Uzatma oku, Cal” diye haykırdı. “Nasıl olsa hepiniz çoktan okumuşsunuz.”

Sos şefi çekinerek gazeteyi aldı, idam mangasının önündeymiş gibi hareket ediyordu. Sinirli bir şekilde yutkunduktan sonra, çekinerek ve neredeyse fısıldayarak okumaya başladı.

“Nick O’Reilly kendini asi bir şef ve Boston gurme mutfağının kötü çocuğu olarak takdim etmekten büyük keyif alıyor. Ustası Mathieu Raymond’un ve selefi Andrew Knight’in izinden yürümeyi planlamış anlaşılan. Elbette bu ayak izleri çok büyük. Buna şüphe yok! Mathieu Raymond, Doğu Yakası’nın gurme mutfağını baştan yaratan, şekillendiren ve bu mutfağa damgasını vuran, mesleğinin en büyük ustalarından biri. Andrew Knight ise restoranı Knight’s’ı meşhur eden benzersiz stilini bulmayı başarmış bir şef. Her iki ustayı da örnek almak ve onlara layık olmaya çalışmak kuşkusuz her şef için başlı başına bir zorluk.

Nick O’Reilly bu zorluğu Knight’s’ın şefi olduğunda seve seve kabullenmişti. Kimse kendisine sormadan, tüm dünyaya, yerel mutfağın en başarılı aşçısı olmak istediğini ilan etti. Yaratıldığı yemekler şimdiye kadar çeşitli dergilerde övgüye boğuldu, ama açıkçası Nick O’Reilly’nin zamanından önce böbürlendiğini itiraf etmeliyim. Yemekleri teknik açıdan hatasızdı. Tatmin edici bir şekilde eşleştirilmişlerdi. Sunumlar hoştu. Ama her şey bundan ibaretti. Istakozlu ravyolili yengeç çorbasının tadı güzeldi ama beni şaşırtmadı, hatta hiç etkilemedi. Dışı nane kırırlı kuzu en iyi kaliteydi, ama benzer şekilde pişirilmiş versiyonlarını daha önce onlarca defalarca, üstelik şehrin en yaratıcı restoranı olma iddiasını taşımayan başka restoranlarda yemiştım. Tatlıya gelince, daha olgunlaşmamış ve son haline hiçbir şekilde yaklaşmamış bir tarifin, sözümona en iyi restoranlardan birinin mönüsünde kesinlikle işi yok.

Kayısılı ve kırmızı biberli sorbe iyi düşünölmüş ama başarısız bir denemeydi; şef sanki milföyün kremasında kekik mi yoksa tonka fasulyesi tadının mı baskın olması gerektiğine karar verememişti. Bazen az çoktur. Tatlının ince kıtırlarına gelince, maalesef itiraf etmeliyim ki tatlısına çili biber ekleyen her aşçı yaratıcı sayılmıyor. Acı ve tatlıyı eşleştirmek eski bir numara, ne de olsa artık hafif acı biberli çikolataları memleketteki her benzincide bulabiliyoruz.

Bay O'Reilly, büyük potansiyeli olan harika bir aşçı olduğunuzu düşünüyorum, ama şefler âleminin yıldızı olmak için önünüzde daha çok uzun bir yol var. Sevgilerimle, CPW." Cal boğazını temizleyip gazeteyi yerine bıraktı.

Mutfaktaki sessizlik derinleşti, sonra içlerinden biri fısıldadı: "Bu eleştirmen bugüne kadar bütün şefleri yerden yere vurdu, şef."

"Evet" diye geveledi Cal, halden anlar bir tavırla. Ama Nick onun gözlerinin içine bakamadığını fark etti. "CPW aşağılayan yemek eleştirileriyle meşhur."

Et şefi, "Ben senin tatlına bayıldım şef" diyerek onu avutmaya çalıştı. "Ben de, ben de" diye mutfağın her köşesinden onaylayan mırıldanmalar yükseldi. Ama maalesef tüm bunların Nick'e bir faydası yoktu. Şaşkın, hiddetli, bu ağır eleştiri ve hakaretler karşısında hayrete düşmüş bir halde içini büyük bir öfkenin kapladığını hissetti. Öfke de ne demek? Vücudundaki sinirlerin her biri bu eleştiriye duyduğu derin hiddetle dolup taşmıştı. Bu karalama, bugüne kadar kendisi, tarifleri ve mutfakğı hakkında duymak zorunda kaldığı tüm eleştirileri sollamıştı.

Yaratıcı değilmiş de!

Daha potansiyeline ulaşmamışmış da!

Her benzincide bulunan tarzda yemekler yaratıyormuş da!

"Bu eleştiriye kimsenin taktığı yok patron." Cal bir kez daha şansını denedi. Nick onun dediğini duymadı bile, yumruklarını sıktı ve öfkeden tavana sıçramamak için kendini tutmaya çalıştı. Hâlâ kulakları uğulduyordu, kafası her an patlayacak gibiydi.

Hatasız. Tatmin edici. Hoş.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Yemekleri hatasız, tatmin edici ve hoş değildi! Yemekleri mükemmel, olağanüstü ve unutulmazdı!

Tanrı aşkına bu CPW kim oluyordu da böyle iddialarda bulunuyordu? Sadece bir amatör burnunun ucunda duran bir sanat eserini tanıyamazdı!

Öfkeden kendinden geçmiş bir şekilde gazeteyi eline aldı, eleştirinin olduğu sayfayı yırttı ve gittikçe bulanıklaşan kelimelere baktı.

Sos şefi hâlâ onu sakinleştirmeye uğraşıyordu. "Alt tarafı Boston Daily, bir New York Times değil. Yarın kimsenin umurunda olmayacak, şef."

Ama onun umurundaydı!

Nick gazeteyi kelimenin tam anlamıyla paramparça ettikten sonra kaskını kaptığı gibi hışımla mutfağı terk etti.

Tam olarak ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bu aşağılanmayı sineye çekecek değildi! Bir şef olarak onuru zedelenmişti! Bu kendini bilmez eleştirmenden bir düzeltme yazısı talep edecekti! Adam belli ki tavukla domuzu bile birbirinden ayırt etmekten acizdi; Michelin yıldızı hak eden bir yemeği, kaynar vaziyette kucağına boca etseler bile tanıyamazdı!

Boston Daily'nin olduğu binaya, hız rekorları kırarak, bir mucize eseri kaza yapmadan ulaştı. Yolculuğu sırasında siniri öylesine tepesine çıkmıştı ki eğer kapıdaki adam onu durdurmayı aklının köşesinden dahi geçirseydi, elindeki kaskı kafasına fırlatmayı planlıyordu. Neyse ki kimse onu durdurmaya kalkmadı ve Nick sinirli bir şekilde asansöre atlayıp onuncu kattaki yazı işlerinin yolunu tuttu. Aynalarla kaplı asansördeki derinden gelen caz müziği sinirlerinin daha da zıplamasına sebep oldu. Aynadaki kızgın yansımasına bakınca darmadağın siyah saçlarını ve öfkeyle parlayan mavi gözlerini fark etti.

CPW bu mavi gözleri karşısında görünce çok şaşıracaktı, orası kesindi.

Asansörün kapıları daha tam açılmadan kendini resmen yazı işlerinin ortasına attı. Kaskını ortaçağdan kalma bir savaş baltasıymışçasına kolunun altına sıkıştırarak, önüne çıkan ilk

kişiyi kükredi: “Şu CPW denen adamı arıyorum! Nerede o?”

Elinde kâğıtlar olan, bayağı küçük sayılabilecek adam yerinden sıçradı ve kocaman gözlerle Nick’e bakarak kekelemeye başladı. Nick’in adamı paralamasına ramak kalmıştı. Neyse ki titreyen mahlukun arka tarafı işaret ettiğini fark edip vazgeçti. Göz ucuyla bazı çalışanların yerlerinden kalkarak birbirleriyle fısıldaşmaya başladıklarını fark etti.

Birkaç metre ilerlemişti ki yaşlıca bir adam kapısında hayal meyal C ve W harflerinin seçildiği bürosundan dışarı adım attı. Adama şöyle bir bakınca onun geçen gece kızıl saçlı ilahey-le restoranına gelen moruk olduğunu hatırladı. Kızgınlığı tarif edilemez bir şekilde tavan yaptı. Anlaşılan bu moruk sadece ateşli genç kızları götürmekle kalmıyor, aynı zamanda küstahça eleştiriler de karalıyordu.

Kızgınlıkla gri saçlı adama doğru yürüdü. “Nasıl olur da benim tatlı kreasyonlarımı benzincilerde satılan pisliklerle kıyaslarsınız? Sizi iftira suçundan mahkemeye vermem lazım! Asılsız hakaretleriniz yüzünden tazminat talep etmem lazım! Gurme mutfağı hakkında en ufak bir fikriniz var mı sizin?”

Kendisini neyin beklediğinden habersiz bürosundan çıkan adam bir an şaşkınlıkla geriye doğru adım attı. Nick büyük bir keyifle, bu ahmak heriften en az bir kafa uzun ve çok daha yapılı olduğunu fark etti. Karşılıklı yumruklaştıkları takdirde bu şapşalın Nick’e karşı hiç şansı yoktu.

Ayrıca belli ki korkaktı!

“Ha... hata yapıyorsunuz genç adam” diyerek rakibinden sıyrılmaya çalıştı.

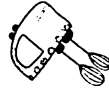
“Ah hayır!” Nick parmağını adama doğru sallayıp tehditkâr bir şekilde gözlerini kıstı. “Bir bok yaptığım yok! Benim restoranıma geldiniz! Bugün gazetenizde çıkan o berbat eleştiriye de siz yazdınız! Bir düzeltme yazısı istiyorum. Derhal!”

Diğer adam anında kuvvetli bir şekilde kafasını sallamaya başladı. Arkasındaki kapı hışımla açılmasa itiraz edecekti.

“Ne oluyor burada?”

Nick bir anda karşısındaki kusursuz, ateş kırmızısı saçlarla çevrili yüzün güzelliği karşısında dondu kaldı.

Gri saçlı adam bir erkek için oldukça tiz sayılabilecek bir sesle mırıldandı: “Claire kor... korkarım bu genç adam seni arıyor.”

C laire ofisinin kapısında duran, korku salmak için kolunun altında düşmanın kellesiyle gezinen kana susamış bir Viking edasıyla kaskını taşıyan, bu siyah saçlı adamın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Son zamanlarda internette ve basın-da dolaşan sayısız fotoğrafta, o anki halinden çok daha farklı, yaramaz bir çocuk havasında ve son derece keyifli poz vermiş olsa da yazı işleri müdürüne, önce bağırsaklarını temizleyip ardından onu ateşte kızartmak istiyormuşçasına gözlerini dikmiş bakan adamın Knight's'ın şefi olduğuna hiç şüphe yoktu. Zavallı Charles, insan kılığına girmiş bu yaratığın onun kellesini istediğini düşünmüş olmalıydı. Aslında mutfak şefi Claire'in kellesinin peşindeydi. Ne de olsa söz konusu eleştiri onun kaleminden çıkmıştı. Siyah saçlı mutfak şefi o anda cebinden bir mutfak bıçağı çıkarıp bir de üstüne "Yetişin!" diye ortalığı velveleye verse şaşırmayacaktı. Elbette Nick yazdığı eleştirilere itiraz eden ilk şef değildi, ama en ürkütücüsü olduğu kesindi. Bundan önce muhatap olduğu şeflerin çoğu nispeten yaşlı ve can simidi misali koca göbeklere sahip insanlardı, oysa Nick bir şeften çok profesyonel bir mutfağa nereden düştüğü belli olmayan bir sokak dövüşçüsünü andırıyordu. Claire kısa boylu sayılmazdı ama bu adam ondan en az bir kafa uzundu. Ayrıca Nick'in karnı söz konusu olduğunda can simidinden bahsetmek imkânsızdı. Hayır, Nick'e bakınca nadide dana etlerini yermantarı sosuna yatıran birinden ziyade bir mezbahada henüz parçalanmamış danaları taşıyan biri geliyordu insanın aklına. Bu mahşerin dört atlısından biri görümlü adamın, yemek dergileri ve bloglarında esprili ve güler yüzlü bir şekilde

boy gösteren şefle uzaktan yakından alakası yoktu.

Restoranlarını ziyaret ettiği şefleri araştırmak, Claire'in işinin gerekliliklerinden biriydi. Nick O'Reilly'nin Detroit'ten geldiğini ve gençken neredeyse kötü yola sapmak üzere olduğunu biliyordu. Ya da en azından Nick öyle olduğunu iddia ediyordu, ama açıkçası Claire bugüne kadar bu hikâyelerin biraz palavra olduğunu düşünmüştü. Ama artık Nick'in abartmadığına neredeyse emindi. Onu bir araba hırsız ya da sokak dövüşçüsü olarak hayal etmek hiç de zor değildi. Claire, Nick'in, ortası biraz basık ve yamuk, geçmişte kırılmış olduğu her halinden belli burnunu inceledi. Belki de bir sokak dövüşünde?

Bugüne kadar hiddetli bir şefin gözünü korkutmasına izin vermemişti, bugün de istisna olmayacaktı. Çenesini yukarı doğru kaldırıp olabildiğince sakince sordu: "Sizin için ne yapabilirim, Bay O'Reilly?"

Kızgın adam bir an için tereddüt etti ve bir patronuna, bir Claire'e baktı. Sonra inanmamış bir ifadeyle sordu: "O saçma eleştiriyi siz mi yazdınız? CPW siz misiniz?"

Saçma eleştiri? Kendini aykırı ama sevimli bir şef olarak pazarlasa da yazı işlerine dalış şekli aslında ne mal olduğunu ispatlıyordu. Son derece haklı ve tarafsız eleştirisini saçma olarak adlandırmasına rağmen Claire istifini bozmadı. Sadece kafasını salladı ve resmi bir şekilde kendini tanıttı: "Claire Parker-Wickham, Bay O'Reilly. Ve evet yemek eleştirisi bana ait."

Claire'e diktiği mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sanki bir an için dilini yutmuştu.

Claire fırsattan istifade ederek soğuk bir ses tonuyla ekledi: "Normalde eleştiriye bir itirazı olanlar bana mektup yazarlar, beni yazı işlerinde ziyaret eden pek çıkmaz, Bay O'Reilly."

Nick o an bir aydınlanma yaşıyormuşçasına gözlerini Claire'den alamıyordu. Claire de Nick'in yüzündeki öfke kaybolduğunda ortaya çıkan, yapılı vücuduyla son derece uyumlu, keskin yüz hatlarının etkisine kapılmıştı. Geniş çenesi güçlü bir kişiliğe işaret ederken ıslıl ıslıl mavi gözlerinin kenarlarındaki ufak kırışıklıklar neşe vaat ediyordu. Zayıf yanaklarını kaplayan kirli sakalı olmasa, çeşitli fotoğraflarında hep gülümserken

çıkan dudaklarının neredeyse kadınsı bir havası olduğunu düşünebilirdi insan. Gerçi erkeksi hatlardan yana bir eksiği olduğu söylenemezdi; bunu göstermek için biraz evvel yaptığı ür-kütücü girişe ihtiyacı yoktu.

“Bu eleştiriyi siz yazdınız, öyle mi?” Sesi boğuk ve kabaydı. “Tatlım, benimle dalga mı geçiyorsun?”

Evet, onu Amerika’da, alışlagelmiş nezaket kurallarının pek ciddiye alınmadığı konusunda uyarmışlardı ama bu küstah soru karşısında İngiliz tüyleri kelimenin tam anlamıyla diken diken olmuştu.

Tatlım?

Ne tür bir kendini bilmezdi bu adam!

Claire mümkün olduğu kadar ağırbaşlı bir şekilde karşılık vermeye çalıştı: “Eğer bu kaba davranışlarınızla, benim eleştirinin asıl sahibi olamayacağımı iddia ediyorsanız, sizi ne yazık ki hayal kırıklığına uğratacağım. CPW benim, Bay O’Reilly.”

Yakışksız sorusu yeterince kaba değilmiş gibi, bir de gözlerini utanmaz bir şekilde Claire’in vücudu üzerinde gezdirmeye cüretini gösterdi Nick. Onun bu hareketine bir anlam veremeyen Claire kollarıyla göğüslerini örtme ihtiyacı hissetti.

“Böylesi çirkin şeyler yazmak için fazlasıyla güzelsiniz” dedi Nick alçak sesle ve kafasını salladı. “Ve fazlasıyla ateşli.”

Claire’in ağzı bir karış açık kaldı.

Ama Nick O’Reilly daha lafını bitirmemişti, küçümseyen bir tavırla dudaklarını yaladı: “Üzerine alınma tatlım ama beni kandıramazsın.”

Yakışıklı bir adam onu tatlı ve ateşli bulduğu için sevinmeli miydi? Yoksa utanmaz bir şef sağlam temellere dayalı bir gurme eleştirisi yazmak için fazlasıyla aptal olduğunu düşündüğü için kendini hakarete uğramış mı saymalıydı? Tam olarak emin olamıyordu ama emin olduğu tek bir şey vardı, tüm yazı işleri etraflarında toplanmış büyük bir dikkatle, oldukça yüksek sesli tartışmalarını dinlemeye hazırlanıyordu. Boston Daily’de kısa bir süre önce işe başlamış yabancı bir gazeteci olarak iş arkadaşlarının onu kabullenmesi zaten yeterince zordu; ofisin orta yerinde olay çıkaran bu öfkeli şefin de itibarına pek katkısı olmayay-

cağı kesindi.

Düşündüğünden daha sert bir sesle karşısındaki başına buyruk herife karşı çıktı: “Tabii ki CPW benim, hatta ispat edebilirim.”

Cevap olarak simsiyah bir kaş havaya kalktı. “Peki bunu nasıl yapacaksınız?”

Claire de bir kaşını havaya kaldırdı ve büyük bir keyifle, tadını çıkara çıkara anlatmaya başladı: “İstakozlu ravyoliniz ve yengeç sosu birbirlerine yeterince yakışmıyordu.”

Bu sefer Nick’in ağzı bir karış açık kaldı. “Ne!”

Claire burnunu hafifçe yukarı kaldırdı. “Yengeç sosunun tadı istakozlu harca işlevini yaptırtmayacak kadar baskındı. Onun yerine gayet sıradan bir sebzeli ravyolili çorba servis edebilirdiniz. Kimse aradaki farkı ayırt edemezdi!”

Anlaşılan Nick’in yine dili tutulmuştu. Çok kızdığı her halinden belli olan Claire söylenmeye devam etti: “Ayrıca sorbe yerine taş da sunabilirdiniz. Sorbenin içindeki buz parçaları dilimi neredeyse hissizleştirdi.”

Nick derin bir nefes almaya çalıştı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Claire öldürücü vuruşunu yapmak için kollarını göğsünde kavuşturdu ve: “Naneli kıtıra gelince...” diye söze başladı.

Nick “Nesi varmış onun?” diyerek öfkeyle kesti sözünü.

Claire gözlerini kısarak, “İngiltere’de neredeyse her köy biraханesinde naneli kıtıra bulanmış kuzu bulabilirsiniz. Bu fikir gerçekten o kadar özgün sayılmaz” dedi.

Nick’in mavi gözleri çakmak çakmak oldu. Claire bunun onu korkutmasına izin vermedi, aksine ellerini kalçasına koyup gözlerini ona dikti. Rakibinin beyninin uygun kelimeleri ararken neredeyse alev aldığını görür gibiydi.

Bir asır gibi gelen bir süredir sessizce kenarda bekleyen Charles hafifçe öksürerek dikkatleri üzerine çekti. “Güvenliği çağırمامı ister misin?”

Claire aşağılayıcı bir tavırla burnundan soluyup kafasını iki yana salladı. “Bay O’Reilly de gidiyordu zaten.”

Nick de aynı şekilde kafasını sallayarak, “Hayır gitmiyor-

dum” diye kararlı bir sesle cevap verdi. “Siz bir tekzip yazısı yazacağınıza söz verene kadar da hiçbir yere gitmeye niyetim yok.”

Claire kulaklarına inanamıyordu. “Tekzip yazısı mı?”

“Evet!”

Claire öfkeyle cevap verdi. “Söz konusu dahi olamaz. Ayrıca neden böyle bir yazı yazmalıymışım? Ben ortada bir sebep göremiyorum.”

“Neden mi?” Karşısındaki adamın kızgınlıktan saçını başını yolmak üzereymiş gibi bir hali vardı. Ya da kendini bir yerlerden aşağı atmak ister gibi. “Ortada hiçbir sebep yokken yemeklerimi yerden yere vurdunuz. Oysa yemekler kusursuzdu.”

Claire bir an için yumuşayıp hoşgörölü bir gülümsemeyle ona baktı. “Teknik olarak her şey yolundaydı...”

“Yolundaydı?” Nick’in alnında atan damarlardan biri iyice belirginleşti. Claire, Knight’s’ın mutfak şefinin orada, yazı işlerinin ortasında kalp krizi geçirmemesini umdu.

Ama başını sallayarak itiraz etmekten de geri durmadı. “Evet yolundaydı, ama olağanüstü değildi.”

“Yemeklerim olağanüstü değilmiş. Hiç güleceğim yoktu.” Bu sefer gerçekten saçlarını yolacak gibiydi. “Şimdiye kadar meslektaşlarınızın hepsi yemeklerimi sadece methetti! Sadece siz yemeklerimi benzinci yemeği ilan ettiniz, hanımefendi!”

Şimdi şaşırma sırası Claire’deydi. “Ne zaman yemeğinize benzinci yemeği demişim ben?”

Nick O’Reilly, Claire’e delici bir bakış fırlattı. “Yani o aşağılayıcı eleştirinizde ne yazdığınızı bile hatırlamıyor musunuz?”

Claire hışımla dudaklarını ısırды, yavaş yavaş o da hiddetlenmeye başlıyordu. “Yazımın her kelimesini hatırlıyorum, Bay O’Reilly. Kesinlikle yemeğinize benzinci yemeği demedim!”

Nick ürkütücü derecede alçak bir sesle, “Siz benimle kafa mı buluyorsunuz?” diye sordu.

Yine aynı üslup! Onu kışkırtabileceğini mi zannediordu?

Claire yolun ortasında dikilerek gelen arabaları durdurmaya çalışan bir trafik polisi edasıyla bir elini yukarı doğru kaldırdı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü, ofisine daldı; Boston Daily’nin son sayısıyla geri geldi ve gazeteyi ukala şefin göğsü-

ne kelimenin tam anlamıyla yapıştırdı.

“Nerede yemeğinize benzinci yemeği demişim? O kısmını duymak isterim” dedi alaycı bir tonda. Nick tereddüt edince de adamakıllı emretti: “Haydi, okumaya başlayın Bay O’Reilly.”

Karşısındakinin ne alaylı tonundan ne de emirlerinden etkilenmiş bir hali vardı. Gazeteyi açmadı bile, onun yerine son derece ukala bir tavırla ortadan ikiye yırttı. “Benim yaratıcılığıma hakaret ettiniz...”

“Sadece gerçeği yazdım!” Adamın elindeki yırtılmış gazeteye inanmaz gözlerle baktı. Nasıl eleştirisine böyle acımasızca davranabilir ve okumayı düpedüz reddederdi! Ne de olsa bu seferki eleştirisi için bayağı bir çaba harcamıştı, her zamankinden fazla bir çaba. Bundan cesaret alarak iğneleyici bir ses tonuyla sordu: “Anlaşılan pek eleştiri kaldıramıyorsunuz Bay O’Reilly, haksız mıyım?”

Nick’in öfkeyle soluması çok şey anlatıyordu. “Eleştiri mi? Amatörce karaladığınız şey bir hakaretti evet, ama asla bir eleştiri değildi!”

“Kelimenin tam anlamıyla bir eleştiriydi” diye hiddetle karşı çıktı Claire. “Yemekleriniz hakkındaki fikirlerimdi. Mesele tatlınızı ele alalım...”

Nick, “Nesi varmış tatlımın?” diye saldırgan bir tavırla sözünü kesti. “Mükemmeldi.”

Bu sefer Claire öfkeyle soludu. “Hayır değildi. İlk başlarda ümit verici duruyordu...”

“Ümit verici?”

“Neden sürekli sözümü kesiyorsunuz?” İş arkadaşlarının kıkırdamalarını ve Charles’in imalı öksürüğünü kasten duymazdan geldi.

Anlaşılan Nick O’Reilly tüm gazete çalışanlarının önünde olay çıkarmaktan zerre kadar rahatsız değildi. Bir adım daha atarak Claire’i öyle bir sıkıştırdı ki ona bakmak için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. Ondan ne kadar iri ve güçlü olduğunu mu ispat etmeye çalışıyordu? Claire zaten bunun farkındaydı, kasları gereğinden fazla gelişmiş bir halterci gibi diklenmesine gerek yoktu.

“Yemeklerim hakkında atıp tutmazsanız ben de sözünüzü kesmek zorunda kalmam.”

Claire, Nick’in iğneleyici tonunu da duymazdan geldi. “Neden kremanızın içine aynı anda kekik ve tonka fasulyesi koydunuz? Sadece kekik, kayısı ve kırmızı biberle gayet uyumlu olabilirdi oysaki! İçine bir de tonka fasulyesi katınca tatlı fazla ağır olmuştu! Bir de yanına Moscato D’Asti Grappa önerdiniz! Oysa bir Vin de Constance o tatlıya çok daha fazla yakışırdı. Hafif kayısı ve kuru üzümüne çalan tadı kreasyonunuza daha çok uyardı. Grappa fazlasıyla baharatlı ve kuruydu.”

Nick O’Reilly’nin gözleri fal taşı gibi açılıp ağzı şaşkınlıktan kısa bir süre için de olsa açık kalınca, bir nebze rahatladığını hissetti Claire.

“Ne?”

Sabırlı bir şekilde başını eğdi. “Dedim ki...”

“Ne dediğinizi duydum” diye isyan etti Nick. “Ve tamamen yanılıyorsunuz! Tonka fasulyesi sayesinde tatlı tam bir lezzet patlamasına dönüşüyor.”

Claire hiç etkilenmemişti. “Kekik, tonka fasulyesi, kayısı, kırmızı ve çili biber. Tüm bunların yanında bir de baharatlı Grappa. Bu bir lezzet patlaması değil, ümitsiz bir yaratıcı olma çabası.”

Mutfak şefi her an patlayacakmış gibi duruyordu. “Siz yemek pişirmekten ne anlarsınız? Bearnez sosu ile hollandaise sosu birbirinden ayırt edebilir misiniz?”

“O nasıl soru?” Claire gücenmiş gibi dudak büktü.

“Çok yerinde bir soru” dedi Nick.

“Paris’te Michel Guérard’ın mutfağında trüf yağı katılmış hollandaise sos içinde marine edilmiş deniz tarağı yediğimde on yaşındaydım.” Başını geriye doğru attı. “Ben bearnez ile hollandaise arasındaki farkı biliyorum Bay O’Reilly, peki ya siz?”

Çatık kaşları ve boğazından çıkan garip sesler normalde onu ürkütürdü ama Claire bakışlarını ayırmadan Nick’in gözlerinin içine dikti. “Yemekleriniz mükemmel değildi. Ve ben de aynen bunu yazdım.”

Mutfak şefi son bir kez çaresizlik içinde haykırdı: “Ben

Mathieu Raymond'un mutfağından geçtim. Bunun ne demek olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Elbette var!"

"Gerçekten mi?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Mösyö Raymond'un kendi alanında bir duayen olduğunu biliyorum, hep beraber onu örnek alan, ama ne yazık ki hiçbir zaman onun becerilerine erişemeyen bir aşçı jenerasyonunun öncüsü! Tarifleri kendine has, esprili, benzersiz lezzette ve hiçbir zaman sıkıcı değil." Claire bu kasıntı şefe haddini bildirmek istercesine, son derece kızgın bir tonda ve elini kolunu sallayarak konuşuyordu. "Onun kreasyonları her gurmeye ağızda yaşanan görkemli bir lezzet patlaması... hayır hayır, gerçek bir orgazm vaat ediyordu! Mesela çikolatalı suflesi bir şiir gibiydi, dilin üzerinde sıvı bir mutluluk gibi eriyordu ve içindeki zencefilin belli belirsiz keskinliği, çikolatanın saf, katıksız tadına zarar vermeden en tembel tat alma duyularını dahi gıdıklıyordu. Bu sıcak şaheserden bir kaşık tadan ve yoğun çikolatanın ağızda eriyen tadını alan herkes gerçek yemek pişirme sanatına şahit olmuş demektir!"

İşte böyle!

Nick O'Reilly'nin artık bir kelime daha edemeyeceğinden emin bir şekilde kollarını bir kez daha göğsünün önünde kavuşturdu Claire ve onun bir anda düşünceli bir hal alan yüzünü inceledi. Belki de sonunda yemeklerinde neyi eleştirdiğini anlamıştı. Onun gelecek vaat eden iyi bir aşçı olduğunu hiçbir zaman inkâr etmemiş, yemeklerini kesinlikle benzinci yemeği olarak adlandırmamıştı. Sadece yemekleri henüz ustasının kreasyonlarının olgunluğuna ve yaratıcılığına ulaşamamıştı o kadar. Tanrı aşkına adam daha yirmili yaşlarının sonundaydı! Bugüne kadar hiçbir usta gökten zembille inmemişti; bu, karşısında duran ve bir anda suratında bir gülümseme beliren, siyah saçlı aşçı için de geçerliydi.

Claire şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu sıırıma da nereden çıkmıştı?

"Orgazm mı? Siz gerçekten biraz evvel yemekle seksi mi karşılaştırdınız?"

Nick'in bakışları o kadar alaycıydı ki Claire yanaklarının al olduğunu hissetti. "Hayır... yani... bu çok saçma!"

Bıçağını bileyen ve hışımla gazeteleri parçalayan kızgın şef gitmiş, yerine pek eğlendiği her halinden belli, masmavi gözleri muzipçe parıldayan bir adam gelmişti sanki. "Yok yok, sanki seksten bahsediyor gibisiniz." Sesi biraz evvel anlattığı çikolatalı sufletin tadı gibiydi; günahkâr, bağımlılık yapan ve yoğun. Claire bu sufleyi anne babasıyla çıktığı nadir tatillerden birinde Mathieu Raymond'un elinden tatmış, bir daha da unutamamıştı.

Charles kararlı bir tonla araya girmeye çalıştı. "Bay O'Reilly."

"Daha önce hiçbir kadının bu kadar tutkuyla yemekten bahsettiğini duymamıştım." Nick O'Reilly yazı işleri müdürünü duymazdan geldi ve etraflarında onları dinleyen diğer insanları da umursamayarak tüm dikkatini Claire'e verdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda müthiş iştahım kabardı... çikolatalı sufle için yani."

Claire yutkundu ve bir Nick O'Reilly'e bir Charles'a baktı. Mutfak şefi freni patlamış bir araba gibi davranırken ona had-dini bildirmek daha kolaydı, ama şimdi... Şimdi ona sanki gözleriyle onu soyarmış gibi bakıyor, her sözüyle bariz bir şekilde başka şeyler ima ediyordu. "Şu anda müthiş iştahım kabardı" derken ne demek istediğini Claire çok da iyi biliyordu.

Ve hatta daha da ileri gitti.

"Ne dersiniz, Claire? Bana yer ve zaman söyleyin, size hiç bir zaman unutamayacağınız bir sufle deneyimi yaşatayım."

Öfkeyle nefes almaya çalıştı. "Ne?"

Aralarındaki gerilim arttıkça Nick'in suratındaki gülümseme derinleşiyordu. Nick'in sırtımasından mı yoksa kendi utan-cından mı bilinmez, midesinde tarif edemediği bir şeyler olma-ya başlamıştı. Ama Claire'in orada daha fazla durup Nick O'Reilly'nin kendisini baştan çıkarmasına fırsat vermeye niyeti yoktu.

Üstelik tüm yazı işlerinin önünde.

Ona soğuk davranmayı tercih ederdi.

Olabildiğince dik durmaya çalışarak, küçümseyen bakış-

larla mutfak şefini süzüp soğuk bir sesle veda etti: “İyi günler, Bay O’Reilly.”

Surrey’de dört yıl boyunca devam ettiği yatılı okulun yöneticisi Bayan Paxton onu görse şüphesiz gurur duyardı.

Marine edilmiş karidesleri kızgın tereyağına attığında çıkan ses Claire’i keyiflendirdi. Karideslerin renklerinin kısa sürede kırmızıya dönüşünü seyretti. Memnuniyetle iç geçirip tavaya gereği kadar beyaz şarap ekledi, akşam yemeğini yemek için sabırsızlanıyordu. Claire’in akşam rutinini sadece annesinin telefondan gelen sesi bozuyordu. Normalde saat yedi gibi eve gelir, kendisine ufak tefek bir şeyler hazırlar, bunu yaparken de bir bardak şarabın tadını çıkarırdı. Ardından da en sevdiği dizi *EastEnders*’ın tekrarını izlerdi. Artık Amerika’da yaşadığı ve burada kendini çok iyi hissettiği halde, İngiltere’ye ait özlediği birkaç şey vardı. Az sütlü düzgün bir çay, soldan akan trafik ve *EastEnders* bunların başında geliyordu. Ama kızının nasıl olup da Londra’nın doğusunda yaşayan işçi sınıfının hayatını anlatan, bu adi diziyi beğendiğine bir türlü akıl sır erdiremeyen annesine, o anda yapmak istediğinin tam da bu olduğunu itiraf edemezdi. Ne de olsa Claire’in hayatında annesinin beğenmediği pek çok şey vardı. Tam da bu sebepten Londra’da gece yarıyken telefona sarılmış kızıyla konuşmak istiyordu.

“Baban ve ben doğum günün için neden Londra’ya gelmediğini anlayamıyoruz, Claire. Heston Blumenthal’e giderdik. Oranın ördek göğsünü çok seversin.”

Pişen karideslerinin üzerine limon sıkarken sakince anlatmaya çalıştı: “Anne bir ördek göğsü için Londra’ya uçacak değilim.”

“Ama...”

“Ayrıca doğum günüm hafta içine geliyor ve istesem de izin alamam.”

“Claire!” Annesi, normalde evdeki zavallı yardımcıya talimatlar yağdırırken kullandığı tonda kükredi: “Ne de olsa doğum günün. Zaten yüzünü gördüğümüz yok.”

Claire ocağın altını kapatıp annesine küstahça bir cevap

vermemek için dilini ısırırdı. On yaşında yatılı okula başlamış, ailesini sadece tatillerde görmüştü. Anlaşılan ailesi o zamanlar biricik kızlarının yüzünü aylarca görmemeyi dert etmiyordu. Babasının isteğiyle “doğru insanlarla tanışabilmek için” Paris ve Oxford’da geçirdiği üniversite hayatı boyunca da ailesini yalnızca tatillerde görmeye devam etmişti. Londra’da, doğduğu eve oldukça yakın oturduğu son yıllarda da ilişkilerinin daha yakın veya sevgi dolu olduğu söylenemezdi. Elbette Claire anne babasını seviyordu ama İngiliz üst sınıfının geleneklerine üstünkörü bağlı olmalarını acımasız ve soğuk buluyordu. Bu yüzden de doğum gününü ailesiyle geçirmek için yanıp tutuşmuyordu.

Her ikisi de yine Edward hakkında konuşmak isteyeceklerdi üstelik.

“Heston Blumenthal’e Londra’ya bir dahaki gelişimde gideriz anne” dedi ve yemeğini koymak üzere bir tabak aldı. İyi bir yemek kesinlikle uygun tabakta yenmeliydi. Belki biraz abartıyordu ama Claire tek başına yemek yediğinde bile düzgün bir masa kuruyor, çatal bıçağı ile tabağını kurallara uygun yerleştirmeyi ve tabağının yanma peçete halkasının içinde kumaş peçetesini koymayı ihmal etmiyordu.

“Peki bir daha ne zaman eve geleceğin konusunda bir fikrin var mı?”

Kişniş ve Pernod ile marine edilmiş karideslerin ve keskin aromalı limonun kokusu burnuna dolunca kablosuz telefonların varlığına şükretti.

“Şimdiden söyleyemem.”

“Ama Noel’de gelirsin, öyle değil mi?”

“Noel’e daha birkaç ay var. O kadar önceden plan yapmıyorum ben.” Tavayı bir kenara koyarak karidesleri tabağına keyfine göre dizmeye başladı.

“Noel’i tek başına yabancı bir şehirde geçirmek istemezsin öyle değil mi, Claire?” Annesinin sesindeki dehşeti duyabiliyordu.

Claire kendisini Boston’da çoktan evindeymiş gibi hissetmeye başladığından, doğum gününü veya Noel’i burada kutla-

mak istemesinin neden bu kadar kötü olduğunu anlayamıyordu. Ama eski günlerin hatırına, daha fazla drama sebep olmamak için çenesini tuttu. Tabii bir de telefonu bir an evvel kapatıp kendini yemeğine adanmak istediği için.

“Doğum gününde eve gelmeme kararını hiç doğru bulmuyorum. Son doğum gününün ne kadar güzel olduğunu hatırla bir tanem. Çok eğlenmiştik, öyle değil mi?”

Bu lafın ardından gelen iç geçirme Claire’e bu doğum gününün felaket geçeceğini ve bunun tek sorumlusunun kendisi olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. Oysa geçen doğum günü konusunda, annesinin aksine, Claire’in duyguları biraz karışıktı.

Geçen yıl doğum gününde, eski erkek arkadaşı Edward’ın kendisine hâlâ evlenme teklif etmemiş olmasına hayıflanarak, son derece kırgın bir halde yatmaya gitmişti. Ne de olsa birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı, aileleri çok iyi arkadaşları ve neredeyse iki yılı aşkın bir süredir beraberlerdi. Doğum gününün böylesi önemli bir soruyu sormak için şahane bir fırsat olduğunu düşünmüştü, üstelik her ikisinin ailesi de yanlarındaydı. Ama Edward yüzük yerine ona hem annesinin hem de anneannesinin kullandığı şu korkunç timsah derisi çantalarından hediye etmişti. Üstüne üstlük bir de marka çantaların nasıl iyi bir yatırım olduğunu iddia eden, son derece sıkıcı piyasa araştırmalarından bahseden bir nutuk çekmişti. Claire’e kalsa o korkunç çantayı anında camdan dışarı fırlatırdı. O akşam yataкта saatlerce, Edward’ın neden ona bağlanmak istemediğini ve kendisinde neyin eksik olduğunu düşünmüştü. Gerçekten kahrolmuştu.

Ertesi sabah ter içinde uyandığında Edward’la evlenme fikri bir anda onu dehşete düşürmüştü. Hiç kimse mükemmel değildi, herkesin kusurları ve iyi tarafları vardı. Ama gerçekten Edward Thornton ile beraber olmak istiyor muydu? İyi bir yatırım olduğu için kız arkadaşına iğrenç timsah derisi çantalar hediye eden bir adamla? Kendisine şarap koyan garsona teşekkür etmeye tenezzül etmeyen bir adamla?

Ortak arkadaş grupları ve tanıdıkları dışında bir ortak yönleri yoktu. Peki neden bu adamla beraberdi? Ve Tanrı aşkına, ne-

den ondan bir evlenme teklifi beklemişti? Evet, arkadaşlarına sadık olması ve bonkörlüğü hoşuna gidiyordu. Neticede o saçma sapan çanta da çok ucuz sayılmazdı. Ayrıca istediği zaman son derece tatlı olabiliyordu ve her zaman hoşuna giden bir espri anlayışı vardı. Kabul, dış görünüşü de, hem giyinik hem çıplak, hiç fena sayılmazdı. Ama Edward aynı zamanda, özellikle işler istediği gibi gitmediği zamanlarda, fazlasıyla kibirli, yapmacık ve ukalaydı. Üstelik Claire'in yaptığı işi küçümsemesi her zaman kalbinde bir yaraydı.

Claire'in doğum gününün ertesi günü ilişkilerini noktalamaya kararını alması sadece üç saat sürmüştü. Bu arada Edward bir iş seyahati için Almanya'ya gittiğinden bu karardan en son onun haberi olmuştu. Claire, Edward'ın timsah derisi çantaları başka bir kadına hediye etmesi gerektiğini düşünmüştü. Hayatta saygıdeğer Edward Thornton'un karısı olmaktan çok daha fazlasını istiyordu. Hayatında kesinlikle daha çok harekete ihtiyacı vardı, hep aynı partilere, hiç değişmeyen rutine ve hep aynı yüzlere değil. Ailesinin hayatı gibi bir hayat sürmek istemiyordu.

Etrafındakiler, başta kendi anne ve babası onu deli ilan etse de Amerika'ya taşınmak iyi bir başlangıçtı.

"Anne, burada bir işim var ve bu işi yapabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Özellikle şimdi, işe daha yeni başlamışken, Londra'ya uçmak için birkaç gün izin alamam."

Karşıdan yine o anlayışsız iç çekme sesi duyuldu. "Ah Claire! Burada Londra'da da iyi bir işin vardı."

"Evet, ama Londra bir Amerika değil" diyerek bu bariz gerçeğe annesinin dikkatini çekti. "Oradaki gazeteci çevresi beni hiç ciddiye almadı. Kimse benim değerimi anlamadı."

Annesi şüpheli bir tavırla sordu: "Amerika'da değerini anlıyorlar mı?"

Claire gözlerini devirdi, karnının guruldamasını önemsememeye çalıştı. "Elbette burada da kimse önüme kırmızı halı sermiyor ama kendimi daha iyi hissediyorum." Londra'da neredeyse boğulacak gibi olduğunu ve oradaki hayatından kelimenin tam anlamıyla kaçarak yeni bir şeylere başlamak için bura-

ya geldiğini annesine söylemedi. Nasıl olsa anlamazdı.

“Edward ile evlensen çalışmana gerek kalmazdı, bir tanem.”

Tanrım yine başlıyoruz! “Anne...”

“Ben ciddiğim Claire. Edward’la beraber olsaydın çalışmana da başka gazetecilerin kıskançlıklarıyla uğraşmana da gerek kalmazdı.”

“Yaptığım işi severek yapıyor olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?”

Annesi inanmaz bir tavırla devam etti: “Otuz yaşına geliyorsun, Claire. Yavaş yavaş çocuk yapma işini düşünmen lazım. Edward o iş için en uygun partnerdi.”

Düşüncesi bile midesini bulandırdı. Edward’la dünyaya çocuk getirmek. Her ne sebeple olursa olsun artık böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyordu. Üstelik Edward on yaşındaki çocukları seçkin bir yatılı okula göndermenin ve onları sadece birkaç haftada bir ziyarete gitmenin korkunç bir şey olduğunu düşünmüyordu. Claire hiçbir zaman bu kadar acımasız olamazdı.

“Anne bu aralar kendimi işime vermek istiyorum.”

“Edward son zamanlarda evimize oldukça sık uğramaya başladı; babanla da daha sık görüşüyorlar... Ayrıldığınız için pişman sanırım.”

Bir anda iştahı kaçtı. “Ne yani onunla konuşuyor musunuz?”

Annesi gayet doğal bir şeyden bahseder gibi karşılık verdi: “Elbette konuşuyoruz. Thornton’ları çok uzun zamandır tanıyoruz, Claire.”

Derin bir nefes aldı.

İlişkilerini bitirdikten sonra cep telefonunu Thames Nehri’ne atmak istemişti, çünkü bir annesi bir babası aklını başına toparlamasını söylemek için onu sürekli arıyorlardı. Her ikisinin de argüman konusunda bir sıkıntısı yoktu, ama Claire’in de aklını başına toplamaya hiç niyeti yoktu. Aksine nihayet başkaları ne düşünür diye endişelenmeden ne isterse yapabileceği için mutluydu.

“Edward olanlar için çok üzgün, Claire.”

Bu gereksiz konuşmanın artık bitmesini umarak kısaca cevap verdi: “Üzgün olması için bir sebep yok.”

“Gerçekten onunla bir kez daha denemek istemiyor musun?”

Annesine yüzüncü kez, Edward’dan neden ayrıldığını açıklamaya çalışmak boşuna olacaktı. Bundan önceki doksan dokuz sefer anlamamıştı ne de olsa. Onun yerine boş laflarla geçiştirmeyi tercih etti. “Hayır. Beraberken mutlu değildik, bunu biliyorsun anne.”

“Sana klişe gibi gelecek ama bütün ilişkilerde iki tarafın da mutlu olmadığı zamanlar vardır.” Annesi devam etti. “Edward evlenme teklifini bu kadar geciktirdiği için seni kaçırdığını düşünüyor ve kendini suçluyor.”

Claire’in, annesinin abarttığından hiç şüphesi yoktu, ne de olsa Edward kendisinin kusursuz olduğunu düşünüyordu; asla suçlu olduğunu itiraf edecek bir tip değildi. Yine de umursamaz bir tavırla cevap verdi: “Buna hiç gerek yok.”

“Edward Thornton gerçekten iyi bir kısmet.”

Evet, Rupert Murdoch da öyle. Yine de yaşlandığı için karısını terk ettiğinde Claire onu elde etmek için kılını dahi kıpırdatmamıştı.

“Anne, sözünü kesmek istemem ama bugün yapmam gereken bazı işlerim var.” Akşam yemeğinin tadını çıkarmak ve en sevdiği diziyi seyretmek gibi.

“Öyle olsun” diye üzgün bir sesle cevap verdi annesi. “En azından babana ve bana bir iyilik yapıp Edward’la yeniden konuşmayı düşünür müsün?”

“Anne...”

“Sadece konuşmayı, daha fazlasını değil. Zavallı adam çok acı çekiyor. Ayrıca babanla Edward’ın babası beraber yeni bir proje üzerinde çalıştıklarından ortada böyle pürüzler olmasa herkes için daha iyi olur.”

Claire gözlerini devirip suratını buruşturdu. “Ayrıralı neredeyse bir yıl oldu ve o zamandan beri beni hiç aramadı. Ben...”

“Eminim sadece çekiniyordur.”

Az kalsın yüksek sesle kahkaha atacaktı. Edward ve çekin-

mek? Annesi onu küçüklüğünden beri tanıyordu, hayalindeki damadın her zaman çok girişken olduğunu şimdiye kadar çoktan fark etmiş olması gerekirdi. Kesinlikle telefonu eline alıp onu aramaya çekinecek bir tip değildi.

“Edward aramızda olanları açığa kavuşturmak istiyorsa beni istediği zaman arayabilir, anne. Ben onu rahatsız etmek ve çok önemli işlerinden alıkoymak istemem” diye iğneleyici bir tavırla kestirip attı. Eski erkek arkadaşı genelde diğer telefonda olduğundan aranmaktan pek hoşlanmazdı. Sonradan kendisine pek çok kez böylesi bir davranışı neden sorgulamadan kabul ettiğini sormuştu.

Annesinin itirazlarını umursamadan çabucak veda edip telefonu kapattı.

Ardından derin bir nefes alıp uzun zamandır onu bekleyen sofrasına oturdu.

Şarap yemekle mükemmel bir uyum içindeydi; karidesler hâlâ sıcak ve az önceki kokunun vaat ettiği kadar lezzetliydi ama ağzının tadı kalmamıştı. Bunun suçlusu, biraz evvel annesiyle yaptığı konuşma yüzünden doruk noktasına ulaşan, berbat geçen günüydü. Oysa daha o sabah yerli bir ıstakoz avcısı ile telefonda gayet güzel bir röportaj yapmıştı, bu konuda bir haber yapmak için sabırsızlanıyordu. Bu telefon konuşmasından kısa bir süre sonra Nick O'Reilly yazı işlerini basmış ve vahşi batıdan yeni gelmiş bir serseri misali olay çıkarmıştı. Knight's'ın şefi sonunda ortadan kaybolduğunda, Claire'in işlere konsantre olacak hali kalmamıştı. Yaşananların ardından işi düşünmesi imkânsızdı.

Şimdi de boğazından lokma geçmiyordu. Masayı toplayıp yarısı yenmiş tabağını buzdolabına kaldırdı. Uzun, sıcak bir duş almak için banyoya gitmeden mutfak etrafıca topladı. Duş alırken siyah saçlı mutfak şefiyle yaşadıkları tartışmayı yeniden düşünmeden edemedi.

Başlarda son derece sinirli bir şekilde ortalığı ayağa kaldırdığı ve birini öldürmek ister gibi baktığı halde, Claire bir an için bile onun kendisine saldıracaklarını düşünmemişti. Hiçbir zaman tehlikede olduğunu hissetmemişti. Aralarında geçen tartışma,

adamın kendini ifade etme biçimi, biraz alışlagelmişin dışında olsa da hoşuna bile gitmişti. Hatta aralarındaki söz dalaşından özellikle keyif almıştı. Kim bilir belki adam nezaket kurallarını hiçe saydığından ve ağzına geleni söylediğinden. Neyin yakışık alıp almayacağı adamın umurunda değildi belli ki.

Kendi fikrini yüksek sesle savunmak ve bağırarak cevap vermek Claire'e iyi gelmişti. Bir süre sonra kimlerin dinlediğini bile önemsememişti. Oysa Londra'da işler hiçbir zaman bu noktaya gelmezdi. Orada hiçbir şef yazı işlerine kadar gelmezdi, itiraz etmek için ağırbaşlı bir telefon konuşmasıyla yetinirdi. Londra'da, yazı işleri müdürü konuyu etrafındakilere danıştıktan sonra onu huzuruna çağırırdı. Ne yazık ki Claire Londra'dayken her zaman kendini kısıtlanmış hissetmiş, yeni şeyler denemekten kaçınmış ve sürekli etrafındakilerin ona güvenmediğini düşünmüştü. Sanki herkes onun işe sadece babasının imkânları sayesinde alındığını düşünüyor gibiydi. Harrods'taki bir bistronun açılışını duyurduğu kısa bir yazı yazabildiği zaman dahi kendini şanslı sayıyordu. Oysa burada, Boston'da, sahip olduğu pek çok farklı özgürlüğün tadını çıkarabiliyor, birileri ona sınırlarını hatırlatmadan tüm potansiyelini ortaya koyabiliyordu.

Duştan çıkıp bir havluya sarındı. Tartışmanın sonunda Nick O'Reilly bir anda bambaşka bir insana dönüşünce nasıl da şaşırmıştı. Adam bariz bir şekilde onunla flört etmişti. Üstelik bunu çok da nazik yapmamıştı. Cinsel tacizi görünce tanırırdı. Ya da tüm bunlar onun kendine olan güvenini sarsmak için oynanmış bir oyun muydu?

Eliyle aynadaki buğuyu temizledi, yüzünü inceleyip kısa bir an için, Nick O'Reilly, "Sana unutamayacağın bir sufle deneyimi yaşatayım" derken acaba ciddi miydi diye düşündü.

Ciddi olsa bile bir önemi yoktu gerçi! Ne olursa olsun bu teklifi kabul etmezdi.

Her ne kadar erkek soyunun seyretmesi pek keyifli bir örneği olduğunu ve yontulmamış halinin onu oldukça çekici kıldığını itiraf etmek gerekse de Nick O'Reilly onu ilgilendirmiyordu. Evet, hatta çok çekiciydi. Mezuniyetlerinden bu yana es-

ki okul arkadaşlarının neredeyse tamamı kendilerine soylu veya paralı, Eton veya Harrow'dan mezun adamlar bulmuşlardı. Bu yontulmamış şefle karşılaşsalar büyük ihtimalle burun kıvrıp işçi sınıfıyla alay ederlerdi. Oysa Claire bu tip sınıflandırmaları ve aşağılamaları hayatı boyunca saçma bulmuştu. Hatta Nick O'Reilly'nin, kız arkadaşlarına timsah derisi çantalar hediye eden veya erkekliklerini ispat için pub'larda sınırsızca içen soluk benizli şımarık adamlardan olmaması bayağı hoşuna gitmişti.

Claire aynada kendini incelerken, Nick O'Reilly gibi bir adamın onun gibi bir kadın hakkında ne düşüneceğini geçirdi aklından. Kızıl saçlar, açık bir ten, burnun üstünde birkaç çil ve kendisinin dahi demode diye tanımlayacağı bir yüz. Adım başı tüm moda dergilerinin kapaklarını süsleyen dolgun dudakların aksine, yamuk bir ağzı, dolgun bir altdudağı ve ince bir üstdudağı vardı. Gülmediği zaman sert bir ifadesi olduğunu düşünüyordu. Hatta biraz soğuk. Kaç kere bu sıra dışı dudaklarının yerinde dolgun dudaklar olduğunu hayal etmişti! Elbette bundan daha çirkin de olabilirdi ama Kinght's'ın şefiyle tartıştıkları sırada bu haliyle kesin kalpsiz bir mürebbiye gibi görünmüş olmalıydı.

Tüm bunları düşününce Nick O'Reilly'nin onunla dalga geçtiği sonucuna vardı.

Kesinlikle onun tipi olamazdı.

Bu bir anlamda üzücü bir durumdu.

“**B**u haftaki mönüde *crème brûlée* mi olacak, şef?” Nick, sabahın köründe restorana, kimseyle karşılaşmayacağını ümit ederek gelmişti. Ama çalışanlar gelmeden ortadan kaybolma planları suya düşmüştü. Hem zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti hem de sos şefinin ne kadar hırslı olduğunu hesaba katmamıştı. Cal tamı tamına yarım saat erken gelmişti.

Deliler gibi en mükemmel *crème brûlée*’den daha mükemmelini yapmaya uğraşmasaydı, basılmayacaktı muhtemelen. Ama artık çok geçti, istemeyerek de olsa yardımcısına cevap vermekten başka çaresi kalmamıştı. “Yok, olmayacak.”

“Peki.” Cal bu cevaptan pek memnun olmuşa benzemiyordu. “Sabah sabah canın mı çekti şef? Aşerdin yani öyle mi?”

Nick sabırsızca Cal’e baktı, ama beriki onu görmezden geldi.

Cal yerine doğru ilerleyerek rutin hazırlıklarına başladı. Nick onunla ilgilenmekten vazgeçti; hazırladığı *crème brûlée*’lerden dördünü ve ufak ısı tabancasını bir çantanın içine yerleştirdi. Aslında sadece bir tane *crème brûlée*’ye ihtiyacı vardı. Ama her zaman tedbirli olmanın sonradan pişman olmaktan daha iyi olduğunu düşündüğünden, *crème brûlée*’lerden birinin motor yolculuğu sırasında bozulma ihtimaline karşı, yanma dört tane almaya karar vermişti.

Cal omzuna vurduğunda, bu hassas tatlıyı Boston Daily’nin yazı işlerine kadar nasıl götüreceğini düşünmeye kendisini öyle bir kaptırmıştı ki neredeyse yerinden sıçradı.

“Dünkü şoku atlatabildin mi şef?”

Sanki böyle bir şoku atlatmak mümkünmüş gibi! Bütün akşam onu yerden yere vuran eleştiriyi ve yazarını düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Garip bir şekilde restoran eleştirmenine karşı duyduğu öfke uçup gitmiş, yerini inanılmaz bir hırs almıştı. Yazı da yazarı da onu çok hırslandırmıştı.

Cal dostane bir tavırla dedikoduları paylaştı: “Bu CPW kısa bir süredir *Boston Daily*’de çalışıyor, ama şimdiden yaptığı acımasız eleştirilerle nam salmış. Bir arkadaşımdan duydum, Le Canard’ın mutfak şefi, CPW portakallı ördeğini sıkıcı ve modası geçmiş diye eleştirdiğinde, küplere binmiş.”

Nick burun kıvırdı, çünkü aslında o da kendisinden otuz yaş büyük meslektaşının sıkıcı ve demode olduğunu düşünüyordu. Ama bu düşüncesini Cal ile paylaşmaya niyeti yoktu.

“Öyle mi?”

“Anlaşılan CPW inanılmaz derecede müşkülpesent ve her zaman en mükemmelin peşinde.”

Nick bıkkın bir şekilde ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Zaten bizim burada yapmak istediğimiz de o değil mi? Müşteriye en mükemmeli sunmak?”

Cal bir an şaşkınlıkla duraksadı ama hemen kafasını sallayıp yumuşak bir sesle cevap verdi: “Sen bunu zaten her gün yapıyorsun, şef. Şu CPW’nin tadını kaçırmamasına izin verme. Adamın beklentisi ne bilmiyorum ama...”

“Kadın.”

“Ne?”

Nick omuz silkip çantanın fermuarını çekti. “CPW bir kadındır.”

Cal’in sesi çıkmayınca, Nick kafasını ona çevirdi.

“CPW bir kadın mı?” diye sordu Cal.

“Claire Parker-Wickham.” Nick eliyle abartılı bir jest yaptı. “Bana bu isim İngiliz gibi geldi.”

Sos şefinin gözleri çantaya takıldı ve “Aha!” diye bir ses çıkardı. Anlaşılan ikiye ikiye toplayabiliyordu.

Şefalını buruşturup sordu: “Aha mı? Ne demek şimdi bu?”

Cal bilmiş bilmiş gülümsedi: “Bu *crème brûlée*’ler kimin için?”

“Sen kendi işine bak.” Nick kendinden emin gülümsedi. Ne de olsa daha *crème brûlée*’sine karşı koymayı başarabilen bir kadınla karşılaşmamıştı.

Sos şefi endişeli bir şekilde güldü. “Sen ciddi misin? Seni bitiren bir eleştiri yazan kadını baştan mı çıkaracaksın?”

“Onu baştan çıkaracağımı da kim söyledi?”

Sos şefi daha alaycı bir ifade takınamazdı herhalde. “Peki kadından ne istiyorsun?”

Nick elini itiraz edercesine salladı. “Tamamen yanlış anladın. Sadece yazdıklarını bir kez daha düşünmesini ve Knight’s’a ikinci bir şans vermesini istiyorum.”

“Ve aynı zamanda onu baştan çıkarmak istiyorsun.”

Nick sırtarak çantayı sırtına taktı. “Bu bir soru muydu?”

Sos şefi gözlerini devirerek sordu: “Ne zaman teşekkür edersin? Yoksa bugün restorana geri dönmeye niyetin yok mu?”

Nick önce Cal’e ortaparmağını gösterdi, sonra dalga geçti: “Bana şans dile.”

Bir kelime daha etmeden, Marah’ya görünmeyi göze alamadığı için tedarikçi kapısından restorana terk etti. Çünkü kadın onun restorandan ayrıldığını görseydi büyük ihtimalle kalp krizi geçirirdi. İşletme müdürü işini bazen gereğinden fazla ciddiye alıyordu.

Yemek çantasını dikkatli bir şekilde motorunun arkasındaki kutuya yerleştirip Boston Daily’nin yazı işlerinin yolunu tuttu. Acaba Claire Parker-Wickham bu saatte işte oluyor muydu? Dünkü konuşmaları tam beklediği gibi geçmemişti.

Öncelikle karşısında bir erkek görmeyi bekliyordu, çünkü CPW’nin bir erkek olduğunu düşünmüştü. Yaşlı moruk tam da kafasındaki tiplmeye uyuyordu, neticede onu kısa bir süre önce Knight’s’ta görmüştü. Eleştirmenin o değil de yanındaki nefes kesen kızıl çıkması, bir de üstüne çok ağır bir eleştiri yazmış olması, Nick’in bir an için kendini kaybetmesine sebep olmuştu.

Ayrıca kendini savunmak için yazı işlerinin ortasına dikildiğinde karşı tarafın bu kadar hiddetle karşı koyacağını hesaba katmamıştı. O narin kadın, kendini son derece sert bir şe-

kilde savunmuş, üstüne bir de işinin uzmanı çıkmıştı. Paris'te Michel Guérard'ın elinden soslu deniztarağı yemiş olmasını da ayrıca kıskanmıştı. Ah bir kez olsun o deniztaraklarından tatmak için neler vermezdi...

Kadının konuşmalarını sonlandırması ve onu başından savmış olması Nick'i daha da hırslandırmıştı. Normalde bir kadını etkilemek için cazibesini konuşturması yeterdi. Oysa Claire Parker-Wickham onu postalamadan önce, öylesine ters bakmıştı ki kaderine razı olmaktan başka şansı kalmamıştı. İçinden bir ses ona adamakıllı bir ders vermesi için onu kışkırtıyordu, ayrıca kendini kaptırmış bir şekilde iyi yemekten bahsedişini bir kez daha duymak istiyordu doğrusu. Nick kadının o halini bir kez de tercihen kendi yatağında, onun ismini haykırırken yaşamak istiyordu. Kendini son derece net ve kısa ifade edebilen ve biraz da soğuk sayılabilecek bir kadının ağzından öylesine tutkulu laflar duymak açıkçası onu şaşırtmıştı. Kadın ağızdaki bir orgazmdan bahsederken bayağı kirli fantezilere dalmıştı, bu fantezilerin hepsinin sonunda bir kor parçası kadar kırmızı gür saçlar yastığına saçılmış oluyordu.

Akşam yatağında başka bir şey düşünememişti.

Hatta kadının tutkulu lafları sabah da aklından çıkmamıştı.

O anı düşününce anlam veremediği bir şekilde tahrik oluyordu. Üstelik normalde seks sırasında yapılan edepsiz konuşmaları bile tahrik edici bulmazdı.

Nihayet yazı işlerine vardığında, motorundan inebildiği için mutluydu. Kızıl saçlı gazeteciyi ve onun yemekle seksi karşılaştırışını hayal ettiği fantezileri onu bayağı tahrik etmiş, yolculuğunu acılı bir hale sokmuştu.

Önceki gün olduğu gibi, bu sefer de yazı işlerine ulaşması hiç zor olmadı. Etraftakilerin şaşkınlık dolu bakışları eşliğinde, ıslık çalarak yazı işlerini baştan aşağı katedip dün kadının çıktığı küçük ofisin kapısına dayanmayı hedefliyordu. Daha bürünün kapısına varmadan fotokopi makinesinin başındaki kızıl kafayı fark edip yönünü değiştirdi. Neyse ki Claire Parker-Wickham'ın arkası dönüktü, onu hemen fark etmedi. Nick böylece bir kez daha kadının vücudunu baştan aşağı inceleme fır-

satı buldu. Gördükleri hoşuna gitmişti.

Boyu ortalamadan uzundu, zayıftı ama doğru yerlerde kıvrımları vardı. Siyah pantolonunun altında gizlemeye çalıştığı poposunu incelerken gülümsemesine mani olamadı. Siyah kumaş dahi söz konusu kıvrımları saklayamıyordu. Bakışları yavaş yavaş uzun bacaklarına, ardından ince beline, oradan da dimdik duran sırtına doğru çıktı. Nick kadının giyim tarzını, atkuyruğu yaptığı o ateş rengi kızıl saçlarına ve tutkulu hallerine yakıştıramamıştı doğrusu. Üzerindeki siyah pantolonun ve beyaz gömleğin, faiz hesapları hakkında yaptıkları gereksiz açıklamalarla kelimenin tam anlamıyla sıkıcı banka çalışanlarına daha çok yakışacağı kesindi. Oysa Claire'in sıkıcı denebilecek hiçbir tarafı yoktu. Ensesi o kadar yumuşak görünüyordu ki dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Ayrıca onu şu sıkıcı bluzdan bir an evvel kurtarmak istiyordu. Kim bilir belki altında siyah dantel seksi iç çamaşırları vardı? Nick seksi iç çamaşırlara bayılırdı. Kendisi yatakta çırlıçıplak yatarken bu kızıl yemek eleştirmeninin siyah jartiyerlerle onun için dans ettiğini hayal edebiliyordu.

Aman Tanrım!

Boston Daily'nin klima alacak parası yok muydu? Kendisini fantezisine öylesine kaptırmıştı ki bir anda sıcak basmıştı. Eğer biraz daha dikkatli olmazsa bir kilometre uzağındakiler bile ne düşüncelere daldığını tahmin edebilirdi.

Anlaşılan ya kıpırdamıştı ya da varlığını başka bir şekilde belli etmişti, çünkü Claire Parker-Wickham arkasını döndü ve onu görünce irkildi.

"Aman Tanrım! Bay... Bay O'Reilly! İnsanlara her zaman böyle sinsice arkadan mı yaklaşırınsınız?"

Kadının bakışları öylesine içine işledi ki bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra umursamaz bir tavırla, "Sadece yemek yemekle seksi karşılaştıran insanlara" dedi.

Kadının yüzünün bir genç kız gibi kızarması hoşuna gitti. Çabucak bakışlarını kaçırdığını fark edince daha da keyiflendi.

"Hım." Kadın suratını buruşturdu. "Bu şerefi neye borçluyuz? İkinci defa?"

Sinirli bir tavır takınmaya çalışsa da onu kandıramazdı. Vücudu onu ele veriyordu.

“Dünkü konuşmamız yarım kalmıştı.” Cevap verirken halinden son derece memnundu Nick.

“Oysa ben güvenlik tarafından dışarı atılmak istemediğiniz izlenimine kapılmıştım.”

“Haydi ama Claire” dedi samimi ve neşeli bir sesle ve çapkın –olduğunu umduğu– bir gülümsemeyle ekledi: “İkimiz de böyle bir şeye hiçbir zaman gerek kalmayacağını biliyoruz.”

Claire iğneleyici bir tonda, “Öyle mi? Emin misiniz, Bay O’Reilly?” diye sorup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dün beni parçalamak ve hatta kafamı koparmak istediğinizi düşünmüştüm.”

Nick bir an ne diyeceğini bilemedi. Kadının kavuşturduğu kollarının üstünden, dekoltesinden fırlayan göğüsleri resmen burnunun dibine girmiş, dikkatini dağıtıyordu. Baş dönmeye başladı. Demin bu gömlek için sıkıcı mı demişti? Şu anda bu beyaz gömleği kesinlikle, onu yaşlı yazı işleri müdürünün genç karısı zannettiği ilk akşam giydiği küçük siyah elbiseden çok daha ateşli buluyordu.

“Bay O’Reilly.” Claire’in sabrı tükeniyordu.

Anında düzeltti: “Nick.”

“Anlamadım?”

“Bana Nick deyin lütfen.”

Şaşkınlıkla karşı çıktı. “Bunun uygun olaca...”

“Büronuza geçebilir miyiz, Claire?” Nick’in bu sefer dizginleri elden bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ona bir adım daha yaklaşp kulağına doğru fısıldadı. “Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Bir kez daha herkesin ilgi odağı olmamıza gerek olmadığını düşünüyorum.”

Claire kafasını kaldırıp geriye doğru bir adım attı. Ve arkasında duran fotokopi makinesine çarptı. Nick, onu böylesine heyecanlandırmasının iyiye işaret olduğunu düşündü.

Claire kibirli bir tavırla sordu: “Dün Kirli Harry misali kıyameti kopardıktan sonra bugün sizinle büromda baş başa kalmak isteyeceğimi düşünmüyorsunuz herhalde?”

“Kirli Harry mi?” Nick sırtıttı. “Aman Tanrım, Kirli Harry’yi tanıyan bir İngiliz!”

Claire gözlerini kıstı. “İnanır mısınız, İngiltere’de de televizyon var!”

Nick’in bakışları, kadının tokasından kurtulup omzuna düşen bir tutam kızıl saça takıldı. Kelimeler bir anda ağzından döküldü: “Büyükanнем Clint Eastwood hayranıydı, hatta kız kardeşimle Kirli Harry filmlerini izlememize izin verirdi. Ona, beni Kirli Harry ile karşılaştırdığınızı anlatınca şüphesiz önce çok hoşuna gidecektir, ama eminim ardından beni yemek kaşığıyla pataklar.”

Nick kadının yüz ifadesinden onu yeniden şaşırttığını anladı. Bu iyiye işaretti, neticede kadının kafasının karışması işine gelirdi.

“Büyükanneniz mi?”

“Babaannem” diye açıklamaya çalıştı.

“Büyükanne nedir biliyorum.” Claire Parker-Wickham bir an için dudaklarını o kadar çok sıktı ki Nick, bu kadar sevimsiz bir ifade takınabilen bir kadını nasıl olup da çekici ve dayanılmaz bulduğunu düşünmekten alamadı kendini. Normalde dolgun dudaklarıyla ona her dakika gülümseyen ve gözleri şehvetli saatler vaat eden kadınları çekici bulurdu. Oysa karşısındaki bu kadının dolgun dudakları yoktu, gülümsemediği de kesindi. En azından ona gülümsemediği. Nispeten dolgun altdudağına rağmen soğuk, hatta inatçı duran bir ağzı vardı. Üstelik gözleri de hiç öyle şehvetli saatler vaat etmiyor, aksine onu küçümser gibi bakıyordu.

Kahretsin, yoksa gittikçe mazoşist mi oluyordu? Çünkü bu aşağılayan bakışlar resmen nefesini kesiyordu.

Claire sakın bir sesle tekrar sordu: “Tekrar ediyorum, sizinle büromda baş başa kalmak isteyeceğimi de nereden çıkardınız?”

“Çünkü size reddedemeyeceğiniz bir teklifte bulunacağım.”

Claire “Puf!” diyerek kafasını hafifçe geriye attı. Nick’in bakışları büyülenmişçesine, kısa bir an için uzunluğu iyice ortaya

çıkan beyaz boynuna takıldı. “Şimdi de bana büyükannenizin Marlon Brando’ya hayran olduğunu mu anlatacaksınız? Yoksa mafya için mi çalışıyorsunuz?”

Nick sırtıarak omzu silkti. “Her halükârda Don Vito için çalışmadığımı kesin. Ne de olsa İrlandalıyım, İtalyan değil.”

“Neden içim rahatlamadı acaba?” Şüpheliyle gözlerini ona dikti. “Her ne kadar sizinle fotokopi makinesinin başında sohbet etmek çok keyifli olsa da artık...”

“Ofisinize mi geçelim, Claire?” Nick kadının yarım kalan cümlesini tamamlayıp onaylarcasına başını salladı. “Bence de bu çok iyi bir fikir.”

Claire derin bir nefes aldı. “Öyle demek istemedim!”

“Öyle demek istediniz ama nasıl diyeceğinizi bilemediniz.” Nick anlayışlı bir şekilde gülümsedi: “Çok sık başıma geliyor.”

“Ne sık başınıza geliyor?”

“Kadınlar benimle baş başa kalmak istiyorlar ama bunu yüksek sesle söylemeye çekiniyorlar.” Mütevazı bir şekilde başını öne doğru eğerken göz ucuyla kadının kahverengi gözlerinin nasıl sinirle büyüdüğünü gördü.

“Nasıl?” Claire tıslamaya benzer bir ses çıkardı. “Delirdiniz mi? Sizinle yalnız kalmaya falan çalışmıyorum!”

“Emin misiniz?”

“Siz...” Claire duraksadı, gözlerini kısıp kuşkulu bakışlarla adamı süzdü. “Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Kim bilir?” Ellerini saçlarında gezdirdi. “Her söyleneni ciddiye almayın.”

“Tavsiye için teşekkürler” diye geveledi Claire. “Şimdi lütfen...”

“Şimdi sizinle biraz sohbet etmek ve dünkü davranışım için özür dilemek isterim” diye bir kez daha sözünü kesti Nick ve bunu yaparken biraz zorlanarak ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. Onunla atışmak o kadar keyifliydi ki ciddi durmak imkânsızdı.

Claire neredeyse kıvranarak itiraz etmeye çalıştı. “Bay O’Reilly...”

“Nick” diye ikinci kez düzeltti.

“Bay O’Reilly” diye ısrar etti Claire, dişlerini gıcırdatıyor gibi bir hali vardı. “Dünkü davranışınız için özür dilemek istemenize memnun oldum, ama onun dışında konuşacak bir şeyimiz kaldığını düşünmüyorum. Eminim restoranınızda sizi bekleyen çok iş vardır, tıpkı masamda beni bekleyen çok iş olduğu gibi.” Sabırsızca Nick’e baktı.

Nick söylediklerini duymazdan geldi. En tatlı haliyle, “İkimiz de başlangıçta hatalar yaptık ama ilişkimiz ikinci bir şans hak ediyor” dedi.

“İkinci bir şans?”

“Kesinlikle.” Heyecanla başını salladı. “Dün olanları unuttum.”

Claire’in ne düşüneceğini bilemediği her halinden belli oluyordu. Gergin ve şaşkın bakınırken, Nick’in sırtındaki çantayı fark etti.

Tedirgin bir şekilde çantayı işaret etti: “Bomba imha ekiplerini çağırmalı mıyım?”

“Nereden çıkardınız?” Nick ona biraz takılmaya karar vermişti.

Claire düşünceli bir tavırla suratını buruşturdu: “Bir gün önce bıçaklarını bileyen şef ertesi gün sırtında kocaman bir çantayla baştan başlayalım diye karşıma dikilirse elbette şüphelenirim. Ee? Ne var çantada? Kanlı bir et bıçağı mı? Yoksa kafamda paralamak istediğiniz bir Michelin rehberi mi?”

“İkisi de değil.”

“Peki ne var?”

“Onu ancak ofisinizde söylerim.”

“Oldu!” Ona güvenmediği her halinden belliydi. “O kadar aptal mı duruyorum?”

Nick sabırsızlıkla gözlerini devirip itiraf etti. “Bir barışma hediyesi.”

Claire “Barışma hediyesi?” diye tekrarladı.

“Evet evet. Ayrıca size bir teklifim olacak.”

Claire’in her an ona saldırıp saçını başını yolmak ister gibi bir hali vardı. Nick, Claire onu yazı işlerinden attırmadan ace-

le etmesi gerektiğini düşündü ve en sevecen sesiyle açıklamaya çalıştı: “Bugün bütün sabahımı mutfakta geçirdim ve gözlerinizi yaşartacak bir *crème brûlée* yaratabilmek için elimden geleni yaptım. Eğer içine koyduğum baharatı doğru tahmin edebilirsiniz, bir daha size *hollandaise* sosla *bearnez* sosu birbirinden ayırt etmeyi becerebiliyor musunuz diye sormayacağıma söz veriyorum.”

Claire’in kendisiyle nasıl mücadele ettiğini izlemek çok eğlenceliydi. Bir yandan teklifini alenen reddetmek ister gibi bir hali vardı. Öte yandan meydan okumasını kabul etmek için yanıp tutuşuyordu.

Nick’e çok uzun gelen bir aradan sonra pek de hevesli olmayan bir sesle sordu: “*Crème brûlée* mi?”

Nick başıyla onaylayıp heyecanla ekledi: “Bugüne kadar yediğiniz en lezzetli *crème brûlée*. Kalıbımı basarım.”

Claire onu tereddütlü bakışlarla süzdü: “O kadar emin olmayın.”

“O zaman en azından denemeyi kabul edin.”

“Madem çok ısrar ediyorsunuz.”

Tüm çalışanların onları izlediğini fark eden Nick, kendinden memnun bir halde, fikrini değiştirmesine fırsat vermeden Claire’i ofise doğru yönlendirdi.

Claire biraz öfkeyle ondan önce ofisine girip masasına yaslandı. Nick de ardından odaya girip kapıyı kapattı.

Çantasını bir sandalyeye yerleştirirken, Claire’in “Gerçekten kapıyı kapatmaya gerek var mı?” diye söylendiğini duydu.

“Özel hayatıma önem veririm.” Kafasını kaldırmadan çantasını açtı ve *crème brûlée*’lerinin yolculuğu sağlam atlattıklarını görünce rahatladı. Çok dikkatli bir şekilde tatlıları çantadan çıkarıp yazı masasının üzerindeki boş alana dizdi. Bunu yaparken Claire’e biraz fazla yaklaşmıştı, ama Claire yerinden kıpırdamadı.

“Özel hayat mı? Bana kalsa *crème brûlée*’nizi yerken tüm Boston beni seyredebilir.”

“Şimdi böyle diyorsunuz ama...” Isı tabancasını çıkardı. “Daha önce hiç böyle bir *crème brûlée* yemediğiniz için inlemeye

başladığınız zaman kapı kapalı olduğu için şükredeceksiniz.”

Claire’in hem şampuanının veya sabununun nara çalan hoş kokusu hem de keyifli kahkahası Nick’in aklını çelmişti.

“Sizce kapalı kapıların ardından inlemem duyulursa daha mı az dikkat çeker, daha mı az dedikodu olur?”

Nick sırtarak elindeki ısı tabancasını masanın üstüne bıraktı. “İnlediğiniz sürece fark etmez...”

Claire hafifçe öksürerek konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştı. “Yanınızda ısı tabancası mı getirdiniz?”

“Elbette!” Tatlı tabaklarına doğru eğilerek soğuk kremanın üzerine son derece dikkatli bir şekilde en incesinden muscovado şekeri serpti. “Asla üzerinde yanık şeker olmayan bir crème brûlée’yi servis etmem” diye kesin bir tavırla cevap verdi.

Nick’e daha da yaklaşarak merakla sordu: “O esmer şeker mi?” Bunu yaparken atkuyruğunun ucundaki saçlar omzuna doğru kaydı; ortaya çıkan zarif ve çekici boynu Nick’in dikkatini bir an için dağıttı.

Ama hemen kendini toparlayıp tatlısını mükemmelleştirecek son dokunuş için ateşi şekerin üzerinde dolaştırmaya başladı. Bu ancak gerekli maharete sahip aşçıların yapabileceği bir işlemdi, çünkü muscovado şekeri normal esmer şekere göre daha ıslaktı ve çabuk topaklanıyordu. “Aslına bakarsanız muscovado şekeri. Güçlü aromasını ve meyankökünü andıran mayhoş tadını seviyorum.”

“Crème brûlée’nin üstünde?”

Nick, bu hafif alaylı soruya dudak bükerek karşılık verdi. “Biraz sabır Claire. Birazdan tatlımı övmeye doyamayacaksınız.”

“Neden ofisimde böyle bir şey yapıyoruz, bir hatırlatır mısınız?”

Nick ona cevap vermek yerine tatlısının üzerinde oluşan mükemmel tabakayı inceledi. Başyapıtını restorandan getirdiği tatlı kaşığı ile şaşkın şaşkın ona bakan Claire’e uzattı.

“E haydi ama” dedi sabırsızca.

Hâlâ ne yapması gerektiğinden emin olamayan Claire kendisine uzatılan neredeyse saydam porselen kabı aldı, ince

parmaklarıyla kavrayıp tatlıyı incelemeye başladı.

“Bu *crème brûlée*’yi gerçekten burada yememi mi istiyorsunuz? Sizin gözünüzün önünde?”

Nick de tıpkı Claire gibi kalçasını yazı masasına dayadı ve onun yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne var bunda?” Göz kırptı. “Yoksa ağzınızda bir orgazm yaşar ve benim yanımda inlemeye başlarsınız diye korkuyor musunuz?”

Ağızda bir orgazm!

Bu aptal adam kendini ne zannediordu?

Bu saçma teklife hangi akla hizmet evet demişti?

Claire adama kötü kötü bakmaya çalıştı ama yanmış şekerin cezbedici kokusuna kendini çoktan kaptırmıştı. Ağzının suları akarken, midesi büyük beklentilerle guruldarken ve tüm vücudu önündeki *crème brûlée*’yi tatmak için sabırsızlıkla kıvrılırken yanındaki adama rol yapmak kolay değildi doğrusu.

Daha fazla kendini tutamadı, kaşığıyla karamelize olmuş şekeri kırarken çıkan ses kulaklarına müzik gibi geldi, sonunda ufak bir parça tatlıyı ağzına attı.

Bir yandan Knight’s’ın mutfak şefinin suskunluğu sinirine dokunuyordu, öte yandan konuşarak bu anı berbat etmediği için memnundu.

Tatlıyı tadınca Claire bir anda kızgın güneşte unutulmuş tereyağı gibi eridiğini hissetti, yaşadığı duygu o kadar yoğundu ki ağzından bir anda çıkan inlemeyi hiç umursamadı.

Bu tatlı gerçekten fazlasıyla iyiydi.

Dilini neredeyse gıcıklayarak eriyen, hafif baharatlı karamelize şeker tabakasının altında, kaymak kıvamında soğuk ve ipeğimsi bir his uyandıran krema, resmen damağını coşturmuştu. Claire kendini tutamayıp o tadı bir kez daha alabilmek için büyük bir keyifle dudaklarını yaladı. Aynı zamanda bu yumurta, krema ve birbiriyle muhteşem uyumlu tatlardan oluşan leziz tatlıdan daha fazla yemek istiyordu. Bir tutam vanilyanın, burada tadının doruğuna ulaşan eser miktarda tonka fasulyesinin ve bir şeyin daha tadını almıştı. Ona hem çok tanıdık hem de biraz yabancı gelen bir şeyin.

Gözlerini kapadı; karamelize şekerin kokusunu içine çekerek yaşadığı lezzet patlamasının tadını çıkardı.

“Nasıl, abartmış mıyım?”

Cevap olarak sadece içini çekebildi, ama bu bile mutfak şefinin sessizce gülmesi için yeterli olmuştu.

Claire bu gülüşün dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Gözlerini açtı ve bu leziz tatlıdan bir kaşık daha almak için hamle yaptı. Bu seferkinin tadını daha da yavaş çıkardı; tatlıyı böylesine mükemmel tamamlayan esrarengiz çeşninin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Bir yandan hiç akla gelmeyecek bir malzeme olduğundan şüpheleniyordu, öte yandan sanki o tat her an dilinin ucundaydı.

“Yüzünüzdeki ifadeden anladığım kadarıyla tatlım hoşunuza gitti.”

“Hımm.” Claire çok hevesli gözükme istemiyordu, ama tatlıdan bir kaşık daha aldı. Eğer Londra’da böyle lezzetli bir tatlı yemiş olsaydı, taşınmayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

“Malzemeleri tahmin edebildiniz mi?”

Dürüstçe itiraf etti: “Vanilya ve tonka fasulyesi tadını aldım ama diğer malzeme...” duraksadı, “bir türlü çıkaramıyorum.”

Nick ısrar etti. “Bir tahminde bulunun!”

“Limon.”

“Değil.”

Düşünceli bir tavırla onu seyrederken yanındaki adamın aklından neler geçeceğini umursamadan dilini altdudağının üzerinde gezdirdi.

“Bergamot.”

“Değil.”

İsteksizce gözlerinin içine baktı. “Gerçekten hiçbir fikrim yok. Şimdi ölene kadar tatlınızın içindekilerin hepsini tahmin edemediğimi yüzüme mi vuracaksınız?”

Nick sadece güldü. Claire ilk defa ona dikkatlice baktı, yine blucin ve deri ceket giymiş olduğunu fark etti. Ve tabii ona ne kadar çok yakıştıklarını da. Nick umursamaz bir tavırla biraz daha yaklaşıp sordu: “Gizli çeşninin ne olduğunu bilmek ister

misiniz?”

“Karşılığında benden ne istiyorsunuz?”

Nick O'Reilly “Sadece bir gülümseme” dedi ve tatlıdan kendisi de tatmak için Claire'in elinden tatlı tabağı ile kaşığı aldı.

Claire inanmaz gözlerle Nick'in biraz önce onun kullandığı kaşığı ağzına sokuşunu izledi. Tam hijyen kurallarıyla ilgili bir nutuk atmak üzereydi ki içini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Aslında burada yan yana durup aynı tatlıyı paylaşmalarının hoş, hatta samimi bir tarafı olduğunu düşündü. Üstelik de bu anı, dün karşılıklı bağrışıp didiştığı adamlarla paylaşıyordu.

Tanrım!

Nick O'Reilly yanında duruyor, onu imalı bakışlarla süzüyordu, üstelik ona cennetten çıkma bir tatlı pişirmişti, hatta aynı tatlıdan kendisi de yemişti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Nick O'Reilly biraz evvel ağzına soktuğu kaşığı kullanmıştı. Bu bir rüya mıydı? Normalde böyle yontulmamış, son derece çekici hödüklerle tatlı kaşığı paylaşmak gibi huyları yoktu...

Nick “Lanet olsun, bu gerçekten harika” diyerek ağzını şapırdattı ve ona yontulmamış bir hödük derken Claire'in ne kadar haklı olduğunu anında ispatladı. Edward onun yanındayken asla lanet okumaz, küfretmezdi. Üstelik ayaküstü *crème brûlée* yiyecek ve başkalarıyla kaşığını paylaşacak biri hiç değildi. Ama Claire her şeye rağmen bu siyah saçlı şefi eski erkek arkadaşından çok daha cazip ve çekici bulduğunu itiraf etmeliydi. Farkında olmadan ona doğru biraz daha eğilip tatlının yaydığı taze, vanilya ve misk karışımı benzersiz kokuyu içine çekti.

Aniden kendini toparlayıp yanındaki adamın ne kadar çekici olduğu düşüncesinden sıyrılmaya çalıştı. “Bana sırrınızı açıklayacak mısınız?”

Nick “Lavanta” deyip ve kaşığı tekrar yaladı. Bu hareketi şaşırtıcı bir şekilde Claire'in nefesini kesti. “Gizli malzeme lavanta. Ben tonka fasulyesinin tadını daha keskin ve bariz bulsam da vanilya ile tatları fazlasıyla benziyor. Hafif acı, karamelize şekerin içindeki tatları ortaya çıkarmak için daha hafif, dengeleyici bir baharata ihtiyaç vardı. İşte bence lavantanın tadı,

karamelize muscovado şekerinin acılığını hafifletiyor ve yemeğe bir zariflik katıyor.”

Claire içinden, tam üstüne bastın, diye geçirip altdudağını yaladı.

“Bir tane daha ister misiniz?” Nick masanın üzerinde duran diğer tabakları işaret etti.

Claire, kendisini *crème brûlée*’lerin içinde yüzerken hayal etmesine rağmen kafasını sallayarak reddetti. Nick O’Reilly’nin varlığı dikkatini öyle bir dağıtıyordu ki ondan bir an evvel kurtulması şarttı. Aslında ona böylesine lezzetli bir tatlı takdim eden insanı ofisinden kovmak nazik İngiliz tarzına hiç uymuyordu ama akıl sağlığı için bir an evvel Nick’ten uzaklaşması gerekiyordu. Düñ, öfke saçan davranışlarına rağmen onu düşünmekten neredeyse işini yapamamıştı, herhalde bugün de o enfes *crème brûlée*’den ve Nick’in son derece çekici tavırlarından başka bir şey düşünemeyecekti.

İşler açısından hiç hoş bir durum değildi bu.

Nick’in keyfi yerindeydi: “O zaman gelelim teklifime.”

Claire onun bu alaylı tavrından hiç hoşlanmamıştı. “Ne teklifi?”

Nick yaslandığı masadan yavaşça doğruldu, bunu yaparken de Claire’e fazlasıyla yaklaştı. Bu yakınlıktan rahatsız olan Claire kendine yer açmaya çalıştı. Hoş, biraz daha kıpırdarsa kendini Nick’in kolları arasında bulacaktı, o yüzden kafasını hafifçe geriye atarak yüzüne bakmaya çalıştı.

“Bir tekzip yazısı yazmanı istiyorum, Claire” dedi, neredeyse yumuşak denebilecek bir ses tonuyla.

“Tekzip mi?” Anında reddetti. “Çok üzgünüm ama bu imkânsız. *Crème brûlée*’niz çok lezzetliydi ama hâlâ aynı fikirdeyim. Hiçbir şey değişmiş değil.”

Nick ikna olmamıştı. “Kendi tarzımı daha bulamadığımı ve kreasyonlarımın yeterince olgun olmadığını yazmıştınız.”

Claire tereddütle başını salladı.

“Üstelik bana üstadımı fazlasıyla övüyormuşsunuz gibi geldi.”

“Bu bir soru mu şimdi?”

Nick omuz silkti. “Mathieu yıllar önce bu işlerden elini eteğini çekip emekli oldu.”

Claire’in yüzü asıldı, dosdoğru bir tuzağın içine doğru ilerlediğini seziyordu. Meşhur Mathieu Raymond’dan bahsederken sadece ön adını kullandığına göre üstadıyla aynı zamanda arkadaştı belli ki.

Claire bir parça daha geri çekilerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Sanki yer yarıldı üstadınız içine girdi. Yıllardır hiç röportaj vermiyor, çok uzun zamandır restoranlarını başkaları idare ediyor.”

“Hım.” Nick parmaklarını inceliyormuş gibi yaptı.

“Bay O’Reilly...”

“Nick” diye bilmem kaçınıcı defa onu düzeltti.

Claire ellerini iki tarafa doğru açtı: “Öyle olsun, Nick, teklifiniz tam olarak nedir? Elbette Mathieu Raymond ile buluşmak istediğim için bir tekzip yazısı yazacak değilim!”

Nick alınmışa benziyordu, yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Bir tekzip yazısı için rüşvet teklif edecek değilim! Bunu hiçbir zaman yapmam! Siz beni ne zannediyorsunuz?”

“Şimdilik sadece, *crème brûlée* ile beni satın almaya çalışan birisi olduğunuzu düşünüyorum.”

“Size rüşvet teklif etmeye çalışmıyorum, sadece Knight’s’a ikinci bir şans vermeniz için sizi ikna etmeye çalışıyorum. Buna karşılık siz de sadece yemeklerimi tatma şansına sahip olmayacaksınız aynı zamanda üstadıyla bir röportaj yapma imkânı da bulacaksınız.”

Yanlış duymuş olmalıydı. “Nasıl?”

Nick çenesini ovaladı. Gözleri parlıyordu. “Ben bir tekzip yazısı istiyorum. Siz Mathieu Raymond ile tanışmak. Bu işten her iki taraf da kârlı çıkacak.”

“Kârlı?”

“Bir anlaşma yapalım.” İki elini beline yerleştirdi. “Önümüzdeki dört hafta boyunca haftada iki gün sizin için yemek pişirecek, sizi yaratıcılığım konusunda ikna etmeye çalışacağım. Siz de Knight’s hakkında ikinci bir eleştiri yayımlayacaksınız. Eğer kaybedersem sizi Mathieu’ya götürüp onunla röpor-

taj yapmanızı sağlayacağım.”

Mathieu Raymond’la bir röportaj mı? Adam inzivaya çekildiğinden beri onu gören olmamıştı, kendisinden bir efsaneymiş gibi bahsediliyordu, öyle ki bazıları çoktan öldüğünü iddia ediyordu. Eğer Mathieu Raymond ile bir röportaj yapabilirse bu tartışmasız inanılmaz bir başarı olurdu. Böylesi bir başarıyı başka kimse kolay kolay elde edemezdi. Orası kesindi.

Nick O’Reilly’ye biraz şüpheyle baktı. “Mathieu Raymond’la bir röportaj?”

Nick oldukça memnun bir şekilde kafasını salladı. “Ta kendisi.”

Onunla kesin dalga geçiyordu. Claire’in sesi de cevap verirken alaycıydı: “Eee, madem kendisiyle tanışacağız bana şu dünyaca meşhur tatlısından da yapar artık öyle değil mi?”

“Hâlâ onun suflesinin üstüne yok” diye gayet sakin bir şekilde cevap verdi Nick, sanki basit bir hamur tatlısından bahsediyordu.

Claire bir anda sinirlendi, kızgın bir yüz ifadesiyle, “Siz benimle kafa mı buluyorsunuz?” diye çıkıştı.

“Saçmalamayın.” Nick dürüstçe itiraf etti. “Eleştiriniz beni hırslandırdı. Size tarzımın yeterince oturmuş ve olgun olduğunu, yemeklerimin kendime has imzamı taşıdığını ispat edeceğim, Claire. Eğer sizin gibi acımasız bir eleştirmeni ikna edebilirsem eminim Michelin’in temsilcilerini de ikna edebilirim. Ve eminim o çok istediğim yıldızımı alırım. Ee, ne diyorsunuz? Var mısınız?”

Claire düşünceli bir şekilde ona baktı. “Sadece hırsınız yüzünden bu kadar uğraşmaya razı mısınız? Beni yemeklerinizin eşsiz olduğuna ikna ederseniz elinize ne geçecek? Michelin’den gelecek eleştirmenlere konsantre olmanız daha iyi olmaz mı?”

Nick omuz silkti, o an etrafa saçtığı enerji hırslı bir mutfak şefininkinden çok, haylaz bir erkek çocuğunkini andırıyordu. “Sırf egomu tatmin etmek için sizi ikna etmek istiyorum, Claire.”

“Aha!” dedi Claire bilmiş bir tavırla. “Sizi doğru anladım

değil mi? Haftada iki kez benim için yemek pişirmek istiyorsunuz ve bunu dört hafta boyunca yapacaksınız. Eğer mutfağınız ve yemekleriniz hakkında yazdığım bir önceki eleştirimde yanıldığıma ikna olursam, ikinci bir eleştiri yazacağım. Eğer ikna olmazsam, bana Mathieu Raymond ile bir röportaj ayarlayacaksınız. Doğru anlamış mıyım?”

“Ve sizin için o çok meşhur suflesinden pişirecek.”

Homurdanarak cevap verdi. “Bu çok riskli değil mi?”

“Neden riskli olsun?”

Claire gözlerini devirdi. “Hiç tereddüt etmeden sırf o röportajı koparabilmek için size yalan söyleyebilirim.”

“O konuda hiçbir endişem yok.” Bir anda bakışları Claire’in dudaklarına takıldı. “Eğer sizi gerçekten ikna edebilirsem itirafedeceğinizi biliyorum.”

Nick’in bakışlarından ve vücutlarının fazlasıyla yakın olmasından iyice rahatsız olmaya başlayan Claire, onu hafifçe kenara doğru iterek, ondan biraz olsun uzak olabilmek için çok da büyük olmayan ofisinin ortasına doğru ilerledi. O inanılmaz derecede mavi gözlerden ve o çekici geniş omuzlardan biraz uzaklaşmak iyi gelmişti. Kadınların geniş omuzlu erkekleri çekici bulması doğanın vazgeçilmez kanunlarından biri miydi? Kendini tutamayarak adamın yapılı vücudunu tepeden tırnağa incelemek üzereydi ki bir anda neden ofisinde olduklarını hatırladı.

Mümkün olduğunca ciddi bir ifade takınarak konuşmaya başladı. “Peki tüm bu olayı nasıl organize etmeyi düşünüyorsunuz? Her akşam sizin restoranınıza gelemem ve...”

Nick umursamaz bir tavırla sözünü kesti. “O konuyu dert etmeyin. Ara sıra yazı işlerine de bir şeyler getirebilirim ya da evinize yollarım. Ayrıca sizi Knight’s’ta ağırlamak da benim için bir şereftir.”

Claire evi ile ilgili kısmı duymazlıktan geldi. “Yazı işlerine mi? Tüm arkadaşlarımla bahsimizi öğrenmesi için mi? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman geriye bir tek eviniz kalıyor...”

“İşte o imkânsız!”

“Bu hikâye gittikçe daha çok ilginçleşmeye başlıyor. İster-seniz bir sonraki yazınızda bahsimizden de söz edebilirsiniz, benim için sakıncası yok.”

Nick çok doğal bir şey yapıyormuş gibi masasından bir not kâğıdı ve kalem alıp karalamaya başladı. Claire, meraklı bakış-larla ona doğru yaklaşıncı bir telefon numarası yazdığını fark etti. Tüm erkekler gibi Nick O'Reilly'nin yazısı da bir felakettti.

“Size ulaşmak istersem restoranı arayabilirim” diye itiraz etti Claire.

Nick kâğıdı masanın ortasına doğru itti. “Restoranı ararsa-nız karşınıza işletme müdürüm çıkar. Ve o da beni ancak mönü-ye kemirgenler eklememe engel olması gerektiği zaman rahat-sız edebilir.”

Şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. “Nasıl, anlama-dım?”

“Boş verin.” Eliyle önemsemediymiş gibi bir hareket yaptı. “Telefonunuzu bekliyorum, Claire.”

Kendinden o kadar emindi ki Claire onu hizaya getirme is-teğine engel olamadı: “Daha teklifinizi kabul etmedim ki.”

“Ama edeceksiniz.”

Claire tam itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki odasının kapısı çaldı ve Charles kafasını içeri soktu.

“Claire, konuşabilir... Ooo, misafirin olduğunu bilmiyor-dum.” Yazı işleri müdürü, ona belli belirsiz, ama kaba olmayan bir selam veren şefi görünce şaşırmışa benziyordu. Claire Char-les'ın çekinmesinin sebebini gayet iyi anlıyordu, ne de olsa Nick O'Reilly daha dün onu ölümle tehdit etmişti.

“Her şey yolunda Charles. Lütfen içeri gel.” Claire, Char-les'ı içeri girmek için cesaretlendirdi, konuşmalarının tam da o an bölünmesi işine gelirdi. Nick O'Reilly'de onu rahatsız eden bir şey vardı. O kadar rahatsız oluyordu ki onun yanında hiç de normal olmayan bir şekilde terliyordu.

Şansına onun da daha çok kalmaya niyeti yoktu, çünkü doğrularak “Ben de artık gitsem iyi olur. Yarın akşam restoran-da diyelim mi o zaman? Sizin için bir masa ayıracağım. Saat on nasıl? O saatten sonra etraf biraz sakinleşmiş olur” dedi.

Anlaşılan bu söylediklerine itiraz edebileceği Nick O'Reilly'nin aklının köşesinden dahi geçmiyordu, cevabını beklemeden keyifli bir şekilde ısı tabancasını çantasına yerleştirip çantayı omzuna astı.

Claire, siyah saçlı şefin Charles'ın yanında bu kadar rahat konuşmasından biraz rahatsız olmuştu. Her zaman verecek bir cevabı olduğu halde bu sefer ne diyeceğini bilemedi. Müdürü kim bilir ne düşünmüştü? Nick'in söyledikleri özel bir buluşma için sözleştikleri izlenimi yaratıyordu. Ona cevap vermek yerine porselen kapları işaret ederek, "Tabaklarınızı almayacak mısınız?" diye hatırlattı.

Nick başını hayır der gibi salladı. "Bir dahaki sefere alırım."

Ve bunu söyler söylemez de odadan çıktı, ama elbette son bir kez imalı bir şekilde gülümsemeyi ihmal etmedi.

Claire müdürünün öksürük sesiyle daldığı hayallerden sıyrıldı.

"Nick O'Reilly ile bir randevun mu var?"

Claire meşgulmüş gibi görünmeye çalışarak masasında eline ilk gelen kâğıtları düzeltmeye başladı ve başını sallayarak, "Elbette hayır, Charles" dedi.

"Bana öyle geldi ama."

Sıradan bir şeymiş gibi şefin teklifini anlattı ve yazı işleri müdürünü rahatlatmaya çalışarak, "Bay O'Reilly bir kez daha yemek yemem için beni restoranına davet etti, anlaşılan beni iyi bir şef olduğuna ikna etmek istiyor" diye durumu açıkladı.

"Ve sen de bu teklifi kabul ettin?" Gri saçlı adam onaylamayan bir tavırla alnını buruşturdu. "Bu teklifi biraz, nasıl desem, yakışksız bulmuyor musun?"

Claire bir kahkaha atarak kendini koltuğuna bıraktı, karşısında duran *crème brûlée*'lerden birini yememek için kendisini zor tutuyordu. "Yakışksız? Anlaşılan yazdıklarım adamı bayağı etkilemiş, Charles. O yüzden bana kendini ispat etmek istemesini gayet iyi anlayabiliyorum."

Normalde gereğinden fazla iyi niyetli ve sakin olan Charles, bu defa durumdan biraz şüphelenmişe benziyordu. "Sadece sana bir şeyler ispat etmeye çalıştığım için çantasında *crème brûlée*

ile karşına dikilip seni akşam yemeğine davet ediyor, öyle mi? Bunun arkasında kesin başka bir şey var.”

Claire, Nick O'Reilly'nin kendisiyle flört ettiğinden yüzde yüz emindi ama onunla ilgilendiğini hiç düşünmemişti. Anlaşılan şef, onu fazlasıyla öveceği bir tekzip yazısı uğruna, Claire'i cazibesıyla baştan çıkarmaya hazırды.

“Beni yemeğe falan davet etmedi. Sadece restoranına akşam yemeğine davet etti. Arada büyük fark var.” Charles ile daha fazla münakaşa etmek istemiyordu, hem de konuşma uzarsa Nick ile aralarındaki bahsi öğrenmesinden korktuğu için kısa kesti: “Genç ve hırslı bir şef. Belki bu ikinci şansını daha iyi kullanır.”

Charles'ın cevabı biraz mesafeliydi. “Sen ne yaptığını daha iyi bilirsin.”

Birkaç saat sonra, biraz geç bir öğle yemeği yemek için Boston Daily'nin yemekhanesine giderken, Charles'ın söyledikleri hâlâ Claire'in kulaklarında çınlıyordu. Elinde tepsisiyle kuyruğa girdi ve sezar salatada karar kıldı. Müdürünün davranışına kızgınlığı hâlâ geçmemişti. İnsanların ona kendi kararlarını almaktan aciz, hiçbir şeyin farkında olmayan bir çocukmuş gibi davranmalarına tahammül edemiyordu. Babası da hâlâ ona bir ders vermek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor, bunu yaparken de son derece sevimsiz bir şekilde didaktik olmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. Hatta Edward bile her fırsatta ona ukalalık taslıyordu...

“Sakin *chili con carne*'yi seçtiğini söyleme!” Nefes nefese bir ses bir anda kulağına doğru fısıldadı. “Bu yemek için hangi zavallı hayvanın ölmek zorunda kaldığını bilmek bile istemiyorum, bu gerçekten iştahımı kaçırır.”

Claire elinde hâlâ boş olan tepsisi, son derece şaşkın bir şekilde arkasını döndü. Hemen dibinde modaya uygun kesilmiş kısacık saçlarıyla genç bir kadın duruyordu. Claire bu kadını daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama kadın sanki yıllardır arkadaşarmış gibi samimi bir şekilde ona gülümsüyordu. Gözleri ışık saçıyordu.

Claire biraz tedirginlikle, “Merhaba” dedi.

Karşısındaki kadın neşeli bir sesle karşılık verdi: “Merhaba” ve çok doğal bir sesle ekledi: “Vicky. Ekonomiden. Bir üst katında çalışıyorum.”

“Merhaba Vicky” diyerek başını salladı. “Claire, ben de ...”

Vicky gülerek sözünü kesti ve başka meyvelerle beraber, dekoratif amaçlı bir kabın içine yerleştirilmiş elmalardan birine uzandı. “Biliyorum. Hatta eminim Boston Daily’de çalışan herkes biliyor.”

Claire gözlerini kırıştırdı. Vicky’nin dediklerine hiçbir anlam verememişti. “Anlamadım.”

“Kısacası, buradaki herkes, hakkında olumsuz bir eleştiri yazdığın o yakışıklı yaratıkla, şu şefle aranızda geçen tartışmadan haberdar. Dün dedikodular ışık hızıyla yayıldı. Hatta sanırım bununla ilgili çok hızlı yayılmış bir tweet bile var.”

“Pardon, anlayamadım?” Claire nefes almakta güçlük çekiyordu, boş bir ifadeyle kadına baktı.

“Evet, evet.” Vicky muzip bir şekilde elindeki tepsiyle Claire’in tepsisine hafifçe vurdu. “Madem konusu açıldı, eğer o kadar ateşli bir tip benim masama kadar *crème brûlée* getirseydi, şu anda asla bu bitik yemekhanede öğle yemeği yiyor olmazdım.”

Aslında Claire, Nick’in çantasındaki *crème brûlée*’lerle yazı işlerine yaptığı baskının tüm gazetede duyulmuş olmasına çok şaşırılmıştı, ama bitik yemekhane lafına ve yemekhane çalışanlarının sinirli öksürmelerine gülmekten kendini alamadı. Yemeğinin içine tükürülme riskini göze alarak sezar salatasını ısmarladı ve birkaç dakika sonra Vicky’nin karşısına oturdu. Karşısındaki iş arkadaşı, kinoa salatasını ağzına tıktırırken, aynı anda taramalı tüfek gibi konuşmayı da bir şekilde başarıyordu. Normalde Vicky’nin ağzı doluyken konuşması ve bir hanımefendiyeye yakışmayacak bir şekilde ekmeğini, kırıntılarını tüm masaya dağıtarak heyecanla bölüşü Claire’i rahatsız ederdi. Ama Vicky’yi sadece komik ve zeki değil, aynı zamanda çok da sevimli bulmuştu.

“Arkadaşlardan biri o seks tanrısının yazı işlerine nasıl hışımla girdiğini ve Charles’i neredeyse çıplak elleriyle öldürecek

kadar sinirli olduğunu görmüş. Muhteşem! Keşke o anı kendi gözlerimle görsedyim.”

Gereğinden fazla sarımsaklı bir tavuk parçası Claire’in boğazına takıldı. Boğulma tehlikesini atlatınca kısık bir sesle sordu: “Seks tanrısı?”

“Yapma Claire.” Karşısındaki kadın manalı manalı kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. “Adamın fotoğraflarını gördüm. Adam benim seks rüyalarımın kahramanına benziyor resmen. Aranızda ne var?”

Anlaşılan bu Amerikalılara has samimiyet Claire’e biraz fazla gelmişti, sert bir şekilde itiraz etmeden önce bir an duraksadı. “Bay O’Reilly ile aramda hiçbir şey yok.”

“Bay O’Reilly, öyle mi?” Vicky otuz iki diş sırtıp göz kırptı. “Bana yatakta biri Bayan Miller diye hitap etse çok itici gelir sanki, ama daha önce denemediğim için karşı taraf beni ikna ederse neden olmasın.”

Claire yüksek sesle ağzından tükürükler saçarak güldü: “Hiç şansın yok! Seni ikna edecek değilim.”

“Bu bir teklif değildi zaten” diyerek gülümsedi Vicky. “Değitim gibi, benim seks tanrım, yapılı, kaslı ve her şeyden önce erkek olmalı. İnsanların çoğu, kısa saçlarım yüzünden beni lezbien zannediyor ama değilim.”

“Tanrım.” Claire gözünden gelen yaşları sildi. “Çok şükür ekonomi bölümünde çalışıyorsun, politikada değil!”

“Nedenmiş o?”

Claire suyundan bir yudum aldı. “Pek sözünü sakınmıyorsun da ondan.”

“Öylesi sıkıcı olurdu zaten.” Claire’e doğru eğildi. “Anlat bakalım! Nick O’Reilly ile aranızda ne var?”

“Hiçbir şey” diye ısrar etti Claire.

“Hadi canım!” Vicky yüzünü ekşitti. “Hiçbir adam karşılığında bir beklentisi olmadan bir kadının işyerine *crème brûlée* getirmez.”

Claire omuz silkti. “Sadece restoranı hakkında ikinci bir eleştiri yazmamı istiyor.”

“Eminim” dedi yeni arkadaşı, ama bu söylenene inanmadı-

ğı her halinden belliydi.

Claire eliyle geçiştirdi: "Nick O'Reilly son derece hırslı bir şef."

"Öyle de olması gerek." Vicky bir parça brokoliyi çatalına takarak Claire'in burnunun ucunda salladı. "Sen Boston'da her sene kaç restoran açıldığını ve bunlardan kaç tanesinin bir sene sonra kapanmak zorunda kaldığını biliyor musun?"

Claire gafil avlanmıştı, kafasını salladı. "En ufak bir fikrim yok."

"Tahmin edeceğinden çok daha fazla. Son yıllarda açılan restoranların yüzde kırkı birinci senenin ardından, yüzde otuz iki sene sonra kepenk indirmek zorunda kaldı ve sadece yüzde otuzu ilk üç seneyi atlatmayı başardı."

Claire ona takıldı: "Boston'daki restoran âleminin ekonomik gelişimi üzerine bir makale mi yazmıştın yoksa?"

"Almayayım, sadece moralim bozulur. Brexit üzerine yazmayı tercih ederim." Vicky kafasını salladı. "Kız kardeşim kısa bir süre önce bir pastane açtı. Pek sevgili ablası olarak ona sayılarla kendisini nelerin beklediğini anlatmaya çalıştım, ama Liz'i tutmak mümkün olmadı."

"Anlaşılan tart, ekler, makaron ve küçük pastaları falan pek sevmiyorsun?"

"Severim ama bu kardeşimi, kek pişirmekten zevk alıyor diye sokaklarda görmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Kardeşinin sokaklara düşeceğini de nerden çıkardın?"

Vicky, "Sayılar genelde yalan söylemez" diyerek iç çekti.

Claire çok eğleniyor gibiydi, kafasını yana doğru eğdi. "Hayattaki en büyük tutkum yemek yemek ve tutkumu da işe çevirmeyi başardım. Çok şükür sokaklara da düşmedim."

"Bu farklı bir durum."

"Hayır değil" diye itiraz etti Claire.

Anlaşılan arkadaşı Vicky konuyu değiştirmek istiyordu. "Tutku demişken..."

"Ah, hayır!" Claire Vicky'nin o konulara girmesine mani olmak için atladı. "O konu kapandı."

Vicky, Claire'in itirazlarını duymazdan geliyordu. "Ben se-

nin yerinde olsaydım, yemeklerin değil adamın tadına bakardım. Ateşli seks kesinlikle bir porsiyon ciğerden daha lezzetli.”

Elbette, Claire’in az tanıdığı iş arkadaşlarından birinin tam da o sırada oradan geçmesi ve her ikisine de şaşkın gözlerle bakması şarttı! Claire içinden söylendi. Bu acımasız kız, sesini biraz olsun alçaltmazsa, yazı işlerine daha çok dedikodu malzemesi vereceklerdi şüphesiz.

Dikkat çekmemek için Vicky’ye doğru eğilerek ölçülü bir sesle cevap verdi: “Eğer böyle düşünüyorsan *crème brûlée*’sini daha denememişsin demektir.”

“Eğer böyle düşünüyorsan, sen de bugüne kadar bir seks tanrısıyla yatmamışsın demektir.”

Nick dairesinin tam orta yerinde asılı, her daim zinde kalmasını sağlayan kum torbasını yumrukluyordu. O karın kaslarını korumak hiç kolay değildi, özellikle de sabahtan akşama kadar mutfakta leziz sanat eserleri yaratıyorsan. Nick hiçbir zaman sabahları bileğinde nabzını ölçen bir aletle parkta koşan, öncesinde de vücutlarını esneten adamlardan olamazdı, dolayısıyla evde bir kum torbasını döverek terlemeyi tercih ediyordu. Böylelikle saçma sapan ısınma hareketleri yaparken görülme riskini de bertaraf etmiş oluyordu. Hayır hayır, böylesi bir rezillik ona göre değildi. O yataktan çıkar çıkmaz müziğin sesini sonuna kadar açıp hırsını kum torbasından çıkarmayı yeğlerdi. Artık yetişkin bir adamdı; bunu formda kalmak için yapıyordu. Oysa gençliğinde bu yumruklar kendine bir yer edinmesine ve saygı görmesine hizmet etmiş; tabii bir de etrafında onca boksan şey olurken, hırsını yönlendirebileceği bir alan yaratmıştı.

Artık sadece kum torbasını dövmek onu tatmin etmiyordu, ama antrenman yapmak hâlâ kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu. Öncesinde biraz terlediği zaman işine de daha iyi konsantre olabiliyordu. Nick bitkin düşene kadar kum torbasını dövmekten ve ardından kasları yorgunluktan titrerken, ter içinde soğuk duşun altına girmekten zevk alıyordu. Sonrasında da restorana gitmeden adamakıllı bir kahvaltı ediyordu.

Metallica'nın sesi evin duvarlarında çınlayıp yerleri titretirken, Nick akşamki çok özel misafirine ne sunacağını düşünüp sıırıttı. Aklından, baştan çıkarma yeteneği halihazırda onaylanmış mönüsünü geçirdi. Şansına hepsi neredeyse her seferinde işe yaramıştı. Bugün de sonucun farklı olmayacağını umu-

yordu. Anlaşılan Claire Parker-Wickham bugüne kadarki sıradan flörtlerine kıyasla, yemek pişirme söz konusu olduğunda, çok daha seçici ve müşkülpesentti, ama o her şeyi düşünmüştü. Güldürmekten büyük zevk aldığı bu sıra dışı dudaklı, ateşli gazeteci gece geç saatte restoranına gelecek ve sadece onun için pişirilmiş son derece lezzetli yemeklerden tadacaktı. O da en cazibeli tavrını takınarak, gazeteciye eşlik edecek ve ona mü-kemmel bir 76 mahsulü Bordeaux Cheval Blanc ikram edecekti. Gözlerden uzak bir masada heyecanlı bir sohbeta dalacaklardı; tüm çalışanların ve müşterilerin restoranı çoktan terk ettiklerini fark etmeyeceklerdi bile. Arada iltifatlarıyla başını döndürecek, geceyi beyaz çikolatalı mus ile taçlandırarak; ardından da kendilerini bir takside bulacaklardı.

Ve sonra...

Kum torbasına biraz fazla coşkulu son bir yumruk attı. Nasıl olduysa yüksek müziğe rağmen cep telefonunun çaldığını fark etti. Normalde telefona bakmaya tenezzül etmezdi ama telefon numarasını, gecenin sonunda çıplak görmeyi umduğu kadına vermişti, dolayısıyla bu seferlik açmasının iyi olacağını düşündü.

Nick eldivenlerini çıkardı, müziği kapatıp telefonuna uzandı. Nefes nefese alınanda biriken terleri koluyla sildi ve telefonu açtı.

“O’Reilly.”

“Merhaba Nick. Rahatsız etmiyorum değil mi?”

Bir bu eksikti. “Pek sayılmaz, Natalie.” Kardeşine cevap verirken bir yandan da eldivenlerini yere attı. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu; göğüs kafesi hızla yukarı inip çıkıyordu. Bu zamana kadar kardeşiyle konuşmaktan bir şekilde yırtmıştı. Onun işlerine burnunu sokmak istemiyordu. Açıkçası onun problemleriyle uğraşmaya da hiç hevesli değildi. Natalie’nin boşanması bayağı çetrefilli olmuştu, oysa Nick basitlikten yanaydı.

“Sesin nefes nefese geliyor.” Natalie’nin sesi kararsızdı. “Her şey yolunda mı?”

Nick dudak büküp kum torbasının yanındaki sandalyenin üzerinde duran havlusuna uzandı.

“Biraz antrenman yapıyordum.”

Havluyu yüzünde şöyle bir gezdirip yalınayak salonun içindeki açık mutfağına yöneldi. Etraftaki dağınıklığı görmezden geldi.

“Daha sonra mı arayayım?”

“Daha sonra restoranda olacağım.” Buzdolabını açıp küçük bir şişe su aldı. “Ne var ne yok?”

Kız kardeşi “Nick” diyerek içini çekti ve biraz duraksayarak konuşmaya başladı. “Büyükanнемle konuştum.”

“Anlattı mı?” diyerek sözünü kesti Nick ve elindeki şişeyi açabilmek için kısa süreliğine telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. Ardından şişeden büyük bir yudum alarak, arkasını döndü; buzdolabına yaslanarak dairesini inceledi.

Limandaki bu eski bir fabrikadan bozma binada müziğin sesini istediği kadar açabiliyordu. Üstelik bunu gece gündüz, istediği her saatte yapabiliyordu. Ayrıca gecenin bir yarısı yemek pişirmesi ve ortalığı duman yapması da kimseyi rahatsız etmiyordu, çünkü binada ondan başka kimse oturmuyordu. Bir yük asansörü dairesinin içine kadar çıkıyordu; bu da işine geliyordu çünkü istediği zaman motorunu evin içine alabiliyordu. Dışarıda bıraksa bir ihtimal çalınabilirdi. Limanda ara sıra şüpheli tiplerin dolaştığı oluyordu, ama elbette o aklını kullanıp bu gerçeği büyükannesiyle paylaşmaktan kaçınmıştı. Yoksa onun yanına taşınması için Nick’e baskı yapardı. Nick onu dairesinden uzak tutabildiği için mutluydu, çünkü evin bu halini görse hemen toplayıp temizlemeye başlayacağı kesindi. Nick evin haline bakınca bunun fena olmayacağını düşündü bir an için ve şişeyi tekrar dudaklarına götürdü.

“Eee, nasılsın? Anlat bakalım” dedi Natalie. Kız kardeşinin sesindeki huzursuzluğu duyabiliyordu.

“İyi. Sen?”

“Bak Nick” diye pişman bir ifadeyle mırıldandı. “Kızgınlığını anlıyorum.”

“Neden kızgın olacaktım?” diye sordu neşeli bir sesle.

Kız kardeşi sinirli bir şekilde derin bir nefes aldı. “Aslında Tyler’la ayrıldığımız zaman seni aramak istedim, ama... ama

açıkçası nasıl bir tepki vereceğinden emin olamadım.”

“O yüzden de babamı aradın, anlıyorum.” Gürültülü bir şekilde dudaklarını emdi. “Sorun yok, Natalie.”

“Bu konuyu iki yetişkin gibi konuşamaz mıyız?”

“Sorun yok dedim ya.” Yapmacık bir sevimlilikle cevap verdi. “Bir problemin vardı ve beni veya büyükannemizi aramak yerine babamı aramanın daha iyi bir fikir olacağını düşündün. Senin yerinde olsam herhalde ben de hâlâ annesini zorla kefil gösterip kazıklamaya çalışan ve her fırsatta oğlundan para tırtıklayan adamı arardım” diye ekledi alaycı bir tonda.

Natalie bir anda kızgın bir sesle, Nick ile aynı genleri taşıdığını ispat edercesine bağırmaya başladı: “Çok aptalsın Nick, beni anlayamıyor musun? Avukat için paraya ihtiyacım vardı ve üniversite olayından sonra büyükannemize daha fazla yük olmak istemedim!”

“Hey, Nat.” Nick gözlerini devirdi. “Kimden yardım isteyeceğin senin bileceğin iş. Hayatına karışacak değilim.”

“Kahretsin, Nick! Babamdan yardım istemek benim için ne kadar zor biliyor musun? Veya senden? Kendini bir kez olsun benim yerime koy.”

Nick, kardeşinin onu görmediğini bildiği halde omuzlarını silkti. “Neden tartıştığımızı gerçekten bilmiyorum. Ne istiyorsan onu yapmakta serbestsin.”

Kız kardeşinin sesi kafasının içinde çınladı. “Üniversiteyi bıraktığım zaman kıyameti koparmıştın ama.”

Nick doğuştan kayıtsızdı. “O zaman kıyameti koparmıştım Natalie, çünkü büyükannemizin o zamana kadar eğitimin için harcadığı paralar çöpe gitmiş oldu. Ama yoksa yüzde yüz haklısın. Senin hayatın da onunla ne yapacağın da sadece seni ilgilendirir. Yani benim için fark etmez, ilk karşına çıkan budaıyla Las Vegas’a kaç, sadece bir buçuk sene sonra ondan boşan ve babamdan yardım iste. Nasıl olsa babamın benden para dilendiği telefon konuşmalarından birinde kardeşimin boşandığını duymak yeter bana.”

Kardeşi heyecanlı bir şekilde cevap verdi: “Çok uzun zamandır sana bir e-posta yazıp boşandığımı haber vermek isti-

yordum...”

Nick, iğneleyici bir tonda sözünü kesti: “Bir e-posta demek? Daha güzel espriler yaptığın olmuştun.”

Karşıdan Natalie’nin burun çekme sesleri gelmeye başlayınca pişman oldu. Kahretsin, ağlayan kadınlara tahammül edemiyordu. Bastırılmış gözyaşları ve onlara eşlik eden burun çekişler bile onu huzursuz etmeye yetiyordu. Ama kardeşinin zırlamasının onu çileden çıkartmasına müsaade etmeyecekti. Onu anlıyormuş gibi yapmaya çalışsa da kardeşinin ondan yardım istemek yerine, çocuklarıyla zerre kadar ilgilenmeyen babalarına gittiğini duyunca beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Karşı taraftan ses gelmeyince, Natalie ağlamasının kardeşini etkilemediğini hemen anladı. Alçak sesle devam etti: “Bu aralar büyükannemizi ziyarete gelmek istiyorum.”

Bir bu eksikti.

“Güzel. Eminim çok sevinir.”

“Seni de görmeyi çok isterim, Nick.”

Elini yüzünde gezdirip suratını ekşitti. “Aslına bakarsan bu aralar restoranda çok iş var.”

Natalie, “Merak etme” diye karşılık verdi. “En az bir hafta kalırım böylece boş gününde görüşebiliriz, sevgili ağabeyim.”

Kardeşi veda etmeden telefonu kapatınca, Nick sinirli bir şekilde küfredip elindeki telefonla mutfak tezgâhına vurdu.

Uzun, sıcak bir duş ve eggs benedict, sert bir espresso, taze sıkılmış greyfurt suyu ve çikolatalı pudingden oluşan bir kahvaltının ardından biraz olsun sakinleşebildi. Evden sinirli bir şekilde çıkmak istemediği için tüm bu işleri oyalanarak yaptı ve restorana neredeyse bir saat geç kaldı.

Neticede insanın hayattaki önceliklerini iyi belirlemesi önemliydi.

Ne yazık ki işletme müdürünün de kendine göre öncelikleri vardı.

Daha restorana yeni girmişti ki Marah üzerine çullanıp dikkat çekmek isteyen bir yavru köpek gibi etrafında dört dönmeye başladı. Gerçi ona yavru köpek demek pek doğru olmazdı. Daha çok ısırmaya hazır bir pitbull’a benziyordu.

“Bir saat önce burada olmayacak mıydın sen?”

“Olacaktım” diye onaylayıp kaskını müşteri salonundaki son derece şık barın üzerine, dolu kahve fincanının yanına bıraktı. Hiç tereddüt etmeden kahve fincanına uzanıp büyük bir yudum aldı.

“Kahvenin kime ait olduğunu bile bilmiyorsun” dedi Marah kızgınlıkla.

Nick kahveden bir yudum daha alıp taze kavrulmuş kahvenin keskin aromasının tadını çıkardı. Yolculuk sırasında rüzgârdan üşüyen vücuduna giren bu sıcak içecek içini ısıtmıştı. Yaz olduğu halde Boston bazen soğuk olabiliyordu, özellikle de motorla yolculuk yaparken.

Kahvesini yudumlarken göz ucuyla sinirli işletme müdürünü süzdü. Marah her zamanki gibi, sabahın körü olmasına rağmen son derece şık giyinmişti ve harika görünüyordu. “Bir sonraki sinir krizim sırasında birdenbire yeşile dönüşür ve üzerimdeki kıyafetleri yırtmaya başlarsam anla ki Bruce Banner’ın kahvesini içmişim.” Marah’yı daha da kızdırmak için barın arkasında bardakları parlatmaya çalışan sarışın kıza göz kırparak selam verdi: “Günaydın Morgan, harika görünüyorsun.”

Yirmili yaşlarının daha başında olan kız kızardı ve kıkırdarak, “Sağ ol, şef” dedi.

Marah ürkütücü derecede tiz bir sesle, “Bruce, kim?” diye haykırdı.

“Bruce Banner” dedi Nick umursamaz bir tavırla ve boşalan kahve fincanını aldığı yere bıraktı. “İnanılmaz Hulk.”

Marah boş gözlerle ona bakıyordu, belli ki neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Hadi ama.” Nick şaşkın bir yüz ifadesiyle ellerini saçlarında gezdirdi. “İnanılmaz Hulk, kült olmuş bir karakter. Lütfen bana çocukken televizyon dizisini hiç seyretilmediğini söyleme!”

“Şef...”

“Peki ya Avengers?” Yılmış bir ifadeyle kendini bir bar sandalyesine bıraktı. “Sen de haftanın bir günü tatil yapıyorsun değil mi Marah? Sinemaya falan gitmiyor musun hiç?”

Marah kendini toparlayarak çıkıştı: “Benim boş zamanlarında ne yaptığımı kendine dert etmek yerine sana gelen mektupları asan iyi olur. Önümüzdeki hafta bir restoran açılışına davetlisin.”

Nick dramatik bir iç çekişle kafasını bara dayadı.

“Bu hiç komik değil. Spencer Reeve...”

Nick kafasını kaldırdı: “Kahretsin. Spencer Reeve’in restoran açılışına mı gideceğim ben şimdi?”

“Evet önümüzdeki hafta.”

Nick oturduğu yerde doğruldu, düşünceli bir şekilde kafasını kaşıyıp neredeyse yakınır bir tonda, “Önümüzdeki hafta mı? Kahretsin, mümkün değil” dedi.

Marah soğukkanlılığını koruyarak sordu: “Nedenmiş o?”

Nick otuz iki diş sırtarak cevap verdi: “Ağda randevum var.”

İşletme müdürü gözlerini kısarak ona baktı. “Her gün mü?”

“Ne diyebilirim?” Nick, yakarır gibi ellerini havaya kaldırarak ekledi: “Güzellik emek istiyor.”

Marah’nın öfkeli sesi boş restoranda çınladı. “Oraya gidip kendini göstermen gerekiyor. Yoksa ağdayı ben sana yaparım...”

Kulaklarına inanamadı. Her daim neşesiz işletme müdürü gerçekten bir espri mi yapmıştı?

Marah çenesini yukarı doğru kaldırdı. “Sonuçta Spencer Reeve yıldızlı bir şef...”

Nick eliyle boğazını keser gibi bir işaret yaptı.

“Ben ciddiym” dedi Marah.

“Ben de” diye kükredi Nick ve inanmaz bir ifadeyle kafasını salladı. “Yemekleri gereğinden fazla baharatlı sosların içinde resmen yüzüyor. Kim ona yıldız verdiyse hayatının sonuna kadar McDonalds’ta yemeğe mahkûm olmalı.”

Marah ceketindeki hayali bir tüy parçasını eliyle silkeler gibi yaptı. “Bence önümüzdeki hafta restoran açılışında onunla karşılaştığın zaman bu düşüncenden bahsetme.”

“Hey” diye itiraz etti Nick. “Aılışa gitmiyorum.”

Marah “Hay aksi şeytan, bak çok üzüldüm şimdi” dedi ne-

redeyse şakıyarak. “Ben çoktan geleceğine dair bir mail attım.”

Nick inanmaz gözlerle onu süzdü. “Sen ne hakla bana gelen bir mektubu açıyorsun?”

Marah bir bar sandalyesini sadece beş milim yana kaydırdı ve sonuçtan memnun bir şekilde başını salladı. “Masandaki mektup yığını gittikçe büyüyordu; ben de Sağlık Müdürlüğü’nden gelen bir mektubun o yığının altında unutulmasından korktum.”

“Sağlık Müdürlüğü mü?” Suratını buruşturdu. “Mutfağı fareler mi bastı?”

Marah’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Hayır, elbette hayır!”

Nick bar sandalyesinden aşağı doğru kaydı. “İyi, bu konuda bir değişiklik olursa bana haber ver. Bundan sonra da gelen tüm restoran açılış davetiyelerini yak lütfen! Ben mutfaktayım.” Öfkeyle kaskını eline aldı.

“Bu akşam çok özel bir misafirim var, lütfen kendine uğraşacak başka birini bul!”

Marah, “Takım elbiseni kuru temizlemeye vermeyi unutma” diye bağırdı arkasından. Söylediklerini çok ciddiye almışa benzemiyordu. “Spencer Reeve’in karşısına mutfak kıyafetlerinle çıkmak istemezsin.”

Nick arkasını dönerek bağırdı: “Ben de çıplak giderim! Ne de olsa o kadar ağda yaptıracağız, öyle değil mi?”

Birkaç saat sonra olaylar tersine dönmüştü, bu sefer Nick, ikide bir Marah’yı ayağına çağırıp delirtiyordu. Mutfağa girerken gözlerini deviren Marah’nın yüzüne bakar bakmaz onun ne kadar sinirli olduğunu anladı. Tezgâhın üstünde duran tabağa doğru eğilip kırmızı pancarların üzerine bir deniztarağı yerleştirdi. Marah’ya dönerek “Ve?” dedi.

“Ve ne?”

Sabırsızca kaşlarını yukarı kaldırdı. “Söylesene haydi.”

“Oldukça tatlı” diye yorum yaptı Marah. “Tabii kızılardan hoşlanıyorsan.”

Nick, ani bir hareketle kafasını kaldırdı. “Geldi mi?”

“Evet, efendim.”

“Neden hemen bana haber vermedin?” Telaşla elindeki hazır tabağı ileri doğru itip kükredi: “Götürün şunu!”

“Tanrım! Daha yeni girdi içeri.” Marah şaşkınlıkla kafasını salladı. “Ne zamandan beri bir müşteri için bu kadar tantana çıkarıyorsun? O eleştiri bu kadar da önemli değildi canım.”

Nick, Marah’ya kötü kötü baktı ve ellerini temizlemek için mutfak havlusuna uzandı. “Hangi masada oturuyor? Umarım onu restoranın orta yerine...”

“Üç numaralı masada oturuyorlar ve...”

“Oturuyorlar?” Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Yanında biriyle mi gelmiş?”

“Ah, evet!” diye zevk aldığı her halinden belli bir sesle bildirdi Marah. “Üstelik bayağı hoş bir refakatçiyle gelmiş. Kıs-kandım doğrusu.”

Olaydan tamamen kopan Nick şaşkınlıkla Marah’ya baktı, duyduklarına inanamıyordu. Claire akşam yemeği randevularına bir adam mı getirmişti?

“Cal, yerime bakar mısın?”

Yardımcısının cevabını beklemeden, kızgın adımlarla mutfaktan çıkarak müşterilerin bulunduğu salona yöneldi. Neyse ki saat geç sayılırdı, içerisi bayağı boşalmıştı. Salonun ortasına dalıp olay çıkarmaya ve o şerefsiz adamın karşısına diki-lip hesap sormaya can atıyordu, ama yine de dışarı çıkmadan kapıdaki pencereden salonu dikkatli gözlerle inceledi. Bakışla-rını üç numaralı masaya çevirince dondu kaldı...

“Sana refakatçisinin çok hoş olduğunu söylemiştim” diye tekrarladı Marah, bu olaydan çok keyif aldığı her halinden bel-liydi.

Nick salonu işaret etti. “Yanında bir kadın oturuyor.”

Marah sinsice güldü. “Biliyorum. Çok hoş görünüyor, değil mi?”

Nick kafasını salladı. “Ama... ama anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?”

Nick ters ters baktı. Claire’in yanında bir kavalie ile restora geldiğini zannettiği için yaşadığı, iliklerine kadar işleyen şoku yavaş yavaş atlatıyordu. “Kıs-kandım doğrusu dedin.”

“Evet doğru, aynen öyle dedim.”

Hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince, Marah gözlerini devirerek ona doğru bir adım atıp yanağından makas aldı. “Kadınları çok iyi tanırım diye böbürleniyorsun ama anlaşılan bir boktan anladığın yok. Lezbiyenim ben.”

Nick’in çenesi neredeyse yere düşecekti. “Ne zamandan beri?”

“Her zaman” diyerek iç çekti. “Belki artık benimle flört etmekten vazgeçersin. Senden başka herkes olan bitenin farkında, o yüzden bana asılman gittikçe daha... utanç verici oluyor.”

Nick ne diyeceğini bilemeden Marah’ın müşteri salonuna geçişini izledi. Arkasından neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı. Kendini toparlayarak Claire’in oturduğu üç numaralı masaya baktı. Claire yanındaki kadınla sohbet ediyordu. Demek yanında kız arkadaşını getirmişti. Bu durum Nick’in çok hoşuna gitmemişti, ama tipin biriyle çıkıp gelmesinden çok daha iyiydi sonuçta.

Kendini tutamayarak sıırttı. Claire onu böyle dize getirebileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Şimdi daha da hırslanmıştı! Mutfak ve servis elemanlarını da gaza getirdi ve misafirlerine beş yemekten oluşan inanılmaz bir ziyafet hazırlamaya koyuldu.

İlk yemek olarak onlara elmalı rezene salatası üzerinde ıstakoz tempura, ardından da trüf yağı eklenmiş et suyunda servis edilen yufka içinde kızartılmış kaz ciğeri ikram etti. Bir sonraki yemek, yerelması püresi üzerinde servis edilen rulo halinde dilbalığı ve somondu. Bu yemeği haşlanmış şeftali ile sunulan taş mantarlı, ev yapımı kuzu sosisi takip etti.

Nick, büyük bir keyifle boşalan tabakların mutfığa dönüşünü izledi. Boş tabak her zaman iyiye işarettti.

Son yemeği kendi servis etmek istiyordu. Şekerle kaplı yabanmersini ve beyaz çikolatadan bir kabuğun içinde sunulan şampanyalı musu hazırlarken bayağı ter dökmüştü.

Claire’in yemekler hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanarak, elinde tatlı tabaklarıyla müşterilerin oldu-

ğu salona girdi. Bu tatlının da, tıpkı bugün Claire ve arkadaşına sunduğu diğer tüm yemekler gibi, muhteşem lezzetli bir sanat eseri olduğuna emindi.

“İyi akşamlar, hanımlar. Sizi bugün restoranımızda ağırlayabilmek ne büyük bir mutluluk” diyerek masaya yaklaştı. Elini yavaşça Claire’in sandalyesinin arkasına koydu; bunu yaparken de Claire’in elbisenin sırt dekoltesinin dışında kalan narin sırtını hafifçe okşadı. Yan gözle Claire’in nasıl ürperdiği fark edince keyfi daha da yerine geldi. Bu ipeksi teni daha çok okşamak için gerçekten sabırsızlanıyordu! Başka bir garson Claire’in refakatçisine servis yaparken o da kendinden emin hareketlerle Claire’in tatlısını servis etmek için masaya doğru eğildi.

Claire’in onu delicesine heyecanlandıran parfümünü ve kadınlara has o karmaşık kokusunu içine çekerken bir yandan da konuşmaya başladı. “Bu mükemmel mönüyü taçlandırmak için size hayır diyemeyeceğiniz bir tatlı takdim etmek istiyorum.”

Bakışlarını ayırmadan önündeki tabağa bakan Claire’e başıyla hafifçe selam verdi. Ardından bakışlarını masanın diğer tarafında oturan refakatçiye çevirdi. Kısacık saçlı, siyah kemik gözlüklü bu kadın da merakla onu inceliyordu. Marah’ya hak verdi, bu kadında gerçekten insanı cezbeden bir şey vardı. Kadının küstah bir gülümsemeyle ona selam verdi. “Bu lezzetli yemekler için teşekkür etmemiz gereken ateşli seks tanrısı sensin demek.”

Claire çaresizlikle karşısındakini susturmaya çalıştı. “Vicky, lütfen susar mısın?”

Nick kendine engel olamayıp gülümsedi. “Seks tanrısı? Kahretsin, anlaşılan mutfaktayken bütün önemli konuşmaları kaçırmışım.”

“Anlaşılan öyle olmuş” diye karşılık verdi Vicky çapkın bir gülümsemeyle.

Sonunda Claire ona doğru döndü. “Bu Vicky, aslında onu yanımda getirirsem yersiz yorumlar yapmayacağına dair bana söz vermişti, ama neyse.”

“Hey, bana seks tanrısı dedi diye şikâyet edecek değilim.

Daha aklımı yitirmedim.”

Claire’in gözlerini devirirken aynı zamanda gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gören Nick, mümkün olsa diğer tüm müşterileri o saniye evlerine yollardı. Artık onunla yalnız kalmak ve gecenin heyecanlı kısmına bir an evvel geçmek istiyordu. Beraber bir şişe kırmızı şarap içmek iyi bir başlangıç olabilirdi mesela.

Elbette Nick bu planları yaparken kendisine yüksek sesle komut veren Vicky’yi hesaba katmamıştı: “Otursana. Bütün kadınlara mı yoksa sadece yatağa atmak istediğin kadınlara mı böyle muhteşem bir mönü hazırlıyorsun bilmek isterim. Claire tam olarak emin olamadı da.”

Claire, Nick’e takılan bakışlarını Vicky’ye çevirerek, “Hangi akla hizmet seni yanımda getirdim ben acaba? Oysa bugün içip kendimi kaybettiğimi de hatırlamıyorum” diye sitem etti.

Vicky kahkaha attı. “Ya işte böyle yaparlar adamı. Ee, Nick? Haydi artık tepemde dikilme, otur lütfen, yoksa gözlerinin içine bakmaya çalışmaktan boynum tutulacak.”

Claire, “Eminim mutfakta Nick’e ihtiyaçları vardır, bize ayıracak zamanı olduğunu zannetmiyorum” diyerek Vicky’yi susturmaya çalıştı.

“Ah, bensiz idare edebilirler” dedi Nick umursamaz bir tavırla; yan masadan bir sandalye alıp Claire’in yanına oturdu. Claire nasıl olduysa ondan uzaklaşmaya çalışmamıştı. Bu iyiye işaretti. Nick bu olaydan bayağı zevk almaya başlamıştı. “Ee, anlatın bakalım şu seks tanrısı olayını.”

“Bir dakika.” Vicky eliyle onu susturup kaşğını sallayarak, “Önce bu tatlıyı denemem lazım. Belki çorbayı affettirir” dedi.

Nick anında sandalyesinde dikleşerek sordu: “Çorbanın nesi varmış?”

Bu sefer Claire ona doğru biraz daha yaklaşarak usulca özür diledi. “Vicky bu konuda bir haber mi ne izlemiş ve o zamandan beri kaz ciğeri yemiyormuş. Bence çorba gayet lezzetliydi.”

“Sadece gayet lezzetli mi?” Nick kaşlarını kaldırdı.

“Çok, çok lezzetliydi” diye düzeltti Claire.

Nick, “Bu da bir şeydir” diye mırıldanıp tabağını işaret etti. “Hadi yesene. Tüm alçakgönüllülüğümle söyleyebilirim ki şampanyalı musun tadı efsane. Neredeyse...” Sırıtarak arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neredeyse... ağızda yaşanan bir orgazm gibi.”

Claire alaylı bir tavırla dudak büktü ve tadını çıkarmak istemesine, son derece yavaş bir şekilde tatlısını yemeğe başladı. Oysa kız arkadaşı susam sokağındaki kurabiye canavarınıninkini aratmayan bir iştahla son derece narin görünen tatlıyı bir hamlede midesine indirmişti. Nick bakışlarını yanında oturan, kızıl saçlarını hafif yamuk bir topuz yapmış, teni bir inci gibi parlayan kadından alamıyordu.

Sandalyede dimdik oturan, şarap bardağını zarif hareketlerle dudaklarına götüreren ve son derece nazik bir şekilde yemek yiyen bu kadın, istifini bozmadan başkanlarla hatta İngiltere kraliçesiyle aynı masada karşılıklı yemek yiyebilirdi. Nick’in, adabımuâşeret kurallarına bu kadar hâkim, adeta bir İngiliz aristokrat havası taşıyan bu kadını, bu kadar çekici bulması enteresandı doğrusu. Normalde ilgi alanına giren kadınlardan çok farklıydı. Ama itiraf etmesi gerekirse uzun zamandır bir kadını yatağa atmayı hiç bu kadar istememişti. Kızıl saçlarının onun yastığının üzerinde yayıldığını görmek için...

Vicky bir anda onu daldığı hayallerden uyandırdı. “Aman Tanrım, Nick. Haklıymışsın, bu tatlı gerçekten inanılmaz lezzetli.” Aslında zamanlama o kadar da fena sayılmazdı, ne de olsa kendi restoranında rezil olmak istemezdi. Daldığı hayaller onu şimdiden bayağı terletmişti.

“Teşekkür ederim. Mus için Cuvée Sublime kullandım.

“Tadından anladım.” Claire düşünceli bir tavırla elindeki peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. “Daha az tatlı bir şampanyayı tercih ederdim. Şekerle kaplı yabanimersinleri de işin içine girince şekeri biraz fazla kaçmış sanki.”

Nick’in gözleri şaşkınlıktan neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, kendine hâkim olamayarak bağırdı: “Ne?”

“Tatlıdan bahsediyorum.” Claire o kadar sevgi dolu baktı ki Nick neredeyse onunla dalga geçtiğini düşünmeye başla-

yacaktı. “Yanlış anlama, gerçekten harika olmuş. Ama biraz daha az tatlı bir şampanya ile sanki daha da mükemmel olurdu.” Claire su bardağına uzanıp bir yudum aldı.

“Bu seni ikna edemediğim anlamına mı geliyor?” Nick merakla Claire’e baktı.

Claire eliyle bir yabanmersini alıp ağzına attı ve kafasını salladı. Ona her baktığında aklından çeşitli fanteziler geçtiğini tahmin eden bir kadın için biraz fazla ciddiye doğrusu.

Vicky ikisinin arasında geçen konuşmayı büyük bir keyifle takip ediyordu. “Bu onu baştan çıkarmak için başka mönüler hazırlaman gerektiği anlamına geliyor.”

“Anlaşılan öyle” dedi Nick omuz silkerek.

Claire’in suratı asıldı. “Bunlar beni baştan çıkarmak için hazırlanmış yemekler değil, Vicky. Nick sadece beni mükemmel bir şef olduğuna ikna etmek istiyor ki restoran hakkında ikinci bir yemek eleştirisi yazayım. Lütfen aramızdaki iddiayı sürekli sekse bağlamaz mısınız?”

“Bence seks buradaki anahtar kelime.”

Nick, arkadaşının alaylı imalarının yavaş yavaş Claire’in sinirine dokunduğuna emindi. Durumu kurtarmak için araya girdi: “Aslında anahtar kelime yemek eleştirisi. Claire’i yemeklerimin lezzetli olduğuna ikna etmek için ne yapmam gerek sence?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kısa saçlı kadın omuzlarını havaya kaldırdı. “Tanışalı çok olmadı.”

Nick abartılı bir şekilde iç çekti. “Teşekkür ederim Vicky, benim tarafımı tuttuğunu düşünmüştüm.”

Vicky, Claire’e göz kırptı. “Bana sorarsan ona biraz daha acı çektirmelisin. Bırak bir süre daha senin için yemek pişirmeye devam etsin. Bence bu halleri çok tatlı.”

Claire hafifçe öksürdü. “Bence sen tuvalete gidip makyajını tazelemelisin.”

“Ooo, birileri yalnız kalmak istiyor anlaşılan.” Vicky anında ayağa kalkıp Nick’e çapkın bir gülüş attı. “Ben yokken yaramazlık yapma sakın, seks tanrısı.”

Vicky gözden kaybolduğu anda Claire iç çekerek, “Gerçek-

ten çok üzgünüm” dedi.

“Neden üzgünsün?” Nick, Claire’in kaşığına uzanıp bir kez daha ne kadar lezzetli olduğundan emin olmak için kendi yaptığı tatlının tadına baktı.

“Bu kadar patavatsızca konuşacağını tahmin etseydim kesinlikle bana eşlik etmesini istemezdim.”

Nick omuz silkip kaşığını bir kez daha son derece lezziz tatlıya daldırdı. Gerçekten de musun ağızda bıraktığı lezzet gereğinden biraz fazla tatlıydı.

Kahretsin! Keşke daha az tatlı bir şampanya kullansaydı.

“Yok canım.” Nick misafirini teselli etti. “Bence gayet hoş sohbet. Sevdim ben.”

“Sana seks tanrısı dedi!”

Claire’in kızgınlıktan suratının kızardığını görünce sırtına engel olamadı. “Hiçbir erkek ona seks tanrısı dendiği için hayıflanmaz. Hatta bu akşam baş başa kalıp mahzenimdeki nadide Bordeaux Cheval Blanc’i içemediğimiz için yaşadığım hayal kırıklığını bir nebze olsun unutturdu diyelim.”

Claire baş başa kalma olayına çok takılmadan meraklı gözlerle sordu: “Hangi yıl?”

“1976.”

Nick, Claire’in bu cevaptan hoşlandığını fark edince keyiflendi. Anlaşılan ustasının mutfağından mezun olurken beraber 1947 yılından bir şişenin dibini gördüklerini anlatsa Claire oracıkta gözyaşlarına boğulacaktı ya da kendinden geçerek yüksek sesle öyle bir inleyecekti ki Nick oracıkta bir ereksiyon yaşayacaktı.

Claire ondan biraz uzaklaşıp ciddi bir tavırla: “Sen bunu alışkanlık haline getirdin anlaşılan” dedi.

Nick gayet masum bir bakışla, “Neyi?” diye sordu.

“Benim kaşığımı kullanıp benim yemeğimden tatmayı.” Biraz cilveli bir şekilde Nick’in elindeki kaşığı işaret etti.

“Kaşığını geri mi istiyorsun?”

Claire başını salladı. “Hayır. Teşekkür ederim.”

“Tatlıyı beğenmedin mi?”

Ona sanki dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi baktı.

“Elbette beğendim. Sadece bunca yemekten sonra tatlıya pek yer kalmadı.”

“O zaman bir dahaki sefere sana sadece tatlı ikram etmeliyim” dedi Nick. Tatlıdan bir kaşık daha alıp bir ergen gibi gülümsedi: “Bana ev adresini verirsen ikide bir yazı işlerine bas-kın yapmak zorunda kalmam.”

Nick, Claire’in ona en soğuk İngiliz mürebbiyeyi bile ürkü-tecek kadar buz gibi bir bakış fırlatmasını çok da umursamadı. Aslında bu buz gibi bakışın altında onun da yanıp tutuştuğunu hissediyordu.

“Hayal kurmaya devam et sen.” Claire, cevap verirken bir eliyle masa örtüsünü düzelterip ilgisizmiş gibi görünmeye ça-lıştı. “Madem bu konudan bahsediyoruz, yerelması püresinin sanki biraz daha fazla tuza ihtiyacı vardı.”

Nick homurdanarak kafasını öne eğdi. “Egoma iyi gelme-diğini daha önce söylemiş miydim?”

Claire muzip bir gülüşle cevap verdi. “Sana bu iddiayı ka-zanmak istediğimi daha önce söylemiş miydim?”

Claire işini seviyordu, ne de olsa yemek yemeyi seviyordu.

Claire kelimeleri de seviyordu. Kelimelerin bir araya gelin-ce anlam kazanmasını, farklı manalara bürünmelerini ve hikâ-ye anlatmalarını seviyordu. Satır aralarını okumak lafı boşa de-ğildi. Kelimelerle bu dünyadaki tüm duyguları ifade etmek mümkündü.

Her zaman olduğu gibi bu sefer de bir kitapçıya girerken kendini tutamamış, yüzünü ister istemez bir gülümseme kap-lamıştı. Bazılarını çoktan okuduğu yeni çıkan kitaplara göz gez-dirdi. Her sabah alışkanlık olarak sadece Boston Daily’yi oku-makla kalmıyor, aynı zamanda kitap eleştirilerini keyifle oku-duğu New York Times’a da göz atıyordu. Okuyacağı bir sonraki kitabı da New York Times’taki eleştirilere bakarak seçmişti. Afri-ka’da sömürge döneminde geçen imkânsız bir aşkı anlatan ki-tap sayısız övgü almıştı.

Bayağı kalın olan kitabı eline alıp hangi bölümleri gezmek istediğini hatırlamaya çalıştı. Herhalde şu anda araştırdığı ko-

nuyla ilgili kitaplar okusa fena olmazdı. Yürüyen merdivenlerle yemek kitapları hakkında hatırı sayılır bir rafın olduğu ikinci kata çıktı. Tadını çıkararak, büyük bir ilgiyle, yeni çıkan yemek kitaplarını inceledi. Evde o kadar çok yemek kitabı vardı ki kendisi bile sayısını bilmiyordu. Bu kitapları bir kenara bırakarak yerel ıstakoz avı hakkında bir kitap aramaya başladı. Biraz karıştırdıktan sonra, konu hakkında kısa röportajlardan oluşan resimli bir kitabı almaya karar verdi. Kasaya ulaşmaya çalışırken telefonu çalmaya başladı.

Claire yazı işlerinden biri olmamasını umdu. Ne de olsa mesaisi çoktan bitmişti ve bir bardak kırmızı şarap eşliğinde sıcak bir banyonun tadını çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Arayan numaranın İngiltere'den olduğunu fark edince iyice morali bozuldu.

Edward.

Aslında gelen çağrıyı reddedebilirdi. Ama onda bu şans varken Edward anında annesini arayıp onu şikâyet ederdi. Annesinin kızgınlığına değmeyeceğini düşündü. Başa gelen çekilir diyerek telefonu açmaya karar verdi.

“Edward.”

Edward her zamanki mesafeli haliyle, “Claire” diye cevap verdi. “Sana ulaşmak ne büyük bir mutluluk.”

Claire ona uymadı, sadece anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Nasılsın?”

“Çok iyi. Sen?” diye nazikçe karşılık verdi Claire. “İşler nasıl gidiyor?” Normalde iş konusunda her zaman anlatacak bir şeyleri olurdu.

Bu sefer de öyle oldu.

“İşler mükemmel. Bir firmayla daha borsaya açıldık ve müthiş geri dönüşler aldık. Oysa biliyorsun ekonominin gidişatına bakılırsa böyle şeyleri öngörmek gün geçtikçe zorlaşıyor. Dolayısıyla gelişmelerden fazlasıyla mutluyuz. Yatırımcılar da tabii.”

“Hım.” Yeni bir müşteriyi yatırım yapmaya ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı. Claire ürpererek eski erkek arkadaşının, onu zerre kadar ilgilendirmeyen tahvil değerleri ve borsa

hareketleri üzerine durmaksızın konuştuğu onlarca akşam yemeğini hatırladı. Onu hem ilgilendirmeyen hem de hiç anlamadığı borsa hareketlerinden bahsettiği onlarca yemek. Neden onca zaman buna katlanmıştı ki?

Bütün bunları hatırlaması yeterince kötü değilmiş gibi Edward aniden acıklı bir sesle, "Claire seni özlüyorum" dedi.

Claire şaşkınlıktan neredeyse elindeki kitapları düşürecekti. Bir an için bu itirafa nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Edward hiçbir zaman duygularını açıkça ifade eden erkeklerden olmamıştı.

"Ya." Pek akıllıca bir cevap olmamıştı bu.

"Gerçekten" diye üzerine basarak ekledi Edward. "Ayrılmamız bir hataydı."

Claire panikle etrafına bakındı; yalnız olduğunu fark edince derin bir nefes aldı. Ayrıldıkları zaman Edward'ın, bu karardan etkilenmiş, üzgün veya heyecanlı bir hali yoktu oysaki. Geçen aylarda da onu bir kez olsun aramamıştı. Peki birdenbire bu değişikliğin sebebi neydi?

"Edward neredeyse bir yıldır ayrıyız" dedi Claire ve tereddütle ekledi. "Geçtiğimiz aylarda bir kez olsun beni aramadın."

Edward iç çekerek anlatmaya başladı. "Çok meşguldüm. Gerçekten çok üzgünüm Claire. Geçmişini unutup her şeye baştan başlayamaz mıyız?"

Tanrı aşkına ne diyordu bu adam?

Claire sersemleyerek yakınındaki deri koltuğa çöktü ve mümkün olduğunca sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Edward biz ayrıldık ve ben Boston'da yaşıyorum. Sen ise Londra'da. Ama zaten aramızda bu kadar mesafe olmasaydı da..."

Edward neredeyse hüzünlü bir sesle sözünü kesti. "Birbiri-mizle mükemmel bir uyum içindeydik."

Şaşkınlıkla irkildi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Herkes öyle düşünüyordu." Bir anda eski Edward olmuştu, kendine fazlasıyla güvenen ve söylediğinden emin. "Seni öz-lüyorum" diye fısıldamalar bitmişti anlaşılan.

"Ya? Kimmiş o herkes?"

Edward'ın keyiflendiği sesinden belliydi. "Annenler. Be-

nim annemler. Arkadaşlarımız. Patronum...”

“Patronun?”

“Evet patronum.” Cesareti kırılmışı benziyordu. “Patronum her zaman senin duruşundan, hayatını yaşayış biçiminden ve aileden çok etkilenmiştir.”

Claire kafasını salladı. “Edward tam olarak anlayamıyorum.”

“Tamam itiraf ediyorum. Çuvalladım. Biliyorum, sana evlenme teklif etmek için bu kadar beklememeliydim. O zaman tüm bu tatsızlıklar yaşanmayacaktı.”

Claire neredeyse yüksek sesle gülecekti. “Ama...”

Bir türlü konuşmasına izin vermiyordu. “Şimdi hemen bu işi halledersem, benim için Londra’ya döner misin? Sonbaharda evlenebiliriz. Annen sizin evin yakınlarında, düğünlere de ev sahipliği yapan çok eski, küçük bir kilise olduğundan bahsetti. Üstelik annenin aklında uygun büyüklükte bir yüzük de varmış. İstersen onu da alırım.”

Claire bir anda kalp krizi geçiriyormuş hissine kapıldı; gözlerini yerdeki iğrenç halıya dikti. Edward aklını tamamen mi yitirmişti?

“Annem büyük bir zevkle çiçek düzenlemeleriyle ilgilenir. Hem annen kutlamayı yapabileceğimiz enfes bir restoran biliyormuş...”

Edward gelinliğini seçmeye geçmeden sert bir şekilde sözünü kesti. “Yeter, Edward. Aklını mı yitirdin? Sen neden bahsediyorsun?”

Çok doğal bir şeymiş gibi cevap verdi: “Düğünümüzden.”

Claire “Düğün müğün yok” diye kestirip attı, hatta arada bir de küfür salladı.

“Ama bir düğün çok mantıklı olurdu.”

“Asıl benim şu anda hiçbir şey söylemeden telefonu suratına kapatmam son derece mantıklı olurdu. Sarhoş filan mısınız?”

Bu sefer kızma sırası Edward’daydı. “Elbette hayır. Nereden çıkarıyorsun bunları?”

“Nereden mi çıkarıyorum? Dur bir düşüneyim” dedi son derece alaycı bir tavırla. “Tamam, şimdi buldum. Eski erkek ar-

kadaşım çiçek düzenlemelerinden ve hiçbir zaman evet demediğim bir düğünden bahsediyor!”

“Claire lütfen olayları dramatize etme. Bu sana hiç yakışmıyor.”

“Sana da daha önce bahsi bile açılmamış bir düğünü oldubittiye getirmeye çalışmak hiç yakışmıyor.”

Edward neredeyse çekinerek cevap verdi: “Son zamanlarda bazı şeyler kafama dank etti.”

“Neymiş onlar?” diye sabırsızca sordu Claire.

Edward sanki dünyanın en doğal şeyinden bahsediyormuş gibi sakın sakın anlatmaya başladı: “Kariyerim için, bu firmada yükselmek istiyorsam yanımda duracak uygun bir eşe ihtiyacım var. Eğitimli, stil sahibi ve nasıl davranması gerektiğini bilen bir eşe.”

Claire, Edward’ın yaptığı açıklamaları şaşkınlıkla dinliyordu.

“Şöyle...” Bir an duraksadı, sanki ne diyeceğini bilemiyordu, ki bu Edward’ın başına pek gelmezdi. Normalde kendini ifade etmekte hiç zorlanmazdı. “Standartlarımıza uygun eşler bulmamız gerçekten çok zor.”

“Standartlarımız derken?”

“Biliyorsun işte” diye cevap verdi Edward sabırsızca. “Toplumun belli bir kesimine aitsen ve belli bir zekâ seviyesindeysen... o zaman herhangi biriyle beraber olamazsın. Ailelerimiz uygun izdivaçlar yapmamızı beklerler.”

“Aha!”

“Ayrıldıktan sonra... yani... ayrıldıktan sonra biraz bakındım, ama... hiçbiri senin eline su dökemezdi, Claire.”

“Bir kadın başka ne duymak ister ki?”

Edward onun esprilerinden anlamıyordu anlaşılan. “Bu ayrılık aklımı başıma getirdi, birbirimizi ne kadar mükemmel bir biçimde tamamladığımızı anladım. Öyleyse ikimiz de neden başkalarını bulmak için vakit kaybedelim ki?”

Claire derin bir nefes aldı: “Hoşça kal Edward.”

“Kahretsin Claire. Sana yalvarmamı mı istiyorsun?”

Claire alnına vurdu. “Benim ilişkimizi bitirmek için hak-

lı sebeplerim vardı. İsteddiğin kadar yalvarabilirsin, bu kararımı değiştirmez. Eğer kariyerinde yükselmek için uygun kadın arıyorsan o ben değilim, emin olabilirsin. Boston'ı bırakıp Londra'ya geri dönmeyeceğime de emin olabilirsin." Claire içinden, hele sana hiç dönmeyeceğim, diye geçirdi.

Edward telaşla itiraz etti: "Heyecanlandın. Seni anlıyorum."

"Hiç heyecanlanmadım" diye çıkıştı Claire.

"Bunu sakın kafayla düşünmelisin. Bu evliliğin ikimiz için de avantajları var."

Claire bu sefer kendini tutamayarak güldü: "Seninle bir evlilik? Avantaj?"

Edward soruyu ciddiye alıp açıklamaya başladı: "Çok yakında otuz yaşına basacaksın. Bu yaşa gelince biyolojik saatin çalmaya başlamadan çocuk olayını düşünmen gerek. Gerçekten çocukların için uygun bir baba aramak istiyor musun? İkimiz bu kadar..."

"Çocuklar?" Bu konuşma gittikçe daha da absürd bir hal alıyordu.

"Başka birini arama derdinden ikimiz de kurtulabiliriz. Evlenirsek çalışmak zorunda kalmazsın, sadece ailemizle ilgilenirsin."

Bu teklif o kadar saçmaydı ki Claire ciddiye bile almadı. İstifini bozmamaya çalışarak cevap verdi: "Benim yaptığım işi hiç ciddiye almadın, kariyer hedeflerimle dalga geçtin. Benim işim hiçbir zaman senin işin kadar önemli olmadı."

Edward'ın kendini beğenmiş tavırları iyice sinirine dokunmaya başlamıştı. "Hadi ama! Gerçekten yaptığın işi benim işimle karşılaştırmıyorsun, öyle değil mi? Senin iş dediğini başka insanlar gerçek işlerinin yanında hobi olarak yapıyorlar."

Claire kulaklarına inanamadı. "Anlamadım?"

"Duydun işte. Bir iş arkadaşımın eşinin de bir bloğu var, evini nasıl döşediğini anlatıyor."

"Benim bloğum yok Edward! Ben gazeteciyim!"

"Claire, restoranlara yemek yemeğe gidiyor, ardından yediklerini beğenip beğenmediğini yazıyorsun." Edward, çok par-

lak olmayan bir öğrenciye ders anlatmaya çalışan bir başöğretmen edasıyla konuşuyordu. “Sen buna gazetecilik mi diyorsun?”

Edward’ın bugüne kadar söylediği hiçbir şey onu bu son soru kadar sinirlendirmemişti. Amerikan yaşam tarzını yavaş yavaş benimsemeye başlamış olacak ki suratına telefonu kapatmadan usturuplu bir küfür savurdu. Sıkıysa gidip annesine ağlayabilirdi şimdi!

Kısa bir süre için oturduğu yerden kalkamadı; nefesini düzenleyip sakinleşmeye çalıştı. Bu aptal ciddi ciddi onunla evleneceğini düşünüyordu. Edward’ın teklifini kabul edeceğine hayatının sonuna kadar her gün balık ve patates kızartması yedi daha iyi!

Söylenerek yerinden kalktı. Çantasını ve seçtiği iki kitabı almak için uzandığı sırada önündeki masada indirimde olan kitapların durduğunu fark etti. Merakla yaklaşp kitapları incelemeye başladı. Aralarından oldukça ince bir kitabın başlığı dikkatini çekti: *Sandığınızdan Çok Daha İyiler: 100 Benzinci Restoranı*.

Claire kendini tutamayarak kıkırdadı.

Bu kitabı almazsa olmazdı. Kasada çantasından bir kalem çıkarıp kitabın ilk sayfasına bir şeyler karaladı. Kitabı kime hediye edeceğini gayet iyi biliyordu.

“Yazınızın ne zaman çıkacağını biliyor musunuz?”
 Claire hayır anlamında başını sallayıp not defterini çantasına tıktı. Esnemesini bastırmaya çalışırken biraz da ürpereyerek balık ve deniz hayvanlarının kokusunun sabahın beşinde pek de çekilmediğini düşündü. Ama yerli ıstakoz piyasası hakkındaki yazısını tamamlamadan mümkün olduğu kadar farklı insanla görüşmek istiyordu. İşte bu yüzden bir ıstakoz satıcısını balık halinde gözlemleyip onunla röportaj yapmaya karar vermişti. Sabah erken kalkmanın bu kadar zor olacağını hesaba katmamıştı. Normalde geç saatlere kadar uyuyan birisi değildi. Ama balık hali klimalar yüzünden çok soğuktan, birbirine karışan onlarca deniz mahsulünün kokusu çok rahatsız ediciydi; o an sıcacık yatağında olmak için neler vermezdi.

Mavi beyaz çizgili önlüklü yaşlıca adama gülümsedi. Adam bir saat içinde bir yandan rekor bir hızla balık temizlerken bir yandan da ona bütün hayatını anlatmıştı. Biraz da aç olduğu için Claire’in midesi altüst olmuştu. Balıklardan birkaç tanesinin bu işlem sırasında çırpınmış olması da durumu iyice kötüleştirmişti.

“Maalesef ben de tam bilmiyorum, Hank. Daha yapmam gereken birkaç röportaj daha var ama belli olduğunda size tabii ki haber veririm.”

Mükemmel bir kaynak olduğunu çoktan ispat eden sakallı adam çekinerek ekledi: “Karım gazeteye çıkacağım için çok heyecanlı. Size yazınızın ne zaman çıkacağını sormam için ısrar etti. Soracağıma söz vermek zorunda kaldım.”

Herhalde Claire çok uzun zamandır hiç bu kadar içten gül-

memişti. Hank'in bu kadar saf bir tavırla karısından bahsetmesi onu güldürmüştü. "Lütfen eşinize sevgilerimi iletin. Bana adresinizi vererseniz, yazımın basıldığı gün size *Boston Daily*'yi yollayacağım, söz veriyorum."

Balıkçı bu durumdan gayet hoşnut olmuştu. Gitmesine ancak bir kez daha geleceğine söz verince izin verdi. Yanma da bir torba kalkan vermeyi ihmal etmedi. Claire ona veda ettikten sonra sabah saatlerinde özellikle çok hareketli olan balık halinin koridorlarında dolanmaya başladı. Kasalarca balık ve dünyanın her köşesinden çeşitli deniz ürünü satılıyordu orada. Kocaman bir sandık dolusu dondurulmuş ıstakozun ve kasalarca ıstiridyenin yanından geçerken her gün orada ne kadar çok para döndüğünü düşünmeden edemedi.

Satıcılardan birinin bir ıstiridyenin kabuğunu açarak müşterisine ikram edişi dikkatini çekti. İkinci defa baktığında söz konusu müşterinin meşhur Nick O'Reilly olduğunu fark etti. Mutfak şefi, taşlanmış blucini, gri kazağı ve darmadağın saçlarıyla sabahın bu saatinde bile son derece iştah açıcı duruyordu. Elbette onu burada görmesi gayet doğaldı, ne de olsa malzemelerini kendi seçiyordu. Yine de bu kadar erken bir saatte, üstelik de bir ıstiridyeyi höpürdeterek içine çekerken onu görmek bir anda hayal gücünü zorlamıştı.

Arkasını dönüp sıvışmayı düşünmesine fırsat bile kalmadan Nick satıcıya bir şeyler söyleyerek güldü. Ardından kafasını çevirdi ve Claire'le göz göze geldi.

İlk anda o da en az Claire kadar şaşırmıştı ama anında yüzünü bir gülümseme kapladı. O şışmış gözler, o siyah saçlar... Claire onun da kendisi gibi hâlâ uykulu olduğunu fark etti. O an içini bir sıcaklık kapladı.

Nick elini Claire'e uzatıp hafif kısık bir sesle, "İşte ben buna hoş bir sürpriz derim" dedi.

Claire heyecanını belli etmemeye çalışarak ona doğru bir adım attı. Bir yandan da kafasından onu yatakta hayal ettiği görüntüleri silmeye çalışıyordu. "Günaydın. Burada karşılacağımızı hiç tahmin etmezdim."

Nick omuz silkip elindeki ıstiridye kabuğunu birkaç met-

re uzaklıktaki plastik çöp tenekesine fırlattı. Tam isabet. Hevesle anlatmaya başladı: “Buraya çok yakın oturuyorum, sabahları burada dolanmayı seviyorum. Bir şey almayacak bile olsam etrafa bakınmak ve bu adamı izlemek hoşuma gidiyor.”

Tezgâhın arkasında son derece meşgul gibi duran adam bağırdı: “Seni duydum Nick!”

“Sen duy diye söyledim, Benny.” Ellerini ceplerine soktu, kafasını yana eğerek Claire’i süzdü. “Asıl senin sabahın köründe burada ne işin var?”

Claire alnına düşen bir saç parçasını düzeltmeye çalışırken, keşke biraz daha özenseydim, diye düşündü. Ama sabahın köründe tanıdık biriyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti, üstelik sabahın bu saatinde uykusuz hali bile son derece çekici olan biriyle. “Bir röportaj için geldim.”

Nick’in mavi gözleri parladı. “Şansa bak! Ben de beni takip ettiğini düşünmüştüm.”

Claire kafasını sallayıp konuyu değiştirmeye çalıştı. “Demek burada oturuyorsun.”

“Tam burada sayılmaz” dedi neşeli bir tonda. “Yürüyerek beş dakika mesafede, fabrikadan bozma bir dairede oturuyorum. Tüm bina bana ait diyebiliriz.”

“Anladım.” Claire biraz sinirli bir şekilde bluzunun kollarını çekiştirdi. Hâlâ kıyafetine biraz daha fazla özen göstermediği için kendine kızıyordu. Gerçekten üzerinde bir yoga taytı ile Nick O’Reilly’nin karşısında durduğuna inanamıyordu.

Nick çapkın bir tavırla göz kırptı. “Gelip görmem lazım.”

“Efendim?” Ne kadar kötü gözüksüğünü düşünmekten kendini alamayan Claire onu duymamıştı.

“Dairemi diyorum. Gelip görmelisin. Sana göstermek isterim.”

Claire omzundan düşmek üzere olan çantasını düzelterip sordu: “Korku filmlerinin çoğu böyle bir teklifle başlamaz mı?”

“Korku filmi seyretmiyorum ben.”

“Korkuyor musun?” diye sordu Claire. Ağzına kadar dolu bir el arabasını telaşlı hareketlerle itmeye çalışan bir adama yol vermek için hafifçe yana kaydı. “Senin bir korkak olabileceğini

hiç düşünmemiştim.”

Nick göz kırptı. “Aslına bakarsan duygusal filmleri tercih ediyorum.”

“Elbette” diyerek son derece ciddi bir şekilde ona hak verdi Claire. “Zaten uslanmaz bir romantik olduğun her halinden belli.”

Nick alnını öyle bir buruşturdu ki simsiyah kaşları neredeyse birbirine değdi. “Dalga geçmeyelim lütfen. Neticede ismi lazım değil bir yemek eleştirmeninin ayağına *crème brûlée* götürmem, ardından ona büyüleyici bir mönü hazırlamam son derece romantikti bence.”

Claire omuz silkti. “Bunun neresi romantik! Aramızda sadece işle ilgili bir anlaşma var.”

Nick çok ekşi bir limon tatmış gibi yüzünü buruşturup abartılı bir jestle elini kalbinin üstüne götürdü. “Ciddi olamazsın. O kadar uğraşmıştım oysaki.”

Claire tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki hemen yanı başlarından imalı bir öksürük sesi geldi.

“Bir şey almak istiyor musun Nick, yoksa bedava flört dersleri vermeye devam mı edeceksin?”

Nick balıkçıya cevap vermek için arkasını döndüğünde Claire, üzerindeki gri kazağın gerçekten görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını düşünmekten alamadı kendini. Elini uzatıp dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Bu arada Nick gayet sakin bir şekilde balıkçıya sordu: “Derslerin bedava olduğunu kim söyledi?”

“Bence kesinlikle bedava olmalı. Neticede hanımefendi bu palavralara kanacak gibi durmuyor.”

Claire eliyle ağzını kapatarak kıkırdamasını gizlemeye çalıştı. Ama Nick onun ne kadar eğlendiğini çoktan fark etmiş gibiydi. O da sırıttı.

“Palavralar? Acaba siz ikiniz bana karşı bir ittifak kurmuş olabilir misiniz?” Abartılı bir hareketle balıkçıya işaret etti. “Şu istiridyelerden versene bana. Ama tezgâhın arkasına geçip onları hanımefendi için hazırlamama da izin vereceksin. Kendisiyle yaptığımız anlaşmanın şartlarını yerine getirmem gerek.”

Claire büyük bir şaşkınlıkla Nick'in keyifle sırtımasını izliyordu.

Anlaşılan balıkçı müşterisinin tuhaf hareketlerine alıştı, omuz silkip önündeki işe geri döndü. "Sen nasıl istersen Nick."

Nick son derece doğal bir şey yapar gibi tezgâhın arkasına geçti. "Nasıl bir şey hazırlıyorsun?" Claire parmak uçlarına kal-karak merakla Nick'in bir istiridyeye uzanarak son derece usta bir hareketle açışını izliyordu.

Nick sakın bir sesle cevap verdi. "Sana ufak bir sürpriz ha-zırlıyorum."

"Saat daha altı bile olmadı!"

"Biliyorum. Bu saatte kadınlarla balık halinde sohbet etmek yerine onlarla yatakta olmayı tercih ederim." İnanılmaz çekicilikteki mavi gözlerine bakınca insan yatağındaki kadın-lar konusunu abartmadığına kolayca inanıyordu. "İstiridye ve afrodizyak etkisi konusunda ne derler bilirsin, öyle değil mi?"

Claire hiç tanımadığı bir balık satıcısının önünde istirid-yelerin afrodizyak etkisi üzerine konuşmayı doğru bulmasa da kollarını göğüslerinin önünde kavuşturup azarlarcasına cevap verdi: "Bazı erkeklerin kadınlarla flört etmeyi beceremedikleri için yiyeceklerden medet umması gerçekten çok üzücü."

Satıcı kendine engel olamayıp güldü. Nick gayet sakın bir şekilde cevap verdi: "Olağanüstü aşçılığıım sayesinde çok şükür bugüne kadar flört ederek çok vakit kaybetmedim. Şu istiridyeyi tadana kadar bekle. Benny, deniz börülceleri ne tarafta?"

"Soluna bak."

Claire tereddütlü bir sesle mırıldandı: "Gerçekten, Nick, istiridyeye için fazla erken bir saat."

Nick onu ciddiye almadı. Elindeki börülceleri ufak parçalara bölerek, açtığı istiridyelerin üstüne serpiştirdi. "İstiridyeye için hiçbir zaman fazla erken değildir."

"Sanırım..."

"Bekle biraz" diyerek sözünü kesti Nick. "Şu anda sana nasıl fevkalade bir şey hazırladığımı bilmiyorsun."

"Bu saatte sıcak kahve ve yulaf ezmesi istiridyeden çok daha uygun olurdu. Ama ben kim oluyorum ki bu konuda yorum

yapıyorum.”

Bu alaycı saptama üzerine Nick’in yüzünü bir gülümseme kapladı. “Aynen öyle. Şimdi uslu bir kız ol ve bu leziz şeyi dene.”

Claire tereddütle önce Nick’in kendinden emin yüzüne ardından üzeri deniz börülcesi –ki çok bayıldığı bir sebze değildi, daha önce sadece haşlanmış versiyonunu tatmış ve çok da beğenmemişti– parçacıklarıyla kaplı istiridyeye baktı.

“Madem öyle ver bakalım” diye söylendi Claire. Nick’in mızımız olduğunu düşünmesini istemiyordu. Aslında çiğ istiridyeye bayıldığı pek söylenemezdi, ona fazlasıyla tuzlu geliyordu, liman havasını andıran tadını da çok sevmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bütün gurmelerin bu duruma itiraz edeceğini bildiği halde o bu gayet pahalı deniz ürününü en çok gereğinden fazla pişmiş şekilde seviyordu. Buna rağmen Nick’in kreasyonunu denemeyi kabul etti. Sonuç şaşırtıcıydı.

Deniz börülcelerinin keskin tadı istiridyelerin tuzlu tadını çok güzel dengelemişti. İstiridyeler hem çok daha kolay yenilir bir hale gelmişti hem de Claire’i rahatsız eden liman kokusundan eser yoktu. Ayrıca Claire’in son derece sıkıcı ve tatsız bulunduğu deniz börülcesi bile hoşuna gitmişti, son derece gevrekli ve dilin üstünde hafif kekremsi, iç gıcıklayan, taze, hoş bir tat bırakıyordu.

“Hiç fena değil, ne dersin?”

Nick’in kendinden memnun sesi onu birden daldığı âlem-den çıkardı. İstiridyeyi ağzına attığında gösterdiği tepkiyi keyifle izlemiş olmalıydı. Yani inkâr etmek için artık çok geçti.

“Muhteşem” diye itiraf edip Nick’in gözlerinin içine baktı. “Normalde çiğ istiridye en sevdiğim yemeklerden değildir, ama bu gerçekten mükemmeldi.” Eliyle de çok lezzetliydi işareti yaparak söylediklerini destekledi.

Nick de bir uşak gibi öne eğilerek reverans yaptı. “Teşekkür ederim” dedi. Tam bir centilmen gibi boş istiridye kabuğunu elinden alıp tezgâhın arkasından çıktı. Claire’e biraz fazla yaklaşarak tam önünde durdu. “Sen de buna karşılık bana nasıl çok lezzetli, gerçek bir yulaf ezmesi pişirilir onu öğretebilirsin.”

Claire Nick’in yüzüne bakabilmek için kafasını biraz geri-

ye doğru atmak zorunda kaldı. Ona bu kadar yakın olmak den-
gesini bozuyordu ama yine de olabildiğince sakin bir şekilde
cevap verdi. “Benim gerçek yulaf ezmesi pişirmeyi bildiğimi de
nereden çıkarttın?”

Nick muzipçe gülümsedi. “İngiltere’den geliyorsun, öyle
değil mi?”

Aslında Claire gerçekten pişirdiği yulaf ezmesinin ef-
sane olduğunu düşünüyordu, ama şimdi sırası değildi. Eğer
Claire’in mükemmel yulaf ezmesinden en ufak bir şekilde söz
açılırsa bu adam kendini yatıya davet ettirirdi!

“Bil diye söylüyorum, İskoçların yulaf ezmesi meşhurdur.
Ben İngiliz’im.”

“Aynı şey değil mi?” Bu soruyu sorarken tek kaşını havaya
kaldırdı.

Claire inanamıyorum dercesine kafasını sağa sola sallama-
ya başladı, ama Nick sırtıttığına göre onun bu reaksiyonunu
umursamamıştı anlaşılan. “Yazık! Oysa sana kahvaltıya gelme-
yi çok isterdim.”

İşte! Tam da tahmin ettiği gibi.

Claire biraz abartılı bir jestle omuzlarını yukarı kaldırdı:
“Bizim evde yulaf ezmesini aşçı pişirirdi. Eğer tarifi öğrenmeye
bu kadar meraklıysan ona sorabilirsin, hatta kendini kahvaltıya
davet ettirebilirsin.”

“Aşçı?” Nick onu baştan aşağıya süzdü. “Şimdi her şey an-
laşıldı.”

“Ne anlaşıldı?”

Nick cevap vermeden onu uzun uzun inceledi. Claire
onun bu andan acımasızca zevk aldığını görebiliyordu.

“Aşcınız mı vardı yani?”

Claire gözlerini devirdi. “Evet, anneler yemek yapması
için birini tutmuşlardı. Annemin yumurta haşlamayı bile bece-
remediğini düşünürsek bu fena fikir sayılmazdı doğrusu.”

Nick’in mavi gözleri çakmak çakmaktı. “Bu biraz... biraz
saçmaymış.”

“Annelerin bir aşçısı olması mı yoksa annemin yumurta
dahi haşlayamaması mı?”

Nick yine soruya cevap vermek yerine başka bir soru sordu: "Uşağınız veya hizmetçiniz de var mıydı? Ve seni okula bırakan bir şoförünüz?"

Claire tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Nick sırtarak ekledi: "Bir gün benim için okul formanı giyer misin?"

Aslında bu sorunun Claire'i çok sinirlendirmesi gerekiyordu ama ergen bir çocuğunkine benzeyen bu teklif onu nedense gülümsetti. "Hayatta olmaz!"

Nick göz kırptı. "Gençliğimde Britney Spears'in okul formasıyla dans ettiği video klibi favorimdi."

"Bu biraz... sapıkça."

"Hey, o zamanlar sadece on iki yaşındaydım! Tüm diğer arkadaşlarım da benim gibi Britney Spears'in eteğinin altında ne olduğunu merak ediyordu."

"Şimdi gerçek yüzün ortaya çıktı." Ondan tiksiniyormuş gibi bir hareket yaptı. "Seni dinledikçe bir kız okulunda okuduğum için şükrediyorum doğrusu."

Nick bu sefer daha da şaşırmıştı. "Kız okulu mu?"

"Yatılı bir kız okulu" diye düzeltti Claire. "Ve sen hemen hayal kurmaya başlamadan söyleyeyim, çok kısa etekler giymemiz kesinlikle yasaktı. Eteklerimizin dizimize kadar olması gerekiyordu, altına da külotlu çorap giymek zorundaydık. Kısacası, formalarımız Britney Spears'inkilere pek benzemiyordu."

Nick'in çıkardığı ses herhalde beş tezgâh öteden dahi duyulmuştu. "Şu anda ilk ergen fantezimi benim için sonsuza dek zedeledin Claire. Sanırım senden eskisi kadar çok hoşlanmıyorum."

Claire balıkçının meraklı bakışlarını üzerinde hissetmese o an Nick'e bir tane patlatacağı. Onun yerine ellerini saçlarının arasında gezdirmekle yetindi. "Rica ederim."

"Ben ciddiylim." Nick de ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Bu hareketinin ardından saçları daha da karışmıştı ve o kadar yumuşak görünüyordular ki Claire de ellerini onun saçlarına daldırmak istedi. "Mitchell Clays'in partisinde ilk defa bir kızla öpüştüğümde fonda Britney Spears çalıyordu. Öpüşürken sürekli onun seksi üniformasını ve dizine gelen çoraplarını

düşünmek zorunda kalmıştım.” Çaresiz bir bakış fırlattı. “Britney Spears’i düşünürken biraz olsun öpüştüğüm kızın böcek ilacına benzer kokusunu göz ardı edebiliyordum. Neden öyle koktuğunu sorma.”

“Bunu bilmek istiyor muyum?” Claire yüzünü ekşitti. “Senin ilk öpücüğünü dinlemek için saat biraz fazla erken. Hele bir de işin içinde böcek spreyi varsa.”

Nick’in pes etmeye pek niyeti yoktu. “Konuyu değiştirmeye çalışma, sıra sende!”

“Bende?” Claire afallayarak kendini işaret etti. “Anlayamadım?”

“Evet evet.” Nick kendinden memnun sırıttı. “Kız okuluna gittiğine göre çok merak ettim, ilk defa bir kızla mı öpüştün?”

Claire neredeyse boğuluyordu. Sadece Nick değil önündeki işten kafasını kaldıran balıkçı da ona meraklı gözlerle bakıyordu.

Anlaşılan günün bu saatinde mantıklı düşünmek imkânsızdı. En azından Claire’in verdiği cevabı bu şekilde açıklamak belki mümkün olabilirdi. “Doğruyu söylemek gerekirse ben ilk lezbiyen ilişkimi üniversitede yaşadım. Sanırım biraz geriden geliyordum.”

Nick’in bir anda gözleri büyüdü, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Claire kısa bir süre bu anın tadını çıkardı ama suratındaki ciddiyeti sadece on saniye daha koruyabildi; ardından tükürükler saçarak gülmeye başladı. “Ne yazık ki şu anki halini videoya çekemedim! Bu gerçeekten harikaydı!”

Nick daha olayın şokunu atlatamadan balıkçıya el sallayarak veda etti. “İstiridye için çok teşekkürler!”

“Her zaman beklerim, küçük hanım.” Çaktırmadan hızlı adımlarla uzaklaşmaya çalışan Claire’e göz kırptı.

Ayrıralı daha beş saniye olmamıştı ki tam dışarı çıkmak üzereyken, Nick bir anda yanında belirdi.

“Claire bekle!” Nefes nefeseydi. “Kahretsin... hep böyle mi yaparsın?”

“Nasıl?” diye sordu masum bir ifadeyle.

Nick sırıttı. “Erkeklere başka kadınlarla olan ilişkilerini an-

latır mısın?”

“Yanılıyorsam düzelt lütfen ama lezbiyen öpüşmelerden ilk bahseden sen değil miydin?” Elleriyle kollarını ovuşturmaya başladı. Bu klimalı buz gibi hangarda donmaya başlamıştı.

Göz ucuyla Nick’in siyah kaşlarından birinin kalktığını gördü. “Benim her anlattığımı ciddiye almaman gerektiğini şimdiye dek anlamış olman lazımdı” dedi Nick.

“Senin de benim sana normal şartlarda seks hayatımı anlatmayacağımı bilmen gerekir, hele de bir satıcının önünde. Sabah kahvem i içemediğime şükret!”

Gülümsedi. “O zaman başka kadınlarla yaşadığın seks maceralarını dinlemek için tek yapmam gereken seni kahveden uzak tutmak, öyle mi? Ya da seni *crème brûlée* ile de kandırabilir miyim?”

“Kimse o kadar lezzetli bir *crème brûlée* pişiremez” diye itiraz etti Claire ve Nick’in gülümsemesine dudak bükerek karşılık verdi.

Nick bir satıcıya selam verip ona gösterdiği dilbalıklarını incelerken Claire yanında durup onu bekledi. Nick fikrini almak ister gibi ona dönüp bakınca nedense gururu okşandı.

“Dilbalıkları hakkında ne düşünüyorsun Claire?”

Claire biraz daha yaklaşıp lezzetli ve lop etli olmasıyla meşhur balıkları inceledi. Pullarının ve gözlerinin parlak olduğunu görünce de başıyla onay verdi. Satıcıya “Kuzey Denizi’nden mi?” diye sordu.

“Evet, efendim.”

“Öyleyse al derim, Nick. Kuzey Denizi’nin dilbalıkları biraz daha küçük ve aromalı oluyorlar; etleri de özellikle lezzetli oluyor.”

“Ya.” Nick’in eğleniyor gibi bir hali vardı, ellerini ceplerine soktu. Sesinde en ufak bir kırgınlık olmadan ekledi: “Onları nasıl hazırlamam gerektiğini de anlatmak ister misin?”

Claire onun bu alaycı tavrını görmezden gelip düşünüyor muş gibi yaparak elini çenesine koydu. “File yapıp dereotu ve kuru biberle marine ettikten sonra küçük rulolar haline getirerek midye suyunda haşlayabilirsin. Veya tereyağında kızartıp

safranlı risotto ile servis edebilirsin.” Gülerek iki elini yana açtı Claire. “Sen seç.”

“Küçük hanımı dinlemelisin Nick, işi biliyor.”

Mutfak şefi içini çekerek itiraf etti: “Bence de.” Claire’e bakmaya devam ederek satıcıya talimatlar vermeye başladı. “Restorana bunlardan iki düzine yollar mısın, Gary? Bugün mönüde dilbalığı ruloları olacak.”

Gary arkalarından bağırdı: “Anlaşıldı efendim.”

Nick reveransa benzer bir hareket yaptı. “Başka öneriniz?”

Claire başını sallayıp kollarını ovuşturarak ısınmaya çalışırken, “Kahve, yoksa soğuktan donacağım” dedi.

“Neden daha önce söylemedin?” Nick hiç tereddüt etmeden üzerindeki kazağı çıkardı.

Nick O’Reilly’nin Boston Balık Hali’nin ortasında kazağını çıkardığını ve bunu yaparken tişörtünün de hafifçe yukarı sıyıldığını gören Claire’in ağzı açık kaldı. Bu vesileyle Claire, her gün lezzetli yemekler yaparak hayatını kazanan birinden beklenmeyecek kadar sıkı ve kaslı bir karnı görme ayrıcalığını da tatmış oldu. Blucininin başladığı yerdeki koyu tüylerinin oluşturduğu çizgiyi görünce boğazının kuruduğunu hissetti. Çıplak bir erkek görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Nick O’Reilly’nin karnını kısa bir an için görmek bile bütün dengelerini altüst etmişti. Tanrım! Şu anda yüzü ateş saçıyor olmalıydı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Nick, baş döndürücü kokusu etraftaki balıklara rağmen duyulan kazağını ona uzatmıştı. Büyük bir memnuniyetle bu yumuşacık kazağa sarınır, burnunu da içine gömerdi, ama Nick’in bakışlarını üzerinde hissettiği için kendine hâkim olmaya çalıştı. Nereye bakacağını şaşırmış bir haldeydi.

Pek çok kez yıkandığı her halinden belli ACDC tişörtü Nick’in kaslı üst kollarının ancak bir kısmını kapayabiliyor, geniş omuzlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Sağ üst kolundaki egzotik dövme Claire’in dikkatini çekti. Dövmenin, altındaki kasların her hareketiyle şekil değiştirmesi onu adeta büyülemişti. Normalde dövme olayından pek hoşlanmazdı ama Nick’in kursesiz cildindeki dövmelerden bir türlü gözlerini alamıyordu.

Dövmelerin üzerinde parmaklarını dolaştırmamak için kendini zor tutuyordu.

Anlaşılan dövmelerini incelediği Nick'in gözünden kaçmamıştı. "Yeni Zelanda'dan bir hatıra."

Claire yakalandığını fark edince irkildi. Nick'in yanında-ken neden her seferinde yaramaz bir okul çocuğu gibi kıkırdadığına dair hiçbir fikri yoktu. Ayaklarının üstünde duran ve mesleğinde ciddiye alınmak isteyen bir kadının dövmeli kollara kendini kaptırması olacak iş değildi... Ya da güneşten yanmış kalın bir boyna ya da kürek kemiğindeki o seksi çukura. Bu durum kesinlikle yakışık almıyordu! Ama aslında bir şefle ile iddiaya girmek de pek yerinde bir davranış sayılmazdı...

"Eve bu dövmelerle geri dönmem büyükannemin hiç hoşuna gitmemişti."

"Efendim?" Kurduğu hayallerden bir anda uyanan Claire şaşkınlıkla ona baktı.

Nick kolundaki dövmeyi işaret etti. "Büyükannem hâlâ dövme yaptırdığım için söylenir. Ona kalsa sadece hapishane kuşları derilerinin altına boya enjekte eder."

Nick'in sesi küskün bir çocuğunkini andırıyordu. Bu hali Claire'in hoşuna gitmişti. "Hapishane kuşları? Mahkûmlar mı demek istiyorsun?"

"Aynen." Nick hâlâ kazağını ona doğru uzatıyordu. "Haydi artık giy şunu lütfen, zatürree mi olmak istiyorsun?"

Claire'in belki de en azından nezaketen itiraz ediyormuş gibi yapması gerekiyordu ama bununla vakit kaybedemeyecek kadar çok üşüyordu, üstelik kazak da fazlasıyla cazip duruyordu. Kazağı üzerine geçirdi, yumuşacık dokusu ve Nick'in vücudunun sıcaklığıyla onu sarmasının keyfini çıkardı.

"Daha iyi misin?"

Kendisine bayağı büyük gelen kazağın içinde neredeyse kaybolmuştu. "Çok daha iyiyim" diye onayladı. "Sen üşümüyor musun?"

"Ateşli şeyler düşünmeye çalışıyorum."

Claire, Nick'in imalı konuşmalarına devam etmesine izin vermeden araya girdi: "Seni büyükannen büyüttü sanırım?"

Neredeyse kapıya varmak üzereydiler.

Nick kısaca “Hı hı” deyip ardından derin bir iç geçirdi. “Beni ve küçük kız kardeşim Natalie’yi. Nat şimdi New York’ta yaşıyor. Büyükanнем de birkaç yıl önce Boston’a geri taşındı, aslen buralı.”

Claire ellerini ceplerine soktu. “İyi olmuş.”

“Evet gerçekten iyi oldu.” Yumuşak bir sesle anlatmaya devam etti. “Bana yemek pişirmeyi büyükanнем öğretti. Eskiden bir yemekhanede aşçı olarak çalışıyordu, neredeyse evdeki tüm zamanını mutfakta, bize yemek pişirmekle geçirirdi. Ben de onunla vakit geçirebilmek için mutfaktan ayrılmazdım.”

Claire, Nick’in yanında yürüyüp hikâyesini dinlerken kendini ne kadar iyi hissettiğini düşündü. “Yani yemek aşkın oradan geliyor.”

Nick gülümsedi. “Aslında evet, ama tabii büyükanнем hiçbir zaman bir yemek için yirmi dolardan fazlasını harcamaz. İşte orada ayrılıyorruz.” Birdenbire Claire’e döndü: “Peki ya sen? Sen hiç aşçı olmak istemedin mi?”

Claire göz ucuyla ona baktı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Nereden mi çıkardım?” Omuz silkti. “Yemekleri bu kadar güzel kelimelerle anlatabilen ve değişik tatlardan bahsetmekten bu kadar keyif alan az insan tanıdım. Yani sana hiç aşçı olmayı düşündün mü diye sormam çok normal.”

Claire dudaklarını ısırdı ve biraz sıkılarak cevap verdi: “Dürüst olmamı ister misin?”

“Kesinlikle.”

Derin bir nefes aldı. “Eskiden bayağı uzun bir süre ocağın başına geçip geçmemeyi düşündüm. Ama maalesef yeterince kabiliyetli değilim.”

“Yapma canım.” Şakayla karışık omzuna vurdu. “Buna inanmamı bekleme sakın. Yemekle seksi karşılaştırıyorsun. Bunu sadece kalpleriyle yemek pişirebilenler yapar.”

Claire itiraz etti. “Ben yemekle seksi karşılaştırmadım, ayrıca...”

“Ağızda orgazmdan bahsettin. Gayet iyi hatırlıyorum” diyerek sözünü kesti Nick ve çapkın bir gülüş fırlattı. “Sonrasın-

da ne dediğini pek hatırlamıyorum gerçi, çünkü aklım başka yerlere gitti ama orgazmı ilgili yaptığın benzetmeyi gayet iyi hatırlıyorum.”

Claire elini alnına götürdü. Elbette bu konuyu unutmasını beklemek aptallık olurdu! Ya da en azından nezaketen unutmış gibi yapmasını beklemek!

Asıl konuya geri dönüp şiddetle itiraz etti: “Evde yemek yaparken fena sayılmam doğrusu ama profesyonel bir mutfak çok hareketli, karışık ve stresli. İşte o kısmı maalesef bana göre değil.”

“Sen bir de benim mutfağımı görsen” dedi Nick. “Sonsuz bir uyum içinde çalışıyoruz. Dâhi bir mutfak şefi ve onun son derece soğukkanlı tarzı sayesinde olduğunu düşünüyorum.”

“Soğukkanlı, evet tabii. Eminim personelin başka türlü düşünüyordur.”

Nick omuz silkti. “Gel de kendi gözlerinle gör.”

Claire ağzından çıkana kendi de inanmadı. “Belki gelirim.”

“Bu bir randevu mu?”

Claire biraz üzülerek çıkışa vardıklarını fark etti. Nick’le daha çok vakit geçirmeyi isterdi doğrusu. Ama ne yazık ki artık eve dönmesi gerekiyordu. Sabahki yazı işleri toplantısına katılmadan önce duş alması, saçlarındaki korkunç balık kokusundan kurtulması şarttı. Bu durumda keyifli bir kahvaltı eşliğinde biraz daha sohbet etmeleri imkânsızdı. Ne yazık ki!

“Neyse.” İçini çekip kafasını yana doğru eğdi. “Maalesef benim artık gitmem gerek. Görev bekler.”

“Görev?”

Claire onu aydınlattı: “Saat tam sekizde yazı işleri müdürüyle toplantı.”

“Anladım.”

Çaresizce veda etmek için doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “Seninle karşılaştığımıza sevindim. İstiridye için de teşekkürler.”

“Soruma cevap vermedin daha.”

“Hangi soruna?”

Nick'in mavi gözleri parlıyordu. "Randevu sorusuna."

Kararsızlıkla baktı Claire. Hafifçe gülümsedi, karnında kelebeklerin uçuştüğünü hissedebiliyordu. "Dilbalığı ruloları beğenilecek mi merak ediyorum, haber ver bana."

Claire, arkasını dönerek halden çıkarken Nick'in bağırdığını duydu: "Mutfağıma davetim hâlâ geçerli Claire. Ne de olsa sana ağızda bir orgazm daha borçluyum!"

Nick yine Claire'i rezil etmeyi başarmıştı; kıpkırmızı bir suratla, sırtarak onu süzen balıkçıların yanından geçmek zorunda kaldı.

"Daha yeni şef oldun, hemen işi sallamaya başladın bakıyorum. Şu anda mutfağında talimatlar yağıdırıyor olman gerekmiyor mu senin?"

Nick, eski şefi ve arkadaşının çok tanıdık sesini duyunca kafasını kaldırdı. Gerçekten de Drew karşından ona doğru geliyordu. Hiçbir tasası yokmuş gibi duran Drew ona yaklaştı. Nick, onu daha önce hiç bu kadar mutlu ve gamsız görmediğini düşündü. Yaslandığı duvardan doğrulup el salladı.

"Ne işin var burada?"

"İşte bunu çok özlemişim Nick, senin sevgi dolu selamlamalarını." Drew Knight, Nick'in sırtına dostça bir şaplak vurdu, ardından da ellerini tekrar blucininin ceplerine soktu. Gayet neşeli bir sesle, "Boston'da bir iki işim vardı, ben de bir uğrayayım dedim" diye açıkladı.

"Bebeğin hâlâ yerinde duruyor mu, görmek istedin anlaşılan."

Drew cevap olarak gülümsemekle yetindi. "Bebeğim şu anda Maine'de işçiler yeterince hızlı çalışmadıkları için saçını başını yoluyor."

Nick abartılı bir şekilde iç çekti. "Tanrım, Drew! Brooke'un seni nasıl bir kılıbık yaptığını herkesle paylaşmana gerek yok. Bu imajın için hiç iyi değil dostum."

Anlaşılan Drew bu yorumuna hiç alınmamıştı, gülerek sordu: "Ne olmuş imajıma?"

Nick onu avutmak ister gibi ellerini omzuna koyup cevap

verdi. “Seni üzmem istemem ama diyorum ki senin gibi taşralılar...”

Eski şefi bunu yanına bırakacak değildi. Drew, omzuna onu inletecek kadar sert yumruk savurdu.

“Hey, hey şiddete başvurmayalım lütfen.” Nick, Drew’u kendinden uzaklaştırıp acıyan omzunu ovuşturmaya çalıştı. “Deniz kıyısı gerçekten çok sıkıcı anlaşılan? O kadar ki sana bu güzel paraları kazandıran adama bile saldırabiliyorsun?”

Andrew Knight, herkesin çağırdığı ismiyle Drew, gözlerini devirdi. Birkaç ay önce kısa bir tatil için Maine’e kaçmıştı. Geri döndüğünde tabağında hatırı sayılır bir porsiyon aşk vardı. O güne kadar tüm benliğini işine ve restoranına adayan adam, bir anda delicesine âşık olmuş, ani bir kararla, hayatının aşkı için Maine’e taşınmıştı. Nick, bir türlü, Drew gibi bir adamın nasıl olup da en büyük hayali olan gurme restoranından bir anda vazgeçebildiğini anlayamıyordu. Üstelik de bunu, hırçın bir kadınla, ücra bir kasabada ufak bir restoran işletmek için yapmıştı.

Ama Drew’un çok mutlu görüldüğünü itiraf etmeliydi. Dostu belli ki mutluluktan, sürekli aptal aptal gülümsüyordu.

“Son söylediğini duymazlıktan geleceğim.”

Nick onunla uğraşmadan duramıyordu: “Eee? Anlat bakalım bir sahil restoranında aşçı olmak nasıl bir duygu, Drew?”

Drew dudaklarını ısırdı. “Eee? Benim gölgemde hayat nasıl bakalım Nick?”

Nick bu soruya başka bir soruyla cevap verdi. “Özel hayatın nasıl bakalım? Ufukta bebek var mı? O duyduğum küçük Knight’ların ağlama sesleri mi?”

Drew da soruya soruyla cevap vermeyi seçti. “Senin son babalık davası nasıl sonuçlandı? Kazandın mı?”

Nick yüksek sesle bir kahkaha attı. “Bira?”

Drew kafasını salladı. “Bu seferlik beni es geç. Birazdan banka temsilcimle bir toplantım var, bira kokmasam daha iyi.”

Nick aşçı ceketinin birkaç düğmesini açıp iç geçirdi. “Kahretsin, tıpkı bir yetişkin gibi konuştun. Her şey yolunda öyle değil mi?”

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım.”

“Nedenmiş o?” Soran gözlerle dostuna baktı.

Drew sıırıttı. “Boston Daily’deki eleştiriden sonra restoranı yerinde bulamayacağımdan korktum doğrusu. Kapına dayanmadan, sakinleşmen için sana birkaç gün tanıyım dedim. Ama anlaşılan yazılanlar seni pek etkilememiş, kapının önünde bu kadar sakin oturup boş boş etrafa bakınabildiğine göre.”

Aslında Nick, malum yemek eleştirmenini aramak için güzel bir mazeret peşindeydi; kapının önüne de rahat rahat düşünebilmek için çıkmıştı. Ama bunu Drew’a açıkça anlatsa, kendisiyle en az on yıl alay edeceğine emindi. Çenesini tutsa iyi olurdu. İlgisizce sordu: “Sizin o dağ başında Boston Daily bulunabiliyor mu?”

“Hayır sersem. İnternet denen bir şey var.”

Eski şefine hafifçe gülümsedi. “Bu da bir şeydir. Ne o, porno siteleri yeniden popüler mi oldu?”

Drew kolay kolay vazgeçecek gibi durmuyordu. Kollarını göğsünün önünde birleştirip sorusunu tekrarladı. “Eleştiriyei hazmedebildin mi?”

Bunun için uğraşıyordu. Açıkçası günlerdir tariflerini iyileştirebilmek için çalışıyordu ama ne mutfak personelinin ne de bir başkasının bundan haberi vardı. Eleştiriye ne kadar bozulduğunu Drew’a da itiraf etmek istemiyordu. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünen tiplerdendi, bu işine geliyordu. O yüzden sadece omuzlarını silkti.

“Elbette. Bu herkesin başına gelebilir. Üstelik o zamandan beri rezervasyonlarda bir düşüş olmadı. Telaşlanmana gerek yok yani. Boş ver.”

Drew kaşlarını çatı. Duyduklarına pek inanmadığı sesinden belliydi. “Boş ver mi? Bunu sen mi söylüyorsun? Oysa bu eleştirmene kafayı takacağına ya da ortalığı birbirine katmak için yazı işlerine dalacağına bahse girebilirdim. Bu arada, sence benim telaşlanmış gibi bir halim var mı?”

Nick neredeyse irkildi. Anlaşılan dostu onu fazlasıyla iyi tanıyordu. Yine de neler hissettiğini belli etmeyecekti, eliyle umursamaz bir hareket yaptı. “Saçmalama. Yardımcı şefler or-

talığı birbirine katabilir ama şefler bunu çoktan aşmıştır. Kötü eleştiriler bizi bağlamaz.”

“Ya? Demek öyle.”

“Aynen.” Sakince başıyla onaylayıp ellerini saçlarında gezdirdi. “Önemsiz bir gazetede yayımlanan bir eleştiriye sinirlenmekten çok daha önemli işlerim var benim.”

Drew, Nick’in söylediklerine pek inanmasa da –sırıltmasından öyle anlaşılıyordu– konuyu daha fazla irdelemedi.

Nick tam konuyu değiştirmek için Drew’un kız arkadaşı Brooke hakkında bir şeyler soruyordu ki restoranın arka kapısı açıldı. Marah kafasını dışarı doğru uzattı, elinde bir paket vardı.

“Şef, bu sana geldi. Merhaba Drew.”

“Merhaba.” Drew eski işletme müdürüne sıcak bir gülüşle selam verdi. Nick, ikisinin her zaman iyi anlaştığını düşündü. Kendisine uzatılan paketi aldı.

“Teşekkürler, Marah.”

“Bir şey değil. Mutfak ceketinin düğmeleri açılmış, şef.”

“Biliyorum anne. Haydi güle güle.” Gülerек onu kovaladı. Paketi açmak için Marah’ın gözden kaybolmasını bekledi. Paketten çıkan kazak dün balık halinde soğuktan donmasın diye Claire’e verdiği ne çok benziyordu. Bu ne demek oluyordu şimdi? Son anda şaşkınlıkla pakette çok ince bir kitapla bir mektup olduğunu fark etti. İkisi de Drew yakalamasa neredeyse yere düşüyordu.

“Hayda! Nedir bu? Sandığınızdan Çok Daha İyiler: 100 Benzinci Restoranı.” Drew boğazını temizledi. “Ne iş? Bir benzincide restoran açmayı mı düşünüyorsun? Bir de sahil restoranında aşçılık yapıyorum diye benimle dalga geçiyorsun?” Kahkahasını zor bastırır gibi bir hali vardı.

Bir bu eksikti! Anlaşılan paketi Claire yollamıştı, Nick de Drew yanındayken açma gafletinde bulunmuştu. Şimdi hapı yutmuştu işte!

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak Drew’un büyük bir keyifle göğsüne bastırıldığı kitabı ve mektubu işaret etti.

“Haydi uzatma da ver şunları!”

“Dur bir dakika. O kadar kolay değil o iş.” Gülerек kitap-

bı elinde salladı. “Kimin sana bir kazak ve benzinci restoranla-
rını hakkında bir kitap yolladığını çok merak ediyorum doğrusu.
Yoksa sana musallat olan bir hayranın mı var?”

“Sadece bir tane mi?” Nick suratını buruşturdu. “Senin ki-
şisel postaların mahremiyetine hiç saygın yok mu?”

“Postacıya benzer bir halim var mı benim?”

“Yok, sen daha çok dayak yemek için kaşınan birisine ben-
ziyorsun” diye sinirli bir şekilde cevap verdi Nick.

“Bu hassasiyetin nedenini anlamadım” diyerek pis pis sı-
rıtı Drew. “Seni gizlice takip eden biri sana kazak yolladı diye
utandın mı?”

Nick dişlerini gıcırdatarak cevap verdi. “Bil diye söylüyo-
rum, bu benim kazağım.”

Arkadaşı kıs kıs güldü. “Sakin bana bu kazağı bir kadında
unuttuğunu söyleme. Ve o da geçirdiğiniz ateşli geceye teşek-
kür etmek için sana benzinci restoranları hakkında bir kitap
yolluyor. Tanrım! Bunu Brooke’a anlattığımda...”

Nick dostuna doğru bir adım attı. Kitabı ve mektubu al-
mak için gerekirse güç kullanmaya hazırdı. Ama geç kalmış-
tı. Drew çoktan mektubu açıp okumaya başlamıştı bile: “Sev-
gili Nick, beni soğuktan donarak ölmekten kurtaran bu kazak
için teşekkürler. Yıkadım. Ayrıca sana ülkenin en iyi yüz ben-
zinci restoranı hakkında ufak bir rehber de yolluyorum. Kitap-
çıda görünce aklıma ilk sen geldin. Claire. Not: Dilbalığı nasıl-
dı?” Drew dudaklarını ısırıp düşünceli bir şekilde akıl yürüttü:
“Mektup, gönderenin baş harflerinin basılı olduğu bir kâğıda
yazılmış. CPW... CPW.”

Drew bu kadar düşünceli durmasa, Nick’in bu mektuba ilk
tepkisi kocaman bir gülümseme olurdu. Nick, Drew’un bakışla-
rından, baş harflerin bilmecesini çözerek Claire’in kim olduğu-
nu tam olarak hangi saniyede keşfettiğini rahatlıkla anlamıştı.

Drew şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. “CPW? Dilbalı-
ğı? Restoran hakkındaki eleştiriyi yazan Claire mi bu?”

Nick soğukkanlılığını elden bırakmadan Drew’un elinde-
ki kitabı ve mektubu aldı. “Evet” demekle yetindi. “CPW bir ka-
dın. Claire Parker-Wickham.”

Drew şaşkınlığını saklayamıyordu. Önce gözleri fal taşı gibi açıldı, ardından dudakları titremeye başladı ve sonunda kahkahayı patlattı.

Nick kızgınlıkla sordu. "Gülecek ne var şimdi?"

"Kahretsin." Drew bir türlü gülmesini durduramıyordu. "Bir kadın? Seni yerden yere vuran o eleştiriyi bir kadın mı yazmış? Sözün bittiği yer!"

Elinde bir kazak, bir kitap ve bir mektup tutarken karşısındakine saldırmak çok kolay olmayacaktı. O yüzden Nick, sadece öne doğru bir adım atıp tehditkâr bir bakış fırlatmakla yetindi. "CPW'nin bir kadın olması neden bu kadar komik anlamadım. Bana bunu izah eder misin?"

Drew anıncasına gülerек cevap verdi: "İlahi adalet bu olsa gerek dostum. Normalde bir kadının soyunması için sadece gülümsemen yeterli olur. Oysa şimdi sadece milföyünü eleştirmekle yetinmeyip sana bir de benzinci restoranları hakkında bir rehber yollayan bir kadına çatmışsın anlaşılan!" Drew hâlâ gülüyordu.

"Bu hiç komik değil! Kadın benden hoşlanıyor" diye itiraz etti Nick kendinden son derece emin bir şekilde. Drew arkadaş olduğu için ona itiraf etmekte de bir sakınca görmedi: "Biraz bekle! Benim için sadece iç çamaşırlarını çıkarmakla kalmayacak, aynı zamanda benim yemeklerimi övmekle bitiremediği ikinci bir eleştiri de yazacak."

"Bu işin sonunda hapse girmeyeceksin, öyle değil mi?" diye alaylı bir sesle sordu Drew.

"Görürsün." Elindeki rehberi başının üstünde sallayarak, "Buna flört etmek denir. Ara sıra denesen iyi olur, evdeki sevgilini elinde tutmak için ihtiyacın olabilir" dedi.

"Flört etmek mi?" Drew başını salladı. "Beni yanlış anlama Nick ama bu sefer sert kayaya çarptın sanki, ikinci eleştiri de kötü olmasın da."

Nick'in bu konuda en ufak bir korkusu yoktu gerçi ama ne olur ne olmaz diye sordu: "Restoranın için mi endişeleniyorsun?"

Drew burnunu kaşıdı. "Daha çok senin egon için endişe-

leniyorum diyelim. Aslında kadınlara nasıl davrandığını düşünürsek birileri sana ders verse fena da olmazdı hani, ama neyse.”

“Ha ha ha!”

“Ciddiyim ben.” Arkadaşı ikinci defa sırtını sıvazlayıp ikna olmadığı her halinden belli bir tavırla ekledi: “Zaten etrafında her an kendini sana sunmaya hazır onca kadın varken nasıl olup da yemek yapmaya vakit buluyorsun şaşıyorum doğrusu.”

“Kıskanma lütfen.” Nick arkadaşının elinden kurtularak eliyle saçlarını düzeltti. “Tek bir kadına bağlandığına pişman mısın? Yoksa benim seks hayatım neden seni bu kadar ilgilendirsin ki?”

Drew bu yoruma hiç gücenmemişti. “Tek bir kadın demişken, Brooke sana haber yolladı. Şehirden ayrılmaya cesaret ederse bize yemeğe gelsin diyor.”

Nick, “Belki ikna olabilirim” dedikten sonra muzipçe ekledi: “Ama yemekleri ateşli sevgilinin pişireceğine söz verirsene. Hâlâ akşamları onun yaptığı *shepherd’s pie* ile ilgili ateşli rüyalar görüyorum. Bir de o kısıcık eteğini giyerse yapacaklarımdan ben sorumlu değilim yalnız.”

“Boş hayallere kapılma, Nick. Brooke senin yüzüne bile bakmaz. Kadın erkekten anlıyor.”

“Beni kıskırttığının için teşekkürler.” Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Böyle eski moda bir meydan okuma kimin hoşuna gitmez ki!”

Drew eliyle hayır işareti yapmakla yetindi. “Senin artık mutfağa dönmen gerekmiyor mu? Yoksa zaten sadece hoş bir dekor parçası olduğun için ekibin sen olmadan idare edebiliyor mu?”

Nick soğukkanlı bir şekilde ona ortaparmağını gösterdi. “Hemen gitmen mi gerekiyor? Yoksa sana bir restoran mutfağının nasıl idare edildiğini gösterebilmem için bir iki dakikan var mı?”

“O şamatayı kaçırmak istemezdim ama korkarım artık gitsem iyi olacak.” Drew saatine baktı. “Bankacılar onları beklettiğin zaman aşırı tepki veriyorlar.”

“Yazık” dedi Nick son derece samimi bir şekilde. “Seninle aynı mutfakta bulunmayalı uzun zaman oldu dostum.”

“Ne o, duygusallaşmaya mı başladın sen?”

Nick omuz silkerek itiraf etti: “Sen Maine’e taşınacağım diye tutturduğundan beri mesaim bitince yalnız içmek zorunda kalıyorum, bu gerçekten hiç hoş değil, Drew. Yatak maceralarımı anlatacak kimsem kalmadı.”

“Davetim hâlâ geçerli.”

Nick sırtıttı. “Seks maceralarımı sevgilinin yanında mı anlatmamı istiyorsun?”

“Merak etme, Brooke o konularda o kadar da hassas değil.”

“Belki ben hassasım.”

“Seni çıkırtıldım” deyip sabırsızca ekledi: “Bir sonraki boş gününde bekliyorum. Anlaştık mı? Hem seninle konuşmam gereken bir şeyler var, başkalarının duymasını istemiyorum”

Nick abartılı bir şekilde iç çekti. “Bu senin yataktaki problemlerini dinlemek için ta Maine’e kadar gelmem gerekiyor demek mi oluyor? Bana bunu yapma Drew!”

“Yatak problemleri mi?” Hiçbir şey dostunu kızdırmıyordu anlaşılan, sakın bir şekilde cevap verdi: “Herkesi kendin gibi zannetme Nick.” Drew keyifle sırtıttı. “Ama istersen Brooke’a sorabilirsin. Yatakta en ufak bir problemimiz olmadığını doğrulayacağına eminim.”

“Zavallı kadın senin yüzünden bir de yalan mı söyleyecek? Utan, Andrew Knight, bu hiç hoş bir davranış değil.”

Şimdi ortaparmağını gösterme sırası Drew’daydı. Emreder bir tonda ekledi: “Restoranımı yakıp yıkma ve dikkat et, o eleştirmen senin parmaklarını yakmasın, ateşler içindeki şefler mutfakta pek işe yaramaz.”

Birkaç tane daha iyi niyetli atışmanın ardından Drew ortadan kayboldu, Nick de restoranın arka kapısının önünde yalnız kaldı. Kimsenin onu izlemediğinden emin olduğunda, Claire’in ona yolladığı kitabı incelemeye başladı. Ardından Claire’i aramak için cep telefonunu eline aldı.

Üçüncü çalışın ardından telefon açıldı, karşıdan Claire’in gereğinden fazla ciddi sesi duyuldu: “Parker-Wickham.”

“Aman Tanrım!” diyerek sessizce güldü Nick. “Bu otoriter ses tonuna bayılıyorum, doğrusu acayip seksi. Lütfen konuşmaya devam et.”

Bir anlık sessizliğin ardından karşı taraftan bir öksürme sesi geldi. “Kiminle görüşüyorsun?”

Nick’in gülüşü bir anda dondu. Kim olacaktı ki? “Kim olacak? Benim, Nick!” Sesi düşündüğünden daha yüksek çıkmıştı.

“Nick mi? Hangi Nick?”

Tam kızgın bir şekilde cevap verecekti ki, Claire’in onunla dalga geçtiğini anladı. Derin bir nefes aldı. “Ha ha ha! Çok komiksin Claire.”

“Bence de. Ayrıca ses tonum da otoriter değil.”

Nick, “Öyle, öyle” diye üstüne basarak tekrarlayıp bir öneride bulundu. “Şu anda etrafımda kimse yok. Yani telefon seksi yapmak için gayet uygun bir zaman. Sen başla ve otoriter ses tonunla konuşmaya devam et lütfen.”

Claire anında cevabı yapıştırdı. “Bir araştırmaya göre erkekler sadece diğer erkeklere göre daha yetersiz olduklarını hissettiklerinde telefon seksi yapmayı tercih ediyorlarmış.”

“Yetersiz?” Yapmacık bir öfkeyle kükredti: “Benim hiçbir konuda kompleksim olmadığına emin olabilirsiniz!”

“Neden telefon seksi yapmayı önerdin o zaman?” Claire’in dudaklarını yalarken çıkardığı ses telefonun öbür ucundan duyuluyordu. “Sanırım sırrını ortaya çıkardım.”

Nick son derece keyifliydi, alnına vurdu. “Aslında restoran rehberine teşekkür etmek için aramıştım. Acaba yaptığına içerilesem mi emin olamadım ya, neyse. Bir de üstüne bu telefon seksi işini başıma kakmaya başladın!”

Claire, son derece tatlı bir sesle, “Belki de telefon konuşmalarına başka türlü başlamalısın” diye önerdi. “Mesela telefona otoriter sesimi seksi bulduğunu fısıldayacağına, halimi hatırtırımı sorarak başlayabilirsin. Ve son kez söylüyorum, otoriter değilim ben.”

“Hayır, hayır kesinlikle değilsin.”

“Sadece kendime güveniyorum o kadar” diye ekledi Claire ve çok daha yumuşak bir sesle devam etti: “Restoran kitapçığı

şakaydı.”

“Onu anlamıştım zaten. Ama bir an benimle yolculuğa çıkmak istediğini gösteren bir işaret mi diye de düşünmedim değil.”

“Çok cazipmiş.” Boğazını temizledi. “Ne yazık ki tonka fasulyeli tatlıların yanında Moscato d’Asti ikram eden adamlarla yolculuğa çıkmıyorum.”

Nick, ümitsizce içini çekerek cevap verdi. “Hep bir mazere-tin var! Neyse konu açılmışken, bir daha ne zaman sana yemek pişiriyorum? Bahsimizi unutmadın, değil mi?”

“Gece gündüz onu düşünüyorum.” Sesi bayağı ciddiydi.

“Büyüklik gösterip gece rüyada dahi beni düşündüğünü itiraf ettiğini görmezden geleceğim.”

Claire bir süre sustu, ardından bir öneride bulundu. “Kendini yalnız hissettiğin zaman arayabileceğin yardım hatları var biliyorsun. Benim ne yazık ki çalışmaya geri dönmem ve bir röportaj için hazırlık yapmam gerekiyor.”

“Ne röportajıymış bu?” Çöp atmak için dışarı gelen bir elemana hafifçe selam verdi.

“Yerli ıstakoz endüstrisi hakkında bir yazı yazmak istiyorum. Bunun için üç gün sonra Camden’a gideceğim. Röportaj yapmayı planladığım balıkçının ailesi tam dört nesildir ıstakoz işindeymiş. Çok etkileyici, değil mi?”

Nick dikkatle kulak kabarttı. “Maine’deki Camden mı?”

“Ta kendisi. Otobüsle gidiş dönüş 320 km. Bir röportaj için insan nelere katlanmıyor?” Sessizce güldü.

“Otobüsle mi? Nereden çıktı bu fikir? Arabayla gitmek çok daha mantıklı...”

“Siz Amerikalılar yolun doğru tarafında araba sürseydiniz elbette arabayla gitmeyi tercih ederdim.”

“Aha!” Nick memnun bir şekilde sırtıttı. “Korkuyorsun yani. Yolun doğru tarafıymış!”

“Bu söylediğin o kadar komik ki yorum dahi yapmayacağım.” Sesi biraz kararsızdı.

Nick ellerini saçlarında gezdirdi, bayağı eğleniyordu. “Claire Parker-Wickham’ın da korktuğu bir şeyler olduğunu

duymak ne büyük mutluluk.” Hemen ardından barış çubuğunu uzattı. “Otobüsü unut. Seni ben götürürüm.”

“Anlamadım?”

Onu görmediğini bildiği halde kararlı bir şekilde başını salladı. “Pazartesi boş günüm ve zaten Maine’e gitmek istiyordum. Bir taşla iki kuş yani.”

“Yani, bilemedim...”

Kararlı bir şekilde sözünü kesti. “Sabah seni alırım. Saat altıda. Claire, bu bir randevu, dolayısıyla seksi bir şeyler giy lütfen.”

Öldü.

Aslında... keşke ölseydim diye düşündü. Gerçekten de en kısa zamanda öteki dünyaya göçmek için Tanrı'ya yalvardı. Tanrı'ya ruhunu, tüm malvarlığını hatta motorunu vaat etti, yeter ki acılarına bir son versin. Hatta Tanrı ona acırsa, cennette her gün leziz pastalar pişirmeye de hazırdı... Tanrım! Nasıl olur da hâlâ yemek düşünebilirdi?

Nick gözlerini kapadı, bir dua mırıldanmaya başlayıp eski püskü teknenin küpeştesine var gücüyle tutunmaya çalıştı. Midesi altüst olmuştu, bulantısı tıpkı dalgalar gibi gittikçe artıyordu.

Dalga demişken... Bu ıstakoz avlama teknesi o kadar çok sallanıyordu ki Nick denize atlayıp acılarına bir son vermeyi bile düşündü. Acaba deniz tutması insanı öldürür müydü? Nick bu eziyeti beş dakika daha fazla çekmektense kendi hayatına son vermeyi tercih ederdi. Umarsızca gözlerini kısarak bakışlarını kapkaranlık denizin üstünde köpük gibi duran ve eski püskü teknenin baş tarafına çarpan dalgalara dikti.

Nick dişini sıkmaya çalıştı, midesinden hiç de hoş olmayan sesler gelmeye başlamıştı. Eğer kendini tutamaz ve Claire'in gözü önünde, sabah ettiği, hiç de hafif olmayan kahvaltıyı kusarsa, onunla asla sevişmeyeceğini düşündü.

O anda Claire ile sevişmeyi dahi düşünemiyordu gerçi. Kahretsin! Başına gelen her şeyden o budala penisi sorumlu değil miydi? Eğer Claire ile bota binmek konusunda o kadar ısrar etmeseydi her an tüm midesini dışarı boşaltma korkusu yaşamıyor olacaktı. Röportaj yaptığı adamın yanında gülümseye-

rek duran Claire'in denizden gelen temiz havayı içine çekişini kıskanarak seyretti.

Kahretsin! Aslında Maine'e yaptıkları bu yolculuğu çok daha farklı hayal etmişti. Hatta onun motorun arkasında seyahat etmekten keyif alan kadınlardan olmadığını düşünerek onu röportajına götürmek için bir araba bile kiralamıştı. Arabada iki saat boyunca yan yana oturmaının onları daha da yakınlılaştıracağını hayal etmişti. Son derece kibar ve çekici görünmek ve Claire'in yaptığı işle ne kadar ilgilendiğini göstermek niyetindeydi. Oysa Claire neredeyse tüm yol boyunca notlarını incelemiş, onlarca telefon konuşması yapmış, kalan zamanlarda da pek konuşmamıştı. Kısacası, Nick'in ona nazik yüzünü göstermeye fırsatı dahi olmamıştı. Claire'i tavlama için çıktığı bu yolculukta midesi o kadar bulanıyordu ki daha fazla acı çekmek ve bir an evvel ölmek için dua ediyordu.

"Hey, her şey yolunda mı?"

Göz ucuyla Claire'in yanına gelerek ona doğru eğildiğini gördü. Eğer midesinden ağzına doğru ekşi bir tat yükselmeseydi belki onun rüzgârda uçuşan kızıl saçlarına veya keyifle parlayan gözlerine hayran olabilirdi. Oysa o an tek istediği balıklama denize atlamak veya daha kolayı güverteye yatarak denize yuvarlanmaktı.

Nick sorusuna cevap vermeyince Claire, Clint'ten duyduklarını aktarmaya başladı. "Clint birazdan son sepetlerin olduğu yere varacağımızı söylüyor. Onları da kontrol ettikten sonra limana geri döneceğiz. Dönüş biraz sert geçecekmiş, çünkü bir fırtına yaklaşıyormuş. Yani biraz sallanmaya hazırla kendini."

Nick'in bir anda rengi daha da attı. Gerçekten doğru muydu bu? Daha çok sallanmak? Yutkundu.

Claire sonunda onun ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Yüzünü buruşturarak şaşkınlıkla sordu: "İyi misin sen?"

Nick burnundan nefes almaya çalışırken bir yandan da gülümsemek için kendini zorladı. "Elbette iyiyim. İyi olmadığımı da nereden çıkardın?"

"Yüzün yemyeşil de ondan."

Nick dişlerini sıktı. “Saçmalama. Sadece... sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Büyüleyici, öyle değil mi?”

Claire endişelensin mi dalga mı geçsin karar veremeyen bir sesle sordu: “Seni deniz tutuyor olabilir mi, Nick?”

Nick gözlerini devirdi; aynı zamanda midesi dalgalar boyunca taklalar –ki bunlar sevinç taklaları değildi kesinlikle– atmaya başladığı için küpeştenin parmaklıklarına daha da sıkı sarıldı.

“Deniz tutması mı?” Alaylı bir şekilde güldü ve birden ağzından, “Erkekleri deniz tutmaz! Hele beni asla!” lafı çıktı.

“Eğer seni bir parça avutacaksa bil ki Amiral Nelson hayatı boyunca deniz tutmasıyla uğraşmış, ama bu onun Napoléon’un kışına tekme basmasına engel olmamış.”

Hayatı boyunca mı? Nick inledi.

“Nick.” Claire üzgün bir ifadeyle sordu: “Miden mi bulanıyor?”

Nick başını hayır anlamında sallayıp dişlerini sıktı. “Gayet iyiyim ben.”

“Gerçekten mi?”

Kafasını kaldırdı. “Aslına bakarsan bu yolculuk o kadar hoşuma gitti ki donanmaya aşçı olarak başvurmayı planlıyorum.”

Böyle saçmalaması ne yazık ki midesinin isyanına engel değildi. Neyse ki Nick’in refleksleri inanılmaz hızlıydı. Alelacele arkasını dönüp Claire’i mide bulantısının ürünleriyle şereflendirmek yerine doğrudan denize kustu.

Midesindeki her şeyi boşaltırken Claire’in ona daha da yaklaşarak elini sırtına koyduğunu fark etti. Kendi böğürmelerinin arasında onu şefkatli bir sesle teselli ettiğini duyar gibiydi; kendisini bu kadar kötü hissetmese onun bu bariz endişesinin tadını dahi çıkarabilirdi.

“Hey evlat! Eğer tüm kustuklarının geri dönmesini istemiyorsan rüzgâra karşı kusma sakın!” Istakoz avcısının kükreyen sesi herhalde uzaydan duyulmuştu. “Yoksa ortalık fena batır!”

Nick suratını astı. Adama ağzının payını vermeyi çok isterdi ama maalesef kendini rezil etmekle meşguldü. Artık Claire’in kendisini bu utanç verici halde görmesini dahi umur-

samıyordu. Hâlâ midesine şiddetli kramplar giriyordu oysa içinde herhangi bir şey kalmış olmasına imkân yoktu.

Fazla pişmiş spagetti misali pelte olmuş bir vaziyette bulabildiği iplere sarılarak nefes almaya çalıştı. Hayal meyal Claire'in sırtını yavaşça ovalamaya başladığını fark etti. Bu dokunuşların bile tadını çıkaramadığına göre durumu gerçekten kötüydü.

"Ah Nick, gerçekten inanılmaz üzgünüm. Kendini bu kadar kötü hissettiğini bilmiyordum." Claire'in sesi çok çaresizdi.

"Önemli değil" dedi inleyerek ve deri ceketinin koluyla ağzını silmeye çalıştı. Bir yandan da istakoz avcısının teknede bir silahı olup olmadığını düşünüyordu. Kendini vurması en iyi seçenek olacaktı. Daha önce hiç bu kadar utanç verici bir duruma düşmemişti.

Claire, "Gel buraya" diye fısıldayıp kolunu Nick'in beline doladı. "Bayılmadan otur şuraya."

Aslında Nick küpeşteye yaslanmayı tercih ederdi, çünkü her an yeniden kusmaktan korkuyordu. Ama Claire'e itiraz edecek gücü yoktu. O yüzden kendini onun kollarına bıraktı ve sendeleyerek dümenin olduğu küçük kabinin önündeki tahta banka ulaşmaya çalıştı.

Ondan en az bir kafa uzun ve kesinlikle daha ağır olmasına rağmen Claire onu rahatlıkla tahta banka oturtmayı başardı. Nick boş bir çuval gibi banka yığıldı, kafasını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı. Bir yandan da elini hâlâ isyanlarda olan midesinin üzerine koydu.

Kahretsin. Anlaşılan önceki hayatlarının birinde gerçekten büyük bir kötülük yapmıştı...

"Madem seni deniz tutuyordu neden tekneye bindin? Karada kalabilirdin." Claire'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sesi sitemkârdı ama aynı zamanda endişeli olduğunu ve ona acıdığını da gizleyemiyordu. Yeniden elini Nick'in omzuna koyup teselli etmek istercesine sıktı.

Harika! Claire Parker-Wickham'ın ona acıması herhalde ihtiyacı olan en son şeydi.

Nick bir gözünü hafifçe aralayıp sırtıttı. "Pek çok yetene-

ğim olduğu doğru, ama geleceği görmek bunlardan biri değil.”

Claire’in dudak büktüğünü fark etti. “Nasıl yani? Gerçekten seni deniz tutacağını bilmiyor muydun?”

“Yüz puan kazandınız.” Kendini zorlayarak yutkundu.

“Daha önce hiç tekneye binmedin mi?”

Nick göz kırptı ve Claire’in gözlerinin içine baktı. “Disneyworld’deki çılgın su treni sayılır mı?”

Claire gözlerini devirip hafifçe başını salladı. “Aman ne komiksin.”

“Hey, ben burada ölüyorum.” Nick kızgın bakışlarla ekledi: “Biraz daha anlayışlı olalım lütfen.”

Claire alaylı bir gülümsemeyle, “Merak etme ölmeyeceksin” dedi ve Nick’in ceketinin iki ucunu yakaladı.

Claire’in ceketinin uçlarını birleştirerek fermuarını yukarı çekmeye çalıştığını fark edince Nick garip bir şekilde mide bulantısını unutmaya başladı. Claire bunu yaparken takımlarına bayağı bir yaklaşmıştı. Normalde kadınlar sadece pantolonunu açmak istediklerinde o bölgelerde dolaşırlardı, ama Claire’in bu iğrenç kokan balıkçı teknesinin güvertesinde üzerine atlamaya niyeti olduğunu zannetmiyordu. Anlaşılan Claire’in tek niyeti ona annelik etmekti.

Şaşırtıcı bir şekilde Nick, Claire fermuarını kapayana kadar uslu uslu oturdu.

“Ne yapıyorsun oralarda?”

Claire ona çok yaklaşmış, üzerine doğru eğilmişti. Nick bakışlarını yere doğru indiren Claire’in son derece yoğun ve uzun kirpiklerini fark etti.

“Deniz tutulmasından ölmezsin belki, ama donmanı da istemeyiz.”

Nick, kendini çok kötü hissetse de hafifçe gülümsemeyi başardı. “Sen benim iyiliğimi mi düşünüyorsun?”

Claire, Nick’in ceketinin boğaz kısmındaki düğmeyi de kapayarak ayağa kalktı ve bankın önünde dengede durmaya çalıştı. “Sadece Clint’in, yaz olduğunu zannedip fazlasıyla ince giyindiği için teknesinde donarak ölen ahmak bir aşçının cesedini denize atmakla uğraşmasını istemiyorum.”

Claire'in onunla ilgilenmesi o kadar hoşuna gidiyordu ki ahmak lafını duymazlıktan geldi. "Ama şu anda yaz zaten" diye kendini savunmaya çalıştı.

"Atlantik Okyanusu'nun ortasındayız. Donarak ölmeye mi çalışıyorsun?"

Nick, merakını gizlemeye gerek görmeden sordu: "İtiraf et, gebereceğimi zannedince ümitsizliğe kapıldın. Eğer ölseydim kim sana o bayıldığın çok lezzetli yemekleri pişirirdi?"

Claire gülümsemekle yetindi. "Aklıma bir iki isim geliyor merak etme. Ama yemekten bahsedebildiğine göre çok daha iyi hissediyor olmalısın."

Midesi hâlâ çok kötüydü ama her dakika biraz iyiye doğru gidiyordu. Claire'in bunu bilmesine gerek yoktu tabii. Acıma duygusuyla hareket ediyor dahi olsa bir kadın tarafından şımarılmak hiç fena değildi. Altdudağını ısıarak inledi: "Çok ağrım var ve kelimenin tam anlamıyla donuyorum. Bir insanın sıcaklığını hissedersen kesinlikle daha iyi olacağım."

Claire, Nick'in yüzünü daha iyi görebilmek için kafasını hafifçe arkaya attı ve ona öyle bir bakış fırlattı ki Nick numara yaptığını anlamasından korktu. Claire cevabı yapıştırdı: "Bir insanın sıcaklığına ihtiyaç duyuyorsan, Clint'e seni kollarına alıp avutmak ister mi diye sorayım."

"Ama onun tekneyi kullanması gerekiyor." Nick, eliyle istemem gibi bir işaret yaptı ve biraz abartılı bir şekilde iç çekti. "Sen dönüş yolunda fırtına çıkabilir dememiş miydin?"

Claire hiç renk vermeden cevap verdi. "Haklısın. Sana bir kova getirmemi ister misin?"

Nick tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki oturaklı bir dalga tekneyi savurdu ve Claire kucağına düştü. Üstelik düşerken dirseği Nick'in gözüne çarptı.

"Ahh!"

Claire yana kaymaya çalıştı, ama Nick bir koluyla onu kalçasından kavrayıp kalkmasına engel oldu. Aynı anda yaralanan gözünü ovuşturmaya başladı.

"Bir yerine mi çarptım?" Claire kıpırdanarak yüzünü görebilmek için ona doğru dönmeye çalıştı. Nick'in gözü çok kötü

yanıyordu, uyuşmaya başlamıştı.

“Biraz.” Sırıttı. “Merak etme sadece bir gözüm. Gözüme korsanlar gibi bir bant takarım, teknede havalı olur bence.”

Bayağı bulanık gördüğü halde Claire’in gözlerini devirdiğini seçebildi. “Alınma ama denizde midesi tutan bir korsan pek inandırıcı gelmedi bana. Bu arada lütfen beni bırakır mısın artık? Ve mide bulantına konsantre olur musun?”

Tanrım! Claire gerçekten çok dik kafalı olabiliyordu. Ama Nick’in de inatçı bir tarafı vardı, en azından büyükannesi öyle olduğunu iddia ediyordu. Dolayısıyla onu bırakmak yerine kalçalarından daha da sıkı kavradı. Şansına tam da o anda tekne yeni bir dalgayla savruldu ve Claire yeniden kucağına yerleşti.

Nick ağlar gibi bir sesle söylenmeye başladı: “Önce beni bu açık denizlere alışık olmayan tekneye bindiriyorsun. Sonra benimle ilgilenmiyorsun ve denize kusmak zorunda kalıyorum. Ardından gözümü morartıyorsun. Burada soğuktan donmak üzere olduğum halde bana biraz vücut sıcaklığını çok görüyorsun. Claire... yavaş yavaş benden gerçekten hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Aslına bakarsan ceketimden çok hoşlanıyorum” dedi üstüne basa basa. Bir adamın kucağında oturan ve güçlü dalgalar yüzünden bir oraya bir buraya savrulan bir kadın için son derece asil bir duruşu vardı. “Kim bir daha kusmayacağını garanti edebilir, hem de bu sefer benim üstüme?”

“Bir daha kusmayacağıma söz verirsem kucağımda oturmaya devam eder misin?”

Claire sonunda pes etti. Nick’in midesi hâlâ altüst vaziyeteydi dolayısıyla onu kucağına oturtmak çok da parlak bir fikir sayılmazdı hatta onu bayağı rahatsız ettiği söylenebilirdi. Ama bu çektiği eziyetin az da olsa bir işe yaramasını istiyordu. Bu yakınlık fena bir başlangıç sayılmazdı.

Claire cevap vermedi ama kendini Nick’in kucağına bırakıp kalkmak için çabalamaktan vazgeçti. Ellerini kucağında kavuşturmak yerine ona sarılsa Nick’in daha da hoşuna gidecekti. Ama insanın her istediği olmuyordu işte. Onun yerine Nick diğer koluyla da Claire’in kalçasını kavradı.

Bu fazla samimiyetten şikâyet etmesine fırsat vermeden merakla sordu: "Röportaj işini halledebildin mi?"

"Sayılır."

Bu gizemli cevap Nick'in biraz daha öne eğilerek Claire'e daha sıkı sarılmasına bir engel değildi elbette. Tekneye sinmiş balık kokusuna ve şiddetli rüzgâra rağmen Nick Claire'in saçlarından gelen hafif vanilya kokusunu fark etti. Ama Claire'in saçlarını koklarken yakalanmak istemediği için hafifçe arkasına yaslandı. "Sayılır mı? O da ne demek şimdi?"

Claire oturduğu yerde pek de rahat olmadığını ima eden bir ses çıkardı. Ama Nick umursamadı. Claire nihayet onun istediği yerdeydi. Yani, neredeyse.

"Clint istakoz endüstrisinin içini dışını ezbere biliyor. Adam ayaklı ansiklopedi ve ayrıca bildiklerini çok da güzel anlatıyor. Bugün öğrendiklerimden sonra artık sonunda yazmaya başlayabilirim diye düşünüyorum..." Omzunun üzerinden arkaya dönerek Nick'e baktı. "Bugünü atlatabilirim tabii."

Nick kaşlarını kaldırdı. "Kusura bakma ama midesi altüst olan benim burada."

"Evet tabii. Ve bunu sonuna kadar kullanıyorsun."

Omuzlarını silkti. "Yakalandım."

"Beni dinle Nick." Bu sefer azimle kucağından kalkmayı ve yanına oturmayı başarmıştı. "Midenin bu kadar kötü olmasına çok üzüldüm. Buraya benim yüzümden geldiğin için kendimi çok kötü hissediyorum."

İçini çekerek eliyle kolunu tutunca Nick durumdan biraz şüphelendi. "Beni denize mi atacaksın yoksa?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

Nick gözleriyle Claire'in şefkatle tuttuğu kolunu işaret etti.

"Seninle biraz ilgilenmenin karşılığı bu demek." Kızmış gibi yaparak kafasını salladı ve Nick'e daha da yaklaştı. Birdenbire ciddileşti. "Daha iyi misin? Clint'e seni kıyıya götürmesini rica etmemi ister misin?"

Bu harika bir fikirdi. Ama baş başa yaşadıkları bu anı bozmak istemediği için Nick kafasını hayır anlamında salladı.

Ne yazık ki bugün sanki tüm evren ona karşı çalışıyordu.

Aralarındaki bu gayet özel an, Clint'in kükreyen sesiyle bir anda bozuldu: "Kendini kötü hissettiğinde ve kusacak gibi olduğunda ufka doğru baksın."

Claire ellerini çekerek Nick'e cesaret vermek istercesine gülümsedi ve tekrar Clint'in yanma geri döndü. Clint ona uzun uzun ıstakoz avını, Kanada ile Amerika arasındaki ıstakoz savaşını ve teknede bulunan vinçlerle ıstakoz sepetlerini nasıl sudan çektiğini anlatmaya başladı. Uğuldayan rüzgâra, dalgaların sesine ve midesinin bulantısına rağmen Nick konuştuklarını gayet net duyabiliyordu. Clint dışı ıstakozların yumurtalarını detaylı bir şekilde tasvir etmeye, üstüne bir de otuz yıllık meslek hayatı boyunca başına gelen kanlı kazaları anlatmaya başlayınca Nick neredeyse yeniden kusacaktı.

Koskoca iki saatin ardından neyse ki kâbus sona erdi ve nihayet fırtınalı denizi arkalarında bıraktılar. Limana vardıklarında Nick neredeyse toprağı öpecekti. Bacakları titreyerek teknedен inerken kaptanın deniz tutmasıyla ilgili iyi niyetli tavsiyelerini dinledi. Anlaşılan Claire durumu son derece komik bulmuştu, çünkü arkasında kıkırdadığını duyabiliyordu.

Hiç de hayal ettiği gibi bir gün olmamıştı.

Gün Claire'in hayal ettiği gibi de geçmemişti.

Sabah Nick onu Maine'e götürmek için almaya geldiğinde, onun gün boyu arka arkaya cinsel imalarda bulunacağını düşünmüştü. Aslında teklifini tereddütsüz reddetmesi gerekirdi. Nick O'Reilly durmaksızın onunla flört ediyor, onu çileden çıkarmaya çalışıyordu. Bu durum Claire için çok yorucuydu. Ama içinden bir ses bu teklifi kabul etmesini söylemişti. Neticede Amerika'ya bir şeyler yaşamak ve sıkıcı hayatından kaçmak için gelmişti. Biraz daha cesur olacağına ve yeniliklere sıcak bakacağına dair kendi kendine söz vermemiş miydi? Ve ufak maceralara açık olacağına dair? Hem seksi hem de onu mutfağın dışında da etkilemeye pek hevesli bir şefle Maine'e yapılacak bir yolculuk bu iş için biçilmiş kaftan gibi duruyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, son derece sakın geçen bir araba yolculuğunun ardından, unutulmayacak bir tekne yolcu-

luğu yaşamışlardı. Nick'i öyle bir deniz tutmuştu ki Claire ile flört edecek hali kalmamıştı. Tekneden indikten iki saat sonra dahi suratının yeşilliği tam geçmemişti. Bu, öğlen saatlerinde, Claire'in hayatında gördüğu en büyük sandviçi yalayıp yutmasına engel olmamıştı gerçi.

şimdiyse başkalarının pek de hijyenik bulmayacağına emin olduğu rüstik bir mutfakta patates soyup hiç tanımadığı biriyle sohbet ediyordu. Nick, dostu ve eski şefi Knight ile birlikte ortalıktan kaybolmuştu.

"Haddimi aşmayacaksam, Nick'le aranızda ne var merak ettim?"

Neredeyse elindeki patatesi yere düşürecekti. Karşılaştıkları anda kendini Brooke diye tanıştıran ve saniyesinde eline bir önlük tutuştıran bu kıvırcık saçlı kadına şaşkınlıkla baktı. Kadın bu tanışmanın hemen ardından onu mutfağa götürmüş, adamları da dışarı yollamıştı. Claire'in ne Andrew Knight'a selam vermeye ne de içindeki inşaat hâlâ devam eden demode restoranı incelemeye fırsatı olmuştu. Ama gördükleri, restoranın yenilenmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamasına yetmişti.

Aslında gelecek vaat eden şef Andrew Knight'ın, uğruna Boston'daki restoranını bıraktığı bu yeri merak etmiyor değildi. Claire kendini sofistike yemeklere adanmış bir şefin, Knight's gibi son derece seçkin bir restoranı başka bir şefe teslim etmesini bir türlü anlayamıyordu. Üstelik bunu kervan geçmez kuş uçmaz bir sahil kasabasına taşınmak uğruna yapmış olması gerçekten inanılmazdı.

Düşünceli bir şekilde elindeki soyulmuş patatesi soğuk su dolu tencereye atıp bir sonraki patatese uzandı.

"Nick ile aramızda hiçbir şey yok. Sadece arabayla beni Marine'deki röportajıma getirmeyi teklif etti..."

Brooke Day kıkırdamaya başladı. Claire şaşkınlıkla kafasını çevirip kendisinden biraz daha ufak tefek sayılabilecek kadını incelemeye başladı.

Brooke biraz endişeli bir sesle sordu: "Sheperd's pie seviyor musun gerçekten? Sana başka bir şey de yapabilirim. Yengeç

paneye ne dersin? Yoksa vejetaryen misin?"

"Bir dakika." Claire elindeki patatesi ve bıçağı bir kenara koyup tezgâha yaslandı. "Konuyu değiştirmeye çalışma sakın."

Brooke son derece masum bir gülüşle, "Yani vejetaryen değilsin?" dedi.

Claire bu soruyu duymazlıktan geldi. "Neden Nick ile aramızda bir şey yok dediğimde güldün?" Sesinin buz gibi olduğunu kendisi de fark etti. "Nick beni Maine'e getirdi, çünkü burada yapmam gereken bir röportaj vardı; o da sizi ziyaret etmek istiyordu."

Brooke bir kez daha kıkırdadı. "Evet tabii, bizim Nick'imiz böyledir işte." Ardından yarım domatesi olduğu gibi ağzına atarak çiğnemeye başladı. Bu işten bayağı keyif aldığı belliydi.

"Ben ciddiym, aramızda hiçbir şey yok." Daha Brooke'u yeni tanımış olmasına rağmen ona özel hayatını anlatmaya başladı. "Erkek arkadaşımdan birkaç ay önce ayrıldım ve yeni bir ilişkiye başlamaya hiç niyetim yok."

Daha konuşurken bu yaptığına kendisi de şaşırmişti. Normalde uluorta özel hayatından bahseden tiplerden değildi, hele ki yabancıların yanında. Anlaşılan Amerikalıların bu konudaki rahatlığını da benimsemişti. Annesi görse dehşete kapılırdı. Claire sırtıma başladı.

"Üzerine alınma ama Nick ciddi bir ilişki arayan erkeklerden değil."

Claire gözlerini devirip bir domatese uzandı. Umursamaz bir tavırla cevap verdi: "Hayatta inanmam!"

Brooke öyle bir güldü ki yediği domatesler ağzından fışkırdı. Claire domatesin tamamını mideye indirdikten sonra ekledi: "Yazık, ben de Nick O'Reilly'nin mükemmel bir koca adayı olduğunu zannetmiştim."

"Bence Nick beraber güzel vakit geçirmek için mükemmel bir aday, yaklaşık bir hafta sonu boyunca."

"Lütfen bütün hayallerimi yıkma!"

"Drew sürekli Nick'in bir haftadan uzun süren tek ilişkisini motoruyla yaşadığını söyler."

Claire biraz kararsız kalmıştı. "Sanırım beni ona karşı uyar-

mak istiyorsun. Ya da ondan pek hoşlanmıyorsun.”

Brooke şaşırılmış gözüküyordu. “Elbette Nick’ten hoşlanıyorum. Drew’un en yakın arkadaşı ve son derece eğlenceli bir tip.”

“O zaman beni uyarmak istiyorsun. Daha yeni tanıştık oysa.”

Brooke neşeli bir sesle cevap verdi: “Sadece aranızda ne olduğumu merak ettim. Hayat burada bazen fazlasıyla sıkıcı olabiliyor. Ayrıca bu sefer sert kayaya çarpanın Nick olduğunu düşünüyorum açıkçası.”

Claire bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin olamadı. “Gerçekten mi? Neden öyle düşündün?”

“Sana nasıl baktığının farkında değil misin?” Brooke gü-lümsedi. “Bildiğim kadarıyla ilk randevuda kendini onun ya-tağına atmayan kadınlara pek alışık değil. Zavallım ilgi ve seks yoksunluğundan ne yapacağını şaşırılmış sanki.”

“Bu gördüklerin seks yoksunluğunun değil deniz tutma-sının sonuçları” diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi Claire. “Seks yoksunluğuna gelince...bu benim problemim değil.”

“Şimdilik.”

Claire “Hiçbir zaman” diye düzeltti.

“Bırak şimdi. Nick’in son derece yakışıklı bir adam olduğ-u nu kabul etmelisin.”

“Evet, çok yakışıklı olduğunun farkında olduğ u kesin.”

Brooke kendini tutamayarak patladı: “Bu sürekli seni sıkış-tırıyor mu demek? Ayrıca onu yakışıklı bulduğunu itiraf etmiş sayılırsın, gözünden kaçtı sanma.”

Claire yakalandığını hissetti. Brooke’un gözünden de hiç-bir şey kaçmıyordu. O yüzden duygularını gizlemeye ve kendi-ne hâkim olmaya çalışarak cevap verdi: “Nick’in ne kadar yakı-şıklı olduğunu fark etmemek için bir kadının iki gözünün bir-den kör olması lazım. Ama ben onun yüzünden çok yemekle-riyle ilgileniyorum.”

“Hımm. O yüzden mi onu yerden yere vuran o eleştiriyi yazdın?”

Claire’in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Nick’in yemekleri

üzerine yazdığım yazıyı biliyor musun?”

“Biliyor muyum?” Brooke derin bir nefes alıp abartılı bir şekilde iç çekti. “Drew yazını bana o kadar yüksek sesle okudu ki neredeyse kulaklarımdan kan geldi.”

Claire kısık sesle, “Ah! Gerçekten mi?” diye cevap verdi.

Diğer kadın başını salladı. “Hem de nasıl! Yalnız bugüne kadar bu işten keyif mi aldı yoksa kızdı mı onu çözemedim işte. Bazen kakhahadan kırılıyor bazen de düşünceli bir şekilde yüzünü ekşitiyor” deyip omuz silkti Brooke.

“Madem öyle, Andrew’un beni zehirlemesinden korkmalı mıyım? En yakın arkadaşının yemekleri hakkında yazdığım eleştirinin intikamını almak için.”

Brooke gülümsedi. “Lütfen ondan Andrew diye bahsetme, Drew demen yeterli. Andrew ismini her duyduğumda büyükşehirden gelen bir züppe geliyor aklıma!” Başını salladı.

“Büyükşehirden gelen züppe?” Claire’in kaşları yukarı kalktı.

Brooke çok doğal bir iç çekiş eşliğinde başını salladı. “Drew buraya ilk geldiğinde onun tam bir ahmak olduğunu düşünmüştüm; kibirli, küstah, kendini beğenmiş ve kaba. Tanrım, kaç defa onu uçurumdan aşağı atmak istedim!”

Brooke ona birini öldürmeyi istediğini itiraf etmişti ama Claire kendini tutamayarak için için güldü. “Gerçekten mi?”

“Şu havalı arabalardan birini kullanıyor, her şeye burun kıvrınıyordu. Crab Inn’i ilk görüşünde de burayı nasıl idare etmem gerektiği konusunda öğütler vermeye çalışmış, gerçek bir hödük gibi davranmıştı. Bunu çok çekici bulmamıştım doğrusu.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Brooke ağzına bir domates parçası daha attı ve ağzı dolu konuşmaya devam etti: “Neyse ki çıplakken gerçekten çok hoş gözüküyor. Yoksa sanırım onu gerçekten uçurumdan aşağı atmıştım.”

Claire sırtarak cevap verdi: “Ya çıplakken gerçekten muhteşem ya da tüm hödüklüğüne rağmen sevimli bir adam. Eski erkek arkadaşım da çıplakken hiç fena sayılmazdı ama açık ara Londralı züppelerin en kibirlisiydi.” Son telefon konuşmaların-

dan sonra, Edward'la uçurum kenarında karşılaşılırsa kendine hâkim olabileceğinden emin değildi.

"İlginç." Brooke onu meraklı bakışlarla dinliyordu. "Peki madem Londralı züppelerin en kibirlisiydi, neden onunla beraber oldun? Üstelik uzun süre?"

Brooke lafı gediğine koymuştu. "Güzel soru" diye geçiştirmeye çalıştı Claire.

Andrew Knight'ın kız arkadaşının gözünden gerçekten hiçbir şey kaçmıyordu. "Nick için her şey diyebiliriz ama kesinlikle züppe değildir."

"Haklı olabilirsin."

"Gerçi ilk ağızdan çıplakken nasıl gözüktüğünü söyleyemem ama..."

"Sanki aramızı yapmaya çalışır gibi bir halin var" deyip sert bir şekilde başını salladı Claire. "Evet sevimli biri ama..."

"O sevimli biriyle Maine'e kadar geldin" diye hatırlattı Brooke.

"Evet, çünkü burada yapmam gereken bir röportaj vardı." Derin bir nefes aldı. "Nick ile aramızda bir anlaşma var. Eleştirilerimde haksız olduğumu bana ispat etmek istiyor, bu yüzden dört hafta boyunca benim için yemek pişirecek. Eğer kaybederse beni ustası Mathieu Raymond ile tanıştıracak. Ama başarılı olursa mutfağı hakkında yeni bir yazı yazacağım. Bu kadar basit."

"Ve bunu kabul etti öyle mi?" Brooke bayağı etkilenmiş gözüktüyordu. "Seni yatağa atmayı bu kadar çok istiyor demek!"

Claire tam dik başlı bir çocuk gibi ayağını yere vuracaktı ki Drew'un cınlayan sesi duyuldu.

"Brooke bıçakları ortalıktan kaldır! Nick, gözündeki morluğun sorumlusunun Claire olduğunu itiraf etti. Arkadaşım daha fazla zarar görmeden mutfaktaki tüm kesici aletleri saklamalıyız."

Claire yüzünü buruşturup Crab Inn'in eski mutfağına giren iki erkeği kesti. Sarışın Andrew'un üzerindeki salaş blucine ve sıradan kazağa rağmen John F. Kennedy'nin yelkenlisinden yeni inmiş ve birazdan bir diş macunu markasının yüzü olacak-

mış gibi bir hali vardı. Onunla karşılaştırılınca Nick'in yontulmamış ve karanlık bir havası vardı. O sıcak gülümsemesi bile feleğin çemberinden geçmiş olduğunu gizleyemiyordu. Onun bir mafya babasını pokerde nasıl yendiğini ve donuna kadar her şeyini aldığını hayal etmek hiç de zor değildi. Anlaşılan olaylı deniz yolculuğunu çoktan atlatmıştı ve akıllara zarar verecek kadar yakışıklı görünüyordu. Simsiyah saçları gayet hoş bir biçimde karışmıştı, masmavi gözleri parlıyordu, rüzgârdan kızaran elmacık kemikleri iyice ortaya çıkmıştı. Heybetli vücudu ve deri ceketinin altından kendini belli eden geniş omuzları ile gerçekten olağanüstü çekiciydi.

Claire neredeyse tek gecelik ilişkilere sıcak bakmadığı için üzülecekti.

Nick'e bakarken salyalarının aktığı anlaşılmazın diye dudaklarını sıktı. Son derece sakın bir sesle ev sahibine anlatmaya başladı: "O morluğun sorumlusu kendisi. Anlayamadığım bir sebepten, son derece sallantılı bir deniz yolculuğu sırasında kucağında oturmam için ısrar etti. O sırada da dirseğim yanlışlıkla gözüne çarptı."

"Ben demiştim işte" diye fısıldadı Brooke gülerek.

Andrew gülümsemekle yetindi ve arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Sen mi kucağına oturması için ısrar ettin?"

"Sözüm ona biraz avutulmaya ihtiyacı vardı" diyerek dudak kıvrıdı Claire ve acımasızca ekledi. "Anlaşılan deniz yolculuğu ona fazla geldi. Hayatımda böyle kusan bir insan daha görmedim."

Arkadaşı kahkahayı patlattı ama Nick'in suratı asılmıştı.

"Çok teşekkür ederim, Claire" diye söylendi.

"Ah, seni deniz tuttuğundan haberleri olmaması mı gerekiyordu? Pardon." Claire üzölmüş gibi yaptı.

Nick ona doğru birkaç adım atıp tam önünde durarak elini uzattı. Nick sadece Claire'in arkasındaki domatese uzanmıştı ama Claire neredeyse yerinden zıplayacaktı. Varlığı onu git tikçe daha çok strese sokmaya başlamıştı ve bunu fark ettirmek için akla karayı seçiyordu. Zaten yeterince kendini beğenmişti, bir de eline koz vermeye gerek yoktu. Nick'in flört dene-

melerinden etkilenmeyen, ulaşılmaz kadını oynamak işine geliyordu.

“Bu deniz tutması olayından röportajında bahsetmezsen benim de aşırı önlemler almam gerekmez.”

“Aşırı önlem mi? O ne demek şimdi?” diye şaşkınlıkla araya girdi Brooke.

“Merak etme. Önlemlerimin Claire’in hoşuna gideceğine eminim.” Nick, Claire’in gözlerinin içine baktı, yüzünde inanılmaz lezzetli bir kaz ciğerine bakan bir gurmeninkine benzer bir ifade vardı. Kısık sesle ekledi. “Ama bu sadece Claire ile beni ilgilendirir.”

“Birinci kattaki misafir odamız hizmetinizdedir.” Andrew bayağı eğleniyordu, muzip bir tavırla ekledi: “O küçük odada çok güzel anılarım var.”

Brooke sert bir sesle araya girdi. “Drew.”

Drew’un kız arkadaşının uyarısını ciddiye almamış gibi bir hali vardı. “Tam tamına üç gece o odada yatarken Brooke’un hasretiyle kavruldum, ama sonunda dördüncü gece yakarışlarını duydu.

“Beşinci geceydi.” Brooke sinirle ona bir elma fırlattı. “Fazla konuştuğun sen, şu elmayı soy da bir işe yara.”

“Olay gittikçe daha ilginçleşiyor.” Nick nihayet Claire’e gözlerini dikmekten vazgeçip arkadaşını kışkırtmaya çalıştı. “Brooke’un konuyu değiştirmeye çalışmasına izin verme, Drew.”

“Sen de boş durma.” Kıvrıkcık saçlı kadın onu da azarladı. “Biraz peynir rendele bakalım.”

“Peynir rendelemek mi?” Nick dehşetle baktı. “Ben peynir mi rendeleyeceğim?”

Claire koca bir parça çedar peynirini biraz sapıkça bir zevk alarak ona doğru uzattı. “Tam emin değilim ama bana peynir rendelemek benzinci restoranlarının aşçılarına uygun bir görev gibi geliyor.”

Nick’in buz gibi bakışları bu lafların intikamını alacağını söylüyordu adeta. Bu bakışlar yetmezmiş gibi bir de üzerindeki deri ceketini çıkararak, sadece tişört ve blucinle he-

men yanı başında peynir rendelemeye başladı. Nick'in varlığı onu o kadar altüst ediyordu ki az kalsın birkaç defa elindeki patates soyacağıyla parmaklarının derisini soyacaktı. Nick ise bu yakınlıktan hiç etkilenmiyor gibiydi; hep beraber akşam yemeğini hazırlarken neşeyle arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Claire göz ucuyla Nick'in kolundaki dövmelemin hareket edişini tüm vücudu ürpererek izliyordu.

Baharatlı midye çorbası, tüm zamanların en mükemmel *shepard's pie*'ı ve ağızda dağılan yabanimersinli pastadan oluşan son derece lezzetli bir yemeğin ardından Claire, Nick, Brooke ve Drew, Crab Inn'de rustik bir yemek masasının etrafında oturuyorlardı. Claire pantolonunun ilk düğmesini açıp açmamak konusunda tereddüt ediyordu. Tıka basa doymuştu; kısa bir an için, misafir odasında kalma teklifini kabul etmeyi bile düşündü. Ama bunu yaparsa Nick'in ona katılmak için her numarayı yapacağına şüphe yoktu.

Anlaşılan düşüncelerini süsleyen adamın aklından da benzer şeyler geçiyordu, çünkü Nick inleyerek arkasına yaslanıp arkadaşına sordu: "Sevgilin bu kadar şahane bir aşçıyken nasıl oluyor da yemek yemekten çatlamıyorsun, Drew?"

"Aldığım her kaloriyi yakmam için zorluyor beni. Bu kadın gerçek bir seks makinesi."

Claire suyundan bir yudum aldı. Brooke umursamaz bir tavırla karşı atağa geçse de kızardığı gözünden kaçmadı.

"Korkarım bu akşam bulaşıkları yıkama sırası sende Drew."

"Yanılıyorsun sevgilim. Aslında dün sıra bendeydi, ama sen çıırılçılak bir şekilde mutfakta bana saldırdın hatırlarsan. O yüzden sabah kıyafetlerimizi yerlerden topladıktan sonra bulaşıkları beraber yıkamak zorunda kaldık." Düşünceli bir tavırla ekledi. "Sutyenin fırının arkasında ne aradığını hâlâ çözebilmiş değilim."

"Özel hayatımızı uluorta anlatmasan?" diye tısladı Brooke gözlerini kısarak. Claire o kadar eğleniyordu ki neredeyse kahkahalarını tutamayacaktı. Ama kendine hâkim olmaya çalışıp birbirlerini sevdikleri her hallerinden belli olan çifti izlemeye

devam etti. Karşılıklı sürekli laf yetiştirerek atışmaları dahi, aslında ne kadar uyumlu bir çift oldukları ve birbirlerini ne kadar çok sevdikleri gerçeğini gölgeleyemiyordu. Ayrıca akşam boyunca sürekli o kadar ateşli bakışmışlardı ki Claire bu durumdan neredeyse utanmıştı. Biraz da hüzünlenerек geçmişte bir kez olsun Edward'la böyle bakışıp bakışmadıklarını hatırlamaya çalıştı. Herhalde bakışmamışlardı. Zaten insan bebekliğinden beri arkadaş olduğu birini nasıl inanılmaz derecede seksi bulabilirdi ki?

Drew'un neşeli sesi onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Drew kendinden son derece emin bir karşılık verdi: "Claire ve Nick için bir mahsuru olmadığına eminim."

"Yok yok, var aslında." Nick endişeli bakışlarla Claire'i işaret etti.

"Sürekli ateşli seks hayatınızdan bahsederek Claire'i bunalıma sokuyorsunuz."

Claire'in kaşları havaya kalktı. "Nasıl yani?"

"E tabii." Nick ellerini kafasının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. Bu hareketi göz alıcı kol kaslarını daha da belirginleştirdi; göğüs kasları da yıkanmaktan solan tişörtünün altından kendilerini iyice belli etmeye başladı, dolayısıyla Claire onun söylediklerine odaklanmakta bir hayli güçlük çekiyordu.

"Neden seks hayatları üzerine konuşmaları beni bunalıma soksun, anlayamadım?"

Nick omuz silkti. "Ne de olsa İngiliz'sin..."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem" diye sözünü kesti Claire alaylı bir ses tonuyla; "ama İngilizler de seks yapıyor."

"Ben buna kefilim." Drew araya girdi. "Üniversitede birkaç ay Cambridge'de kalmıştım; İngilizlerin bu konuda son derece cömert olduklarını söyleyebilirim."

Anlaşılan Brooke pek kıskanç değildi, çünkü sadece gözlerini devirmekle yetindi. Elbette Nick hemen detayları öğrenmek üzere atladı: "Bana bunu neden daha önce anlatmadın? Cömert derken tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sence ne demek istiyor, şapşal?"

Aha! Anlaşılan Brooke bu konuşmalardan az da olsa etkilendi. Aslında Claire ateşe körükle gitmek istemiyordu ama yine de kendini tutamayarak Nick'e durumu açıklamaya çalıştı: "Kusura bakma Nick ama sanırım sen İngilizlerin dışarı çıktıklarında nasıl dağıtabildiklerini bilmiyorsun."

Nick'in mavi gözleri merakla parladı. "O zaman aydınlat beni lütfen, Claire."

Claire son derece nazik bir sesle açıklamaya çalıştı: "İngiliz parti kızlarının yanında Paris Hilton süttten çıkmış ak kaşık kadar masum ve temiz kalır. İç çamaşırları olmadan partilemek mi? Bu ancak yeni başlayanlar için kışkırtıcı olabilir. Cumartesi akşamı yolun Newcastle'a düşerse bir daha hiçbir zaman aynı Nick olamazsın. Prens Harry'nin çılgın kaçamaklarına girmiyorum bile."

"Bunları anlatarak beni korkutmak yerine daha da kışkırttığını biliyorsun değil mi?"

Claire burun kıvırdı. "Boşuna kendini tutmaya çalışma, ama sonradan da uyardı deme."

Nick bu konuşmadan gittikçe daha çok zevk alıyor gibiydi, sırtımaya başladı. "Çok ilginç. Ben de bu zamana kadar İngilizlerin korkunç şapkalar takan, son derece erdemli bir halk olduğunu düşünmüştüm."

Claire sabırla açıkladı: "O korkunç şapkaları sadece Ascot'taki at yarışlarında veya kraliçenin huzuruna çıkacakları zaman takıyorlar. Erdemli olmalarına gelince..." Omuz silkti.

Brooke ve Andrew'un varlığını unutmuş gibi bir halleri vardı. Nick öne doğru eğilip sordu: "Sen hangi topluluğa aitsin? Korkunç şapkalar takanlardan mısın? Yoksa dışarı çıkarken iç çamaşırı giymeye gerek duymayan ve çılgınca partileyenlerden mi?"

Claire, Nick'in tahrik edici bakışlarından gözlerini kaçırmamaya çalışırken ağzından çıkana kendisi de şaşırdı: "Hiçbir özelliği olmayan naneli kıtır bulanmış kuzu pirzolaya tav olmayanlardanım diyelim. Naneli kıtır konusunda beni kandıramazsın."

"Yarama parmak basmaktan ne kadar da çok zevk alıyor-

sun.” Nick çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı. “Claire, her lafınla kendime olan güvenimi biraz daha sarsmayı başarıyorsun.”

“Sadece laf ebeliği yaparak ikinci bir eleştiriyi hak edemezsin. Evet istiridyeler gayet lezzetliydi belki ama bahsi kazanmana yetmeyeceği kesin.” Su bardağına uzanıp imalı gözlerle Nick’e baktı. Kadınlar arasında bir dayanışma olduğunu göstermek için Brooke’u işaret ederek, “Brooke’u kendine örnek al. Hiç hazırlıksız, öncesinde saatlerce ne pişireceğini anlatmadan, harika bir yemek pişirdi bize. Erkeklerin en iyi yaptığı şey boş konuşmak sanırım” dedi.

Brooke kıkırdamaktan tıkanacaktı neredeyse. “Anlaşılan öyle. Ortada büyük laflar uçuşuyor ama sonuç bayağı... nasıl desem ufak oluyor.”

Erkeklerin ikisi de aynı anda iç çekerken Claire kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı.

“Bu kadar iyi anlaşılanıza çok sevindim” dedi Andrew söylenir gibi. “O zaman Claire’in yakında bizim yeni restoranımız hakkında bir eleştiri yazması sorun olmaz sanırım, ne dersin Brooke?” Gözleri parıldayarak Claire’e döndü: “Claire, lütfen bize biraz daha insafli davran. Baksana Nick hâlâ yemeklerini benzincilerde yenilen saçmalıkla karşılaştırmanı kendine yedirememiş.”

“Hatırlattığın için teşekkür ederim.” Nick’in sesi neredeyse ağlayacak gibiydi. “Havaalanlarında vücudun hiçbir deliğini atlamadan arama yapan memurlar kadar duyarlım, Drew.”

“Kahve içme isteğim bir anda yok oldu” dedi Brooke.

Claire ise sırtımasına bir türlü engel olamıyordu. Keyifle arkasına yaslandı. Çok uzun zamandır bu kadar keyifli ve eğlenceli bir akşam geçirmemişti. Neredeyse hiç tanımadığı üç insanla, Edward’la Londra’da çıktığı yemeklerin hiçbirinde eğlenmediği kadar çok eğleniyordu. En önemlisi de yanında tahammülsüzlüğü her halinden belli olan biri olmadan, yemekten, yani işinden bahsedebiliyordu.

Andrew’un ısrarlı bakışlarını üzerinde hissedince bir anda düşüncelerden sıyrıldı. “Eğer yaptığım yorum Nick’in vücut delikleri aramasından bahseden konuşmasının gölgesinde kal-

dıysa diye tekrarlamak isterim, gayet ciddiydim” dedi Drew.

Claire irkildi. “Çok üzgünüm. Korkarım dediklerini kaçır-dım.”

Drew bir kaşını havaya kaldırarak sordu: “Nick, ayağınla bana mı değmeye çalışıyorsun sen?”

Nick sert bir sesle çıkıştı: “Neden böyle bir şey yapayım? O dediğin şekilde ancak huzur evinde yaşayanlar flört eder. Ben ellerimi kullanmayı tercih ederim.” Söylediklerini desteklemek için ellerini havaya kaldırarak sallayıp çapkınca gülümsedi.

Claire, “Kimse ellerini kullanmayacak” dedikten sonra ko-nuyu değiştirmek için Drew’a dönerek, “Hangi konuda ciddiy-din?” diye sordu.

“Nick’in bir süredir haberi var” diye başladı söze Andrew. İçini çekip biraz çekinerek gülümsedi. “Knight’s’ı satıyorum, Brooke ile yeni bir restoran açacağız.”

“Boston’da mı?”

“Hayır, burada.” Nick gayet sakın gözüküyordu. “Drew bu-ranın yerlisi gibi davranmaktan ve mutfakta çırlıçıplak zaman geçirmekten çok zevk alıyor anlaşılan. Bunu Boston’da yapma-sı imkânsız doğal olarak.”

Brooke’un sesi boş restoranda çınladı: “Senin hangi mut-fakta kaç defa çıplak kaldığını bilmek isterim doğrusu.”

“Bence istemezsin.” Nick hiç de utangaç olmayan bir gü-lümsemeyle cevap verdi.

Brooke onun cevabını ciddiye almamıştı, Claire’in bakışla-rını yakalamaya çalıştı. “Drew’la beraber Crab Inn’i baştan aşağı yenilemeyi planlıyoruz, aynı zamanda konsepti de tamamen de-ğiştireceğiz. Restoranımız tüm Maine’in en iyi restoranı olacak.”

Erkek arkadaşı kolunu Brooke’un omzuna attı. “Tüm Do-ğu Yakası’nın en iyi restoranı. Zaten rakiplerimizde pek iş yok malum.”

“İstersen dışarıda kapışalım, Knight.” Nick elini yumruk yaptı. “Sen güzel bir dayak yemek istiyorsun anlaşılan.”

“Yumruklarınızı mı konuşturacaksınız?” Claire onaylama-dığını belirten bir ses çıkardı. “Yapmayın çocuklar. Bugün zaten birinizi elini tutarak avutmak zorunda kaldım. İkinci bir defa

kimseyi avutamam ona göre.”

“Nick, bu laf sanaydi dostum.”

“Teşekkür ederim, Claire.” Nick’in suratı düştü. “Dönüş yolunda intikamımı alırım nasıl olsa.”

Claire bu söylediğinden hiç etkilenmemişe benziyordu. Brooke’a dönerek, “Mide bulantısına iyi gelen bir ilaç var mı sende? Nick’in dönüş yolculuğunda ihtiyacı olacağına eminim” dedi.

Nick’in keyifli bakışları tehditlerini ciddiye almasına engel oluyordu.

“Kusura bakma Nick ama korkarım Claire karşısında hiç şansın yok” dedi Brooke, sonra da gülümseyerek Claire’e döndü. “Biraz daha etraflıca düşününce senin bizim restoran hakkında yazmanı istemiyorum sanırım tatlım.”

“Merak etme” dedi Claire. “Sadece kendini gereğinden fazla önemseyen şefler benim hışmıma uğruyor.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Claire merakla ekledi: “Gerçekten Knight’s’ı elden mi çıkaracaksınız?”

Andrew omuzlarını havaya kaldırıp hayıflandı: “Başka seçeneğim yok maalesef. Bütün enerjim ve param ancak bir restoranı idare etmeye yeter.” Nick’e dönerek ekledi: “Nick’in haberi var zaten. Bir yatırımcı restoranı satın almak, onu da şef olarak tutmaya devam etmek istiyor. Adam ona o kadar çok güveniyor ki neredeyse her konuda serbest bırakacak. Nick’in borusu sadece mutfakta ötmeyecek, restoranla alakalı tüm kararlar da söz sahibi olacak.”

Claire’e kalsa bu, lotoyu kazanmak gibi bir şeydi ama nedense Nick bu durumdan o kadar hoşnut durmuyordu.

“Göreceğiz.”

Bu son derece soğuk yorum Claire’i meraklandırırsa da daha fazla kurcalamamaya karar verdi.

Biraz daha sohbet ettikten sonra, iki saat sürecektir geri dönüş yoluna koyulmak üzere Brooke ve Andrew’a veda ettiler. Nick her zamanki gibi neşeli davranmaya çalışıyordu, ama Claire onun düşünceli olduğunu fark etti. Claire de denizde ge-

çirdikleri uzun ve olaylı günün sonunda kendini çok yorgun hissediyordu; direksiyonda kendisi değil de Nick olduğu için memnundu ama Nick'in neye sıkıldığını da merak ediyordu.

"Güzel bir gündü" dedi Nick.

"Evet gerçekten öyleydi" diyerek onayladı ve gözünün ucuyla Nick'e baktı. "Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim. Brooke ve Drew gerçekten çok tatlı insanlar."

Nick cevap olarak sadece homurtuya benzer bir ses çıkarmakla yetindi.

"Mide bulantının konusunda seninle biraz fazla uğraştığım için de özür dilerim."

Nick kısa bir an için dönüp ona baktı. Ardından yine dikkatini sadece sokak lambalarının aydınlattığı virajlı yola verdi.

"İtiraf et, beni köşeye sıkıştıran şakalar yapmak hoşuna gitti!"

Claire başıyla onaylayıp kollarını kavuşturarak koltuğuna iyice yerleşti. "Şakalarım bir erkek gibi göğüs gerdin."

Nick cevap vermedi.

Claire aslında bütün gün onunla dalga geçmişti ama şu anda gerçekten merak ediyordu: "Daha iyisin, değil mi?"

"Kendimi harika hissediyorum."

"Seni deniz tuttuğu için gerçekten çok üzuldüm, biliyor-sun değil mi?"

"Çoktan unutuldu. Belki de artık önünde denize nasıl kus-tuğumdan bahsetmesek daha iyi olur."

"Tamam tamam, kendimi tutmayı denerim." Kıkırdaya-rak ekledi: "Gerçi pek öyle kolay unutulacak bir manzara değil-di ama."

"Ben öyle düşünmüyorum" diye mırıldandı Nick. "Lütfen artık bu konuyu kapatalım."

Erkekler bazen ne kadar hassas oluyorlar! "Drew yeni yatı-rımcıdan bahsettiğinde bu durumdan pek hoşlanmadığın he-men anlaşıldı."

Nick'in iç çekişi, bu konu hakkında konuşmak istemediği-ni gösteriyordu ama gazetecilikten gelen bir alışkanlık olsa ge-rek, Claire kolay pes etmezdi. Nick'e doğru dönerek bir kez da-

ha sordu: “Restoranını istediğin gibi yönetebilecek olma fikri hoşuna gitmiyor mu yoksa? Elbette şu anda mutfakla ilgili tüm kararları zaten sen veriyorsun. Ama arkada seni destekleyen bir yatırımcı olursa hem işin finansal boyutuyla uğraşmak zorunda kalmazsın hem de restoranını istediğin gibi yönetebilirsin.”

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?”

Claire anında karşılık verdi: “Önümüzde daha bir buçuk saatlik bir yolculuk var. Tüm yolculuk boyunca susacak mıyız?”

“Hayır.” Nick iç geçirerek kafasını koltuğun arkasına dayadı. “Ama daha keyifli konulardan bahsedebiliriz. Güzel hava, yermantarı sezonu, PATS, Brooke’un yemekleri, seks...”

“Seks?” Claire neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“Evet, seks.”

Kulaklarına inanamıyordu. “Gerçekten seksten mi bahsetmek istiyorsun?”

“Neden olmasın?” Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. “Seks yapmak daha iyi bir seçenek olurdu tabii ama arabada sevişecek yaşı geçtik ikimiz de. Ayrıca bu arabanın arka koltuğunun bugüne kadar nelere şahit olduğunu düşünmek bile istemiyorum.”

Claire alnına vurarak, “Katiyen seksten bahsetmeyeceğiz” dedi.

Nick üste çıkmaya çalıştı: “Hey! Akşam yemeğinde seks düşkünü İngilizler konusunu açan sendin.”

“Evet şimdi de senin işinden bahsetmek istiyorum.” Gayet sakin bir şekilde ekledi: “Ayrıca sen arabanın arkasında sevişecek yaşı çoktan geçmiş olabilirsin ama... bu benim için geçerli değil.”

Nick şaşkınlıkla aniden Claire’e dönünce, araba az kalsın yoldan çıkacaktı. Claire bu durumdan bayağı keyif alıyordu. “Bu şimdi biz...”

“Hayır, bu o demek değil.” Claire nezaketi elden bırakmadan sözünü kesti. “Neden yatırımcının teklifi hoşuna gitmedi merak ediyorum. Başka şefler böyle bir teklif için cinayet işledi, biliyorsun değil mi?”

“Ben başka şeflere benzemem.” Homurdanarak koltuğuna iyice yerleşti. “Mutfağın dışındaki işler benim kalemim değil.”

Claire şaşkınlıkla kafasını salladı: “Zaten restoranı senin yönetmen gerekmeyecek, sadece...”

“Ben yemek pişirmek için aşçı oldum. Restoran için reklam stratejisi geliştirecek ya da masa başı işleriyle uğraşacak vaktim yok. Başkaları memnuniyetle o işlerle uğraşabilirler.”

Claire yüzünü buruşturdu. “Senin, restoranında olan biten her şeye karar vermek isteyen kontrol delisi, hırslı şeflerden biri olduğunu sanmıştım.”

“Benim restoranım değil, benim mutfağım” diye anımsattı Nick. “Kapıda Drew’un adı yazıyor.”

“Tamam işte.” Claire arkaya yasladığı kafasını hafifçe yana çevirerek Nick’in çenesini inceledi. “Eğer Drew restoranı, seni mutfağın başında kalmanı isteyen bir yatırımcıya satarsa, bundan böyle kapıda senin adın yazabilir.”

“O’Reilly’s?” Nick hoşlanmadığını belli ederek kafasını salladı: “Bu isim Michelin yıldızlı bir restorandan çok bir işçi barı için daha uygun.”

“Saçmalama” diye sözünü kesti Claire ve omzuna hafifçe vurdu.

“Ah! Şöföre saldırmayalım lütfen. Bana vuruyorsun öyle mi? Bu, seksi vücudumu ellemeden duramadığın anlamına mı geliyor?”

Claire bu söylediğini duymazlıktan gelip sert bir sesle emretti: “Sen gözünü yoldan ayırma.”

“Soruma cevap vermedin.”

Claire bunu da duymazlıktan gelmeyi tercih etti. “O’Reilly’s hoşuna gitmiyorsa restoranın adını Chez Nick koyabilirsin.”

“Aman Tanrım” diye inledi Nick. “Bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun.”

Claire kaşlarını kaldırdı. “Camdan bir evde yaşıyorsan duvara çivi çakmayacaksın.”

“Sanki başka türlüydü o söz.”

“Unuttun mu? Ben İngiltere’den geliyorum. Bizim orada her şey farklı. Mesela biz yolun doğru tarafından gidiyoruz.”

“Doğru” dedi Nick sessizce gülerek. “Ve ayrıca partilere iç çamaşırsız gidiyorsunuz, ama kafanıza korkunç şapkalar takmayı da ihmal etmiyorsunuz.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ben öyle anladım ama.”

“O zaman beni iyi dinlememişsin” dedi Claire.

“Belki.” Sesi biraz daha boğuk çıkmıştı sanki. “Ama bu benim suçum değil. Eğer çok güzel bir kadın benim yanımda iç çamaşır giymemekten bahsediyorsa konunun geri kalanını takip etmem gerçekten çok zor.”

Claire’in de Nick O’Reilly kendisine çok güzel dediği zaman sakın kalması gerçekten çok zordu. Neyse ki tam o sırada karşıdan gelen arabanın farları gözlerini öyle bir kamaştırdı ki Nick’in tüm dikkatini yola vermekten başka çaresi kalmadı.

Virajlı sahil yolunda yeniden yalnız kalmışlardı ki Nick söze başladı. “Madem iç çamaşırlardan bahsediyoruz...”

Claire kararlı bir şekilde sözünü kesti. “Sanırım bir dahaki buluşmamızda pankek yemek istiyorum.”

“Efendim?”

Claire, son derece karanlık yola bakarken düşünceli bir şekilde başını salladı. “Pankek. Unutma bahsimiz hâlâ geçerli. Bana bir dahaki sefere pankek pişirebilirsin.”

Nick cevap vermeden önce kısa bir an duraksadı. “Sana pankek pişirmemi istiyorsun, öyle mi?”

Claire sadece omuz silkmekle yetindi.

“Pankekin sabah kahvaltıda yendiğini biliyorsun, öyle değil mi? Yoksa İngiltere’de bu da mı farklı?”

“Çok komiksin, Nick.”

Nick sessizce güldü. “Madem sana kahvaltıda pankek pişirmemi istiyorsun, o zaman bir önceki geceyi beraber geçirmemiz son derece mantıklı olur, değil mi? İster sende ister bende kalalım, benim açımdan fark etmez.”

“Pankek, Nick. Sadece pankekten bahsediyorum. Anlaşılan McDonald’s ve Burger King gibi fast food restoranların bu ülkede bu kadar popüler olmasının sebebi siz Amerikalıların yemekle seksi sürekli karıştırması.”

“Şah ve mat.”

Sadece bir dakika süren sessizliğin ardından Nick utanmazca ekledi: “Pankek konusuna geri dönecek olursak, bence yorucu fiziksel faaliyetlerin ardından yendiğinde çok daha lezzetli oluyor. Sadece ufak bir hatırlatma.”

Claire soğukkanlılığını korumak ve sakın gözükme isteğinden bir aristokrat edasıyla cevap verdi: “Yorucu fiziksel faaliyetler yapmak için illa birinin bana eşlik etmesi gerekmiyor. Sadece ufak bir hatırlatma.”

Nick’in dehşetle ona dönmesi içinden sırtıtmasına sebep oldu. Ama istifini bozmadan onu uyardı: “Gözünü yoldan ayırma.”

“Claire...”

“Kaza yapmak istemezsin öyle değil mi?”

Nick sessizce güldü. “O zaman neden sürekli dikkatimi dağıtıyorsun?”

Nick’in dikkatini çekmeyecek şekilde hafifçe gülümsedi.

“Anlaşıldı” dedi Nick. Sesi son derece kararlıydı. “Bu konuşmaya başka bir zaman devam edilecek.”

Claire kıkırdadı. “Rüyada görürsün.”

Nick takım elbise giymekten nefret ediyordu. Ne zaman şık giyinmek zorunda kalsa kendini kostüm giymiş hissediyordu. Ortalıkta penguen kılığında dolaşmak isteseydi uşak olurdu!

Bu akşam onu rahatsız eden tek şey giymek zorunda kaldığı siyah takım elbise değildi. Mutfağını yardımcısı Cal'e bırakmak zorunda kalmış olması çok daha büyük bir felaketti. Bütün bunlara da sadece hiç hoşlanmadığı Spencer Reeve'in gereksiz ve ona kalırsa son derece önemsiz restoranının açılışına katılmak için katlanıyordu. Bu yapmacık geri zekâlı, sanki yemek yapmayı yeniden keşfetmiş gibi ortalarda dolaşıyordu ve birkaç yıl önce bir yıldız aldı diye kendisinin Paul Bocuse'dan sonra gelmiş geçmiş en usta şef olduğunu iddia ediyordu. Nick meslektaşlarının çoğuyla iyi anlaşırdı, bazen dostça tartışıyorlardı ama onların yemek konusundaki fikirlerine ve yaratıcılıklarına saygı duyardı. Sadece Spencer Reeve'e tahammül edemiyordu. Kırk yaşlarındaki şef, Nick'le her karşılaşmalarında ona sanki sadece mutfakta tabak yıkayan bir elemanmış gibi aşağılayarak bakıyordu.

İşte bu yüzden Nick bu akşamdan pek ümitli değildi. Yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir bardak şampanya aldı, bir yudumda bardağı yarıladi ve beyaz gömleğinin yakasını gevşetmeye çalıştı. Oysa üst düğmeleri zaten bilerek açık bırakmıştı. Onu buraya zorla yolladığı için Marah'yı gerçekten öldürebilirdi. Üstüne üstlük Boston'ın bütün sosyetesini açılışı kutlamak için toplanmıştı. Nick mektuplarını restoranda bıraktığı için kendine bir kez daha kızdı. Her zaman yaptığı gibi onla-

rı eve alsaydı işletme müdürü onun adına bu daveti kabul etme şansını hiçbir zaman elde edemeyecekti. Şimdi nezaketen eğleniyormuş gibi yapması ve bu sıkıcı akşamı, karşısına çıkması muhtemel aptallardan kaçmaya çalışarak geçirmesi gerekiyordu. Mesela belediye başkammının kayınvalidesi Bayan Fletcher o aptallardan biriydi. Ne zaman bir yerlerde bedava ikram olsa bütün asalaklar toplanırdı.

Salondaki konukları incelerken, bir yandan da Spencer Reeve'in o akşam baharat içinde yüzen hangi yemekleri ikram edeceğini düşündü. Bir an duraksadı; gözü, birkaç metre ötede, beyaz saçlı bir adamla sohbet eden Claire'e takıldı. Kafasını eğmiş, yanındaki adamı dinler gibi bir hali vardı ama bakışlarını Nick'e doğrultmuştu. Elindeki şampanya kadehini hafifçe yukarı kaldırarak Nick'e selam verirken gözleri mutlulukla parladı.

Nick aşkıandan ne yapacağını bilemeyen bir şapşal gibi hemen karşılık verdi. Bir anda damağının kuruduğunu hissetti. Claire ile o kadar sık karşılaşıyorlardı ki sekizinci sınıfta İngilizce öğretmenini bu kadar çok görmediğini düşündü. Ama hâlâ Claire'in bakışları her seferinde onu bir yıldırım gibi çarpıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Claire her zaman olağanüstü görünüyordu; her gün evden mükemmel bir kıyafetle çıkmayı başarıyordu ama bugün... Kahretsin! Bugün gerçekten inanılmaz ateşli gözüküyordu. Nick şampanyasını bir kez daha yudumlayıp dilinde eriyen buruk kabarcıkların tadını çıkarırdı. Bunu yaparken bakışlarını Claire'e dikerek onu incelemeye başladı. Elbisesi her zamanki gibi siyah değildi, koyu mavi bir elbise giymeyi tercih etmişti. Elbise ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı ve vücudunun kıvrımlarını, tam da olması gereken yerlerde, daha da ortaya çıkarıyordu. Omuzları açıktaydı; Nick onlara dokunmak için neler vermezdi! Yavaş yavaş bakışlarını Claire'in bacaklarına doğru indirip incecik bacaklarını inceledi. Ardından bakışlarını elbisesinin kalp şeklindeki dekoltesinde ve belini sarmalayan kurdelede gezdirdi. Claire adeta bir hediye paketi gibiydi. Ve Nick hiçbir zaman Noel sabahını bekleyecek kadar sabırlı olmamıştı.

Nick o tarafa doğru gidip gitmemeyi düşünürken Claire çoktan harekete geçmişti. Son derece tatlı bir gülümsemeyle yanındaki beyaz saçlı adama veda edip ona doğru gelmeye başladı. Nick toparlanmaya çalıştı.

Claire onu son derece doğal bir şekilde selamladı: “Senin açılışlara itibar eden biri olduğun hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Yoksa casusluk yapmak için mi buradasın, Nick?”

Nick, Spencer Reeve’in restoranında casusluk yapmaya tenezzül etmeyeceğini söylemek istedi. Ne de olsa etlerini artık tanınmayacak hale gelene kadar pişirdikten sonra servis eden birinden öğrenebileceği hiçbir şey yoktu. Ama son anda bu konulara girmek yerine, “Claire harika gözüküyorsun” demeyi tercih etti. Her zaman son derece soğukkanlı olan ve istifini bozmayan eleştirmenin bir anda kızardığını hissetti. “Teşekkür ederim. Sen de. Yani demek istediğim... sen de iyi gözüküyorsun... her zamankinden farklı.” Yüzünü buruşturup durumu toparlamaya çalıştı: “Normalde kötü gözüküğünden değil. Ama her zaman üzerinde farklı... yani...”

Nick, gülümseyerek sözünü kesti. “Ne demek istediğini anladım, merak etme.”

Claire’in çaresizlikten bir anda elindeki bardağı kafasına dikerek boşaltması Nick’i keyiflendirdi. O anda, onu buraya zorla yollayan Marah’ı bulup öpmek istedi.

Nick mümkün olduğu kadar ciddi bir sesle sormaya çalıştı: “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Claire bu soruya şaşırmıştı. “Ne olacak? Bu gece hakkında bir haber yapmam için Spencer Reeve davet etti.”

Nick biraz bozulmuştu. “Spencer hiç senin eleştirilerini okudu mu acaba?”

“Nedenmiş o?”

Nick biraz da kıskançlıkla cevap verdi: “Sen benim yaptığım yemekleri yerden yere vuruyorsan onun adeta soslar içinde yüzen yemeklerini görünce ne yaparsın merak ediyorum. Pişirdiği sığır etine sosunda boğulmasın diye can yeleği giydirmek lazım.”

Claire’in gülümsediğini görünce o da gülümsedi.

“Kıskanıyor musun yoksa?” Bu durum Claire’in pek hoşuna gitmişti.

“Kıskanmak mı? Ben mi?” Anlamamış gibi yaptı. “Onu kıskandığımı da nereden çıkardın?”

Claire son derece seksi omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ne de olsa adamın bir Michelin yıldızı var.”

Nick, “Durmuş saat bile günde iki kere doğruyu gösterir” dedikten sonra çenesini havaya kaldırdı. “Kusura bakma ama denediğin zaman sakın seni uyarmadığımı söyleme. Sevgili Spencer etin tadını gereğinden fazla baharatlı soslarıyla bastırmayı iyi bilir. Eleştirini heyecanla bekliyorum.”

“Neden bu kadar acımasızsın?”

Nick masum bir tavır takındı. “Hiçbir fikrim yok.” Claire’e göz kırptı.

Claire merakla onu inceledi. “Yeni mönüsü hakkında ne düşünüyorsun?”

Nick elindeki boş bardağı yanından geçen garsonun tepsi-sine koyup ilgilenmediğini göstermeye çalışarak, “Daha incele-medim” dedi.

“Ya!” Claire şaşkınlıkla ekledi: “Gelir gelmez ilk iş bakarsın diye düşünmüştüm.”

“Ne yeni restoranı ne de yeni mönüsü beni ilgilendirmiyor. Ben sadece bedava içkiler ve büyüleyici konuklar için buradayım.” Nick son derece sakindi. Claire onun bu cevabı üzerine elinde taşıdığı küçücük çantasını karıştırmaya başladı. Claire’in çantadan çıkardığı katlanmış kâğıt parçasını görünce Nick’in içini kötü bir his kapladı ve ürperdiğini hissetti.

“Göz atmak istemez misin?” Claire mönüyü burnunun ucuna dayadı. “Tatlı kombinasyonları hakkında ne düşündüğünü öğrenmeyi çok isterim: kekikli krema sosu tabağında kırmızı biber sorbesi ile servis edilen kayısıli tart. Sanki biraz senin tatlını andırıyor.”

Bu konuda ne mi düşünüyordu? Spencer Reeve’in kendine ait fikirleri olmayan bir hıyar olduğunu ve onun kombinasyonlarını kopyaladığını, üstelik bunu da tam olarak beceremediğini düşünüyordu. Claire’in elinden mönüyü çekip almak ve

gerçeği mi söylüyor yoksa onunla dalga mı geçiyor öğrenmek için can atıyordu. Ama kendini rezil etmeye de hiç niyeti yoktu. O yüzden omuz silkip öfkesini içine gömmekle yetindi.

“Neden başka bir yere gidip güzel bir akşam geçirmiyoruz?”

Claire bu soruya şaşırmişti, ama bir şey çaktırmamaya çalışarak sordu: “Anlamadım?”

Claire’in elinden mönüyü alıp ceketinin iç cebine koydu. “Bir şey kaçırmayacağından emin olabilirsin. Ben zaten Spencer Reeve’in yeni restoranının açılışında olmak istemiyorum. Gel buradan kaçalım ve seninle hava alabileceğimiz bir yere gidelim.”

Claire’in bir an için dilinin tutulduğunu görmek Nick için hoş bir sürpriz oldu.

Nick onun bu sessizliğini fırsat bilerek onu baştan aşağı bir kez daha hayranlıkla süzdü. “Senin kadar güzel bir hanımefendi bu sıkıcı açılışta heba olmamalı.”

Nick, Claire’in cevap vermeden önce yutkunduğunu fark etti. “Sıkıcı açılış mı? Peki senin önerin nedir? Knight’s’a gitmek mi?”

Nick kafasını sallayarak ona biraz daha yaklaşıp alçak sesle, “Çatısında harika bir terası ve barı olan çok sevimli bir kulüp biliyorum. Oraya gidebiliriz. Sonra acıkırsan bana gidebiliriz” dedi. Ardından dudaklarını yalayıp fısıldayarak, “Gece yarısı atıştırmalıklarım pek lezzetlidir” diye ekledi.

Claire zor duyulan bir sesle, “Demek öyle?” diye fısıldadı.

Claire’in kolundaki tüylerin diken diken olduğunu görmek Nick’i bayağı keyiflendirdi. Bu gece her şeye rağmen pek güzel biteceğe benziyordu. Ne de olsa Claire bu teklifinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Yakın zamanda yatak odasını toplamış mıydı acaba? Tecrübelerine göre kadınlar ortalıkta duran pis iç çamaşırlarından hiç hoşlanmıyorlardı. Bir yerlerde prezervatif de olacaktı...

“Nick! Burada ne işin var?”

Nick neredeyse yerinden sıçradı, kulaklarında çınlayan tiz bir ses Claire’le ilgili seks fantezilerini bölmüştü.

Kahretsin!

İçinden usturuplu bir küfür savurdu ve Sam'in tam da o anda karşısına çıkmasına sebep olan tüm doğaüstü güçlere lanet okudu. Hem de Claire'i onunla eve gelmeye ikna etmek üzereyken. Deli gibi peşinden koştuğu kadınla, geçen aylarda ara sıra beraber olduğu kadını tanıştırmak? Bunun iyi sonuçlanması imkânsız gibiydi.

Gece bir felaketle sonuçlanacağa benziyordu.

Sam yanında bittiği anda tüm kâbusları gerçek olmuştu sanki. Sam onu sahiplenircesine sarıldı, dudağına bir öpücük yapıştırdı ve yetmezmiş gibi koluna girdi. Tüm bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu Nick'in. Sam bir erkeğe bağlanan kadınlardan değildi. Öyle olsa birbirlerine hiçbir söz vermeden yattıkları dönemlerde, partilerde karşılaştıklarında Sam'in yanında her seferinde başka adamlar olmazdı. Anlaşılan o sorunsuz seks günleri geride kalmıştı. "Burada olacağını bilmiyordum. Neden haber vermedin? Beraber gelebilirdik bebeğim."

Bebeğim?

Nick bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan bir adam kadar soğukkanlı bir ifadeyle Claire'e baktı ve aynı anda Sam'in pençesinden kurtulmaya çalıştı. Claire ile malum bahse tutuştuklarından beri Sam'i görmemişti. Ondan gelen mesajlara geri dönmeye gerek duymamıştı. Neredeyse onun varlığını unutmuştu. Sam'in bu ayrılıktan etkileneceği aklının ucundan dahi geçmemişti, çünkü Sam'in nasıl olsa kendine çoktan yakışıklı bir kavalie bulduğunu düşünmüştü. Sam geceki planlarını altüst ederek ondan bu ilgisizliğinin intikamını alıyordu anlaşılan. Claire'in hiç üzölmüş ya da kızmış gibi bir hali yoktu nedense. Hatta gülömsüyordu.

Pek centilmence olmayan bir şekilde kendisine asılan sarışını kenara itti ve kısa bir an için iki kadını karşılaştırmaya çalıştı. Claire'in her hareketinden asalet akıyordu, zarafetin ta kendisiydi. Onun yanında Sam pek bir hantal gözöktü gözüne bir anda. Çok güzel bir kadın olduğu su götürmezdi. Ama erkekler üzerindeki etkisinin fazlasıyla farkındaydı. Nick onun manalı

göz süzmelerine kayıtsız kalamayacağını fark ederek bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Ayrıca kırmızı elbisesinin dekoltesi o kadar açıktı ki sutyen takmadığı açıkça görülüyordu. Sam üzerindeki kırmızı elbisesi, kırmızı dudakları ve bir aslan yelesini andıran sarı gür saçlarıyla dikkatleri üzerine toplamak istiyordu belli ki. Her yerinden seks akıyordu. Ama işte o kadar. Nick'in bir anda bu durumdan rahatsız olması garipti. Claire'in alçakgönüllü çekingeni tavırları ona çok daha cazip geliyordu.

Claire hafifçe öksürerek gülümsedi. "Bizi tanıştırmayı düşünmüyor musun, Nick?"

Bir bu eksikti! Kararsız bir şekilde her ikisine de baktı. Sam'i kendisinden uzağa, çok uzağa itmek istiyordu. Ama Sam pençelerini koluna batırmıştı. Anlaşılan ona gerçekten ölesiye kırılmıştı. Kahretsin.

"Ah... Sam... seni Claire Parker-Wickham ile tanıştıırabilir miyim? *Boston Daily*'de yemek eleştirmeni kendisi. Claire, bu da Sam..." Bir an soyadını tamamen unuttuğu için duraksadı.

"Wilson" diye tısladı Sam ve sahte bir kahkaha atarak Nick'in kolunu daha da sıkmaya başladı.

"Evet... Sam Wilson. Elli altıncı kanalda spor spikerliği yapıyor."

"Altmış beşinci kanal" diye düzeltti Sam sevimsiz bir tonda ve saçlarını geriye doğru attı.

Nick bu kadını davranışları, çok istese de her zaman anlamıyordu ama bu sefer Sam'in nereye varmak istediğini gayet iyi anlamıştı. Claire'e açıkça Nick ile yattıkları mesajını vermeye çalışıyordu.

Claire resmi bir tavırla, "Çok memnun oldum" dedi ve ardından daha sevimli bir tonda ekledi: "Spor spikeri olmanız son derece hayranlık verici, Bayan Wilson. Kadınların erkek egemen mesleklerde kendilerini ispat etmeleri takdire değer. Birkaç haberinizi izlemiştim."

Anlaşılan Sam karşısındaki kadının kendisine tırnaklarıyla saldırmasını bekliyordu. Claire'in bu son derece medeni davranışı onu bayağı şaşırtmışa benziyordu.

"Ah... teşekkür ederim. Ben... şey. Evet. Siz ne iş yapıyordu-

nuz...bağışlayın, ben... ben o sırada Nick'i dinlemiyordum."

"Boston Daily'de yemek eleştirileri yazıyorum" diye aynı iç-ten tavırla cevap verdi Claire.

Nick o sırada çok göze batmadan kendini Sam'den kurtarmaya ve iki kadının arasına yerleşmeye çalışıyordu.

"Demek Nick'le oradan tanışıyorsunuz."

"Öyle de denebilir. Evet." Claire başını hafifçe öne doğru eğdi.

"Claire, Knight's hakkında bir eleştiri yazdı." Nick, Sam'e bir açıklama yapma gereği duymuştu.

"Ne yazık ki yazdıklarım Nick'in pek hoşuna gitmedi." Claire gülümsedi. "O günden beri görüşmeye devam ediyoruz, sanırım Nick yeni tarifler için ilham peşinde."

Bu tam olarak gerçekleri yansıtmasa da Nick'in yangına körükle gitmeye hiç niyeti yoktu, dolayısıyla Claire'i düzeltmeye kalkmadı. Sam konuşulanlardan pek bir şey anlamamışa benziyordu. Suratını buruşturup soran gözlerle bir Nick'e bir Claire'e baktı. Ardından çok bariz bir şekilde konuyu değiştirerek sitemkâr bakışlarını Nick'e çevirdi.

"Mesajlarıma geri dönmedin Nick." Suratı asılmıştı. "Ama çok yoğun olduğumu biliyorum bebeğim, o yüzden seni affediyorum."

"Şey..." Nick ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Gerçekten çok yoğunum."

Sam içini çekerek Claire'e döndü ve gözlerini fazla abartılı bir şekilde kocaman açarak, "Nick'in her zaman inanılmaz derecede yoğun olduğunu bilmeniz gerekir. Her dakikasını restoranında geçirir. Ne yazık ki işiyle evli adeta" dedi.

"Ya, gerçekten mi?"

Sam daha da derin bir şekilde iç çekti. "Bazen beni bu kadar çok ihmal ettiği için alınmalı mıyım tam emin olamıyorum. Sizinle röportaj yapmak için zaman ayıramıyorsa sakın üzerinize alınmayın."

"Hımm. Evet." Claire bu duruma bozulmuş gibi bir ifadeyle dudaklarını ısırды. O kadar inandırıcı duruyordu ki Nick gözlerindeki parıltıyı görmese neredeyse ona inanacaktı. "Şimdi

değerli zamanını bu kadar çok çaldığım için kendimi kötü hissettim Nick. Madem bu kadar yoğundun, gerçekten beni pazar-tesi günü Maine'e kadar götürmene hiç gerek yoktu."

Eğer bu gösterinin tam orta yerinde sıkışıp kalmamış olsaydı, Nick kesinlikle ağzından tükürükler saçarak gülerdi.

Sam son derece soğuk bir sesle sordu: "Maine? Onunla Maine'e mi gittin Nick?"

"Nick büyük bir incelik gösterdi ve boş gününde beni bir röportajım için Maine'e götürmeyi teklif etti" diye yanıtladı Claire Nick'ten önce davranarak. "Ardından da arkadaşlarının restoranında akşam yemeği yedik. Siz de Drew ve Brooke'un harika bir çift olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Nick neredeyse Sam'in dişlerinin gıcırtısını duyar gibiydi. Sam istemeyerek itiraf etti: "Onları tanı mıyorum."

"Yaa..." Claire cümlesini yarım bıraktı ve neredeyse acıyarak Sam'e baktı. Ardından merhametli bir sesle ekledi: "Hiç endişelenmenize gerek yok Bayan Wilson. Nick gün boyunca tam bir centilmen gibi davrandı. Sizin varlığınızdaki haberdar olsaydım nazik teklifini elbette en başından kabul etmezdim."

Bu sefer Nick biraz ileri gittiğini ima etmek için Claire'in bakışlarını yakalamaya çalıştı. Ama Claire, bu oyunu sonlandıracak gibi durmuyor, gözlerini ayırmadan, kızgınlığını saklamaya gerek duymayarak tıslamaya benzer bir ses çıkaran Sam'e bakıyordu.

Anlaşılan Sam soğuk savaşın inceliklerine Claire kadar hâkim değildi. Yüzü kıpkırmızı oldu ve gürlmeye başladı: "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Ne münasebet!" Claire dehşet içinde karşılık verdi ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Lütfen yanlış bir şey söylediysem beni affedin. Sanırım Nick'in sizden hiç bahsetmemesine şaşırdım biraz. Elbette sizden haberim olsaydı hem Maine'e beraber gitme davetini hem de mum ışığında yemek teklifini hiç düşünmeden reddederdim, Bayan Wilson."

Sam derin bir nefes alarak ani bir hareketle Nick'e döndü. Nick onun sinir krizi geçirerek olay çıkaracağından korkarak gayri ihtiyari bir adım geriye çekildi.

“Mum ışığında yemek mi?” Neredeyse tıslayarak ekledi: “Bir de bana seviştikten sonra bir kahvaltıyı bile çok görüyorsunuz!”

Sam bu utanç verici sahneyi daha da uzatırsa Claire ile beraber olma şansını tamamen yitirmekten korkmasa bu kadınların onun için savaşmaları Nick’in neredeyse hoşuna gidecekti. Ne de olsa bu iki kadının onun üzerinde hak iddia etmeleri hatırı sayılır bir durumdu. Ama maalesef Sam’e karşı en ufak bir ilgi duymuyordu. İnatla sanki aralarında bir şey varmış gibi davranmasına bir anlam veremiyordu. Claire’in onu çözdüğünü çoktan anlamış olması gerekirdi. Bir zamanlar Sam’le beraber olmayı neden o kadar istediğine anlam vermekte gittikçe zorluk çekiyordu.

Ama Sam’in kıskançlık krizi ne yazık ki daha bitmemişti. Claire’e dönmeden önce göğüslerini iyice dikleştirerek Nick’e doğru eğilip kulağına usturuplu bir küfür fısıldadı.

“Size ne vaat etti bilmiyorum ama işini beş dakikada bitirir ve istese de bir daha kaldıramaz.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Claire yapmacık bir ciddiyetle ekledi: “Verdiğiniz bu bilgi için çok teşekkür ederim.”

Sam’in öfkeli soluması neredeyse mutfaktan duyulacaktı.

Sam sonunda arkasını dönüp hiddetle onlardan ayrıldığında Nick Claire’e döndü. “Beş dakikada işim bitmiyor. Ve kesinlikle ikinci kez kaldırılabiliyorum!”

Claire elindeki şampanya bardağını bir kenara bıraktı. “Dur tahmin edeyim: Önümüzdeki beş saniye içinde bana bu iddianı ispatlamayı teklif edeceksin. Senin evinde elbette.”

Nick bir an kendini suçüstü yakalanmış gibi hissetti, gerçekten de aklından buna benzer bir şeyler geçiyordu. Düşündükleri anlaşılmazın diye iyice abartarak itiraz etti. “Tabii ki hayır! Sen beni ne zannediyorsun?”

Claire ona cevap vermek yerine neşeyle gülümsedi. “Haydi Nick, kız arkadaşın planlarını altüst etti diye bu kadar bozulma.”

“Kız arkadaşım değil o.”

“Tahmin eder gibi oldum.” Alnındaki hayali saçlarını arka-

ya atar gibi yaptı. “Ve yazıklar olsun sana, zavallı kadına bir kere olsun kahvaltı hazırlamamışsın.”

Nick iç çekerek kafasını öne eğdi. “Bu olanları unutabilir miyiz lütfen?”

“Nedenmiş o? Ben olanları son derece aydınlatıcı buldum.”

“Elbette aydınlatıcı buldun.” Nick ona bir açıklama yapması gerektiğini düşündü. “Sam ile hiçbir zaman ciddi bir ilişkimiz olmadı. Biz... hımm... biz sadece arada bir sevişiyorduk o kadar.”

“Peki bu çok bariz gerçeği neden benimle paylaşma gereği duydun?” Dudaklarını yaladı. “Bana bir açıklama borçlu değilsin.”

Nick’in yüzü karardı. Nedense Sam ile seviştiklerini duyunca Claire’in biraz olsun kıskanacağını ümit etmişti. “Sadece onunla yattığımı düşünmeni istemiyorum, yani... seninle ben şey yaparken...” Cümleyi tamamlayamadı.

“Bahse girdiğimizden beri mi?”

Onun keyifle sırıtması Nick’in sinirine dokunuyordu. “Hey, ne zaman, kiminle seviştiğin beni hiç ilgilendirmiyor” dedi Claire.

Nick, biraz çekinerek göz kırptı. “Peki ya ben senin ne zaman, kiminle seviştiğini bilmek istersem?”

Claire son derece soğukkanlı bir şekilde ona baktı: “O zaman, bana bir bardak şampanya getir derim. Benimki bitti çünkü.”

“Claire...”

Claire o kadar tatlı güldü ki! “Lütfen.”

“Peki” dedi Nick. “Ama kurtuldun sanma, zamanı gelince bu konuşmaya devam edeceğiz.”

“Sen öyle diyorsan.” Claire Nick’e doğru bir adım atıp koluna girdi. Kahretsin, bu kadın o kadar güzel kokuyordu ki her seferinde başı dönüyordu. “O zamana kadar bu sıkıcı açılışa bana eşlik edebilirsin. Beni yalnız bırakırsan eski seks partnerinin gözüme bir istiridye çatalı saplamasından korkuyorum.”

“Harika” dedi Nick söylenerek.

Nick çaresizce başını sallarken Claire düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Öte yandan... Ciddi düşününce, bana neden saldırsın ki? Boktan bir beş dakika için mi?”

“Hey!” Nick kendini toparlayıp kızgınlıkla cevap verdi. “Ateşler içinde kıvransam ve bir ayağım çukurda olsa bile kesinlikle daha uzun dayanırım!”

“Bunu ispat etmen gerekecek.”

“Bana zamanı ve yeri söyle yeter, Claire.”

Claire bir saniye için gözlerinin içine baktı, sonra tekrar barı işaret ederek, “Şampanya, Nick. Şampanyayı unutma” dedi.

“Neden seni almama gerek yokmuş? Yazı işlerine beraber gideceğimizi düşünüyordum.”

Claire lavabonun kenarına bıraktığı telefona bakıp çaresizce iç çekti. Vicky bazen gerçekten insanı deli ediyordu. Ama belki bugün, saçına bir türlü istediği şekli veremediği ve makyajını beceremediği için daha da sinirine dokunuyordu. Anlaşılan çok heyecanlı olduğu için hiçbir şey doğru dürüst gitmiyordu, eli ayağı birbirine dolanıyordu.

Ne saçmaydı! Heyecanlı olması için ortada hiçbir sebep yoktu aslında. Ama Nick’in geçen akşamki açılıшта ne kadar yakışıklı olduğunu ve buluşacaklarını düşündükçe heyecanına engel olamıyordu. Gömleğinin açık yakası ve o yakanın kenarından gözüken kürek kemiğinin görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Güçlü ensesini, son derece çekici kaslarını ve güneşte kararmış boynunu bir an bile düşününce, oracıkta bayılacak gibi oluyordu. O gün yalnız başına taksiyle eve dönerken kendine çok kızmıştı. Neden teklifini kabul ederek onunla dairesine gitmemişti ki? Daha İngiltere’deyken, bir daha kendini kısıtlamamaya ve istediği her şeyi yapmaya karar vermemiş miydi? Ve Nick ile yatmak istiyordu. Tanrım, o takım elbisenin içinde yakası açık beyaz gömleğiyle o kadar seksi gözükmek zorunda mıydı? Neden tırmıştı ki? Onunla beraber ateşli, sevişirken ter içinde kalacakları bir gece geçirmesine ramak kalmıştı oysaki.

“Dünyadan Claire’e! Evde kimse var mı?”

Bir anda irkildi ve aklına lavabonun kenarına bıraktığı telefon geldi. “Vicky...”

“Beraber Liz’e uğrayıp öğlen için tatlı bir şeyler almayı planlamamış mıydık?” Vicky’nin sesi banyoda yankılanıyordu.

Claire derin bir nefes aldı, son bir kez aynaya baktıktan sonra telefonu eline aldı. “Aslında planlamıştık Vicky. Ama benim başka bir işim çıktı.”

“Ne işin çıktı? Saat daha sabahın yedisidir.” Bir an duraksadı, sonra usulca ekledi: “Yoksa evde değil misin? Adı ne? İyi miydi?”

Claire içini çekerek gözlerini devirdi ve bugünlük bu makyaj işini beceremeyeceğine karar vererek banyodan çıktı. “Saçmalama. Evimdeyim. Ve yalnızım.”

Vicky hayal kırıklığına uğramıştı. “Ya. Yazık.”

“Evet gerçekten yazık” diye onayladı Claire soğuk bir sesle. “Sadece gazeteye gelmeden önce halletmem gereken bir iş var. Hepsi bu.”

“Neymiş o iş?”

“Neden bu kadar meraklısın?” Claire telefonu kulağı ile omzunun arasına sıkıştırarak dolabını açtı. Uçuşan yazlık bir elbise seçip çoktan toplanmış yatağının üzerine attı.

“Benim özel hayatımda tık yok” diye hayıflandı Vicky. “O yüzden seks hayatınla ilgili her şeyi benimle paylaşman gerek. Anlaştık mı?”

“Hayır, anlaşılmadı.” Claire ayakkabı dolabına göz gezdirip yazlık bir çift sandalette karar kıldı ve aynı anda Vicky’ye cevap verdi. “Benim seks hayatım seni neden ilgilendirsin anlamadım.”

Vicky kızmışa benziyordu. “Unuttun galiba! Biz arkadaşız ve kız arkadaşlar birbirleriyle her türlü açık saçık ayrıntıyı paylaşırlar.”

Belki de Claire Vicky’ye o kadar da uzun zamandır tanışmadıklarını ve o kadar yakın arkadaş olmadıklarını hatırlatmalıydı. Biri bu meraklı ekonomi yazarına haddini bildirirse iyi olurdu, ama gereksiz yere bu ayrıntıyı kafasına kakıp onu üz-

mek istemedi. "Neyse zaten ortada açık saçık bir ayrıntı olmadığı için bir önemi yok. Şu anda seks hayatıma ölüm sessizliği hâkim diyebiliriz."

"Ne kadar üzücü bir durum, özellikle de gerçek bir seks tanrısının senin peşinde olduğunu düşünürsek."

Claire'in kafasını duvarlara vurmasına ramak kalmıştı. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Lütfen değiştirmeyelim." Arkadaşı resmen yalvardı. "Nick O'Reilly tanıdığım en ateşli, en seksi adam. Eğer senden hoşlandığını bilmeseydim çoktan seks fantezilerimin başkahramanı olmuştum."

"Biliyorum, sorduğum anda pişman olacağım ama" diye mırıldandı Claire, "seni, onu seks fantezilerinin başkahramanı yapmaktan alıkoyan ne?"

Vicky sinirle derin bir nefes aldı. "Hâlâ soruyor musun?"

"Öyle görünüyor."

"Dinle, o zaman" dedi Vicky. Belli ki arkadaşı bu soruya bayağı bozulmuştu. "O senin sevgilin! Onun hakkında fanteziler kurmak şeye benzer... yani onu o şekilde düşünmek enseste girer."

Duyduklarını tam olarak hazmedemeden, düşünmeden itiraz etti Claire: "Nick benim sevgilim değil."

"Öyle mi? Peki kiminle buluşmaya gidiyorsun birazdan?"

Kendi sesi, ona bile biraz fazla tiz geldi. "Bu sadece bir iş görüşmesi. Ne de olsa bir bahse girdik."

"Sana kahvaltı mı hazırlayacak?" Vicky edepsizce kıkırdadı. "Umarım bunu yaparken çıplak olmaz."

Claire dişlerini sıktı. "Elbette çıplak olmayacak, restoranında buluşacağız. Lütfen her dakika seksten bahsetmekten vazgeçer misin?"

"Bir araştırmaya göre sıradan bir Amerikan vatandaşı haftada bir virgül altı kez sevişiyormuş. Doksan yaşındakiler de bu araştırmaya dahilmiş. Sence bu ne demek?"

"Bu sen beni yavaş yavaş korkutmaya başlıyorsun demek."

"Bir düşünsene! İstatistiklere göre bizim yaşımızdaki insanların seks hayatı diğer yaş gruplarına göre çok daha hareket-

li. Yaşlılar sadece arada bir küçük mavi hapları kullanıyorlar. Bu bizim yaş grubumuzun ortalamasının bir nokta altının çok daha üstünde olması demek. Yani sevişerek bu istatistikleri doğrulamalısın Claire. Bu bir vatandaş olarak senin görevin sayılır.”

Claire soğuk bir sesle cevap verdi. “Bu durumda ben sayılmıyorum ama, ne de olsa İngiliz’im.”

“İngilizler haftada bir nokta sekiz defa sevişiyorlar! Yani ocağın başında oynamak için daha çok sebebin var.”

“Artık kapatıyorum.” Claire kafasını salladı. “Son olarak bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Kimse ocağın başında sevişmeyecek. Burada mutfak pornosu çevirmiyoruz” diye adeta haykırdı.

Vicky hiç de alınmışa benzemiyordu. “Mutfak pornosu... Bak işte bu çok ilginç. Acaba alıcısı var mıdır? Belki de bu konuda bir araştırma yapıp bir makale yazmalıyım. Senin adım kullanabilir miyim?”

“Sadece yakın zamanda seni kıyma yapmamı istiyorsan.”

“Vuhuuu! Sen bayağı kana susamışsın. Claire. Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Bulunmasan daha iyi sanki.”

Anlaşılan Vicky sağır olmuştu, çünkü Claire’in ricasını duymadı bile. “Bu kana susamışlığın en iyi ilacı...”

Claire Vicky’nin önerisini dinlemek yerine telefonu kapatıp elbisesini giydi. Kısa bir süre sonra sabahın bu saatinde elbette bomboş olan Knight’s’a vardığında Nick’in çıplak olmadığını görünce rahatladı, ama biraz da hayal kırıklığına uğradı doğrusu. Darmadağın saçları ve hâlâ şiş olan göz kapakları onu giyinik olmasına rağmen inanılmaz çekici kılıyordu. Vicky haklıydı: Nick O’Reilly gerçekten tam bir arzu nesnesiydi ve onun seks fantezilerinin de memnuniyetle başkahramanı olabilirdi.

Nick çoktan ocağın başına geçmişti, dolayısıyla selamlaşmak için elini mi uzatmalı yoksa yanağına bir öpücük mü kondurmalı sorusu kendiliğinden cevaplanmış oldu. Kısa bir an için aklından onu yanağı yerine dudağından öpme fikri geçti. Ama Claire, ocağın başında Nick’le beraber ne haltlar yiyebile-

cekleri konusuna kendisini fazla kaptırmadan, bu son derece cazip fikri kafasından attı.

“Pankekler neredeyse hazır.”

“Harika” diye mırıldandı Claire ve çantasını pırıl pırıl cıllanmış tezgâhın üstüne bırakarak, çekingen adımlarla Nick’e yaklaştı. “Umarım seni uykundan etmemişimdir.” Daha lafını tamamlamadan ağzından çıkanlara pişman olmuştu.

“Ah Claire!” Yüzü hafif bir gülümsemeyle aydınlandı. “Son zamanlarda beni çok sık uykumdan ediyorsun ama bence bir sakıncası yok, hatta tam tersi.”

“Çok komik” diye mırıldandı Claire. “Aslında benim yüzümden bu kadar erken restorana geldiğin için kendimi kötü hissettiğimi anlatmaya çalışmıştım.”

Nick omuz silkti ve tüm dikkatini ateşin üzerindeki tavaya verdi. “Buraya gelmeden pazara uğradım, ardından yeni tarifler üzerinde çalıştım, zaten restorana çoğu zaman bu saatlerde geliyorum. Üstelik kahvaltı benim fikrimdi. Bahsimizi unuttuğumu düşünmüyorsun herhalde.”

“Nasıl düşünebilirim?” Tezgâha yaslandı. “Bu bahis gerçekten harika bir fikirdi, ne de olsa daha önce hiçbir erkek sabahın köründe benim için pankek pişirmemişti.”

Nick bakışlarını tavadan ayırarak şaşkınlıkla ona doğru dö-nüp sordu: “Nasıl yani?”

Claire de şaşırmıştı. “Ne demek nasıl yani?”

Nick inanmayarak kafasını salladı. “Sana bugüne kadar hiçbir erkek kahvaltıda pankek pişirmedi mi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.” Claire bunu umursamaz bir tavırla söylemek için kendini zorlamıştı.

“Kahretsin.” Nick usulca ekledi: “Bu İngiliz erkeklerinin derdi nedir anlamıyorum.”

Nedense Claire ülkesinin erkeklerini savunma ihtiyacı hissetti. “Bildiğim kadarıyla Amerika’da da geceyi beraber geçirdikleri kadınlara kahvaltı hazırlamayan erkekler varmış! Kısa bir süre önce benzer bir duyum almıştım. Anlaşılan aynı problem dünyanın her yerinde var.”

Nick sırtıarak Claire’in imasını duymazlıktan geldi. “Eski

erkek arkadaşın sana hiç kahvaltı hazırlamaz mıydı?”

Gerçekten Edward hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. Annesi geçen gün onu aradığında bunu yapmayı denemişti zaten. Nick’in dikkatini başka tarafa çekmek için keyifle havayı koklayarak, “Bu kadar güzel kokan şey nedir? Fındık mı kavuruyorsun?” diye sordu.

“Ceviz” diye düzeltti Nick ve elindeki tavayı kenara koydu. “Konuyu değiştirmeye çalışma. Gerçekten bugüne kadar hiçbir erkek senin için pankek pişirmedi mi?”

“Tanrım, Nick. Bu konuyu bu kadar abartma istersen.” Her men yanında duran kabın içinden birkaç frambuaz alarak ağzına attı. “Her erkek, usta bir şef değildir.”

“Her erkek en azından kahvaltı hazırlamayı becerebilmeli ama.”

Claire kaşlarını kaldırarak onu kışkırtmaya çalıştı. “Kahvaltı bence biraz abartılıyor, neticede önemli olan bir erkeğin önceki gece gösterdiği beceriler.”

Bu söyledikleri Nick’in dikkatini çekmişti. “Konu gittikçe daha cazip bir hal alıyor.”

“Hayır almıyor” diye anında itiraz etti Claire.

“Yani eski sevgilin...”

“Lütfen uzatma.” Gülümsemeye çalıştı. “Edward hakkın-da gerçekten konuşmak istemiyorum şu anda.”

“Edward?”

Yüzünde öylesine aşağılıyan bir ifade vardı ki Claire neredeyse kendini tutamayarak kahrkaha atacaktı. Son derece tatlı bir sesle sordu: “Edward ismini beğenemedin mi?”

“Yok, yok gayet uygun. Edward harika bir isim, kız arkadaşlarına kahvaltı hazırlamaya dahi tenezzül etmeyen soysuzlar için tencere kapak misali son derece uygun bir isim.”

Claire öyle bir kahrkaha patlattı ki neredeyse boğulacaktı. “Soysuz?”

Nick bu soruyu duymamış gibi yaptı. “Dur tahmin edeyim: Sıkıcı işinden başka bir konuda konuşmayı beceremezdi, saçlarını kelinin örtecek şekilde tarardı, sadece karanlıkta ve misyoner pozisyonunda sevişirdiniz.”

Aslında Edward'ın çok gür olan saçları dışında Nick'in söyledikleri bire bir tutuyordu. Ama Claire bunu itiraf etmek istemedi, onun yerine soruyla karşılık vermeyi tercih etti. "Edward isimli erkeklerle bir alıp veremediğin olabilir mi?"

"Kadınların ihtiyaçlarını göz ardı eden erkeklerle bir alıp veremediğim var." Nick öyle bir gülümsedi ki Claire daha çekici bir gülümseme olamayacağını düşündü, ama cevap vermek yerine gözlerini devirmekle yetindi.

"Neden ayrıldınız?"

Claire umutsuzca kafasını önüne eğdi. "Kahvaltıyı bur-
numdan getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Claire bir süre düşündükten sonra kısa bir özet geçmeye karar verdi. "Edward iyi bir insan, birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Anne babalarımız arkadaştı, aynı çevredeydik ve bir sürü ortak arkadaşımız vardı. Ama tüm bunlar mutlu bir beraberlik için yeterli değildi anlaşılan."

"Hanginiz ayrılmak istedi? Sen mi, o mu?"

"Ben. Sorgulama bitti mi? Çünkü ben çok acıktım ve hatırlatırım, birileri beni davet ederken pankek vaat etmişti."

"Edward'dan bahsetmekten hoşlanmıyorsun anlaşılan."

"Hayır." Bakışlarını kaçırdı ama dürüstçe cevap verdi. "Edward ile aramızdaki ilişki ciddiydi. Ama ben son anda benim istediğim ilişki olmadığını fark ettim. Dönüp bakınca, ne kadar az ortak noktamız olduğunu anlamamın o kadar uzun sürmüş olması beni hayrete düşürüyor. Ama en azından çok geç olmadan birbirimize uygun olmadığımızı anladım."

"Anlıyorum."

"İşte böyle. Başka da söylenecek bir şey yok aslında."

"Onu özlüyor musun?"

Claire neredeyse kakhaha atacaktı. "Hayır. Özlemiyorum."

"İyi." Nick bayağı memnun olmuşa benziyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Nick bir kez daha Edward hakkında konuşmaya başlamadan Claire konuyu değiştirdi. "Pankekleri pişirirken bana üzerinde çalıştığın tariflerden bahsedebilirsin."

Nick omuz silkip bakışlarını Claire'den kaçırdı. Hazırladığı bulamaçtan biraz alarak tavaya koydu ve tavayı sağa sola hafifçe sallamaya başladı. "Tarifleri anlatmak çok da kolay değil."

"Sır mı?" Parmaklarını çapraz yaparak elini kalbinin üzerine koydu Claire. "Haydi Nick. Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Daha kafamda tam olarak oturmadılar." Konuyu kapatmak istediği belliydi. "Sonuçtan hoşnut olduğum zaman sana tattıracağım merak etme."

"Belki en azından küçük bir ipucu verirsin." Claire pes etmiyordu.

Nick kafasını hayır anlamında sallamakla yetindi.

"Of!" Claire neredeyse yalvaracaktı. "En azından notlarına göz atmama izin ver."

Nick kısa bir an için ona dönünce, Claire yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. "Sadece amatörler not tutar." İşaret-parmağının ucuyla kafasına vurdu. "Ben her şeyi burada saklıyorum."

Claire bu işittiğini biraz saçma bulmuştu. Tanıdığı bütün aşçılar yeni tarifler üzerinde çalışırken neredeyse tüm aşamaları kâğıda dökerdi. Claire de olsa öyle yapardı, ne de olsa gazeteci idi ve not defterini aklına gelen en küçük fikri dahi yazabilmek için sürekli yanında taşıyordu.

Şımarık bir tavırla ısrar etti: "Görsel bir hafızan var yani?"

"Kıskandın mı?" Son derece seri hareketlerle tavadaki hamuru havaya fırlatarak döndürdü.

Claire dikkatle onu seyrediyordu. "Mutfağı batırmadan şu hareketleri yapabiliyor olmana gerçekten çok özeniyorum." Ve yine kıskanıyormuş gibi yaparak ekledi: "Kaç kadın için pankek pişirdiğini merak ediyorum."

"Yorum yok."

Bir süre, Nick'in tavaya yeniden bulamaçtan koyuşunu ve son derece profesyonel hareketlerle o bulamacı tavaya yayışını seyretti. Nick'i yemek yaparken seyretmek bir yandan çok hoşuna gidiyordu, bir yandan da onu sakinleştiriyordu. Dürüst olması gerekirse Claire bütün gününü Nick'i çalışırken seyrede-

rek geçirebilirdi.

“Peki, madem bana yeni tariflerin hakkında ipucu ver-
yeceksin, en azından onlarla yıldız kazanabilecek misin onu
söyle.”

Nick hafifçe arkasını dönerek Claire’e çapkın bir gülüş at-
tı. “Bütün yemeklerimle yıldız kazanmayı umuyorum, bu pan-
keklerle bile.”

“Eğer tadı da kokusu kadar güzelse ben zaten Michelin’i
bugün arıyorum merak etme.” Claire göz kırptı. “Sana uyar
mı?”

Nick, “Kesinlikle” dedikten sonra ocağa dönüp pankekle-
riyle ilgilenmeye devam etti. Üst üste dizdiği pankekler nere-
deyse bir kule oluşturmıştı. “Eğer Michelin’i tavlayabilirsen,
hayatının sonuna kadar bütün pankekler benden.”

“Bu teklif kaçmaz.”

Nick gülümsemekle yetindi.

Claire birden ciddileşti. “Restoranı yenileyip kendi adını
verdiğinde Michelin’in yetkililerinin hemen ziyarete geleceği-
ni biliyorsun, değil mi? Yatırımcının teklifini düşündün mü?”

“Anlaşılan şimdi de sen benim kahvaltımı berbat etmeye
çalışıyorsun?”

“Ben ciddiym, Nick.” Claire’in kolay kolay pes etmeye ni-
yeti yoktu. “Bu konu önemli ve senin için büyük bir fırsat. Ne-
den hemen üzerine atlamıyorsun anlamıyorum?”

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. Claire onun cevap verme-
yeceğini düşünmeye başlamıştı ki Nick neredeyse tanınmayaca-
k kadar gergin bir sesle cevap verdi.

“Haklısın, bu çok önemli bir konu ve o yüzden tereddüt
ediyorum.”

“Ama neden, anlamıyorum.”

“Çünkü...” Nick bir an için duraksadı.

“Çünkü?”

Nick gönülsüzce açıkladı. “Yüzüme gözüme bulaştırmak
istemiyorum. Evet, yemek yapabiliyorum, hatta çok ama çok
iyi bir şefim. Ama işin diğer kısmı... İşin diğer kısmı bambaşka
bir hikâye. Kapıda benim adım olursa ve dükkân iflas ederse...”

Nick kafasını salladı, cümlesini bitirmedi.

Normalde her zaman kendinden emin Nick'i kırılgan ve hassas görmek Claire'in içini acıtıyordu. Ona karşı hissettiği sevgi kırıntısının o an büyüdüğünü hissetti.

"Sen tuttuğunu koparan bir insansın." Duraksamadan aklındakileri kelimelere dökmeye karar verdi. "Nick, senin restoranının iflas etmesine imkân yok. Sen fazlasıyla hırslı ve çalışkansın; buna kesinlikle izin vermezsin."

"Tuttuğunu koparan?" Bu laflar hoşuna gitmiş benziyordu. Claire'e döndü. O da tıpkı Claire gibi kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Claire'den farklı olarak bu hareketi yapınca kollarındaki kaslar daha da belirgin ve dolayısıyla çekici olmuştu. "Benim tuttuğunu koparan bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle" diyerek başını salladı Claire. "Şu geldiğin yere bir bak."

"Detroitli olduğum için aslında ait olduğum yerin bir araba fabrikası olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Claire, Nick'in sesindeki kızgınlığı duymazlıktan geldi. "Hiçbir şey ima etmeye çalışmıyorum. Gerçekten kayda değer bir kariyerin var. Bununla gurur duysan iyi edersin."

"Aynı büyükannem gibi konuşun."

"O zaman büyükannenin sözünü dinle. Büyükler her zaman haklıdır. İşte o kadar."

"Aman!" Nick gözlerini kıstı. "Umarım bu doğru değildir! Zira büyükannem dövmelemlerim yüzünden hiçbir zaman akli başında bir kadının benimle ilgilenmeyeceğini düşünüyor. Claire, şu anda mutlu bir gelecekle ilgili yaptığım bütün planları altüst ettin."

"Akli başında bir kadın mı?" Claire kendini tutamayarak kıkırdadı. "Kusura bakma Nick, ama hiç akli başında kadınlardan hoşlanacak bir tip gibi durmuyorsun."

Nick bu yorumdan etkilenmiş benziyordu. "O zaman neden sabahın köründe mutfakta dikilmiş senin için pankek pişiriyorum?"

Claire ise bu iltifattan pek etkilenmemişti. "Her zaman bu

saatte kalkıp buraya geldiğini sanıyordum? Bana numara yapmaya çalışma Nick, bu bahsin senin için ne kadar önemli olduğunun farkındayım.”

Nick iki eliyle saçlarını geriye doğru tarayıp derin bir iç geçirdi. “Beni gerçekten çok zorluyorsun.”

“Dikkat et, pankekler yanmasın.”

“Emredersiniz komutanım.” Nick tekrar ocağa doğru döndü. “Neyse ki bu otoriter tavırların hoşuma gidiyor.”

“Benim otoriter olduğumu düşünüyorsan, yatılı okuldaki müdürümü görsen ya da annemi...”

Nick hafifçe ona döndü. “Annen otoriter mi? Bu özelliğini babandan aldığını düşünmüştüm.”

Claire, Nick’in pankekleri döndürürken tişörtünün içinde hareket eden kaslarını içi giderek izlerken bir yandan da cevap verdi: “Aslına bakarsan babam daha kendi halinde ve mesafelidir. Öte yandan emretmek annemin içinde var. Onunla telefonda iletişim kurmaya çalışmak ikimizi de bayağı zorluyor. Her zaman kendi istediği olsun ister, ama bana gelince sert kayaya çarpıyor. Pek çok konuda birbirimize fazlasıyla benziyoruz.”

“Hangi konularda istediği olsun diye baskı yapıyor? Neticede sen artık yetişkin sayılırsın.”

Claire konunun tekrar Edward’a gelmesini ve annesinin onları tekrar bir çift olarak görmeyi ne kadar çok arzuladığını anlatmayı hiç istemiyordu. O yüzden konuyu geçiştirmeye çalıştı. “İki hafta sonra doğum günüm ve annem beraber kutlayabilmemiz için Londra’ya gitmemi istiyor. Oysa ben hiç istemiyorum. Üstelik işten izin almam gerek. Gerçi izin almama gerek olmasa da istemem ya, neyse.”

Nick kaşlarını kaldırarak Claire’e döndü. “Doğum günümü?”

Claire gözlerini devirdi. “Herkesin senede bir kez doğum günü oluyor bildiğin üzere.”

Nick’in gözleri neşeyle parladı. “Kaç yaşına basıyorsun bakalım?”

“Bir kadına yaşı sorulmaz. Hele de akli başında bir kadına.”

Nick bu durumdan bayağı keyif alıyordu belli ki. “Tahmin

yürütmemi ister misin?”

Claire teslim oluyormuş gibi iki kolunu havaya kaldırarak cevap verdi. “Otuz oluyorum. Memnun oldun mu?”

“Otuz mu?” Pek bir keyiflenmişti. “İlginç.”

Claire biraz gücenmişti. “İlginç mi?”

“Hem de çok. Daha önce hiç benden yaşlı bir kadınla beraber olmamıştım.”

Claire kafasına bir şey fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. En azından bir tava ya da ona benzer bir şey.

Tam kızgınlıkla ağzını açmıştı ki duraksadı. Nick ağzının suyunu akıtacak kadar lezzetli gözüken frambuazlarla süslü tepeleme bir tabak pankek ile ona doğru geliyordu. Akçaağaç şurubu, vanilya, kızarmış ceviz ile taçlanan tereyağlı pankeklerin kokusu burnuna geldikçe midasinden gurultular yükseliyordu. Claire bir an için hangisinin daha lezzetli gözüktüğünden emin olamadı: taze frambuazlarla süslenmiş pankekler mi yoksa her zamanki gibi darmadağın saçları ve çekici gülümsemesiyle nefesini kesen Nick mi?

Aç gözlerle Nick’in tabağı, yanındaki tezgâha koyuşunu izledi.

Claire tam bu karşı konulması imkânsız gibi duran kahvaltı tabağı hakkında bir yorum yapmak üzereyken, Nick onu belinden kavradığı gibi havaya kaldırdı. Claire korkudan hafif bir çığlık attı ve kendini bir anda tezgâhın üzerinde Nick ile göz göze buldu.

Sesi titreyerek sordu: “Bu... bu ne demek şimdi?”

Nick bir şey söylemeden ona doğru bir adım attı, o kadar yakınlaşmışlardı ki dizi neredeyse Nick’in karnına değiyordu. Nick istifini bozmadan tabağa doğru uzandı. Hâlâ sıcak olan pankeklerin üzerindeki tereyağının eridiğini görebiliyordu. Büyülenmiş gibi Nick’in çatalıyla pankeklerden birini bölerek, tabakta biriken tereyağı, frambuaz ve akçaağaç şurubundan oluşan karışıma banışını ve üflemeğe üzere dudaklarına götürüşünü izledi. Ardından Nick çatalı onun dudaklarına doğru getirdi.

“Aç ağzını bakalım.” Sesi son derece otoriterdi.

Claire neredeyse hipnotize olmuş bir şekilde ona bakarak, dediğini yaptı.

O güne kadar hayatında yediğı en lezzetli pankeki tadarken öylesine keyiflenmişti ki kendini tutamayarak inlemeye benzer bir ses çıkardı. Tatlının hamurunda hafif bir vanilya, limon ve kaymak tadı vardı ve ağızda inanılmaz bir lezzet bırakıyordu. Ona eşlik eden sıcak tereyağı, hafif tatlı akçaağaç şurubu ve ekşimtırak frambuazların tadı ise olayı tam bir ziyafete çeviriyordu. Sanki kahvaltı cennetindeydi ve önündeki tabağı mideye indirmeden buradan aşağı inmeye hiç niyeti yoktu.

Gözlerini açmadan keyifle ağızdaki lokmayı çiğnerken Nick'in onu izleyip izlemediğı zerre kadar umurunda değildi açıkçası. Ona kalsa bu tabağın içinde yüzerdi.

Nick'in iç çekişini onu kendine getirdi ve gözlerini açtı.

Nick'in yüzü sadece bir karış uzağındaydı, aynı çatala o da hatırı sayılır bir lokmayı ağızına tıktırmıştı.

Gerçi Claire, Nick'in onun çatalıyla yemek yemesine alışmıştı ama bu seferki sanki diğerlerinden daha özel bir andı. Ne de olsa Nick tam burnunun dibinde duruyordu; o kadar yakınlardı ki Claire, Nick'in sakallarının her birinin kökünü görebiliyor, sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Onu kendine doğru çekerek öpmek istese, sadece dizlerini hafifçe aralaması yeterli olurdu.

Claire, Nick'in çatalını tekrar tabağa daldırdığını görünce gözlerini kapayarak ağızını açtı ve Nick'in onu beslemesine izin verdi. Bir yandan bu efsane kahvaltının tadını çıkarırken bir yandan da gözlerini Nick'ten ayıramıyordu. Sırtının ürperdiğini hissetti.

Nick ağızdaki lokmayı çiğnemeye çalışırken sordu: "Ne?"

Claire çatalı tabağa, tabağı da yanındaki tezgâha bıraktı. Hiç konuşmadan iki elini de Nick'in çıplak kollarına koydu ve yavaşça yukarı doğru ilerletti. Göz ucuyla Nick'in yutkunmaya başladığını ve şaşkın gözlerle ona baktığını görebiliyordu. Son derece nazik bir şekilde parmaklarını önce Nick'in kollarında, ardından ipeksi yumuşaklıktaki tişörtünde dolaştırmaya başladı. Ellerini bir süre omuzlarında gezdirdikten sonra Nick'in

güçlü ensesini iki eliyle kavradı.

Son derece yavaş hareketlerle dizlerini araladı ve onu kendine doğru çekerek altdudağını yalamaya başladı. Sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuş gibi bir sakinlikle dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ardından şehvetli bir şekilde, sanki iyice tadına varmak istiyormuşçasına dudaklarını ısırıp onu öpmeye başladı. Nick'in inlemeye başladığını duyunca her türlü utangaçlığı tamamen bir kenara bıraktı. Bu inleme ona müzik gibi geliyordu. Sakalları hafifçe dudaklarını gıdıklıyordu ama Claire onun lezzetli dudaklarından ve ağzındaki pankek tadından başka bir şey düşünemiyordu. Nick'in gittikçe onu daha da çok sıkıştıran güçlü vücudunu hissettikçe neredeyse kendinden geçecekti. Nick'in ellerini kalçasına yerleştirmesiyle etrafında başka hiçbir şey görmemeye, duymamaya başladı. Kendini bırakarak sadece o anın ve onu durmaksızın şehvetle öpen adamın tadını çıkarmak istiyordu. Dudakları dudaklarının üzerinde adeta kayarak dilini ağzına doğru çekiyor, aynı zamanda arzuyla altdudağını emiyordu. Kalçalarını okşayan sıcacık elleri zevkten içini eritiyordu.

Daha önce kimseyi böyle tutkuyla öpmemişti. Ve hiç çekinmeden birine sürtünerek, neredeyse çaresizce hemen oracıkta, soğuk mutfağın ortasında, onunla sevişmesini arzulamamıştı. Tırnaklarını resmen Nick'in güçlü ensesine geçirmişti; bir yandan onu kendine doğru çekerken bir yandan da dizlerini kalçalarına yerleştirmişti. Tanrım, ne olur artık şu tişörtü çıkar-sın diye düşündü.

"Hey, şef! Bu sabah Gary'ye uğradım, Alba mantarları! Ooo! Rahatsız ettim galiba?"

Bu neşeli erkek sesi bir anda soğuk bir duş gibi onları kendilerine getirdi. Birbirlerinden uzaklaşarak mutfağa giren adama doğru döndüler. Sarışın, bayağı uzun boylu bir genç mutfağın kapısında durmuş onları izliyordu. Yerinden kıpırdamaya niyeti yok gibiydi.

"Cal!" Nick kızgınlıkla bağırmaya çalıştı ama nefes nefeseydi. "Yok ol! Görüyorsun meşgulüz!"

Cal gülümseyerek cevap verdi. "Öyle gözüküyor."

Nick'in bakışlarını yeniden dudaklarına diktiğini gören Claire'in içi titredi. Ama Nick'in yanında çalışan adamlardan biri onları izlerken bu pozisyonda Knight's'ın mutfağında tezgâhın üzerinde yakalanmış olmaktan da pek hoşnut değildi.

Titriyordu, o da aynı Nick gibi nefes nefese kalmıştı ve neredeyse dizlerinin bağı çözülmüştü. Yine de derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalışıp elini Nick'in göğsüne koydu. Nick'in kalbinin deli gibi attığını hissetti. Tanrım! Onun durumu da farklı değildi. Neredeyse bugüne kadar gözden kaçan bir kalp rahatsızlığı olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

Nick'i kendinden uzaklaştırmaya çalışırken aynı zamanda nefes nefese konuşmaya çalıştı. "Geç kaldım zaten..."

"Claire!" Nick çaresizlikten neredeyse haykırmıştı. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

"Hayır, gerçekten. Çok geç oldu." Kafasını salladı ve yeniden mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Nick onu yemek ister gibi aç gözlerle bakarken bu hiç de kolay değildi. "Gitmem gerekiyor."

Tezgâhın üstünden kayarak indi. Heyecandan titreyen bacaklarının üstünde duramayarak sendeledi. Şu anda çok ağırbaşlı gözüktüğü söylenemezdi herhalde. Neyse ki Nick onu dirseğinden yakaladı ve düşmesine engel oldu ama bu dokunuş aynı zamanda elektrik çarpmış gibi titremesine sebep oldu. Keyiften bütün vücudu titriyordu, Nick'in yakınlığını hissedince iyice rüyada gibi davranmaya başlamıştı.

Kendini tutmaya çalışmaktan vazgeçti ve Cal'i tamamen görmezden gelerek Nick'e dokundu. Elini Nick'in yanağına koyunca Nick'in ürperdiğini hissetti. Parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını Nick'in dudaklarına adeta bastırdı.

"Kahvaltı için teşekkür ederim... ve diğer şey için de."

Tezgâhın üzerinde duran çantasına uzanıp onu şefiyle ateşli bir sevişmenin ortasında yakalayan çocuğa hiçbir şey olmamış gibi selam vererek istifini bozmadan mutfaktan çıktı. Ancak iki sokak ötede kendi kendine keyifle sırtıtmaya başladı.

“**B**ir problem çıkarsa hemen beni arıyorsun. Anlaşıldı mı?”
 “Nispeten sakın bir akşam şef. Dışarı çık, eğlenmene bak ve benim yapacağım şeyleri yapmaya çalış” deyip göz kırptı Cal. Geçen gün şefini iş üstünde yakaladığından beri imalatının ve şakalarının ardı arkası kesilmiyordu. Hiç yorulmadan her fırsatta mutfak elemanlarını, şeflerinin onlar gelmeden önce, mutfak daha boşken neler yaptığı konusunda bilgilendiriyordu.

Nick bu şakaları duymazlıktan gelmeye ve mutfak personelinin özel hayatına dahil oluşuna çok kafayı takmamaya çalışıyordu. Neyse ki akli fikri bir günlük sessizliğin ardından onu arayarak akşam yemeğine davet eden Claire’deydi. Geçen günkü yürek hoptatan öpüşmeden sonra Nick kendine gelememişti. Mutfağında olanlara hâlâ bir anlam veremiyordu. Hatırlayabileceğinden çok öpüşmüştü, ama o zamana kadar ayaklarının altından yerin çekildiğini hiç hissetmemişti. Claire o zamana kadar rastladığı kadınlardan çok farklıydı, her zaman son derece terbiyeli, kontrollü ve soğukkanlıydı, ama işte aynı kadın, bir anda ona hayatının en ateşli öpücüğünü vermişti!

Cal aniden mutfığa dalıp ateşli öpüşmelerini bölmese kim bilir daha neler olacaktı! Nick hayallerinde çoktan mutfağın ortasında soyunmuştu...

“Bir randevun mu var şef?”

“Anlaşılan şef geçen gün yarım kalan işini tamamlamak istiyor.” Cal alaycı bir ifadeyle arkadaşını aydınlattı.

Bu geri zekâlılara hareket çekmemek için kendini zor tutuyordu Nick. Hele sos şefi öpüşme sesleri çıkararak elindeki

kepçeyle öpüşüyormuş gibi yaptığı zaman ne yapacağını şaşırmıştı.

Emrinde çalışan palyaçoları hizaya sokmaya çalışan bir sirk müdürü edasıyla emirler yağdırmaya başladı. “Bugünkü jumbo karidesler normalden biraz daha ufak. Dolayısıyla diri kalabilmeleri için sosta her zamankinden daha kısa süre pişirmeniz gerekiyor. Somon tartarın içine katacağınız üzüm çekirdeği yağının ve misket limonun miktarına da dikkat edin. Eğer yarın bu konuda bir...”

“Şef sen şu ateşli randevuna geç kalmıyor musun?” diye sözünü kesti çalışanlarından biri.

“Evet, şef! Kadınlar kontrol delisi erkeklerden hoşlanmazlar, biraz sakınleş!”

“Umarım bir an evvel ortadan kaybolur da müşterilere yağlı hamburgerler ve cıvık cıvık yağ içinde yüzen patates kızartması sunabiliriz.”

Nick sıırıttı ve memnuniyetle dört bir yandan yükselen toplu gülüşmelere rağmen herkesin uyum içinde işine devam ettiği mutfağına göz attı. Motoruna atlayıp Claire’i bir an evvel evinden almak için yanıp tutuşmasına rağmen mutfağını Cal’e emanet etmek ona çok zor geliyordu. Knight’s’ın emin ellerde olduğundan ve herkesin elinden gelenin en iyisini yapacağından hiç şüphesi yoktu ama burası onun mutfağıydı, sorumluluk ona aitti. Kahretsin! Gerçekten yavaş yavaş uslanmaz bir kontrol delisine dönüşüyordu.

Daha fazla uzatmanın âlemi yoktu, ceketini kaptığı gibi Cal’e selam çaktı. “Mutfak sana emanet.”

“Tamamdır, şef!” Cal de şefin selamına karşılık verdi. “Hanımefendiye benden selamlar.”

Nick yardımcısına okkalı bir hareket çekmek yerine gözlemini devirmekle yetindi ve her an bir müşteriye selam vermesini talep etme ihtimali olan Marah’ya gözükmeden mutfaktan sıvıştı.

Claire’in Beacon Tepesi’ndeki evine vardığında demir parmaklıkları olan çok şirin binanın önünde durdu. Öpüşmelerinin ardından ilk defa görecekleri için ne kadar heyecanlı ol-

duğunu fark etti. Motorunu park edip merdivenleri tırmandığında onu dışarıdan görenler çok sakın olduğunu zannedebilirlerdi, ama aslında için için bayağı heyecanlıydı. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Son basamağı tırmandığında Claire bir anda kapıda belirip ona el salladı. “Merhaba Nick. Evi kolay buldun mu?”

Nick heyecanını umursamaz bir gülümsemeyle saklamaya çalıştı. Fakat aynı anda Claire’in de en az onun kadar heyecanlı olduğunu ve sakın gözükme için bayağı bir çaba sarf ettiğini fark etti.

“Çok kolay.” Umursamaz tavrını devam ettirmeye çalıştı ve son basamağı da tırmanarak Claire’in tam önünde durup ona bir öpücük vermek için öne doğru eğildi.

Claire nefesini tuttu; Nick’in onu kendine doğru çekerek, dudaklarını dudaklarına bastırmasına ve onu ateşli bir şekilde öpmesine izin verdi. Claire anında ona sımsıkı sarılıp öpücüğüne şehvetle karşılık verince Nick’in kalbi bir anda yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Dudakları o kadar yumuşak ve lezzetli, kokusu o kadar baş döndürücüydü ki Nick sonsuza dek bu eşikte durarak onu öpebilirdi. Kendini toparlayarak ondan hafifçe uzaklaştı; Claire’in zevkten neredeyse gözlerinin kapandığını fark edince daha da keyiflendi.

“Selam.” Elleriyle Claire’in kollarını kavrayıp ipeksi cildini okşadı.

“Selam.” Claire boğuk bir sesle karşılık verdi. “Ben... ben ceketimi alayım. İçeri gelmek ister misin?”

“Neden olmasın?” Nick onu hafifçe yana iterek bir kadının oturduğu her halinden belli olan eve girdi. Merakla etrafına baktı ve son derece zevkli, romantik bir havası olan daireyi inceledi. Raflarda, masanın üstünde ve hatta yerlerde duran onlarca kitabı fark edince az da olsa şaşırdı. Neredeyse bir kütüphaneden daha çok kitap vardı bu evde. Evet, Claire gazeteciydi, dolayısıyla evinde kitap olması normaldi ama bu kadarını beklemiyordu doğrusu.

“Günün nasıl geçti?”

Nick bakışlarını şaşkınlıkla incelediği kitap yığınınından

Claire'e doğru çevirdi. Claire küçük sayılabilecek bir masanın başında bilgisayarını kapatmakla meşguldü. Koyu bir pantolon ve üzerindeki daracık tişörtle her zamankinden farklı gözüktü Nick'in gözüne. Bugüne kadar onu hep ciddi kıyafetlerle görmüştü. Bu hali Nick'in bayağı hoşuna gitmişti. Bu salaş kıyafetler sadece poposunu son derece güzel göstermekle kalmıyordu, aynı zamanda ona gerçekten çok yakışmıştı.

"Gayet güzel geçti." Nick bir yandan da Claire'in etraftaki lambaları kapamaya çalışmasını ve çantasını aramasını izliyordu. "Seninki de iyi miydi?"

"Nasıl?" Claire ne sorduğunu anlamamıştı.

"Senin günün de güzel geçti mi?"

"Ah, evet." Sonunda çantasını buldu. "Uzun bir yazı işleri toplantısı yaptık ve... ve... arkasından benim... bir röportajım vardı. Bayağı iyi geçti..."

"Claire." Nick ona yaklaştı. "Seni heyecanlandırıyor muyum?"

"Saçmalama!" Claire ondan uzaklaşmaya çalışırken arkasındaki sandalyeye çarptı. "Neden beni heyecanlandıracmıssın?"

"Ah!" Nick, sanki hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti ama bir yandan da kendine engel olamayarak sırtıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Hatta benim heyecanlanmam gerekiyor aslında, ne de olsa geçen gün sen benim üstüme atladın... hem de benim mutfağımda."

Claire gülümsedi. "Şapşalsın sen!"

"Bir de üstüne bana şapşal mı diyorsun?" Kafasını sallayarak inlemeye benzer bir ses çıkardı ve bakışlarını Claire'in dudaklarına sabitledi. "Ayrıca pankeklerim hakkında bir yorum yapmadın. Yani... tabii gösterdiğin reaksiyon çok hoşuma gitti, o ayrı. Müşterilerimin çoğu yemeklerimi yedikten sonra beni o kadar ateşli öpmezler genelde, üzerimdeki kıyafetleri yırtarak çıkarmaya çalışmazlar ama..."

Claire eliyle Nick'in ağzını kapattı. "Sana inanamıyorum Nick!" Bunu söylerken yüksek sesle güldü. "Ayrıca kıyafetlerini yırtarak çıkarmaya falan çalışmadım."

Nick Claire'in elini çekerek kendinden emin mırıldandı. "Hayır hayır, bayağı çalıştın."

Claire cilveli bir şekilde kafasını yana eğdi. "Bunu maalesef hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

"Sana bir daha kahvaltıda pankek pişirirsem belki bir şansım olur."

Claire gülümsedi. "Ben hazırım."

"Bu ne demek şimdi?"

Claire saatine bakıp sakın bir sesle cevap verdi. "Geç kalmak istemiyorsak artık yola çıkmamız gerek demek."

Nick'in suratı asıldı. "Burada da kalabilirdik. Kanepen bayağı rahat gözüküyor, bu akşam yapmayı planladığım şeyler için son derece uygun."

Claire gözünün önüne gelen saçlarını geriye attı. "Bu akşam ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum ama..."

"Ateşli bir öpüşme." Nick bu konuşmadan bayağı keyif alıyordu. "Ayrıca yine üstümdekileri yırtarak çıkarmak istersen belki bu sefer ikna olurum."

"Ha ha ha! Rüyanda görürsün." Claire çantasını omzuna takıp sandalyenin arkasında duran blucin ceketini aldı. Ardından kelimenin tam anlamıyla itekleyerek Nick'i kapıdan dışarı çıkardı. "Senin için hazırladığım güzel sürprizi bozma lütfen, Nick."

"Hanımefendi nasıl isterse. Yalnız bu kanepenin üzerindeki ateşli öpüşme olayına geri döneceğiz ona göre."

Claire'in cevap vermesine gerek yoktu, bakışları her şeyi anlatıyordu.

Nick, Claire'in geçmesi için sokak kapısını tuttu. Sokağa çıktıklarında Claire aniden durunca Nick neredeyse onun üstüne düşecekti. "Bir sorun mu var?"

"Bu senin motorun, öyle değil mi?"

"Beş dakika öncesine kadar öyleydi, evet."

Claire heyecanla Nick'e döndü. "Senin motoruna binsek mi, ne dersin?"

"İstersen motoru itebiliriz de ama herhalde öylesi biraz yorucu olur." Nick bir yandan cebinde anahtarlarını arıyordu.

“Nick!” Claire’in sesinden bu şakaya biraz alındığı belli oluyordu. “Bu hiç komik değil. Daha önce hiç motora binmedim ben.”

Aha! Anlaşılan Claire korkuyordu. “Ben iyi bir şoförüm.”

“Ama eminim ben iyi bir yolcu değilim” diye düşünceli bir tavırla cevap verdi Claire. Bir yandan da dudaklarını ısıırıyordu.

“Hadi gel” diyerek göz kırptı Nick. “Sadece tüm yolculuk boyunca bana sokulabileceğini ve kaslarımı elleyebileceğini düşün. Ne dersin?”

Claire bakışlarıyla Nick’i öldürmek istiyor gibiydi.

Nick sırtarak Claire’in elini tutup onu motora doğru çekti. “Ne kadar eğlenceli olduğunu göreceksin.”

“Binicilik öğretmenim de ben altı yaşındayken beni bir mirdillinin sırtına oturttuğunda aynı şeyi söylemişti.”

“Ve?”

Claire gözlerini kısarak cevap verdi. “Korkunç yaratık aniden koşmaya başladı ve beni üstünden attı. Okula ilk başladığım gün çekilen fotoğraflarımda kolum alçıdaydı. Benim eğlence anlayışım daha farklı.”

Nick yüksek sesle söylemeye cesaret edemese de bir gün o fotoğrafı görmek istediğini düşündü. Claire’in altı yaşındaki halini hayal etmekte güçlük çekiyordu, ama çok tatlı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ona kaskı uzatırken bir yandan cesaretlendirmeye çalıştı bir yandan da çok yavaş süreceğine söz verdi.

“Ne tarafa gidiyoruz?”

Claire kaskını kapamaya çalışırken cevap verdi: “Back Bay’deki sinemayı biliyor musun? Meydanın karşısındaki?”

Nick başıyla onayladı ve Claire’in ellerini tutarak kenara itti. Bir hamlede kaskı kapadı. Bu hareketi yaparken elleri Claire’in boynuna değdi.

Nick ellerini çekip merakla sordu: “Hangi filme gidiyoruz?”

“Orası sürpriz.” Omuzlarını dikleştirdi, Nick’e doğru bakarak başını öne eğdi, sanki idam mangasının önüne çıkmaya hazır gibi bir hali vardı.

Nick bu durumdan bayağı keyif alıyordu. Motoruna atlayıp çalıştırarak Claire'in arkasına binmesini bekledi. Claire çekinerek ellerini beline doladığında, önce sağ sonra sol elini alarak karnına doğru iyice çekti. Claire'in ona sıkıca sarılmaktan başka şansı kalmamıştı. Keyifle sırtıtip yola koyuldu. Claire'i korkutacak hareketler yapmaktan kaçınarak onu on dakika içinde sinemanın önüne getirmeyi başardı. Motorunu kapının önüne park etti.

"Eee? O kadar da kötü değildi, ne dersin?" Kaskını çıkarmasına yardım edip motorun arkasındaki kutuya koydu. Kendi kaskını yanına almaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Hayır hiç kötü değildi." Yanakları rüzgârdan kızarmıştı. "Aslına bakarsan bayağı..."

"Bayağı?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Manyaktı."

Nick kendini tutamayarak güldü. "Manyak mı? Sen manyak mı dedin?"

"Anlaşılan öyle dedim." Claire birden ciddileşti. "Artık sinemaya girebilir miyiz? Film birkaç dakikaya başlar ve benim ne yiyeceğime karar vermem bayağı uzun sürüyor."

"Umarım bu mekânı yerin dibine batıran bir patlamış mısır eleştirisi yazmazsın."

Bu lafı Claire'i kızdırmıştı. "Hey!"

Nick masum bakışlarla boşa kalan kolunu havaya kaldırdı. "Hemen sinirlenme! Ama ilk randevumuza geldiğimiz sine-ma senin yazın yüzünden kapılarını kapamak zorunda kalırsa bu ilişkimiz için iyi bir işaret olmaz sanki. Hani karma falan diyorum."

"Delisin sen." Claire biraz alaylı bir tonla fırçaladı. "Ayrıca bunun bir randevu olduğunu da nereden çıkardın?"

"Öyle efendim" diye kararlı bir şekilde itiraz etti Nick. "Ayrıca en arkada oturmamız konusunda ısrar ediyorum, çünkü öpüşmek istiyorum."

"Acaba kiminle? Sormamda bir mahsur var mı?"

"Delisin sen" dedi Nick ve kapıdaki ışıklı afişlere baktı. Claire'e dönerek: "Hangi filme gidiyoruz? Lütfen bana ağlatan

cinsten bir film olduğunu söyleme” dedi. Suratını ağıyormuş gibi yaptı.

“Geçenlerde bana acıklı filmleri korku filmlerine tercih ettiğini söylememiş miydin?”

Nick burun kıvırdı. “Ne yani şaka da mı yapamayacağız artık? Gerçekten ağlatan filmlerden hoşlanıyormuş gibi bir halim var mı benim?”

“Sanırım doğru kelime romantik komedi olacaktı, ağlatan film değil” diye düzeltti Claire. “Romantik komedilerle bir sorunun mu var?”

“Nereden başlasam acaba?”

“Çok romantik sayılmazsın, değil mi?”

Nick kaşlarını kaldırarak kendini işaret etti. “Pardon? *Crème brûlée*, mum ışığında yemek, pankek...”

Claire kafasını sallayarak bu muhabbetten biraz sıkıldığını anlatmaya çalıştı.

Nick boş elini pantolonunun cebine soktu. “Tamam tamam. Hangi filme giriyoruz?”

“Merak etme, filmi beğeneceksin.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Claire çantasından iki tane sinema bileti çıkardı. “Bu hafta bir şarap uzmanının eğitimini anlatan yeni bir Fransız filmi geldi sinemaya: *Hayatım Şarap*. Çok iyi eleştiriler almış. Senin Fransız mutfağını ve şarabı ne kadar çok sevdiğini bildiğimden, bu filmi beraber seyretmemizin iyi bir fikir olacağını düşündüm.” Gayet keyifli bir şekilde biletleri Nick’in burnunun ucunda salladı.

“Fransız filmi mi?” Nick çaresizce bir şaka yaparak durumu kurtarmaya çalıştı. “Fransızcam biraz paslandı gerçi.”

Claire kıkırdayarak onu teselli etti: “Film altyazılı.”

Claire’in bakışlarını üzerinde hisseden Nick numaradan da olsa gülümsemeyi beceremedi. Bir yandan Claire’in onu bu filme davet etmiş olmasını acayip tatlı buluyordu, çünkü duyduklarına bakılırsa film bayağı iyiydi ve konusu da ilginçti. Nick gerçekten Fransız şaraplarına hayrandı, her zaman diğer şaraplara tercih ederdi. Ayrıca iyi bir şarap uzmanı bulmak haki-

katen çok zordu. Kahretsin, bu filmi görmeyi gerçekten çok istiyordu! Ama filmin Fransızca ve altıyazılı olması onun için büyük bir problemdi. Ama Claire'e sorununun ne olduğunu çaktırmadan bu durumu nasıl açıklayabileceğini de biliyordu.

Nick yutkundu.

"Bu film yerine şu romantik komediyi izlemeye ne dersin?"

"Şu aşırı duygusal filmi mi?" Claire gerçekten çok şaşır-mıştı.

Nick, onu taklit ederek, "Sanırım doğru terim romantik komedi olacaktı" dedi.

"Romantik komedi mi seyretmek istiyorsun?" Nick gözüyle Claire'in şaşkın bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Neden olmasın?" Elini Claire'in omzuna atıp muzipçe sırtıttı. "Bir yerde romantik komedilerin kadınlar üzerinde, porno filmlerin erkekler üzerinde bıraktığı etkiye benzer bir etki bıraktığını okumuştum. İşte bu yüzden seninle beraber romantik komedi izlemenin beni kesinlikle çok mutlu edeceğine emin olabilirsiniz."

Claire'in yüzündeki gülümsemeyi görünce bir anda karnında kelebekler uçuştüğünü hissetti. "Bunu nerede okudun çok merak ediyorum. Bir erkek dergisinde mi? Aynı dergide büyüklüğün hiç önemli olmadığına dair bir makale de var mıydı?"

"Bırak o bilgi bende kalsın."

Claire kafasını sallayarak itiraz etti, ama bir yandan da Nick'in elinin omzundan düşmemesine dikkat etmeye çalışıyordu. "Hadi ama Nick. Sana sürpriz yapmak için biletleri bile önceden satın aldım. Romantik komedi falan seyretmek zorunda değiliz. İnan ben de bu filmi seyretmeyi tercih ederim."

Biraz daha itiraz ederse Claire'in şüpheleneceği kesindi. Nick sesini çıkarmadan kafasını sallayıp Claire'in onu sinemaya sürüklemesine izin verdi. Abur cubur seçmesinin uzun sürdüğünü söylerken Claire hiç abartmamıştı. Bir süre kararsız kaldıktan ve birkaç kez fikir değiştirdikten sonra, çikolata, iki bira ve tuzlu patlamış mısırdaki karar kıldı. Nick bu fırsatı kaçırmayarak İngilizlerin film izleme alışkanlıklarıyla ilgili birkaç espri yapmayı ihmal etmedi. Claire hiç utanmadan parayı öde-

mek için Nick ile tartıştı. Nick ona, Amerikalı erkeklerin, söz konusu tuzlu patlamış mısır bile olsa, kız arkadaşlarıyla dışarı çık-tıklarında hesabı ödediklerini anlatmaya çalıştı. Hesabı ödedik-ten sonra salona girerek koltuklarına yerleştiler.

Sinemada geçirdikleri zaman Nick'e hayatının en uzun iki saati gibi geldi. Elinde birası, Fransız şarap uzmanıyla yapı-lan röportajları heyecanla izliyormuş gibi yapıyordu, ama aslın-da perdede konuşulanların bir kelimesini dahi takip edemiyor-du. Ara sıra tanıdık bir şarap adını yakaladığı oluyordu ve niha-yet genç adamın diplomasını aldığı anda gösterdiği reaksiyon-dan onun sevindiği izlenimine varmıştı. Bir de aralarda suratla-rını buruşturdukları zaman denedikleri şarapları beğenmedik-lerini anlayabiliyordu, ama dış sesin yaptığı yorumlar hakkında en ufak bir fikri yoktu, çünkü alt yazılar gözünün önünden ge-çip gidiyordu ve onun için uzaylıların kullandığı bir çeşit hiye-rogliften fazlasını ifade etmiyordu.

Elbette Claire için filmi takip etmek çok kolaydı. Koltu-ğuna kurulmuş, patlamış mısırın tadını çıkarıyor, çikolatasını Nick'le paylaşıyor; arada bir, sinemadaki diğer tüm izleyiciler gibi, kahkahayı patlatıyordu. Sinemadakiler güldüğünde Nick ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikri olmadığı halde onlar-la beraber gülmeye çalışıyordu. Claire gayet keyifli bir şekilde filmin tadını çıkarırken o her saniye diken üstünde gibiydi. Ya-nındaki kadının okuyamadığını keşfetmesi an meselesiydi.

İşte bu yüzden Nick filmdeki röportajların her saniyesin-de acı çekiyordu.

Claire'in onun özel ihtiyaçları olan bir öğrenci olduğunu anlaması kelimenin tam anlamıyla sonu olurdu. Tam da evi ki-taplarla dolu, kendini her zaman en mükemmel şekilde ifade etmeyi becerebilen bu kadının önünde foyasının ortaya çık-masını ve aptal durumuna düşmeyi hiç istemiyordu doğrusu. Okul günlerinden bu yana bu özelliği anlaşılmasın diye birbi-rinden yaratıcı numaralar geliştirmişti ve durumundan sade-ce bir avuç insan haberdardı. Claire'in bu insanlardan biri olma-sını kesinlikle istemiyordu. Bu durum ortaya çıkarsa bir daha onun yüzüne bakamazdı.

Nihayet jenerik başladığında Claire Nick'e sokuldu. "Film gerçekten çok iyiydi. Sen de beğendin mi?"

Nick anlamsız bir şeyler mırıldandı.

Claire o kadar keyifliydi ki Nick'in doğru dürüst cevap vermediğini anlamadı bile. "Şarap uzmanlarına olan saygım kesinlikle arttı. Ne kadar zor bir eğitimden geçtiklerini hayal bile edemezdim. Bir de sonunda girdikleri sınavı düşünürsek!" İçini çekerek arkasına yaslandı. "Francois, Bordeaux şaraplarında neredeyse afallamak üzereyken nefesimi tutmak zorunda kaldım."

Francois da kimdi Tanrı aşkına?

"Sen başarabilir miydin?"

"Ne?" Nick neden bahsettiğini anlamamıştı. "Neyi?"

Claire neredeyse yüzüne değecek kadar yaklaşarak fısıldadı. "Sınavı diyorum. Ben doğrusu fena çuvallardım. Ne diyorsun? Sen geçer miydin?"

Claire'in neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Çaresizce kendini rezil etmemek için nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşündü.

Anlaşılan Claire bugün pek sabırlı bir gününde değildi: "Sen o iki çeşidi birbirinden ayırt edebilir miydin? Gavi dei Gavi Etichetta ile Chardonnay DOC Elioro'yu?"

Nick rahatlayarak derin bir nefes alıp umursamaz bir tavırla, "Açıkgası emin değilim. İkisi de Piemonte bölgesinden ve benzer aromaları var" dedi.

Claire durmaksızın sorularına devam etti: "Peki şey hakkında ne düşünüyorsun?"

Nick o an bu utanç verici durumdan kurtulmak için ne yapacağını bilemedi. Ve aklına gelen tek şeyi yaptı. Claire'e doğru eğildi, yüzünü kavradı ve dudaklarına yapıştı. Neyse ki bu hareket işe yaradı. Bu öpücük sadece Claire'in başka sorular sormasına engel olmakla kalmayıp aynı zamanda Nick'i de altüst etmiş, bulundukları yeri ve zamanı unutturmuştu.

Bir temizlik görevlisinin boğaz temizleme sesi onları kendilerine getirince ateşli öpüşmelerine ara verdiler. Sinema çoktan boşalmıştı. Ne kadar zamandır öpüştükleri konusunda Nick'in en ufak bir fikri yoktu.

Favori pizzacısında karşılıklı oturdukları zaman Nick nihayet derin bir nefes aldı. Anlaşılan Claire filmi çoktan unutmuştu. Son derece keyifli bir şekilde salamlı pizzasını elleriyle yerken bir yandan da neden hiçbir zaman gazete kâğıdından kırmamış balık ve patates yemeyeceği konusunda ahkâm kesiyordu. Gülüşü Nick'in aklını başından alıyordu. En sevdiği pizzayı ona elleriyle yedirmesine izin vermesi ise onu kelimenin tam anlamıyla büyülemişti.

Ama mutluluğu, Claire'i eve bıraktığında, merdivenin başında aldığı, salam kokan öpücük ile doruğa ulaştı. Ne yazık ki bu öpücüğün ardından Claire kapıyı Nick'in suratına kapattı. Nick motoruna yürürken Claire'in gülen yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi. Tuhaftır ki onu içeri davet etmemesi bile neşesini kaçırabilirdi.

"Vicky'nin bir işi çıktı. Senden özür dilememi istedi."

"Önemli değil." Claire sarışın kadına bakarak başını salladı. Beş dakikadır bu kadının elinden çıkan tartlara, pralinlere ve çeşit çeşit pastaya bakarak kendinden geçiyordu. Ufak bir bistro sandalyesinin tepesinde Vicky'yi beklerken bu şaheserlerden bazılarını sonradan yemek için paket yaptırmıştı bile. "Bu aralar Brexit ile ilgili bir makale üzerinde çalıştığını söylemişti. Sanırım bu akşam gece yarısı teslim etmesi gerekiyordu."

Liz Miller, "Ne yazık ki kardeşim makalelerini zamanında yetiştirmek konusunda pek başarılı değil" dedikten sonra umursamaz bir tavırla ekledi: "Öğrenciyken de ödevlerini ya kahvaltı masasında ya da serviste yapardı."

Claire, "Bunu anlattığın iyi oldu. Artık her fırsatta başına kakarım" dedikten sonra arkasına yaslanıp bu sıcak yaz günleri için fazlasıyla sıcak, fazlasıyla kalorili ve zararlı ama bir o kadar lezzetli sıcak çikolatanın bardağını iki eliyle kavradı. O kadar keyiflenmişti ki hafifçe iç geçirip Vicky'nin harika bir ev sahibi olduğu her halinden belli olan kardeşinin, ufacık ama pek popüler pastanesine göz gezdirdi. Claire'in bu dükkâna ilk geliyordu ama insana kendini iyi hissettiren mekânlardan olduğunu hemen anlamıştı.

“Vicky’nin bu durumu dert ettiğini hiç sanmıyorum.”

“Büyük ihtimalle etmiyordur.”

Liz karşısına oturdu. “Vicky buraya Londra’dan taşındığını söyledi.”

“Evet, birkaç ay oldu.”

“Boston’ı beğendin mi?”

Son derece yetenekli bir aşçının, namı diğer seks tanrısının aynı zamanda çok iyi öpüştüğünü göz önünde bulundurursa, evet, Claire Boston’ı her geçen gün daha çok sevmeye başlamıştı. Elbette düşüncelerini Liz’le paylaşmadı. Vicky’nin şu aralar Nick ile aralarında geçenleri bilmemesinde fayda vardı. O yüzden, “Burada çok mutluyum. Herkes arkadaş canlısı ve son derece rahat. Ayrıca Boston’a bayıldım. Tabii bir de hatırı sayılır bir yemek kültürü ve mükemmel restoranları var” demekle yetindi.

“Londra’nın o konuda Boston’dan aşağı kalmadığına eminim.”

“Haklısın” dedi Claire hafifçe gülümseyerek. “Ama mekân değişikliğinde her zaman fayda var biliyorsun.”

Liz başıyla onaylayıp gülümsedi. “Al benden de o kadar. Üç sene Belle Époque Pastanesi’nde çalıştım ama kendi mekânımı açmak bana çok iyi geldi.”

“Belle Époque’ta mı çalıştın? Vay!”

Liz başını öne eğerek çekingen bir gülümsemeyle cevap verdi. “Evet, gerçekten güzel zamanlardı. Ama benim için biraz fazla hareketliydi. Ve soğuk bir ortamdı.”

Claire kendini bile şaşırtan bir merakla sordu: “Nasıl yani?”

“İnsanlarla iletişim kurmayı, yarattığım tatlılar hakkında ne düşündüklerini ilk ağızdan duymayı seviyorum. Belle Époque’ta bu maalesef mümkün olmuyordu. Zamanımın çoğunu mutfakta geçiriyordum, müşterilerin yüzünü dahi görmüyordum. Bir süre sonra bu iş bana fazla soğuk ve makineleşmiş gelmeye başladı.”

Claire düşünceli bir şekilde başını salladı. “Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Ama...”

“Ama?”

Claire güldü. “Gerçekten hiç özlemiyor musun? Yani neticede Belle Époque neredeyse bir efsane. On beş yıldır istisnasız her sene üç yıldız aldı.”

“Peki ben sana bir soru sorayım: Londra’yı hiç özlemiyor musun?”

“Pek sayılmaz.” Muhteşem sıcak çikolatadan ufak bir yudum aldı. “Hatta gün geçtikçe gözümdeki tüm cazibesini yitiriyor diyebiliriz.”

Liz tabağına yeşil bir makaron koydu. “Al benden de o kadar. Bak, bu makaron fıstıklı.”

Claire, “Acı bana” diye yalvardı. “Beni böyle beslemeye devam edersen eteklerimin hiçbirinin içine giremeyeceğim.”

“Saçmalama” dedi Liz. Claire’in söylediklerinden hiç etkilenmemiştir. “Kalori hesaplaması gereken birine hiç benzemiyorsun. Anlat bakalım, Londra’da bıraktığın kırık bir kalp varmı?”

Edward’ı kırık bir kalple hayal etmek gerçekten çok güçlü. Biraz gergin bir kahkaha atıp kafasını salladı: “Hiç zannetmiyorum.”

Anlaşılan Liz de ablası gibi meraklıydı. “Peki ya Boston’da?”

Claire fıstıklı makarondan ufak bir ısırık aldı. “Bu gerçekten inanılmaz lezzetli! Her gün oluyor mu bundan?”

“Anlaşıldı!” Liz bayağı eğleniyordu. “Mesaj alınmıştır. Sanırım geçenlerde bahsettiği seks tanrısı hakkında daha fazla bilgi almak için ablamı sıkıştırmam gerekecek.”

Claire bir yandan makaronun tadını çıkarırken bir yandan da ilk fırsatta Vicky’nin ağzının payını vermeyi düşündü.

“Evet evet, öyle yap. Bu arada da bu aşırı lezzetli makaronlardan üretmeye devam edebilirsin. Devamlı müşterin olmama bir itirazın olur mu?”

Liz, “Elbette olmaz” dedikten sonra bir çizgi film kahramanınınkini andıran kocaman ve etkileyici gözleriyle Claire’e gülümsedi. Ardından kendi sıcak çikolatasını karıştırmaya başladı. “Açıkçası her müşteriye ihtiyacım var.”

Claire ciddileşerek sordu: “İşler iyi gitmiyor mu?”

“Yok, yok... Ama daha iyi gitse fena olmaz tabii. Aslında herkes, kendi işini kurduğın zaman ilk üç yıl çok zor geçer demişti, ama tam olarak ne demek istediklerini ancak şimdi anlıyorum.”

Claire ısırıldığı makaronu tabağına koyup dudağına yapışan kırıntıyı eliyle sildi. “Liz, inan bana dükkânın gerçekten inanılmaz tatlı ve yediğim her şey çok lezzetliydi. Eminim her şey yoluna girecektir.”

“Umarım haklısındır.” Liz hafifçe gülümsedi. “Umarım Vicky’nin seni buraya, sırf Chez Liz hakkında haber yapman için çağırdığını düşünmüyorsundur. Çünkü gerçekten öyle değil. Sadece ablamın yeni iş arkadaşını yakından tanımak istedim. Onunla arkadaşlık edebildiğine göre sende peygamber sabrı olmalı.”

Claire eliyle saçmalama der gibi bir hareket yaptı. “Lütfen böyle şeyler düşünme. Bir an için bile öyle bir niyetiniz olduğunı aklımdan geçirmedi. Bundan sonra yazacağım üç yazı da şimdiden planlı, ama onlardan sonra...” diyerek muzipçe gülümsedi.

“Bunu yapmana hiç gerek yok” diye itiraz etmeye çalıştı Liz.

“Gerek olmadığını biliyorum ama inan büyük bir zevkle yapacağım.” Eliyle etrafını gösterdi. “Chez Liz o kadar güzel ve tatlıları o kadar lezzetli ki biraz daha fazla ilgi görmeyi kesinlikle hak ediyorsunuz.”

Liz, “Madem öyle” dedikten sonra derin bir nefes alıp gülümsedi. “Sanırım teşekkür etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.”

“Hiç önemli değil. Bir fotoğrafçıyla gelirim, senin ve dükkânın güzel bir fotoğrafını da çekeriz. Haber çıktıktan sonra Boston’lılar kapıda kuyruk olacaklar, hiç şüphen olmasın.”

Liz’in kalp şeklindeki suratı bir an için asıldı. “Fotoğraf mı?”

“Fotoğraf çektirmekten hoşlanmıyor musun?” Claire durumunu yumuşatmaya çalıştı: “Fotoğraflı haberler diğerlerine göre çok daha fazla dikkat çekip okunuyor.”

“Hayır, hayır...” Liz biraz zorla gülümsemeye çalıştı. “Teklifin gerçekten inanılmaz ve elbette memnuniyetle kabul edeceğim. Bugüne kadar Chez Liz’in tanıtımını daha çok kulaktan kulağa yaptık, ama maalesef bu kirayı ödemeye yetmiyor. Ben sadece iyi fotoğraf vermediğimi düşünüyorum.”

“Hangi kadın fotoğraflarını iyi bulur ki?”

Liz kahkaha atıp alaylı bir tonda cevap verdi: “Tabii canım, zaten bütün genç kızlar da model olmak istemez.”

“Sen kazandın” dedi Claire son makaronu ağzına atarken.

Liz renkli mozaiklerle kaplı şöminenin üzerinde duran dekoratif saate bakıp Claire’e döndü: “Ne dersin, dükkânı kapatıp bize ufak tefek atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım mı? Bu saatten sonra başka müşteri geleceğini zannetmiyorum, kız kardeşim de geç kalarak şansını yitirdi.”

“Bence harika bir fikir. Madem Vicky bizi ekti, sonuçlarına katlanmak zorunda.”

“Aynen!”

İki saat sonra Claire hafif çakırkeyif ve son derece neşeli bir şekilde taksiden indi. Elindeki, üzerinde afili bir yazı ile Chez Liz yazan ve içinde çeşit çeşit tatlılar olan pembe kutuyu düşürmemeye çalıştı.

Taksinin parasını ödedi, kapıyı ayağıyla kapatıp etrafına bakındı. Her yer zifiri karanlıktı, liman bu saatte pek de tekin durmuyordu. Ayrıca burası son birkaç saattir oturduğu pastaneye kıyasla bayağı kötü kokuyordu. Uzaklaşan taksinin ardından düşünceli bir bakış fırlattıktan sonra Nick’in oturduğunu tahmin ettiği eski fabrika binasına doğru döndü. Binanın yüksek ve karanlık cephesine bakarken, oraya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Daha iki saat önce Liz ile ikinci kokteyllerini içtikleri sırada, bu fikir ona çok cazip gelmişti. Oysa şimdi hava çok karanlık ve soğuktu; hatta bu terk edilmiş binanın önü bayağı ürkütücüydü. Üstelik Nick’in evde olup olmadığını dahi bilmiyordu. Ya da onu görmek isteyip istemeyeceğini.

Claire gayri ihtiyari omuzlarını dikleştirdi, bu düşünceleri kafasından atıp emin adımlarla giriş kapısına yöneldi. Yük asansörünü ve üzerinde Nick’in adı yazan zili bulması bayağı

bir zamanını aldı ama nihayet birinci kata ulaştı. İçeriden gelen yüksek sesli müziği duyabiliyordu. Daha asansörden yeni inmişti ki karşıdaki demir kapı açıldı ve Nick kapıda belirdi.

Claire'in ağzı açık kaldı, sanki felç olmuş gibiydi, loş kordorda hiç kıpırdamadan Nick'e bakakaldı. Nick çıplaktı; yani tam çıplak değildi ama fanteziye yer bırakmayacak kadar az kıyafet vardı üzerinde. Aynı zamanda ter içindeydi, nefes nefese kalmıştı; son derece yorucu bir şeyler yaptığı her halinden beliydi. Claire neredeyse onun bir maraton koştuğunu ya da çılgın bir sevişmeden kalkıp kapıyı açtığını düşünecekti. Neyse ki Nick'in ellerindeki boks eldivenleri sayesinde onun bir kadının yanından kalkıp kapıya gelmiş olabileceği seçeneğini kolayca elledi.

Tanrım, onun bu halini biraz daha seyrederse titremeye başlayan dizleri onu taşımayacaktı!

Arkadan gelen göz kamaştıran ışık, Nick'in ter damlalarıyla kaplı vücudunu öyle bir aydınlatıyordu ki neredeyse bir aziz heykeli gibi duruyordu. Ama Claire karşıdaki adamın bir aziz olmadığını gayet iyi biliyordu. Tanrı aşkına neden kapıyı bu halde açmıştı? Boks eldivenleri dışında üzerinde sadece siyah kısa bir şort vardı. Bu görüntü karşısında mantıklı düşünmesi elbette imkânsızdı. Kendinden geçmiş bir halde son derece belirgin karın kaslarını, göğsündeki kısa siyah tüyleri ve güçlü kollarını dikkatle inceledi. Bunu yaparken farkında olmadan dudaklarını ısırıldı.

"Claire? Burada ne işin var?"

Çok yerinde bir soruydu. Çaresizce ona baktı, elinde pembe kutusuyla bir an için ne diyeceğini düşündü. Aynı zamanda Nick'in hızla inip çıkan göğsüne bakmaktan ve ona sarılmanın nasıl bir duygu olacağını düşünmekten de kendini alamıyordu.

Kendini tamamen rezil etmeden şöyle bir silkinip elindeki kutuyu havaya kaldırarak, "Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim" dedi.

Nick koluyla alnında biriken terleri silip ona, karnında kelebekler uçuşmasına sebep olan, çapkın bir gülüş fırlattı.

"Nasıl bir atıştırmalık?"

Claire gözlerini Nick'in vücudundan ayırıp yüzüne çevirmeye çalışarak, "Muhteşem bir pastaneden" diye cevap verdi. Seksi karın kasları ile şortunun lastiğinin altında kaybolarak kasıklarına doğru ilerleyen kaslarına nasıl bir özlemle baktığını görmesini istemiyordu.

"O zaman iyi ki bu kalorileri yakmak için antrenman yapmışım." Bir adım yana kayarak ona geçmesi için yer açtı. Ayakları çıplaktı. "Kapıma kadar gelmiş olman beni bayağı şaşırttı doğrusu."

Claire bu dünyanın en doğal hareketiymiş gibi bir tavırla, "Sen sürekli benim için yemek pişiriyorsun, ben de şehrin en güzel makaronlarıyla borcumu ödeyeyim dedim" dedi.

"Şehrin en güzel makaronlarına elbette hayır diyemem, içeri girmeyecek misin?"

Claire kafasını salladı ve mümkün olduğunca umursamaz bir tavırla, sanki her gün gecenin bir vakti habersiz bir baskınla yarı çıplak bir şefin antrenmanını yarıda bölüyormuşçasına, yanından geçerek daireye girdi. Nick'in alçak sesle gülüşünü duymazlıktan gelerek, o arkasından demir kapıyı kaparken etrafını incelemeye başladı.

"Dairen çok güzelmiş."

"En azından yeterince büyük." Boks eldivenlerini sandalyenin üzerine atıp müziğin sesini kısmak üzere müzik setine doğru ilerledi.

Aslında Claire bu son derece geniş, yüksek tavanlı, tek bir odadan ibaret daireyi etraflıca inceleyebilirdi. Son derece erkeksi döşenmiş daireye ayrı bir hava katan kırmızı tuğla duvarları ya da son derece nostaljik ve etkileyici, tavana kadar uzanan demir çerçeveli pencereleri hayranlıkla izleyebilirdi. Dairenin sol tarafını neredeyse tamamen kaplayan ve orada profesyonel bir aşçının yaşadığına şüphe bırakmayan gösterişli mutfağa hayran kalabilirdi ya da tavanın diğer tarafında hâlâ sallanmakta olan kum torbası onu hayrete düşürebilirdi. Bir tek dağınık yatak Claire'in dikkatini az da olsa çekti ama onun bakışları tek bir noktada sabitlenmişti.

Nick'in müziğin sesini kısmak üzere eğildiğinde iyice orta-

ya çıkan sırt kaslarından gözlerini alamıyordu. En ufak bir hareketinde pürüzsüz cildinin altındaki kaslar adeta dans ediyordu. Geniş omuzları çıplakken iyice karşı konulmaz bir hal almıştı; Claire parmaklarını onun hafif terli omurlarının üzerinde gezdirmek için kendini zor tutuyordu. Omuzları ne kadar genişse kalçaları da bir o kadar dardı. Hafifçe aşağı doğru kayan şortuna bakarken içinden, keşke şortun altındakileri görmemi sağlayacak bir süper gücüm olsa, diye geçirdi. Evet, itiraf ediyordu. Poposunun düşündüğü kadar mükemmel olup olmadığını görebilmek için şu anda neler vermezdi. Resmen ağzı sulanmıştı. Nick'in gerçekten dayanılmaz derecede seksi bir vücudu olduğunu düşünüp dudaklarını yaladı. Belki de gece boyunca içtiği kokteyller yüzünden böyle düşünüyordu. Belki de kısa bir süre önce Nick'in ne kadar muhteşem öpüştüğünü keşfettiği için. Belki de tüm kollarını kaplayan egzotik dövmeleri onu karşı konulmaz kılıyordu. Sebebi ne olursa olsun Claire şu anda onun üzerine atlayarak, yatakta da mutfakta olduğu kadar marifetli ve yaratıcı mı, elleri sekste de yemek yaparken olduğu kadar becerikli mi diye öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bunu sık sık yapar mısın?"

Claire, şaşkınlıkla çömeldiği yerden kalkıp ona dönen Nick'e baktı. "Neyi sık yapar mıyım?"

Sağ eliyle terli saçlarını geriye doğru attı. "Gece yarısı elinde bir kutu makaronla erkeklerin kapısına dikilmeyi."

Claire biraz bozulmuştu, soğuk bir sesle sordu: "Peki ya sen bunu sık sık yapar mısın?"

"Neyi?" diye sordu Nick ve gözlerini kısarak güldü. "Makaronla gece yarısı erkeklerin kapısına dikilmeyi mi? Doğruyu söylemek gerekirse, pek sık değil."

Claire kafasını sallayarak elindeki kutuyu hafifçe oynak duran masanın üzerine bıraktı ve üzerindeki ceketi çıkararak yanındaki sandalyenin arkasına attı. "Kadınlara kapıyı neredeyse çırılçıplak bir halde açmayı."

Nick'in bu durumdan hiç pişman olmadığı ışıldayan gözlerinden belliydi. "İnsanın karşısına kimin çıkacağı hiç belli olmaz" dedi.

Claire, Nick'in gözlerinin bir kurdunkini andırdığını düşünmekten kendini alamıyordu. Ama her şeye rağmen sakinliğini korumaya çalışarak cevap verdi. "Makaronların yanında bir kahve iyi giderdi."

Nick'in simsiyah kaşlarından biri hafifçe kalktı. Hafif alınmış bir ses tonuyla, "Ne yani makaronlarımı seninle mi paylaşacağım?" diye sordu.

"Ne sandın! Ayrıca üzerine bir şeyler giysen iyi olur." Nick'i tepeden tırnağa süzerek burnuna hafifçe dokundu ve ellerini beline koyarak ekledi: "Karşımda seni böyle görünce huzursuz oluyorum, Nick." Tanrım, ne zamandan beri bu kadar cüretkâr olmuştu?

Nick aslında ne demek istediğini anlıyorum der gibi gülmüseddi ve ona tehlikeli olabilecek kadar çok yaklaştı. O da ellerini beline koyuca Claire'in dikkati bir an için dağıldı. Ne de olsa bu hareketiyle Claire'in bakışlarını mükemmel karın kaslarına ve şortunun lastiğinin üstünden hafifçe gözüken tüylerine indirmesine sebep olmuştu.

"Seni yalancı."

"Lütfen üzerine bir şey giy" diye buyurgan bir tavırla ekledi Claire ve bunu yaparken hafifçe yanağını okşadı, çünkü bir yerlerine dokunmazsa çıldıracaktı. "Bu görüntüye kimse tahammül edemez."

"Demek öyle." Nick bakışlarını ondan bir türlü ayırmıyordu. Altdudağmı yalayınca Claire artık gerçekten bakışlarını kaçırarak zorunda kaldı. Gözlerini yavaşça Nick'in çenesindeki kirli sakala ve ona ilk günden itibaren son derece çekici gelen boynuna indirdi.

"Bu görüntüye tahammülü olmayan birisi için biraz fazla hevesli bakıyorsun, benden söylemesi."

Claire, umursamaz bir ifade takınmaya çalışarak bir kez daha yüzüstüce inkâr etti. "Yanılıyorsun. Sadece buradaki ışık biraz fazla parlak."

"Ortamı biraz daha romantikleştirmemi ister misin? Işıkları biraz kısıp birkaç mum yakmaya ne dersin?"

"Nedenmiş o? Yoksa elektrik faturasını mı ödeyemedin?"

“Tamam, tamam.” Nick kafasını hafifçe geriye attı ve isyankâr bir tonda, “Anlaşıldı, üzerime bir şeyler giyiyorum” dedi.

Hayır! “İyi olur.”

“Öncesinde duş almamı da ister misiniz, Bayan Parker-Wickham?”

Claire Nick’in sesindeki alayı duymazlıktan geldi, havayı koklar gibi yaptı ve eliyle Nick’i hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdı. “Duşa gerek yok...sanırım.”

“Yazık. Bana duşta eşlik etmen için ısrar edecektim.”

“Ya!”

“Ben ciddiym.” Yüzünde küstah bir gülümseme vardı. “Duşum oldukça geniştir. Eminim seversin.”

“Kahve diyarduk, Nick” dedi Claire hafif emreder bir tonda ve kendini zorlayarak ekledi: “Ve bir tişört, lütfen.”

Neyse ki Nick onu ikiletmedi ve üzerine bir tişört giyerek kahveleri hazırladı. Ama anlaşılan ortamı romantikleştirelim derken abartmıyordu. Gerçi mum yakmadı ama ışıkları kısarak, hafif caz melodileri açtı. Claire, belki de bu duruma karşı çıkmalıydı ama birkaç dakika içinde kendisini Nick’le beraber kanepede otururken buldu, hatta ayakkabılarını da çıkarmıştı. Son derece rahat kanepeye resmen gömüldü ve kahvesini yudumlarken bir yandan da keyifle Nick’in makaronları art arda mideye indirmesini seyretmeye başladı.

“Bu gerçekten çok lezzetliymiş. Limon ve badem kokusu alıyorum.” Cevabını beklemeden havaya kaldırdığı makaronu Claire’in ağzına tıktı.

Claire’in makarondan bir ısırık almaktan başka çaresi kalmamıştı. Nick’in makaronun geri kalan parçasını ağzına atarak, gözleri kapalı bir şekilde son derece keyifle yavaş yavaş çiğnemesi nedense onu utandırmıştı. Yanakları kıpkırmızı oldu.

“Mükemmel! Bu muhteşem lezzetli makaronları nereden buldun? Sanırım bu pastacıyı işe almalıym.”

Claire işaretparmağıyla ağzının kenarında kalan kırıntıyı temizledi. “Üzgünüm ama o pastacının kendi dükkânı var, bir restoranda çalışacağını sanmıyorum.”

“Nereden biliyorsun?” Kutunun içindeki kırıntıları par-

mağıyla toplamaya başladı. Bunu yaparken öne eğilmişti. Claire hayranlıkla aşağı doğru dökülen saçlarını seyretti. “Belki de benim yanımda çalışma fikrine bayılır.”

“Belki de kendini beğenmiş bir şefin yanında çalışmak istemez.” Claire bunu söylerken sevimli bir surat ifadesi takınmıştı.

“Hey!” Nick kafasını kaldırmamıştı ama sesi biraz öfkeli geliyordu. “Ben son derece şahane bir şefim.”

“Ona ne şüphe! Dünyanın en şahane şefi.”

“Aynen.”

Claire kısa bir sessizliğin ardından merakla sordu: “Yazımı okudun mu?”

Nick kısa bir an için tereddüt etti, ama hemen ardından ekledi: “Hangi yazını?”

Claire gözlerini devirip içinden bunda alınacak bir şey yok diyerek kendini telkin etmeye çalıştı. “İstakoz avcılarıyla ilgili yazımı, Nick. Hani seni deniz tutmuştu, hatırlıyor musun?”

“Hatırlattığın için teşekkür ederim” deyip sırtıttı.

“Ve?” Claire merakla ona bakmaya devam etti.

“Ve ne?”

Neden anlamazlıktan geliyordu? “Yazım, Nick. Okudun mu, okumadın mı? Dün yayımlandı. Biliyorsun.”

“Ah!” Umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Daha bakamadım.”

“Daha bakamadın mı?”

“Çok yoğundum.” Bir kez daha omuz silkti. “Ne de olsa kazanmam gereken bir bahis var.”

“Nick...”

Nick pembe bir makaronu burnuna doğru tuttu. “Bunlardan denedin mi?” Claire onu umursamadı.

“Gerçekten yazım hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum, ne de olsa araştırmalarım sırasında bana yardım ettin sayılır.”

“Abartma... Sadece seni Maine’e götürdüm o kadar.” Eliyle yaptığı hareketle bu yolculuğun pek de önemli olmadığını anlatmak istiyordu anlaşılan. Nick makaronu kendi ağzına attı.

Claire Nick'in bu manasız davranışlarına bir anlam verememişti, suratını asıp ondan biraz daha uzaklaştı. "Anlaşılan yazımı okumak gibi bir niyetin yok."

"Saçmalama..."

"Yok, yok" diyerek sert bir şekilde sözünü kesti Claire.

"Sadece iyi bir gazete okuyucusu sayılmam." Özür dilemek ister gibi gülümseyip elindeki kutuyu koltuğa bıraktı. "Üzgünüm, Claire. İlk fırsatta yazını okuyacağım. Söz veriyorum."

Claire Nick'in yazısını okumamış olmasına neden bu kadar bozulduğuna kendisi de bir anlam veremiyordu. Ama onun düşüncelerine önem verdiği ve saygı duyduğu için yazısı hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Belki de bu tavrı ona Edward'ı hatırlattığı için bozuluyordu.

"Kahretsin, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım öyle değil mi?" Nick'in sesi üzgündü. Claire'e biraz daha sokuldu.

Claire ona uzun uzun baktıktan sonra elini yanağında gezdirip itiraf etti: "Aslına bakarsan seninle bir alakası yok, sadece... Eski erkek arkadaşım işimle hiç ilgilenmiyordu. Hatta en son konuşmamızda yazmanın benim için sadece bir hobi olduğunu ve ciddiye alınacak bir tarafı olmadığını ima etmişti."

"Bunun üzerine ben de senin yazını okumayınca..." Nick yüzünü öyle bir buruşturdu ki neredeyse kaşları birbirine değecekti. "Gerçekten batırmışım."

"Sadece zamanın yoktu."

Nick kafasını salladı. "Zaman ayırmam gerekirdi."

Claire birden olayı bu kadar abarttığı için kendine kızıp Nick'i sakinleştirmeye çalıştı. "Gerçekten önemli değil..."

"Eski erkek arkadaşın tam bir embesildi anlaşılan."

"Bak işte bu konuda haklısın." Başıyla karton kutuyu işaret etti. "İçinde bir şeyler kaldı mı?"

Anlaşılan Nick onu duymamıştı, kahve fincanını sehpaye bırakarak son derece ciddi bir ifadeyle Claire'e döndü. "Neden yemek eleştirmeni olmak istedin?"

Claire neredeyse kendini tutamayarak gülecekti. Son derece prestijli gazetecilik eğitimini tamamladıktan sonra gururla ilk işini anlattığı zaman babası da aynı soruyu sormuştu. Ama

Nick'ten farklı olarak o merak ettiğinden değil hayal kırıklığıyla sormuştu bu soruyu. Anlaşılan kızını bir sonraki Christiane Amanpour olarak hayal etmişti, restoranlarda yediği yemekler hakkında yazılar yazan bir gazeteci olarak değil. Neyse ki babasının işi hakkında ne düşündüğü ya da ne düşünmediği Claire'i zerre kadar ilgilendirmemişti.

Son derece ciddi bir şekilde anlatmaya başladı. "Öncelikle yeni restoranlara gitmeyi, değişik yemekler tatmayı, farklı şeflerin imzasını taşıyan yemekleri yeme ayrıcalığını ve değişik insanlarla tanışmayı seviyorum. Ayrıca bazı şeflerin yemeklerini benzinci restoranlarının yemekleriyle karşılaştırarak onları çileden çıkarmaktan büyük bir zevk alıyorum."

Nick'in, kendisiyle dalga geçtiğini anlaması bir saniye sürdü. Deniz mavisi gözleri parladı. "Hey!"

"Kendini aynada görebilseydin keşke!" Eğlendiği her halden belliydi. "Gerçekten çok komiktin."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şüpheli mi vardı?"

Nick kızgınlıkla derin bir nefes alınca Claire kendini tutamayarak bir kahkaha attı. Bunun üzerine Nick üstüne abanarak Claire'i gıdıklamaya başladı.

"Madem öyle!"

"Nick, yapma!" Claire deli gibi gülüyor, çaresizce Nick'in en hassas yerlerini gıdıklamasına engel olmaya çalışıyordu. Katarak Nick'in ellerini tutmaya çalıştı. Ne yazık ki Nick ondan çok daha güçlüydü.

Nick kulağına gülerek fısıldadı: "Söz dinlemeyen bir kız kardeşle büyüdüm ben. Üzgünüm ama bana karşı hiç şansın yok."

"Lütfen dur artık." Çığlık çığlığa bağıırıyordu, ama çocukça kahkahalarına hâkim olamıyordu. "Hiç komik değil bu yaptığın!"

"Neden bu kadar gülüyorsun o zaman?"

"Çünkü çabuk gıdıklanıyorum."

Sanki bu açıklamaya gerek varmış gibi!

Claire Nick'ten kurtulma ümidiyle koltuktan aşağı kaydı.

Bir yandan da yalvarmaya devam ediyordu. Nick onu bırakmak yerine bileklerinden sıkıca kavrayarak Claire'i koltuğa doğru bastırđı.

Nick'in sıcaktan neredeyse yanan kolları şakaklarına değince Claire hafifçe ürperdi. Nick ateşli bir sesle fısıldadı. "Pes ediyor musun?"

Claire Nick'in tüm ağırlığıyla üzerine abandığını hissedince mücadele etmekten vazgeçti. Bir anda Nick'in bileklerinden tutarak üzerine yattığını, onu koltuğa bastırđığını ve yüzlerinin neredeyse birbirine değmek üzerine olduğunu fark etmişti. Onun kendisine arzuyla bakan gözlerini ve neredeyse vücudunun her köşesine değen sıcaklığını hissedince birden nefesi hızlandı. Aslında belki de kendini kapana kısıtılmış hissedip onu bırakması için ısrar etmeliydi.

Ama Claire kendini tamamen bırakmayı tercih etti. Nick hâlâ gözlerinin içine bakarken kafasını hafifçe yukarı kaldırıp Nick'i öptü.

Nick de arzuyla bu öpücüğe karşılık verdi. Artık bileklerini tutmuyordu. Claire, bu fırsattan istifade ederek kollarını Nick'in boynuna doladı ve zincirlerinden kurtulmuş gibi durmaksızın onu öpmeye başladı. Tüm vücudunun yandığını, vücudundaki tüm damarların attığını, aynı anda Nick'in vücudunun da zevkle sarsıldığını hissedebiliyordu. Nick dudaklarıyla harikalar yaratıyor, onun dudaklarını kemiriyor, emiyor ve yalıyordu. Nick'in dili onu öyle bir ele geçirmişti ki Claire inlemekten ve ona daha da sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamıyordu. Alev almamayı umdu. Çünkü ateşler içinde yandığını hissediyordu.

Nick'in tadı nefesini kesti. Nick'in ağzının tadı makaronların tadıyla birleşince günahkâr bir lezzete dönüşmüştü. Bir de ter kokusu, deri boks eldivenlerinin eline sinen kokusuyla birleşince kelimenin tam anlamıyla aklını başından almıştı. Kısa bir an için onu öpmeyi bırakınca Claire, burnunu Nick'in boynuna gömdü ve karşı konulmaz kokusunu içine çekti.

Zevkten kendinden geçmiş bir halde Nick'in altında kıvrılırken bir eliyle Nick'in saçlarını yakaladı. Diğer elinin tırnak-

larını omuzlarına geçirdi. Onun çıplak vücudunu hissetmeyi ölesiye arzuluyordu; zaten o anda öylesine ateşler içindeydi ki neredeyse kendi kıyafetlerini parçalayarak çıkarmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ama Nick iki elini saçlarına daldırıp kafasını tutarak onu bir kez daha ateşli bir şekilde öpünce kendini tamamen bırakarak teslim olmayı tercih etti. Sonsuza dek bu pozisyonda kalabileceğini düşündü.

Nick'in inlemeleri midesinde çok değişik hareketlenmelere sebep oluyordu. Sertleşmiş penisini baldırlarında hissetmenin verdiği hazzın tarif edilmesi imkânsızdı. Daha fazla dayanamayarak Nick'in tişörtünü neredeyse parçalarcasına çıkardı.

Loş ışıklar Nick'in çıplak vücudunu aydınlatığında görüldüğü manzara karşısında kalp atışları öyle bir hızlandı ki artık vücudunun bu heyecanı kaldıracabileceğinden emin değildi.

Sessizce, geniş ve kaslı omuzlarının her kıvrımını içine çekti ve parmak uçlarını pürüzsüz cildinde gezdirdi. Ona dokunduğunda bütün vücudunu kaplayan elektriği neredeyse ayak tabanlarında dahi hissediyordu. Omuzlarına dişlerini geçirmek ve aynı bir kedi gibi bütün vücuduyla ona sürtünmek istiyordu. Tüm bu hissettikleri onun için çok yeni dürtülerdi. Ona kalsa Nick'i bir daha hiç bırakmazdı. Ama ellerini gevşeterek Nick'in yanına uzanıp onun burnunu kulağına gömmesine izin verdi.

Nick kısık bir sesle kulağına fısıldadı: "Çok güzel kokuyorsun. Ama tadın daha da baştan çıkarıcı."

Nick kulağına adeta gömülmüş, şiddetle nefes alıp veriyordu. Bu hareket onu öylesine tahrik etti ki kendini tutamamaya utangaç bir kız gibi kıkırdadı. Bir yandan da Nick'in kollarındaki dövmeleri okşuyordu. Nick'in vücudundan yayılan ateşi üzerindeki kıyafetlere rağmen teninde hissedebiliyordu. Nick hafifçe aşağı doğru kayarak boynunu öpmeye, emmeye ve dilini boynunun en hassas noktalarında dolaştırmaya başlayınca, zevkten tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Neredeyse kendinden geçmek üzereydi, gözleri kararmaya başladı. Bir rüyada gibiydi, Nick'in ismini sayıkladığını duyuyordu. Kendini tutamamaya Nick'in üzerine tırmanıp ona sürtünmeye başladı.

Tırnaklarını Nick'in omuzlarına geçirdi.

"Ama bu haksızlık."

Nick bir yandan boynunu emmeye devam ederken fısıldadı: "Nedir haksızlık olan?"

Claire yutkundu, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama gerçekten düşüncelerini toparlaması çok zordu. "Bu haldeyken düşünmem imkânsız, Nick."

"Düşünme meselesi abartılıyor bana kalırsa." Nick kulağının arkasındaki en hassas noktalardan başlayarak boynuna, oradan da kürek kemiğine uzanarak onu durmaksızın öptü. "Ayrıca esas senin bana sürekli sürtünmen çok büyük haksızlık. Sence ben bu haldeyken düşünebilir miyim?"

Claire gülmek istedi, ama Nick tam o anda boğazını emmeye başladı; Claire'in ağzından ancak istemsiz bir inleme çıkabildi.

Nick'in bluzunun düğmelerini açmaya çalıştığını fark etti. Bunu yaparken parmaklarını hafifçe tenine değdiriyor, onu okşuyordu. Yaptığı her şey ona neredeyse dayanılmaz bir zevk verirken nasıl ona durmasını söyleyebilirdi ki?

Nick onu soymaya çalışırken Claire tekrar dudaklarını onun dudaklarına teslim etti. Nick'in inlemesi adeta bir müzik gibiydi. Tutkuyla öpüşürlerken Claire her iki elini de Nick'in göğüs kafesine koydu. Ellerini sert kaslarının üzerinde dolaştırırken bir yandan neredeyse alev almak üzere olan vücudunun sıcaklığını hissediyordu, bir yandan da ona dokundukça ürperişini. Göğsündeki kısa tüyler inanılmaz derecede yumuşaktı, ama karnındaki kaslar neredeyse taş gibiydi.

Claire bir anda Nick'in çıplak vücudunu teninde hissetti. Anlaşılan Nick bluzunu çıkarmayı başarmıştı. Arsızca göğsünü onunkine sürtmeye devam etti, bir yandan da sol diziyile bacağına itiyordu. Öylesine tahrik olmuştu ki zevkten Nick'in dudaklarını parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Nick sertleşen penisinin Claire'in karnına talepkâr bir şekilde baskı yapmasını çok önemsemiyor gibiydi. Tüm dikkatiyle Claire'in sutyenini açmaya çalışıyordu.

Nick sutyenini sıyrarak üzerinden çıkarmaya çalışırken

Claire kıtlıktan çıkmış gibi onu öpmeye devam ediyordu. Vücudunu onunkine daha da yapıştırarak sutyenini çekmesine yardımcı olmak için hafifçe koltuktan doğruldu. Nick gibi o da neredeyse kendinden geçmişti, koltuktan kaydıklarını fark etmedi. Nefesleri birbirine karışmıştı. Bir anda kendilerini yerde buldular. Claire, Nick'in inlemesiyle kendine gelince üstte olduğunu fark etti. Nick'in üstüne oturarak onu adeta bacaklarıyla sıkıştırdı. Üstte olmanın ve onunla istediğini yapabilmenin tadını çıkarma sırası ondaydı.

Claire Nick'in kıpırdamasına veya itiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarına adeta yapıştı. Göğüs uçlarını onun göğsüne değdirmeye başlayınca bir anda vücudundaki bütün tüylerin ürperdiğini hissetti. Nick'in kocaman elleri çıplak sırtından aşağı doğru kayarken vücudunun istemsizce titrediğini hissedip Nick'in ağzının içine doğru zevkle inledi.

Nick'in elleri bazen şefkatle bazen tutkuyla bütün vücudunda geziyordu. Önce boynuna hafifçe masaj yaptı, omuzlarını okşadı, ardından tutkuyla kalçalarından kavradı, avuçladıkdan sonra karnını belli belirsiz okşayarak en son göğüslerini sıkıştırdı.

Bu son hareketi Claire'i neredeyse çıldırttı. Artık kendine hâkim olamayarak kıpırdamak zorunda kaldı ve öne doğru yığıldı. Nick kulaklarına anlaşılmaz bir şeyler fısıldıyor, inlemelelerini öpücükleriyle yakalıyor, son derece becerikli ellerini göğüslerinde gezdirmeye devam ediyordu.

Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Eğer artık durmazsa zevkten oracıkta bayılacağından korktu. Nick'in pantolonun altından penisinin neredeyse çaresizce attığını hissedebiliyordu. Nick boynunu öptükten sonra göğüslerinden birinin üzerine kapanıp emmeye başlayınca gözlerini kapadı.

Elinde olmadan hafif bir çığlık attı. Nick bir anda üzerinden kalkınca şaşırdı ama sesini çıkarmadı. Nick'in onu kollarına almasına izin verdi; o da kollarını omzuna ve kollarına dolaştı. Nick onu yatağına kadar taşıyıp dağınık yatağın üstüne resmen fırlattı. Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Nick yatağın kenarında durup hiç tereddüt etmeden üzerindeki şor-

tu çıkarmış ona bakıyordu.

Bu tahrik olmuş erkeğin inanılmaz etkileyici vücudu karşısında heyecandan boğazının kuruduğunu hissetse de zorla konuşarak bir espri yapmaya çalıştı. “Bunun sonunda ortaya ne çıkacak?”

Nick onu ciddiye almadı. “Claire, derhal soyun.”

Onun ateşli kısık sesini duyunca Claire’in vücudu bir kez daha zevkten titredi. Ona anında itaat etmek yerine, yattığı yerden onun çıplak vücudunun her santiminin tadını çıkarmayı tercih etti. Zaten üzerinde sadece pantolonu kalmıştı. İçinde bulunduğu durumdan herhangi bir şekilde utanamayacak kadar çok zevk alıyordu.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü seninle yapmayı düşündüklerim için şu anda fazlasıyla giyiniksin.”

“Ah!” Kaslarını kaldırarak Nick’i baştan aşağı süzdü ve sanki çok umurunda değilmiş gibi, “Acaba ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Nick, “Merak etme birazdan görürsün” dedikten sonra bir erkek için fazlasıyla nazik hareketlerle yatağa girip ona sokuldu. Onu öpmeye başladı ve kulağına onunla neler yapmayı planladığını fısıldadı. Claire büyük bir hevesle pantolonunu çıkarmaya çalışırken dudaklarını Nick’in dudaklarından ayırmadan gülüyordu. Nick daha fazla bekleyemeyerek sabırsızlıkla Claire’in pantolonu ile külotunu aynı anda sıyrıp çıkardı. Claire, Nick’in kıyafetlerini yatağın arkasına fırlattığını hayal meyal fark etti.

Çırılçıplakken vücudunu Nick’in vücuduna bastırarak sürtünmek ve onun ellerinin sıcaklığını kendi teninde hissetmek çok daha keyifliydi. Ellerini Nick’in çıplak sırtında dolaşırdı; kaslarının elinin altında hareket edişini hissederken bir yandan da yeniden inlemeye başladı. Nick yeniden büyük bir açlıkla boynunu emmeye başlamıştı. Nick sol bacağına kavradığında Claire neredeyse kendinden geçecekti. Claire, Nick’in vücudunun her noktasını elleriyle keşfetmek, teninin tadını almak için can atıyordu. Tıpkı Nick’in ona yaptığı gibi o da kar-

şısındaki adamın tüm vücudunu zevkten titretmek istiyordu. Nick'in penisi o kadar hassas bir noktasına değdi ki Claire bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Nick'in elleri tüm vücudunda geziyor, göğüslerinin ucunu okşuyor, onu tahrik ediyordu. Sonunda elleri daha da aşağılara indi.

Claire güçlkle nefes alıyordu. Nick'in adını haykırdı. Vücudundaki tüm sinir uçlarının tahrik olduğunu, titrediğini hissediyordu, kalbi adeta tüm vücudunda atıyordu. Her yanım tarif etmesi güç bir sıcaklık kaplamıştı.

Nick yeniden göğüs uçlarını hafifçe ısırdı. Aynı zamanda parmaklarıyla yaptığı şey o kadar inanılmazdı ki Claire elle riyle onun vücudunu keşfetme düşüncesinden bir anda vazgeçip kendini tamamen Nick'e bıraktı. Nefes almaya çalışırken bir yandan da omuzlarına sarıldı. Nick bir kez daha onu bırakıp doğrulunca bir an için yatağın üzerinde tamamen çıplak ve savunmasız kalakaldı. Vücudu hâlâ zevkten titriyordu. İnlemesine mani olamıyordu.

Bu duruma itiraz etmek için ağzını açtığı sırada Nick'in komodinın çekmesinden prezervatif çıkararak takmaya çalıştığını fark etti.

Zorlukla nefes alıyor olmasa ve sabırsızlıkla onun yatağa geri dönmesi için can atmasa belki Nick'in aceleyle prezervatif takmaya çalışmasını komik bulabilirdi. Ama Nick'in dizleri yatağa değdiği anda kendini tutamayarak üzerine atladı ve beraber yuvarlandılar. Claire yine altta kalmıştı. Nick'in çakmak çakmak gözlerinin mavisi sanki daha da derinleşmişti. Nick onu öpmek için öne eğildiğinde vücudunu hafifçe yataktan kaldırarak Nick'in vücuduna iyice dayadı ve Nick nihayet içine girdiğinde kendine engel olamayarak bu sefer epey yüksek sesle inledi.

Nick ritmik ama yavaş hareketlerle içinde gidip gelirken, her seferinde tüm vücudunu sarsıyordu. Her an alev alacakmış gibi hissediyordu. Zevkten Nick'in dudaklarını önce emdi, sonra ısırdı ve elleriyle kollarını bir daha hiç bırakmayacakmış gibi kavradı. Birden içinde inanılmaz bir özlem hissedince Nick'in vücudunu daha da hissedebilmek için bacağına kalçasının arka-

sından geçirerek sırtına doladı ve onu kendine daha da yaklaştırmaya çalıştı.

Nick boğuk bir sesle güldü. Gerçi Claire bu gülüşe bir anlam verememişti ama umurunda değildi. Hafifçe Nick'in boynunu ısırdı, ardından yaladı. Nick'in zevkten titrediğini görünce daha da hevesle boynunu emmeye başladı. Ama Nick'in hareketlerinin yavaşlığına daha fazla dayanması imkânsızdı, resmen kendinden geçmekten korkuyordu. Sonuca bir an evvel ulaşabilmek için Nick'in kulağına biraz daha hızlı ve sert olursa ne kadar mutlu olacağını fısıldamak zorunda kaldı.

Nick cevap olarak sadece bir hırıltı çıkardı. O da zevkten kendini kaybetmiş gibiydi. Tüm vücudu bir anda deprem oluyormuşçasına sarsıldı. Ardından ellerini Claire'in sırtında kaydırıp avuçlarıyla poposunu sıkı sıkı kavradı. İçinde daha hızlı gidip gelmeye başladı.

O kadar hızlandı ki Claire her seferinde zevkten hafif çığlıklar atıyordu. Ara sıra bilinçsizce Nick'in adını haykırıyor, sadece kalp atışlarını ve Nick'in inlemelerini duyuyordu. Birden kalbinin vücudunun her yerinde patlayacakmış gibi attığını hissetti ve tüm vücudu alev almışçasına yanmaya başladı; bu sefer gerçekten bir an için nefesi kesildi. Vücuduna karşı direnmeyi bıraktı, zevkin doruğuna ulaşmıştı. Güçlkle nefes alan Nick'e tüm gücüyle sarıldı. Kulakları uğuldamaya başladı, sadece kendi çığlıklarını duyuyordu; bir anda içinde bir şeyin patladığını ve büyümlü bir hissin tüm vücudunu sardığını hissetti.

Kendine geldiğinde nefes nefeseydi. Ter içinde titreyerek sırtüstü yatıyordu. Gözlerini kırptırarak açmaya çalıştı. Sanki bütün vücudu bir anda hissizleşmişti. Kıpırdamıyordu.

"Tanrım." Nick yanında bir şeyler geveliyordu. Claire'e iyice sokuldu.

Onun da elleri titriyordu. Claire'i iki eliyle kavrayarak hızla inip kalkan göğsüne yatırdı ve sırtını okşamaya başladı. Claire burnunu Nick'in omzuyla boynu arasına gömdü ve seks sonrası vücudundan çıkan zevk, ter ve şehvet dolu kokuyu içine çekti. Parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak Nick'in göğsünde ve karında ufak daireler çizmeye başladı.

Nick bir an nefesini tuttu. “Bunun... bunun sonunda ortaya ne çıkacak?”

Nick’in bu bitkin ama zevkten hâlâ titreyen kısık sesinin sorumlusunun kendisi olduğunu düşününce Claire’in içini bir sıcaklık kapladı.

Mırıldanarak Nick’e daha da sokuldu. “Sana biraz evvel bir vaatte bulundum. Ve ben verdiğim sözleri çok ciddiye alırım.”

“**N**eden bu saatte kalktın?”

“Çünkü bir saat sonra yazı işleri toplantım var ve bu sefer geç kalmaya niyetim yok. Geçen gün senin yüzünden tam yarım saat geç kaldım.”

Nick yarı uykulu, “Tam olarak benim suçum sayılmazdı” diye itiraz edip gözlerini ovuşturdu. O kadar yorgundu ki ona kalsa anında tekrar uykuya daldı. “Geçen gün ben düş alırken içeri dalan sendin. Üzgünüm Claire ama bir işe başlarsam sonuna kadar götürürüm.”

Çok yorgun olmasına rağmen Claire’in kızgınlıkla soluduğunu duydu. “O bahsettiğin olay bir önceki gün olmuştu Nick. Geçen gün kahvaltıda yulaf ezmesi yapmaya karar verdin ve pişene kadar bekleyip tatmam için ısrar ettin. İşe o yüzden geç kaldım.”

Nick yumuşacık çarşaflara iyice gömüldü. Maalesef çarşaf- lar çok yumuşak ama çiçekliydi. Gerçi Nick bunu eskisi kadar sorun etmiyordu. Hatta yavaş yavaş bu duruma alışmaya başlamıştı. Keyifli bir gülümsemeyle ellerini kafasının arkasında birleştirdi. “Anlaşılan yaptığım yulaf ezmesi oldukça başarılıydı, sonrasında bana nasıl teşekkür ettiğini düşünürsek.”

Kafasına doğru uçan yastıktan korunmak için ellerini si- per etti.

“Hey” diye söylenerek pastel renklerdeki yastığı sırtının arkasına yerleştirip üzerinde sadece bir slip ve sutyenle yatak odasında dolanan Claire’i izlemeye koyuldu.

“Seks tanrılarının dokunulmazlıkları olduğunu unutuyorsun. Onlara saldırmak yasak.”

Claire aşığılayan bakışlarla Nick'i süzdü. "Seks tanrısıymış,güleyim bari."

Nick masum bakışlarını Claire'in bir resim kadar güzel yüzüne dikti. "Hatırladığım kadarıyla dün akşam durmaksızın adımı haykıran ben değildim. Herhalde komşuların, burada Nick isimli bir mesihe tapan bir tarikatın toplantı yaptığını düşünüyorlardır."

"Önce seks tanrısıydın, şimdi mesih mi oldun?" Kafasını sallayıp yatağın önünde durdu. "Ama keyfin yerinde öyle değil mi?"

Nick gülerek yatağın kenarındaki tahtaya vurdu. "En sevdiğim eleştirmen yatağa yanıma gelirse keyfim daha da yerine gelecek."

"En sevdiğin eleştirmenin işe gitmesi gerekiyor."

"Hasta olduğunu söylesen" diye önerdi Nick. "Ben senin için yazı işlerini arar grip olduğunu söylerim. Sen de restoranı arar, yeri doldurulması imkânsız bir seks tanrısı, aynı zamanda aranan bir sevgili ve son derece fedakâr bir yatak arkadaşı olduğum için beni yatağa bağladığını ve birkaç günden önce bırakmayacağını söylersin. Anlaştık mı?"

Nick'in adını koyamadığı kalp çarpıntısından Claire'in gülüşü sorumluydu. Son birkaç gündür Claire ne zaman gülse aynı duyguları hissediyordu, kalbi aynı şekilde çarpıyordu. O zamana kadar bir kadının yatak odasında vakit geçirmekten, onunla yatakta çıplak yatarak aynı esprilere gülmekten hiç bu kadar zevk almamıştı. Normalde bir kadınla yattıktan sonra ortalıktan bir an evvel toz olabilmek için akla kararı seçerdi. Ama Claire farklıydı. Akşamları iş çıkışı onun evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Her sabah ona kahvaltı hazırlamak içinse adeta yanıp tutuşuyordu.

Kısacası Nick Claire'e bir türlü doyamıyordu.

Başlarda bu tutkusunun en geç üçüncü sevişmelerinin ardından en azından azalacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Birkaç gündür beraberlerdi ve onunla beraber olmaya duyduğu özlem azalacağına gün geçtikçe artıyordu.

Tutkuyla geçen bir gecenin ardından Claire ile aynı rahat

yatakta uyanmak ve sabahları giyinirken onu seyretmek nede-
nini bilmese de hoşuna gidiyordu. Ya da onunla beraber duş al-
mak veya Claire mutfak masasında oturup gazetede okuduğu
bir şeyler yüzünden söylenirken onun için yumurta pişirmek.

“Gazeteye hastayım demeyeceğime emin olabilirsin.”
Claire kafasını sallarken Nick’i süzdü. “Sen de pek seksi popo-
nu yataktan bir an evvel kaldırıp...”

“Seksi popomu mu?” Nick bir anda yatakta doğrulup neşe-
li bir sesle ekledi. “Sen biraz evvel benim popoma seksi mi de-
din?”

Claire muzipçe gözlerini devirdi. “Tatlı mı demeliydim?
Ama sana tatlı dediğimde hemen gereğinden fazla heyecanla-
nıyorsun.”

“Of!” Nick çırılçıplak oluşuna aldırmadan yatağın ucuna
yaklaşarak diz çöktü. Her iki eliyle Claire’in yüzünü kavrayarak
kendine yaklaştırdı ve dudaklarına bir öpücük kondurup fısıl-
dadı: “Beni istediğin gibi çağırabilirsin tatlım, hatta seks tanrısı
da diyebilirsin. Yeter ki geceler boyunca ismimi haykır.”

Nick bir anda Claire’in nefesinin hızlandığını ve vücudu-
nun ürperdiğini hissetti. Anlaşılan görünmeye çalıştığı kadar
kayıtsız değildi o da. Ağzından çıkanlar da Nick’in bu teorisini
destekledi. “Bir kez daha geç kalamam, Nick. Beni işten atarlar.”

Nick, Claire’in pürüzsüz yanaklarını okşayıp babacan bir
sesle onu ikna etmeye çalıştı. “En iyi yemek eleştirmenlerini
kovmaya kesinlikle cesaret edemezler.”

“Sana öyle geliyor.”

“Ben seni anında işe alırım.”

Claire, Nick’in boynundaki saçlarla oynamaya başladı.
Nick ise ellerini Claire’in vücudunda dolaştırdıktan sonra po-
posunu kavradı.

“Tam olarak hangi pozisyona?”

Nick düşünceli bir tavırla dudaklarını yaladı. “Şey... kişisel
asistanım olarak?”

“O işi Marah yapmıyor mu zaten?” Kaşları kalkmıştı.

Nick sırtıttı. “Aslına bakarsan o işletme müdürüm, ama kor-
karım son zamanlarda kendini benim sahibim ve hatta işkence-

cim olarak görmeye başladı.”

“Tanrım ne kadar sert koşullarda çalışıyorsun.” Claire ona acıyormuş gibi yaptı.

Nick bir anda ciddileşti. “Sert demişken...”

Claire onu gülerek yatağa itip uzaklaştı. “Üzerine alınma seks tanrısı ama benim yüzümden işe geç kaldığın için sahibinden azar işitmek istemem.”

Nick, göğsünü kaşıyarak, “Bir erkek buralarda istediğini yapamaz mı?” diye söylendi. Bu arada Claire’in çoktan giyindiğini görünce bayağı bozuldu. Dudaklarını sarkıtarak, “Ama ben tam romantikleşmeye başlıyordum” dedi.

Claire hafifçe arkasını dönerek gözlerinin içine baktı. Soğuk bir sesle: “Romantikleşmeye başlıyordum diyeceğine kısaca canım seks yapmak istiyor desene” dedi.

“Görüyor musun birbirimizi ne kadar iyi tanıyoruz.”

Claire ne seks ne romantizm için vakti olduğunu göstermek istercesine kafasına şortunu fırlatarak konuşmayı sonlandırdı.

“Kahveyi sen koyar mısın? Benim daha saçlarımı yapmam gerekiyor.”

Anlaşılan bugünlük sabah seksini unutmalıydı. Claire’in bayağı telaşlı bir hali vardı; yataktan kalkıp şortunu giyerken ona göz ucuyla dahi bakmamıştı.

Nick, “Saçlarını neden yapacaktıydın anlamadım. Çok güzel görünüyorsun” dedikten sonra ona bakarak gülümseyip esneyerek gerindi.

Claire gergin bir şekilde cevabı yapıştırdı: “Ne demezsin, kuş yuvalarını güzel buluyorsan bilemem tabii.” İnci küpesini takabilmek için makyaj masasındaki aynaya doğru eğildi.

Nick sırtı arkasından yaklaşmış poposuna sarıldı. “Kuş yuvası mı? Ne alakası var, kuş yuvasından ziyade şeye benziyorsun...”

“Neye?” Claire küpenin diğer tekine uzandı.

Nick omuz silkip gülerek cevap verdi: “Yani işte saçları ateşli bir seks yüzünden dağılmış birine benziyorsun. Kuş yuvasıyla alakası yok yani.”

Yaptığı yorum karşısında Claire tepkisiz kalmıştı. Sesinde en ufak bir mahcubiyet belirtisi olmadan gayet sakin bir şekilde, “Kahve, Nick. Sanırım hazırlamaya gönüllü olmuştun” dedi.

“Aslında ben başka bir şey için gönüllü olmuştum ama dakik olma sevdan resmen aramıza girdi.”

Claire’in gözleri parladı, her an gülecek gibi bir hali vardı. Ama sesi gayet ciddiye: “Haydi!”

Nick pes ediyorum dercesine ellerini havaya kaldırdı ve neşeli bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı. Artık avcunun içi gibi bildiği mutfakta sadece kahve hazırlamakla kalmadı, yanına çabucak yumurtalı ekmek yapmayı da ihmal etmedi. Claire yumurtalı ekmeğe bayılıyordu. Reaksiyonunu görmek için sabırsızlandı.

Kızarttığı ilk dört ekmeğin vanilya ve tereyağı ile karışan kokusu duyulmaya başlamıştı ki akşam tezgâhın üzerinde unuttuğu telefonu çaldı. Daha restorandaki mesaisinin başlamasına en az iki saat vardı. Eğer bu kadar erken saatte aramaya cesaret eden Marah’ysa intikamının çok acı olacağını düşündü.

Neyse ki ekranda yanıp sönen isim Marah’ninki değildi. Ama kız kardeşinin onu insafsızca erken bir saatte arıyor olması da pek hoşuna gitmemişti. Telefonu açmazsa kardeşinin onu büyükannelelerine şikâyet edeceğini bildiğinden kaderine razı olup cevap vermeye karar verdi.

“Natalie, nasılsın?”

“Selam Nick. Seni uyandırdım mı?”

“Hayır” diye homurdandı. Yumurtalı ekmekleriyle rahatça ilgilenabilmek için cep telefonunu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı.

“Restoranda mısın? Sanki yemek yapıyormuşsun gibi sesler geliyor arkadan.”

Nick iç çekti. “Hayır, daha restoranda değilim, sadece kahvaltı hazırlıyorum.”

“Anladım.” Natalie bu duruma şaşırılmışa benziyordu. “Ama evde de değilsin, değil mi? Biraz evvel evden aradım çünkü.”

Tıpkı büyükannesi gibi sorguya başladığını düşündü Nick. Büyükannesinin onu bu şekilde sorguya çekmesine alı-

şıktı, ama aynı muameleyi kız kardeşinden görecek değildi. “Şey kız arkadaşımın... bir kız arkadaşımın evindeyim Natalie. Neden aradın?”

Bir süre karşı taraftan sorusuna bir cevap gelmedi. Birkaç saniye sonra Natalie biraz çekinerek konuşmaya başladı. “Bana hâlâ kızgın olduğumu biliyorum, Nick. Bu konuyu sakın bir şekilde yüz yüze konuşsak diyorum, ne dersin?”

Yine mi aynı konu? “Kızgın falan değilim.”

“Elbette kızgınsın, hatta sana hak veriyorum.”

Nick kızaran yumurtalı ekmekleri bir tabağa geçirip kalan ekmekleri, süt, yumurta ve vanilya özünden oluşan bulamaca batırarak tavaya dizdi. Bunu yaparken bir yandan da sakın kalmaya çalışıyordu. “Beni dinle, Natalie. Kızgın falan değilim. Neticede senin hayatın. Ben sadece senin ağabeyimim.”

“Öyle deme lütfen.”

Kahretsin! Sesi ağlamaklıydı.

Nick homurdanarak sordu: “Gerçekten iyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Sanki burnunu çekiyordu.

Nick derin bir nefes alıp telefonu tekrar kulağına götürdü. Önceki nazarın çok daha yumuşak bir sesle telefona fısıldı: “Dinle Nat, eğer bir şeye ihtiyacın varsa, lütfen...”

“Sadece ağabeyime ihtiyacım var” diyerek ağlamaklı bir sesle sözünü kesti Natalie. “Seninle kavgalı olmaya dayanamıyorum.”

Nick elini yüzünde gezdirdi. “Kavgalı falan değiliz.”

“Ama konuşmuyoruz da.”

Düşünceli bir şekilde tavada kızarmak üzere olan rengi çoktan sarıya dönmüş ekmeklere baktı. Elbette kız kardeşi para istemek için babalarını aradığı için kızgındı. Tam adamını aramıştı! Anlaşılan nerede olduğunu bilse annesini de arayacaktı. Anneleri en son Florida’dan onlara bir kart atmıştı. Herhalde üzerinden en az beş, hatta altı yıl geçmişti. Babaları o kadar umursamaz değildi, doğruya doğru. En azından birkaç ayda bir yaşadığına dair bir ipucu veriyordu. Dünyaya gelmesine vesile olduğu çocukların ne yaptığını zerre kadar umursamayan harika bir baba. Bütün çocukluğu boyunca Nick’in alfabeyi bi-

le öğrenmeyi beceremeyen bir işe yaramaz olduğunu defalarca yüzüne vurmuştu. Asıl işe yaramaz, bütün bunları unutup sürekli para dilenmek için Nick'i arayan kendisiydi halbuki. Evet, Natalie para istemek için tam da o adamı aradığı için kızgındı. Kız kardeşinin o adamı çoktan silmiş olması gerekirdi. Ayrıca kız kardeşi, büyükannelerinin okulu için harcadığı onca parayı umursamadan okulunu yarım bıraktığı için de kızgındı. Ama neticede Natalie kız kardeşiydi. Ve onu her şeye rağmen gerçekten çok seviyordu.

Sonunda ağabeylik damarı baskın çıktı ve telefona haykırdı: "Tyler'ın suratını dağıtmam için tek kelime etmen yeter Nat, tek kelime."

Natalie tereddütle kıkırdadı. "Nasıl yani?"

"Sadece bir lafınla herifin ağzını burnunu kırarım. Sadece söylemen..."

"Saçmalama, sakın!" diye heyecanla sözünü kesti. "Benim için hiçbir önemi yok o adamın. Dövmene falan gerek yok yani."

"Bir kelime, Nat."

"Lütfen saçmalamayı bırak." İç çekti. "Onun yüzünden başını derde mi sokacaksın? Değmez, inan bana."

Nick, yarı şaka yarı ciddi bir tonla, "Kaza süsü verebilirim" önerisinde bulundu.

Natalie, "Hiç gerek yok" deyip güldü. "Ama benim için başka bir şey yapabilirsin."

"Neymiş o?"

Natalie cesaretini topladı. "Yarın büyükannemizi ziyaret etmek için Boston'a geliyorum. Bana pazartesi günleri izinli olduğunu söyledi, belki..."

"Belki?"

"Üç gün sonra pazartesi. Belki büyükanneye gelirsin. Yemek yer, beraber vakit geçiririz, Nick."

Hıyarlık yapıp bu teklifi reddedecek hali yoktu. Yutkundu.

"Elbette uğrarım."

Belli ki Natalie bu duruma pek sevinmişti, ama Nick o andan itibaren onun buluşmaları hakkında yaptığı yorumlarla pek ilgilenmedi, cevap olarak homurdanmakla yetindi. Yumur-

talı ekmekleri özenle tabaklara yerleştirmeye çalışıyordu. Kardeşiyle vedalaşıp mutfaktan çıkmak üzereydi ki Claire'in kapıda meraklı bakışlarla ona baktığını fark etti.

"Ne kadar zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun zamandır. Seni kiralık katil!" Hafifçe gülümsedi. "Kız kardeşin miydi? Hani şu New York'ta yaşayan?"

Nick Claire'in kardeşi hakkındaki bu ayrıntıyı hatırlamasına şaşırdı. Başını sallamakla yetindi.

"Tahmin etmiştim."

"Kız kardeşimle konuştuğumu nereden anladın?"

Claire ona yaklaşarak elindeki tabaklardan birini alıp yumurtalı ekmeklerin mis gibi kokusunu içine çekti. Nick'e bakarak, "Öncelikle tıpkı bir ağabey gibi konuşuyordun, korumacı bir ağabey gibi, ayrıca ismini söylediğini duydum. Adı Natalie'ydi, öyle değil mi? Tanrım, bu harika kokuyor!" dedi.

Nick bir an için kıpırdamadan durdu. Claire'in çatalı eline alarak, birkaç gün önce gece yarısı karşılıklı çırlıçplak oturup sandviç yedikleri masaya oturuşunu izledi. Yavaşça ona doğru ilerledi, tabağını masaya bırakarak, her ikisine de kahve koydu.

"Kız kardeşimin adını hatırladığına inanamıyorum..."

Claire yumurtalı ekmekten bir parça keserek gayet zarif bir hareketle ağzına götürdü. Ardından omuzlarını silkerek cevap verdi: "Aslına bakarsan bana şimdiye kadar anlattığın her şeyi gayet iyi hatırlıyorum."

"Bu durum beni endişelendirmeli mi?"

Claire bir yandan ağzındaki lokmayı çiğnerken bir yandan da gülümsedi.

Nick kahvesinden bir yudum alıp ani bir kararla anlatmaya başladı: "Son zamanlarda Natalie'ye bayağı kızgındım. İnanılmaz hatalar yaptı."

Claire de kahve fincanını eline aldı. "Hata mı? Ne gibi hatalar?"

Nick anlaşılmasa da bir şeyler mırıldandı, bir sandalyeye çöküp elindeki bardağı masaya bıraktı. Bir yandan Claire'e açılmak istiyordu, öte yandan bir anda bütün aile sırlarını ortaya dökerse Claire'in ailesinin saçma sapan geçmiş hakkında ne

düşüneceğinden korkuyordu. Pek de imtiyazlı bir ailede büyümüş sayılmazdı; övünebileceği bir soyağacı yoktu. Hatta annesinin daha çocuk yaşta hamile kalması sonucu dünyaya gelmiş biriydi. Anne babası sadece boşanmakla kalmamış, çocuklarını büyükannelerine bırakarak ortadan kaybolmuşlardı. Yani ortada gurur duyabileceği bir aile hikâyesi de yoktu.

Yine de anlatmaya başladı: “Aslına bakarsan benimle kıyaslandığında Natalie bayağı zekidir. İyi sayılabilecek bir üniversiteye girmeyi bile başarmıştı. Peki o ne yaptı? Sıkıcı bulduğu için okulunu yarıda bıraktı. Şimdi bir butikte çalışıyor, ha bu arada bir de boşandı. Zaten bir gecede karar vererek Las Vegas’ta evlenmişti.” Yanağının seğirdiğini hissedebiliyordu. “Boşanma avukatı için gereken parayı da benden ya da büyükannemden istemek yerine babamdan istemiş. Bugüne kadar bizimle zerre kadar ilgilenmeyen babamdan. Neden bana gelmediğini gerçekten anlayamıyorum.”

“Anladığımı kadarıyla senden değil babandan yardım istediği için kızgınsın” dedi Claire. Bu, bir sorudan çok bir tespitti.

Nick dişlerini gıcırdatarak cevap verdi. “Elbette kızgınım! Hem okulu yarıda bırakıyor, hem geri zekâlının biriyle evleniyor bir de üstüne yardıma ihtiyacı olduğu zaman babamızı arıyor. Biliyor musun, boşandığını babamdan öğrendim.”

Claire düşünceli bakışlarla Nick’i süzdü. “Hayal kırıklığına uğramışsın...”

“Kızdım” diye düzeltti Nick. “Ne zamandan beri babamızla görüşüyorsunuz? Şimdiye kadar onsuz da gayet güzel idare ettik. Natalie onun nasıl bir insan olduğunu gayet iyi biliyor.”

“Nasıl bir insan?”

Nick’in suratında aşağılamaya benzer bir ifade belirdi. “Sorumusuz, bencil ve bugüne kadar hayatta neye el attıysa yüzüne gözüne bulaştıran biri. Büyükannemiz bizi sahiplendiği için çok şanslıyız. Zaten nereden bulup da Natalie’ye para verdi, bir türlü aklım almıyor. Normalde babam her fırsatta benden para koparmaya çalışır.”

“Hımm... Belki de kız kardeşin için endişelendiğinden ona ihtiyacı olan parayı vermiştir?”

Nick itiraz etmek için ağzını açtı. Babası işe yaramaz herifin tekiydi. Olay bu kadar basitti. Ama gerçekten Claire'e ailesini kötülemeye devam etmek istiyor muydu? Neticede ailesinin arkalarına bile bakmadan kız kardeşi ile onu terk ettiğini ve bugüne kadar umursamadığını anlatarak yeterince rezil olmuştu.

Konuyu uzatmaktan vazgeçerek yumurtalı ekmekleri işaret etti: "Kahvaltını beğendin mi?"

Claire gayet memnun bir ifadeyle cevap verdi: "Her zamanki gibi mükemmel."

"Sevindim." Kafasını tabağına eğerek çatalıyla kocaman bir parça yumurtalı ekmeği kesip ağzına götürdü. Lokmasını çiğnerken bir yandan da Natalie'nin aramak için tam da bugünü seçmesine lanet okudu. O aramasaydı kesinlikle onu dünyaya getiren beş para etmez adam hakkında Claire ile konuşmak gafletinde bulunmazdı. Annesi hakkında soru sormamasını umdu. Çünkü annesi babasından da sefildi.

"Natalie'nin neden babandan para istediğini anlayabiliyorum."

Nick'in ağzındaki lokma neredeyse boğazına kaçıyordu. Kafasını kaldırarak inanmaz gözlerle Claire'e baktı: "Anladım?"

"Gerçekten Nick. Kendini onun yerine koy lütfen. Ağabeyi son derece hırslı ve başarılı bir şef ve bulunduğu yere hiçbir okul bitirmeden gelmiş. O ise okulunu yarıda bırakarak işe yaramaz adamın tekiyle evlenmiş, üstelik evliliğini yürütememiş ve boşanmış. Anlaşılan hayatta hep seni örnek almış, yanılıyor muyum? Bu durumda senden para istemek ona zor gelmiştir, seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğuna eminim. Babanın düşüncelerineyse hiç önem vermediği belli, dolayısıyla ondan para istemek çok daha kolay olmuştur. Kısacası seni çok önemseydiği için senden para istememiş, Nick."

Nick ne diyeceğini bilmedi. "Nasıl yani?"

Claire gayet sakin bir şekilde cevap verdi: "Kız kardeşin seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor. O yüzden senden yardım istemek yerine babana gitmeyi tercih etmiş."

Nick kısa bir an için düşünüp başını hayır anlamında salladı.

di: “Ama bu...” Ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

Claire içten bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Kadınların mantığı bu şekilde çalışır. Bununla baş edemezsin.”

Kadın mantığı veya değil, Nick bir an Claire’in haklı olup olmadığını düşündü. Daha önce Natalie’nin ona ve düşüncelerine değer verdiği için ondan para istemekten çekinmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Doğru olabilirdi. En azından kısmen. Bir anda içinden, acaba kız kardeşime fazla mı sert davrandım diye geçirdi. Düşünceli bir yüz ifadesiyle Claire’i süzdü. Kendi kendine, kız kardeşinin yaptıklarını anlamak için neden bu güzel ve akıllı kadına ihtiyaç duyduğunu sordu. Kahretsin, oysa bugüne kadar hep kadınları gayet iyi anladığını düşünmüştü.

Claire, “Sakın yanlış bir şey söyleme” diyerek çatalını Nick’e doğru salladı. Anlaşılan sessizliğini iyiye yormamıştı. “Seni pişman ederim Nick.”

“Beni tehdit mi ediyorsun? Sana bu mükemmel kahvaltıyı hazırlayan adamı, dün akşam ismini defalarca haykırdığın adamı?”

Claire gülümsedi. “Belki senin de dün akşam benim adımla sayıklayarak inlediğini hatırlatmakta fayda var, ne dersin sevgilim?”

“Suçumu kabul ediyorum!” Nick gülererek ellerini havaya kaldırdı. “Yoksa ilk kavgamızı mı ettik? Ne dersin, şimdi barışmak için sevişmemiz gerekmez mi?”

Ne yazık ki Claire onun üzerine atlamak ya da en azından soyunmak yerine elindeki fincanı ağzına götürerek kahvesinden bir yudum aldı. Ardından soğuk bir sesle cevap verdi: “Kavgaya falan etmedik ve kesinlikle şu anda sevişmeyeceğiz. İşe gitmem gerekiyor.”

Ayağa kalkarak tabağını bulaşık makinesine koyarken Nick arkasından seslendi: “Beni bu durumda bırakırsan bu ilişkimiz için hiç de hayırlı olmaz Claire. Elimden geldiği kadar çabuk olurum söz veriyorum.” Sırıtarak kahvaltısını etmeye devam etti.

Claire kollarını boynuna dolayarak yanağına bir öpücük

kondurunca hiç şaşırmadı.

“Esas çabuk olursan ilişkimiz için pek de hayırlı olmaz Nick O'Reilly. O yüzden...” Yanağına bir öpücük daha kondurarak geri çekildi.

Bu öpücük Nick'in içinde bugüne kadar hissetmediği garip, hoş bir his uyandırmıştı ama yine de hayal kırıklığına uğramış gibi boynunu büktü. “Şu anda bu lafınla fantezilerimi bir anda yerle bir ettin.”

“Üzgünüm” diye cevap verdi Claire, ama sesi pek de üzgün sayılmazdı. Çantasını ve ceketini kapı. “Kendimi affettirmek için telefonuna birkaç müstehcen mesaj yollasam, ne dersin? Hoşuna gider mi?”

Nick, Claire'in anahtarlarını arayışını izledi. Bakışları inanılmaz güzellikteki vücudunu ikinci bir deri gibi saran elbisesi- ne takıldı.

“Lütfen yapma” diye içini çekerek cevap verdi Nick. “İşyerinde o tip mesajlar almak başımı derde sokmaktan başka işe yaramaz. Mutfağın ortasında çadır kurmuş bir halde etrafa direktifler vermemi istemezsin herhalde.”

Claire'in gülüşü öylesine tahrik ediciydi ki söz konusu çadırı kurmasına ramak kalmıştı. “Anlaşıldı, o zaman müstehcen mesajlar yollamak yok.”

“Evet, maalesef.” Nick yutkundu. “Çıkıyor musun?”

“Zorundayım.” Claire parmaklarını dudağına götürüp Nick'e bir öpücük yolladı. “Hadi sana iyi günler. Akşama görüşüyoruz, öyle değil mi?”

Nick başını salladı ve Claire'in son bir defa ona gülerek daireden çıkışını izledi.

Mutfak masasında yalnız kaldığında etrafındaki sessizlik onu rahatsız etmeye başladı. Neden Claire'e doğru dürüst bir veda öpücüğü vermediği için kendini bu kadar kötü hissediyordu? Ve neden böylesine saçma bir düşünce kafasını meşgul ediyordu?

Nick, manevi desteğe ihtiyacı olduğunu iddia ederek üç gün boyunca büyükannesine onunla beraber gelmesi için Claire'i ikna etmeye çalışmıştı. Claire bu konuda tam olarak ne düşünmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi ama sonunda pes etmiş, bir anda kendini duvarları resimlerle kaplı son derece sıcak döşenmiş bu salonda bulmuştu. Nick mutfığa doğru seslendi: "Büyükanne biz geldik! Umarım bademli kekinden yeterince çok pişirmişsindir! Claire oburun teki!"

Claire öfkeyle Nick'e baktı, elinde olsa bir yerlerine tekme-yi yapıştıracaktı. Nick ona gülümseyerek karşılık verdi ve eğilerek dudağından öptü.

"Pek hoş!" diye gürledi Claire. "Büyükannen kim bilir hakkımda ne düşünecek?"

Nick kendini affettirmek için Claire'in poposunu kavrayıp okşadı. "Senin yerinde olsam o konuyu hiç dert etmezdim. Büyükannem iştahlı insanları pek sever. Sen bunu dert edeceğine, gözbebeği torununu baştan çıkarmanı nasıl açıklayacaksın onu düşün. Üstelik senden neredeyse üç yaş küçük olmasına rağmen."

Tanrım, kulağa ne kadar garip geliyordu! Neredeyse üç yaş küçük... Claire birkaç gün içinde otuz olacaktı. Ama Nick liseli gençlerle beraber olan Madonna gibi hissetmesine sebep oluyordu; oysaki daha yirmi dokuz yaşındaydı.

Son derece soğuk bir sesle hatırlattı: "Kim kimi baştan çıkardı acaba?"

"Kim gecenin bir yarısı bir kutu makaronla kapılara dayanıldı?"

"Kimin üstünde sadece ufacık bir şort vardı?"

Nick'in suratını şapşal bir gülümseme kapladı. "Muhteşem vücudumu karşı konulmaz bulduğunu itiraf et!"

Claire büyükanneye getirdikleri çiçek buketini Nick'in kafasında parçalamamak için kendini zor tutuyordu.

"Nicky! Sonunda geldiniz!" Saçlarında griler olan, bariz İrlanda aksanıyla konuşan ufak tefek bir kadın kollarını iki yana açarak mutfaktan salona doğru geldi.

Claire, büyükanne'nin torununu selamlayabilmesi için na-

zikçe kenara çekildi. Ama kadın Nick'i görmezden gelerek böyle bir hareketi hiç beklemeyen Claire'i kucakladı. Claire biraz şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir halde bu kucaklamaya karşılık verdi. Bir yandan da kadının omzunun üzerinden şaşkın şaşkın Nick'e bakıyordu. Nick'in umursamaz bir tavırla omuz silkmesi ona hiç yardımcı olmadı.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Claire. Nicky bugüne kadar beni hiçbir kız arkadaşıyla tanıştırmamıştı." Yaşlı kadın Claire'in omuzlarını tutarak onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve sevecen bakışlarla baştan aşağı süzdü.

"Teşekkürler büyükanne, eminim bunu duymak Claire'i çok mutlu etmiştir." Nick'in rahatlığı Claire'i gerçekten çıldırtacaktı.

Büyükannesi onu duymazdan gelerek kocaman bir gülümsemeyle Claire'e döndü. "Bana hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmanı istiyorum. Nicky sadece yemek eleştirmeni olduğunu ve İngiltere'den geldiğini söyledi. Boston'ı beğeniyor musun? Ve..."

"Kızı biraz rahat bırak." Merdivenin oradan neşeli bir kadının sesi duyuldu. "Direkt konuya girdin, Nick'e fırsat vermeden sen kaçıracaksın kızı."

"Teşekkürler, Nat. Çok yardımcı oldun."

"Ben de seni özledim, canım ağabeyim."

Claire merakla Nick'in kardeşinin merdivenlerden aşağı inişini izledi. Natalie'nin üzerinde kısa turkuaz bir tulum vardı. Nick'in kardeşi olduğu her halinden belliydi. Kulaklarının altına gelen simsiyah saçları, hafif makyajlı masmavi gözleri tek benzeyen tarafları değildi. Natalie'nin yüzünde Nick'ten alışık olduğu gülümseme vardı, hatta kaşlarının kavisini bile aynıydı.

İki kardeş selamlaşırken Claire de yanlarına gitti. Şakayla karışık birbirlerine takılmalarını büyük bir keyifle izledi. Tek çocuk olduğu için böyle sahneler onu bir parça hüzünlendiriyordu. Nick'in kardeşini selamlamak için kolunu omzuna attıktan sonra şakağına bir öpücük kondurmasını, ardından bir eliyle muzipçe saçlarını karıştırmasını son derece tatlı bulmuştu. Neredeyse gözleri dolacaktı.

Natalie, Nick'i hafifçe iterek kendinden uzaklaştırmayı başardı ve saçlarını düzeltti. "Seni buraya neden davet ettim ben acaba?"

Nick kendinden son derece emin bir tavırla cevap verdi. "Çünkü etrafımdaki insanlar için bir neşe kaynağıyım."

Claire içten bir kahkaha attı. Natalie bir anda ona döndü.

"Baksana, kız arkadaşın bile bu söylediğine güldü, Nick. Doğru söyledim, kız arkadaşın değil mi? Yoksa sadece yatakta takılıyor musunuz?"

Natalie'nin göz kırpmasından bu soruyu kötü niyetle sormadığı anlaşılıyordu. O yüzden cesaretini toplayarak, "Sadece yatakta takılıyoruz" dedi Claire.

Nick nefesini tuttu. Anlaşılan bu konuşmalar onu utandırmıştı, neticede büyükannesi bu konuşulanları duyuyordu.

Neyse ki Bayan O'Reilly bu tip konuşmalara pabuç bırakacak bir tip değildi. Claire'e göz kırptı. "Torunumun sonunda onunla aşık atacak kadar zeki biriyle beraber olduğunu gördüğüme sevindim." Sonra onaylamayan bir yüz ifadesiyle diğer torununa döndü: "Sana gelince küçük hanım, bu yaptığın hiç hoş değil."

"Çok haklısın büyükanne, ama bugün şapşalca davranan tek kişi Nick olsun istemedim. Yoksa kendini dışlanmış hissedecekti."

"Ne kadar düşüncelisin, Nat" dedikten sonra iç çekti Nick. "Demek onun için seks hayatımız seni bu kadar ilgilendiriyor?"

Claire, Nick'in kendini tutamayarak, büyükannesine ve kız kardeşine bu sabah beraber duş aldıklarını ve yatakta kahvaltı ettiklerini anlatmaya başlamasından korkup bu konuşmaya bir son vermeye karar verdi. Boğazını temizleyerek araya girip elindeki buketi yaşlı kadına uzattı. "Umarım papatya seviyorsunuzdur, Bayan O'Reilly."

Nick'in büyükannesi buketi eline alıp diğer eliyle Claire'in elini tuttu. "Çiçekler çok güzel tatlım. Lütfen bana büyükanne de."

Natalie gülerek araya girdi: "Tyler'm ilk tanıştığınızda sana büyükanne demesine izin vermemiştin."

“Tyler bana çiçek getirmemişti. İyi bir insan olmadığını o hareketinden anlamalıydın. Öte yandan Claire son derece nazik ve görgülü biri.”

Claire biraz mahcup bir halde gözlerini yere indirdi ve o anda büyükanneyi çok sevdiğine karar verdi.

Nick muzipçe güldü: “Görüyor musun, Nat? Büyükanneye çiçek getirmeyen ve çırpılmış yumurtasını ketçapla yiyen bir adamla nasıl oldu da evlenebildin? Oysa bütün işaretler ortadaymış. Ama maalesef sen görememişsin.”

Natalie anında itiraz etti: “Ben de çırpılmış yumurtayı ketçapla yiyorum.”

“Daha fazla söze gerek var mı?”

Büyükannenin sesli iç çekişi iki kardeşin atışmasını böldü. Büyükanne, Claire’i kendine doğru çekti: “Madem sürekli kavgaya ediyorsunuz ceza olarak bugün yemeği siz ikiniz hazırlayacaksınız. Biz Claire’le sizi seyredeceğiz. Kim patatesleri soymak ister?”

İki kardeşin bir ağızdan itiraz etmeye başlayarak büyükanneyi vazgeçirmeye çalışmalarını seyretmek son derece eğlenceliydi. Claire onları seyrederken o anda ne kadar mutlu olduğunu ve kendini evinde hissettiğini düşündü.

“Ama büyükanne, ben zaten her gün mutfak işleriyle uğraşıyorum.” Nick adeta yalvararak kendini acındırmaya çalışıyordu.

Büyükannenin yumuşamaya hiç niyeti yoktu. “O zaman ne yapman gerektiğini gayet iyi biliyorsundur evladım.”

Nick küçük bir çocuk gibi dudağını sarkıttı. Claire bu numarayı yutmamıştı, büyükannenin yumuşamasından korktu.

“Bugün benim boş günüm. Katiyen mutfağa girmem!” dedi Nick.

“Ya!” dedi Claire. Kafasını hatırlamaya çalışıyormuş gibi yana eğip düşünceli bir şekilde parmaklarıyla hafifçe dudağına dokundu. “Madem öyle, neden bir önceki boş gününde benim için yemek pişirdin?”

Nick sanki dünyanın en doğal olayından bahsediyormuşçasına cevap verdi: “O zaman seni tavlamaaya çalışıyordum, tat-

lım.”

Claire de çekinmeden cevap verdi: “Şansına, beklentilerim çok yüksek değil. Ne de olsa levrek biraz fazla pişmişti, risotto da yanık kokuyordu.”

Natalie gülmeye başladı. Nick’in ağzı açık kalmıştı. Büyükanne de keyifle sırıttı.

“İki sıfır Claire önde” diyerek bir eliyle ağzını kapattı Natalie. “Tanrım, zavallı Nick!”

Bir süre sonra Claire mutfak masasında bir yandan patates soyarken bir yandan da ocağın başında kıpkırmızı bir suratla et kızartan adamın çocukluk fotoğraflarına bakarken buldu kendini.

“Bu resimde Nicky altı yaşında. Okula yeni başladığı zamanlar. Ne yazık ki çok kısa bir süre önce bitlenmişti ve saçlarını kazıtmak zorunda kalmıştık. Çocukken çok güzel bukleleri vardı” dedi büyükanne.

Nick’in çocukken çok tatlı olduğu fotoğrafından da anlaşılıyordu. Saçsız başına rağmen kırmızı yanaklı, ön dişlerinden biri eksik bu çocuk, elindeki beslenme çantasını havaya kaldıracak gururla kameraya gülümsemişti. Claire daha önce bu kadar tatlı bir çocuk görmediğini düşündü.

Anlaşılan Nick onunla aynı fikirde değildi. “Tanrım, büyükanne! Bit mi? İstersen küvette çıplak olduğum fotoğrafları da göster!”

“Duyduklarıma bakılırsa Claire çoktan seni çıplak görme şerefine erişmiş, yani durumu abartmaya gerek yok evladım.”

Claire kıkırdarak omuz silkip elindeki soyulmuş patatesi önündeki su dolu kaba attı.

Kereviz saplarını soymakla uğraşan Natalie keyifle ılık çalmaya başladı. “Nick’i savunmak gerekirse, hiçbir erkeğin çocukluğundan kalma çıplak fotoğraflarıyla gurur duyduğunu zannetmiyorum. Neticede her şey son derece küçük ve ufak tefek gözüküyor.”

Ufak tefek gözükmenin ne olduğu konusunda kimsenin yorum yapmasına gerek yoktu. Üç kadın gülüşürken Nick suratını buruşturup kardeşinin kafasına bir tencere kapağı fırlattı.

“Seni ilgilendirmes ama yine de söyleyeyim, benimki ne küçük ne de ufak tefek. Hatta tam tersi, ortalamaya göre bayağı büyük diyebiliriz. İnanmazsan Claire’e sor!”

Natalie soran bakışlarla Claire’e döndü. Aman Tanrım! Neden erkeklerin hepsi bu konuda bu kadar hassastı? Evet, penisinin ortalamaya göre bayağı büyük olduğı bir gerçektir ama zaten Nick yeterince kibirliydi. Bir de bunu Claire’in ağzından duymasına hiç gerek yoktu.

Neyse ki Claire’in cevap vermesine fırsat vermeden büyükanne araya girdi.

“Nicholas Callum O’Reilly, ağzına biber sürmemi ister misin?”

“Hayır, efendim.” Nick omzunun üzerinden kadınlara dönerek muzipçe gülümsedi. “Claire’e bu kötülüğü yapamam, neticede benimle öpüşmekten büyük keyif alıyor.”

“Onu dışarı atmamı ister misin, tatlım?” Büyükanne elini avutmak ister gibi Claire’in omzuna koydu.

Claire kafasını sallayarak itiraz etti: “Lüzum yok. Onun yerine şu söz konusu kuvvet resimlerine bakmayı tercih ederim. Hatta belki bir iki kopya bastırmama izin verirsiniz.”

“Hey!”

Büyükanne, “Seninle iyi anlaşacağız” diyerek gülümsedi ve ocağı doğru dönerek seslendi: “Bu son derece güzel hanımı nasıl tavladin hiçbir fikrim yok, Nicky. Ama sana bu şansı verdiği için Tanrı’ya şükretmelisin bence.”

“Tanrı’nın bu konuyla hiçbir alakası yok.” Torunu bir yandan övünürken bir yandan da önündeki tavada kızaran etleri karıştırıyordu.

İrlanda usulü yahni.

Nefis.

Natalie “Çok rica ediyorum...” diye yalvarmaya başladı. “Lütfen ortalamadan çok daha büyük penisinin Claire’i tavlama yardım ettiğini söyleme bana.”

“Aslına bakarsan yemek yapma sanatındaki ustalığım diyecektim ama senin teorin de hoşuma gitmedi değil, Nat.”

“Yemek yapma sanatı demişken.” Büyükanne soyulmuş

patateslerin durduğu kabı işaret etti: “Yavaş yavaş patatesleri atmak istemez misin? Sebzelerin geri kalanı nerede?”

“Her şey sırayla büyükanne. Bugün yemeği ben pişiriyorum. Lütfen arkana yaslan, rahatla ve Claire’e utanç verici çocukluk fotoğraflarımı göstermeye devam et.”

Büyükanne biraz gönülsüzce de olsa denileni yaptı ve Claire ile Natalie’nin yanına oturdu. Claire son derece lezzetli buzlu çayını yudumlarken bir yandan da yaşlı kadının neredeyse tamamı torunlarıyla ilgili olan hikâyelerini dinliyordu. Büyükanne büyük bir gururla Natalie’nin lisede beden eğitimi dersindeki başarılarını ve Nick’in Mathieu Raymond’un yanında geçen çıraklık dönemini anlatıyordu. Arada Nick’in on dört yaşındayken kreplerin üstüne alkol döküp alevlendirmeye çalışırken neredeyse mutfağı yaktığını anlatmayı da ihmal etmedi.

Claire büyük bir keyifle bu hikâyeleri dinlerken, bir yandan da gözünün ucuyla, halinden son derece memnun, bütün aile için yemek pişiren Nick’i kesmeyi ihmal etmiyordu. Üç kadın masanın başında sohbet ederken Nick’in yemek yapıyor olması hoşuna gitmişti. Büyükannesiyle sürekli ilgilenmesi, ona musluğun sorun çıkarıp çıkarmadığını, arabasını muayeneye götürüp götürmediğini ya da şekerini en son ne zaman kontrol ettirdiğini sormasından çok etkilenmişti. Anlaşılan büyükannesi Nick’in hayatında çok önemli bir yere sahipti. Evi, arabası ve sağlığıyla ilgili neler olup bittiği konusunda her şeyden haberdardı ve onunla ilgilenmeyi ihmal etmiyordu. Bu gerçekten çok dokunaklıydı. Nick’in ilgisi çok güzeldi. Bir anda gözündeki Nick O’Reilly imajı tamamen değişti. Büyükannesiyle son derece sevecen bir şekilde ilgilenen ve onun mutfağında yemek pişiren Nick O’Reilly, onu bahse girmeye ikna eden hazırcevap Nick O’Reilly’den çok daha çekiciydi ve kalbinin daha hızlı atmasına sebep oluyordu. Ailesiyle ilgileniyor olması onu çok daha cazip bir hale getirmişti... Claire ister istemez kendi ailesinde kimsenin böylesine sevecen ve şefkatli olmadığını düşündü.

Gerçekten de anne babasının evindeki musluklarda sorun olup olmadığı ya da babasının arabasının muayenesinin ne zaman olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Anne babasının

şeker değerlerine gelince... Hangi doktora gittiklerini bile bilmiyordu.

Ve kesinlikle bir kez olsun anne babasıyla mutfakta oturup patates soyarken başkalarını çekiştirdiğini hatırlamıyordu.

Bir anda herkesin birbirinin sorunlu musluklarından haberdar olduğu, birbirlerine değer veren bir ailenin bir parçası olmaya özlem duyduğunu fark etti.

"Bu senin yemek pişirme şeklin beni delirtiyor, Nick. Neden fırını da yaktın? Yahni böyle pişirilmez ki. Üstelik porto şarabı kokusu alıyorum!"

Claire, yaşlı kadının bakışlarını görünce kendini tutamamış olarak güldü. Nick güveç kabını çoktan fırına yerleştirmişti bile, reverans yaparak yaşlı kadının önünde eğildi: "Biraz sabırlı ol lütfen. Birazdan bu mutfak eşsiz bir ziyafete tanık olacak! Gerçek bir lezzet patlaması. Adeta bir..." Bir anda sustu. Ne diyeceğini bilemez bir hali vardı.

"Adeta ağızda yaşanan bir orgazm mı?" Claire gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Aynen!" Nick, Claire'i işaret ederek, "Ağızda yaşanan bir orgazm. Teşekkür ederim, Claire!" dedi.

"Tatlım?" Büyükanne Claire'in elini okşayarak son derece sevecen bir sesle sordu: "Sen de ağzına biber sürmemi ister misin?"

"Hayır, efendim." Claire uslu bir kız çocuğu gibi kafasını sallayıp çok ciddi bir sesle ekledi: "Lütfen yapma büyükanne. Biliyor musun, Nick beni öpmekten çok büyük zevk alıyor. Ona bu kötülüğü yapmak istemem."

"Sizi gidiler."

Claire gülümseyip arkasına yaslandı. Nick arkasına gelecek bir eliyle boynunu okşadı.

"Çok düşüncelisin, Claire. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kafasını kaldırarak Nick'e bakıp göz kırptı.

Claire, Natalie'yle beraber sofrayı kurarken, kimsenin midesinden gelen gürültüleri duymamasını umdu. İrlanda usulü yahninin kokusu bir süredir mutfakı kaplamıştı; Claire gittikçe daha çok acıktığını hissediyordu.

“Benim İrlanda yahnim bundan farklı gözüküyor.” Büyükanne sofraya otururken bir yandan da tereddütle yahniye bakıyordu. Nick çoktan son derece leziz gözüken etli yahniyi tabaklara servis etmeye başlamıştı.

Tabakları düzenlerken içindeki mutfak şefi bir anda ortaya çıkmıştı. Her tabağa önce eti koyuyor, üzerine renkleri hafifçe kahverengiye dönen patatesleri özenle yerleştirdikten sonra yahninin suyundan ekliyor ve en son kızarmış ekmek kırıntılarıyla süslemeyi ihmal etmiyordu.

Claire’in resmen ağzının suları akmaya başlamıştı.

“Eti sadece et suyuyla pişirmek yerine biraz porto şarabı ekledim; patatesleri de yahninin içine karıştırmak yerine en üste koyarak üzerlerine biraz tereyağı sürdüm. Böylece hafifçe kızardılar ve daha lezzetli oldular.”

Claire gözlerini Nick’ten ayırmadan onu dinliyor, bir yandan da yemeğin kokusunu içine çekiyordu.

Ama anlaşılan Natalie aynı heyecanı duymuyordu. “Afiyet olsun” diye mırıldanarak uzatmadan yemeğe başladı.

Claire ilk kaşığı denerken neredeyse dilini yakacaktı. Ama doğrusu buna değerdı, çünkü daha önce bu kadar lezzetli, her şeyi dozunda ve mükemmel bir yemek tatma şansı çok olmamıştı. Et ağzında dağılıyordu, öte yandan sebzeler hâlâ son derece diri ve lezzetliydi. Hafif koyu ve çeşitli aromalarla tatlandırılmış sosun kendisi başlı başına bir olaydı. Porto şarabının tadı son derece dozunda hissediliyordu ve etin tadını kesinlikle bastırmıyordu ama yemeğe farklı bir lezzet katıyordu. Patates dilimlerinin tadı kızarmış ekmek kırıntılarıyla birleşince ortaya inanılmaz, yemeğe doyum olmayan bir tat çıkıyordu. Patateslerin dışı çok güzel kızarmış ve ktır ktırdı oysa içleri hâlâ sulu ve çok lezzetliydi. Gerçekten mükemmeldi.

Nick’in yarattığı bu yemek kesinlikle bir yıldızı hak ediyordu.

Claire insanların nasıl olup da bu fakir yemeği de denilen İrlanda yahnisini yerken şikâyet ettiklerini anlayamıyordu. O kadar lezzetliydi ki!

İkinci tabağın sonunda Claire neredeyse patlamak üzerey-

di ama sırf büyükanne ve Natalie'ye olan saygısından tabağını yalamamak için kendini tuttu.

Çok tok olmasına rağmen büyükannenin bademli kekin-den bir dilim yemeğe razı oldu. Nick'in yemek pişirme konusundaki yeteneğini kimden aldığı belli olmuştu!

Son derece bakımlı bahçede içilen kahvenin ardından, Nick ve Claire veda ederek yediklerini eritmek için yürüyüşe çıktılar. Claire, Nick'in bu yemeğin üstüne nasıl olup da büyükannenin paket yaparak yanlarına verdiği bademli kekin tamamını yemeyi başardığını kesinlikle anlayamamıştı.

Beraber Charlestown'ın dar sokaklarında gezerlerken Nick biraz çekinerek sordu: "Umarım bugün çok sıkılmamışsındır?"

"Dalga mı geçiyorsun? Uzun zamandır bu kadar keyifli vakit geçirmemiştim! Büyükannen gerçekten çok tatlı; Natalie'de de kesinlikle şeytan tüyü var." Anlaşılan büyükanne torunlarını yetiştirirken gerçekten çok iyi iş çıkarmış.

Claire göz ucuyla Nick'in memnuniyetle gülümsediğini gördü.

"Bir de o bademli kek yok mu?" Claire kendinden geçmiş bir şekilde iç çekti.

"Hey! Benim yahnime iltifat yok mu?"

"O da fena sayılmazdı." Claire muzip bir gülüşle burnunu kaşıyıp yerdeki kaldırım taşlarına baktı. "Bir dahaki sefere Porto şarabı yerine Bordeaux deneyebilirsin, ama..."

"Ha ha ha! Çok komiksin. Claire tabağına nasıl iştahla baktığını görmedim mi sanıyorsun?"

Claire onu düzeltti: "Kadınlar hiçbir şeye ve kimseye iştahla bakmazlar."

Nick, "Hayır efendim! Bal gibi bakarlar" dedikten sonra acımasızca güldü. "Bazen o iştahlı bakışlarını fark ediyorum. Mesela duştan çıktığım zamanlar. Ya da bugün yahniiyi önüne koyduğumda."

Claire ona cevap vermek yerine dilini çıkardı. O anda Nick'in kolunu omzuna attığını hissetti.

Nick düşünceli bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Artık

bahsimize devam etmenin zamanı geldi. Bir sonraki yemeğimizi en kısa zamanda yiyelim. Sarı havuç püresi ve su teresi yatağında dilbalığı pişirmeyi planlıyorum. Ne dersin?”

Claire biraz dalgın cevap verdi. “Sanırım artık bu bahsi sonlandırabiliriz.”

Nick’in çıkardığı ses üzerine etraftan bakanlar oldu. “Sadece yattık diye bahsimizden vazgeçecek değiliz, Claire. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar ciddiye almamıştım. Gerçekten kazanmak istiyorum bu bahsi.”

“Gerçekten mi?” Claire cilveli bir gülüşle Nick’e baktı. “Ben de tüm bunları beni yatağa atmak için yaptığını düşünmüştüm.”

“O da var tabii” diye itiraf etti Nick. “Ama ikinci şansımı da istiyorum. Ve onun için bu bahsi kazanacağım. Ee? Dilbalığına ne dersin?”

“Gerek yok diyorum.” Claire gayet sakindi. “Süslü püslü yemekler düşünmekten vazgeçebilirsin artık.”

Nick bir anda durunca Claire de durmak zorunda kaldı. “Ama neden anlamıyorum...”

Claire ona bakarak omuz silkip gülümsedi. “Bahsi kazandın. Knight’s hakkında ikinci bir eleştiri yazacağım.”

Nick’in yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Kısa bir an için ne yapacağını bilemez bir şekilde Claire’e baktı ama kendini hemen toparlayarak bağırmaya başladı: “İkinci eleştiri bileğimin hakkıyla kazanmak istiyorum, yatakta değil mutfakta. O ikinci yazıyı, seni yemek pişirme becerilerimle etkilediğim için yazmanı istiyorum, Claire.”

Claire, “Öyle de oldu zaten” diyerek son derece ciddi bir tonda cevap verdi. “Yemeklerinin ikinci bir şansı hak ettiğine dair en ufak bir şüphem yok.”

“Ama...” Nick nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin olamıyordu. “Günlerdir sana yemek pişirmedim. Neden birdenbire fikrini değiştirdin?”

Claire Nick’in gözüne gelen bir saçı geriye doğru itti. “Büyükanneye bugünkü yemeği pişirme görevini sana verdiği için teşekkür edebilirsin.”

Nick'in olanları kavraması biraz uzun sürdü.

"Nasıl yani?" Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "İrlanda yahnisi sayesinde mi?"

"Aynen öyle."

"Şimdi sen gerçekten o sıradan İrlanda yahnisinin benim yemek pişirme becerilerim konusunda seni ikna ettiğini mi söylüyorsun?" Nick inanmamış gibiydi. "Bir yahni?"

"Bugüne kadar yediğim tartışmasız en lezzetli yahni. Bana her gün o yahniden pişirebilirsin, böylece mutlu bir insan olarak ölürüm." Claire mutlulukla iç çekip Nick'e daha da sokuldu. Oysa Nick hâlâ duyduklarına inanmışa benzemiyordu. "Artık yolumuza devam edebilir miyiz? Neticede bir bahis kaybettim ve teselli edilmeye ihtiyacım var."

Nick sanki onu duymamış gibiydi. Onu yeniden harekete geçirmek kolay olmadı. Yürümeye başladıklarında da ağzını bıçak açmıyordu.

Claire Nick'in koluna sıkı sıkı sarıldı. Bahisle beraber Mathieu Raymond ile röportaj yapma şansını da kaybetmiş olmasına rağmen günü güzel geçmişti. Ne de olsa dünyanın en lezzetli yahnisini yemiş, Nick'in çocukluk fotoğraflarına bakmıştı.

Bir konu yemekten beri kafasını kurcalıyordu. "Madem konusu açıldı, büyükannen daha önce hiçbir kızı eve getirmediğini söylerken tam olarak ne demek istedi?"

Nick'in cevap vermesi için neredeyse on saniyeden uzun bir zaman bekledi. "Herhalde bugüne kadar hiçbir kız arkadaşımı eve getirmediğimi söylemek istedi."

"Kız arkadaş?" Claire merakla Nick'in yüzünü inceledi. "Burada ikinci sorum geliyor."

"Neymiş o?"

Claire azarlayan bir tonla, "Nick" dedi. "Biz yetişkiniz. Sana, 'Çıkıyor muyuz? Lütfen aşağıdaki seçeneklerden birini işaretle' yazan bir mektup mu yollamamı bekliyorsun?"

"Oha! Çıkmaya mı başladık yani?"

Bu sefer Nick'i zorla durdurdu. "Aramızda olanların anlamını bilmek istiyorum. Benim için sadece seksten çok daha faz-

lası artık. Ama senin ne düşündüğünü veya hissettiğini bilemiyorum.” İster istemez Nick’in kendinden önce beraber olduğu spor muhabiri kadın aklına geldi. Acaba Nick onu da sadece bir yatak arkadaşı olarak mı görüyordu yoksa aralarında olan şey daha ciddi miydi? Biraz önce büyükanne ve Natalie’nin önünde aksini iddia etmiş olsa da aralarındakinin sadece seks olduğunu düşünmüyordu açıkçası. Ama emin de olamıyordu. Nick’in beraber olduğu önceki kadından farklı olduğunu da nereden çıkarmıştı?

“Kelimelerle aram pek iyi değil benim” diye alçak sesle itiraf etti Nick ve eliyle Claire’in yanağını okşadı. “Seni büyükanneyle tanıştırdım.”

Claire kaşlarını kaldırarak soran gözlerle Nick’e baktı: “Tam olarak ne anlama geliyor bu?”

“Bu benim kız arkadaşım olduğun anlamına geliyor.” Nick bir an için tereddüt etti. “Yani demek istediğim... tabii istersen.”

Claire gülererek Nick’in elini kavrayıp fısıldadı: “Haydi bir an önce eve gidelim.”

“Yani kız arkadaşım mısın?”

Yetişkin bir adam nasıl olur da bu kadar şeker olabilirdi?

Claire başını sallayarak, “Evet” dedi. “Bu kadar lezzetli İrlanda yahnisi pişiren birine nasıl hayır diyebilirim?”

“İrlanda yahnisi ha!” diye keyifle mırıldandı Nick. “Kahretsin... Dilbalığı bu işe bozulacak.”

Nick keyifli bir şekilde ısıklık çalarak asansörden çıktı, omzunda büyük bir seyahat çantasıyla Boston Daily'nin yazı işlerine daldı. Tanımadığı halde göz göze geldiği çalışanlara başıyla selam verdi. Kendisini yılbaşı akşamı hediyelerini açmak için sabırsızlanan bir çocuk kadar mutlu hissediyordu. Ama bu sefer söz konusu onun açacağı bir hediye değil, Claire için hazırladığı sürprizdi.

Claire'in sevinçten havalara sıçrayacağından hiç şüphesi yoktu. Neredeyse bir haftaya yakın bir zamandır bu geziyi planlamıştı ve bunu yaparken Claire'e hiçbir şey belli etmemek için akla karayı seçmişti. Daha önce hiçbir kadını mutlu etmek için bu kadar uğraştığını hatırlamıyordu. Aslında böyle şeyler pek ona göre değildi. Ama söz konusu Claire olunca...

Yazı işlerinin en ücra köşesinde ayakta duran Claire'in kıvrıl saçları gayet kolaylıkla seçiliyordu. Adımlarını hızlandırarak, bir arkadaşıyla derin bir muhabbet ederken aynı zamanda elindeki kahveyi yudumlayan Claire'e doğru yöneldi. Gerçi üzerinde bol bir kot gömlek ve altında dar siyah bir pantolon olan Claire'i evden uğurlayalı daha sadece birkaç saat olmuştu ama Nick ona bir türlü doyamıyor, ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Claire sanki onun varlığını hissetmiş gibi bir anda Nick'e döndü. Şaşkın gözlerle, "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Ne kadar da sıcak bir karşılama!" Nick dudağına küçük bir öpücük kondurarak yanlarında duran kadına göz kırptı ve Claire'i kolundan yakaladı. "Hadi çabuk eşyalarını al. Geç kalmak istemeyiz."

Claire hâlâ şaşkındı. “Anlamadım?”

Nick sabırsızlanmaya başlamıştı. “Sana bir sürprizim var. Eşyalarını toparla da işimize bakalım.”

Claire hâlâ şaşkındı, başını salladı: “Neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

Nick sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi tekrarladı: “Buraya seni almaya geldim. Hazır mısınız?”

“Nick, gördüğün gibi çalışıyorum.”

“Hayır, kahve içip arkadaşınla sohbet ediyorsun ama önemli değil.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Çantan nerede? Taksi sonsuza dek beklemez, ona göre.”

“Taksi mi?” Nick’in söylediklerinden hiçbir şey anlamıyormuş gibi baktı. “Senin burada ne işin var? Restoranda olman gerekmiyor mu bu saatte?”

“Tanrım! Ah be kadın, bir kez olsun sana söyleneni yapamaz mısınız?” Nick Claire’in elindeki bardağı sohbet ettiği kadının eline tutuşturdu. Kadın gördüklerinden gayet hoşnut bir halde kıkırdıyordu.

İnatçı yemek eleştirmenini ikna etmek o kadar kolay değildi maalesef. Claire kollarını göğsünün önünde kavuşturup kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırdı. “Kadın mı?”

Nick gözlerini devirerek düzeltti: “Anlaşıldı, tatlım... Bir kez olsun sana söyleneni yapamaz mısınız?”

Claire çok sert bir şekilde cevap verdi: “Hayır. Ne yapmayı planlıyorsun hiçbir fikrim yok ama ben gelmiyorum. İşim...”

Nick biraz öfkeyle iç çekerek Claire’in sözünü kesti ve kolundaki saate baktı. “Beş dakika önce mesain bitti... hayır, altı dakika.”

“Nasıl yani?”

Nick kendinden pek memnun bir şekilde cevap verdi. “Şefin sana izin verdi. Tebrikler. Yarından sonraki güne kadar izinlisin. Haydi nazlanma artık.”

Claire tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Nick’in omzundaki siyah çantaya gözü takıldı. “O omzundaki ne?”

“Seyahat çantası.”

“Onu görebiliyorum, Nick. İçinde ne var?”

“İkimizin birkaç parça kıyafeti. Özellikle senin iç çamaşırlarını seçerken çok eğlendim.”

Anlaşılan arkadaşı bu yorumu komik bulmuştu. Claire gülmüyordu.

“Evimin anahtarını nereden buldun sen?”

“Senden yürüttüm.” Nick son derece keyifli bir şekilde anahtarı cebinden çıkararak Claire'e uzattı. “Artık geliyor musun?”

Claire'in hâlâ kıpırdamayarak, inatçı bakışlarla ona baktığını görünce Nick'in omuzları düştü. “Lütfen bu kaçırma olayı konusunda bana biraz yardımcı olur musun? Bu erken doğum günü sürprizini hazırlamak için gerçekten çok uğraştım. Lütfen seni zorla sürüklemek zorunda bırakma beni.”

“Erken doğum günü sürprizi mi?”

“Evet, aynen. Yoksa bana gelecek hafta doğum günüm derken yalan mı söylüyordun?”

Sanki Claire'in yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. “Doğum günüm için bana bir sürpriz mi hazırladın?”

“Öyle denebilir.” Nick'in sabrı taşmak üzereydi. “Lütfen artık çantayı alır mısın? Ve endişelenmene gerek yok, ben şefinle çoktan konuştum.”

Arkadaşı kendini tutamadı. “Senin yerinde ben olsaydım çoktan onunla taksiye binmiştim bile.”

“Duydun işte!” Nick öbür kadına çapkın bir bakış fırlattı. “Nasılsınız?”

Claire içini çekerek onu uyardı: “Nick!”

Harika, demek Claire'i kışkandırmak bu kadar kolaydı. Bunu öğrendiği iyi olmuştu.

Nick sırtarak Claire'in poposuna bir şaplak vurdu: “Haydi ama bebeğim. Çok geç kaldık.”

Beş dakika sonra Nick meraktan kıvranan ve ağzından laf almaya çalışan son derece heyecanlı bir kadınla takside oturuyordu. Taksi havaalanına vardığında, Claire aklını mı kaçırdın der gibilerinden Nick'e baktı.

“Havaalanı mı?”

“Tam üstüne bastın, Holmes.” Taksinin parasını ödeyip ba-

gajdan seyahat çantasını çıkardı. Claire hâlâ nereye gittiklerini öğrenmeye çalışıyordu.

“Nereye uçuyoruz?”

“Virginia’ya” diye neşeyle cevap verdi Nick.

“Neden?”

“Neden olmasın?”

“Nick...”

“Haydi uzatma.” Nick kolunu Claire’in omzuna atıp saçlarına bir öpücük kondurdu. “Sürprizimi bozma ve sadece anın tadını çıkar, olur mu?”

“Peki.” Claire tam olarak ikna olmamıştı. “Ama umarım diş fırçamı almayı unutmamışsındır.”

“Kahretsin! Bir şey unuttuğumu biliyordum. Neyse ki yanımızda yeterli sayıda, bir çanta dolusu prezervatif var.”

“Ha ha ha!”

Aslında Nick için uçak yolcuğu demek stres demekti ve yapılması gerekenleri itinayla planlaması gerekiyordu. Havaalanının ortasında durup etraftaki sayısız tabelayı çözemeyerek çaresizce sağa sola bakınmak bazen son derece yorucu olabiliyordu. Yapılan anonsları kimsenin anlamasına imkân yoktu zaten, dolayısıyla tek başına yanlış bir kapıda beklemek istemiyorsa kapının son anda değişmesi ihtimaline hazırlıklı olması gerekiyordu. Yaşlı insanlar böyle durumlarda danışmaya giderek birilerinin kendilerine uçağın kapısına kadar eşlik etmelerini rica edebilirlerdi. Ama herkes onun yaşında bir adamdan havaalanı içinde tek başına yolunu bulmasını bekliyordu. Yabancı bir ülkede olduğu zaman gözlüğünü kaybettiğini ya da dil bilmediğini söyleyerek başka yolculardan yardım istediği oluyordu. Bir keresinde San Francisco’da o kadar yorgundu ki çaresizce kalabalık nereye giderse onları takip etmiş, sonunda kendini havaalanının uluslararası kısmında bulmuştu. Gümrükten geri dönmek zorunda kalmıştı, neredeyse uçağını kaçıracaktı.

Aslında A, B, C, D gibi harflerle adlandırılan kapı isimlerini ve rakamları okuyabiliyordu ama işin içine biraz daha karmaşık tabelalar girdiğinde ne yapacağını şaşıırıyordu. Etraftaki bir sürü tabela aklını karıştırıyor, işini katbekat zorlaştırıyordu.

Neyse ki Boston Havaalanı'nı iyi tanıyordu da rezervasyon yaptırdığı havayolunun check-in kontuarının nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Güvenlik kontrollerinin ve kapının yerini bildiğinden işi kolaydı. Esas sorun Richmond'a vardıklarında başlayacaktı. Claire'in kendini ne kadar çaresiz hissettiğini anlamasını katiyen istemiyordu. Orada doğru çıkışı, bavulların döndüğü doğru bandı, araba kiralama firmasının ofisini ve elbette arabaya bindiklerinde doğru yöne gidebilmeleri için trafik tabelalarını takip etmek onun için hiç kolay olmayacaktı. Önceki gece büyükannesinden, gidecekleri adresi telefonunun navigasyon sistemine girmesini rica etmişti. Aynı şeyi Claire'le Maine'e gitmeden önce de yapmıştı. Neticede evrak işleriyle uğraşması gerektiğinde, tariflerini kâğıda dökmek istediğinde veya Knight's için yeni bir mönü düzenlediğinde elinin altında kullanabileceği bir asistan yoksa ona yardım eden her zaman büyükannesi olmuştu. Büyükannesi bir yandan da Claire'e karşı dürüst olması için onu ikna etmeye çalışmıştı.

Elbette! Sanki ona aptal olduğunu itiraf edebilirmiş gibi! Okuma yazmayı bile doğru dürüst beceremeyen bir aptal! Üstelik de bu kadar eğitilmiş, evinde bir kütüphaneden daha çok kitap olan ve hakkında en ufak kötü bir şey düşünmesini istemediği bir kadına. Büyük ihtimalle ilk öğrendiğinde ona acıyacak ama sonradan akıllı başına gelecek ve neden bu geri zekâlı adamla vakit kaybettiği için isyan edecekti.

Hayır, okuma yazmada güçlük çektiğini kesinlikle öğrenmeyecekti Claire.

"Uçak yolculuğu kaç saat sürecektir?"

Yanındaki koltukta kemerini takmaya çalışan Claire'e doğru döndü. "İki saatten biraz daha az."

"O zaman iyi ki bilgisayarımı yanıma almışım. Biraz çalışabilirim."

Nick suratını asıp omzuyla hafifçe Claire'in omzuna vurdu. "Onun yerine sohbet de edebiliriz. Ne de olsa izinlisin."

"Evet ama teslim etmem gereken bir yazı var."

"Claire..."

"Hey." Claire'in keyfi yerindeydi. "Tasadüfe bak ki bir res-

toran eleştirisi yazıyorum.”

“Ya öyle mi?” Nick merakla Claire’e sokulup elini omzuna attı. “Hangi restoranmış o?”

“Söylemem.” Muzip bir yüz ifadesi takındı. “Sadece ufak bir ipucu: Söz konusu şef, kendini seks tanrısı olarak adlandırıyor, büyükannesinin yanında ortalamadan daha büyük penisinden rahatça bahsediyor ve hiç de fena olmayan *crème brûlée*’ler pişiriyor.

Nick, “Tanıyorum ben o şefi” dedikten sonra derin bir iç çekti. “Matrak bir tip. Sana asıldıysa haberim olsun, ağzının payını vereyim.”

“Evet lütfen!” Aralarındaki koltuk koluna rağmen Claire Nick’e daha da sokulmayı başarak alçak sesle fısıldadı: “Adam o kadar açgözlü ki! Geçen gün çikolatalı kurabiyelerimin hepsini yemiş, ben evde yokken iç çamaşırı çekmecemi bir güzel karıştırmış ve bugün de beni kaçırdı.”

Nick neredeyse kükreyerek, “Ahmağın tekiymiş!” dedi ve elini Claire’in bacağına koydu. “İyi bir dayağı hak ediyor doğrusu.”

Claire başıyla onayladı. “Kesinlikle!”

Ne yazık ki konuşmaları, onlara kalkıştan önce içki ikram etmek isteyen bir hostes tarafından bölündü. Ardından Claire önündeki uçak dergisini okumaya daldı. Nick’in çok fazla seçeneği yoktu. Çok uzun boylu olduğu için uçaklarda rahat bir pozisyon yakalaması maalesef mümkün olmuyordu, dolayısıyla uyumak bir seçenek değildi. Müzik dinlemenin Claire’e saygısızlık olacağını düşündü, kısa mesafelerde film de gösterilmiyordu. Başka seçeneği kalmadığı için o da önündeki dergiye uzandı, neyse ki fotoğraflar sayesinde dergiyi nasıl tutması gerektiğini kestirebiliyordu. Canı sıkkın bir şekilde derginin sayfalarını çevirdi, fotoğraflara baktı ve gözünün önünde uçuşarak birbirine giren harflere lanet okudu. Büyük harfle yazılı başlıkları dahi okumakta zorlanıyordu. Gözünün önünde dönüp duran harflere bir anlam veremiyordu. Kelimeleri çözmeye uğraştıkça daha da kafası karışıyor, ümitsizliğe kapılıyordu.

Kısa bir süre sonra harfleri anlamlandırmaya çalışmaktan

başına ağrı girdi. Dergiyi önündeki koltuğun arkasındaki cebe koyarak koltuğunda biraz olsun rahat etmeye çabaladı. Tatsız tuzsuz sandviç, yolculuğun doruk noktası olmuştu. Nihayet Richmond'a indiklerinde hâlâ midesinde taş gibi oturuyordu.

Esas kâbus şimdi başlıyordu.

Bagaj alımına giden yolu bulmak nispeten kolay olmuştu. Neticede el bagajıyla seyahat eden yolcular dışındaki bütün yolcular aynı yönde ilerlemek durumundaydı. Aktarmalı uçan yolcular bile önce bagajlarını alıp check-in yaparken tekrar vermek zorundaydılar. Ayrıca tabelaların üzerindeki bavul resimleri de işini bayağı kolaylaştırıyordu.

Tabelanın yanından geçerlerken Claire bandı işaret ederek onu uyardı neyse ki. "Dört numaralı bant. Bak bizim çanta dönmeye başlamış bile."

Nick daha Boston'dayken araba kiralama ofislerinin yerini araştırmıştı, dolayısıyla onları ofise götürecek servislerin nereden kalktığını gayet iyi biliyordu. Şansına dışarıda servisi beklerken araba kiralama firmasının logosunu tanıdı. Bu seyahati adım adım planlamış olmasına rağmen her an bir aksilik çıkabilir, rezil olabilirdi. Yüreği resmen ağzında atıyordu. Boston'dayken kendini güvende hissediyordu. Bütün sokakları ezbere biliyordu, navigasyona ihtiyaç duymuyor, hiç renk vermiyordu. Normalde seyahatlerde de çok sorun yaşamıyordu. Ama bu sefer yanında Claire vardı ve gözlüğünün yanında olmadığı bahanesiyle ya da formları doldurmasına yardım etmesi için bir kadınla flört etmesi söz konusu değildi.

Araba kiralama ofisinde çalışan Hintliye soyadını harf harf söylemek zorunda kalmıştı ama bu da altından kalkabileceği bir işti. Önüne kontrat konunca işaretli yerleri imzalaması gerektiğini de biliyordu. Ama neyi imzaladığına gelince, çamaşır makinesi satın almak için bir belge de imzalıyor olabilirdi, en ufak bir fikri yoktu.

Claire'in keyifli sesi onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. "Küçük puntuyla yazılmış ayrıntıları okumaya niyetin yok galiba?"

Son derece sakın bir şekilde omuz silkti. "Nasıl olsa hep ay-

nı şeyler yazıyor.”

Bir görevli arabaya kadar onlara eşlik edip Nick’e arabada hasar olmadığına dair son bir belge imzalattıktan sonra anahtarını teslim etti.

Arabaya bindiklerinde Nick dehşet içinde cep telefonunun çalışmadığını fark etti. Navigasyonu açmaya çalıştığında telefon tepki vermiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Claire.

Nick söylenerek telefonunun donmuş ekranına baktı. Başlı dönmeye başlamıştı. “Telefonum dondu. Navigasyon çalışmıyor.”

Claire gayet sakin bir tavırla, “Arabanın da navigasyon aleti var. Onu çalıştır” diye cevap verip esnedi. Hiçbir şey olmamış gibi torpido gözünü karıştırmaya başladı. Anlaşılan Nick’in ne kadar huzursuz olduğunu ve terlemeye başladığını fark etmemişti.

Bir anda Nick’in aklına parlak bir fikir geldi. “Yardımcı pilot sen değil misin? Yani navigasyonu ayarlamak senin görevin.”

Claire ona sert bir bakış fırlattı. “Peki nereye gideceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yokken bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?”

Nick ne kadar stresli olduğunu çaktırmamaya çalışarak cevap verdi: “Powathan’daki Old Tavern Caddesi.”

“Orada ne var peki?”

“Gidince görürsün.”

Claire sonunda adresi yazmak üzere öne doğru eğildiğinde Nick derin bir nefes aldı. Ama Claire ona dönüp, “Powathan nasıl yazılıyor?” diye sorduğunda neredeyse kalp krizi geçirecekti. “Tek... Heh tamam çıktı.”

Nick ancak havaalanının keşmekeşini arkalarında bırakıp otobana çıktıklarında biraz olsun rahatlayabildi. Bir saatten kısa bir sürede gidecekleri yere vardılar. Nick buraya en son iki sene önce gelmesine rağmen bir tablo kadar güzel göl manzarası olan araziye nereden sapacağını hatırlamıştı. İki tarafında göğe yükselen ağaçlar olan çakıllı yolda araba bayağı sarsıldı. Nick,

Claire'in sürprizi karşısında vereceği tepkiyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Nick arabayı park ederken Claire merakla sordu: "Nereye geldik?"

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan bir köpek havlaması duyuldu. Ardından verandada beyaz saçlı hafif göbekli, ayağında plastik çizmeler olan bir adam belirdi. Adam onları selamlamak için elini havaya kaldırdı. Bu arada üç tane köpek çoktan arabanın etrafını sarıp deli gibi havlamaya başlamıştı.

"Aman Tanrım!" dedi Claire fısıldayarak, "Bu Mathieu Raymond!"

Nick keyifle sırtıp kemerini çözdü. "Ta kendisi. Son yıllarda saç rengi biraz değişti ve Sadie'yle beraber bu köpekleri evlat edindiklerinden beri göbeği biraz eridi."

Claire cılız bir sesle sordu: "Sadie?"

"Karısı" diye açıkladı Nick. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Ayrıca Mathieu günün şerefine suflesini pişirebileceği için son derece mutlu. Sadie'nin diyet programı yüzünden haftalardır ağzına tatlı koyamadı çünkü."

Claire gözlerini kocaman açarak Nick'e baktı. Söylediklerinden bir kelime bile anlamamış gibi bir hali vardı.

Nick, "Nasıl?" diye mırıldanıp elini Claire'in yanağına koyabilmek için öne doğru eğildi. "Sürprizimi beğendin mi?"

Claire'in adeta nefesi kesilmişti. "Sırf beni Mathieu Raymond ile tanıştırmak için benimle Virginia'ya kadar geldiğine inanamıyorum."

"Benimle bunun için yatmıyor muydun?"

"Nick!" Claire kızgın bir surat ifadesi takınıp Nick'in koluna vurdu.

Nick gülerek ona vuran elini tutup parmak uçlarına kadar öperken açıklamaya başladı: "Onunla tanışmak ve röportaj yapmak için can atıyordun, ben de..."

"Nasıl yani? Röportaj da mı yapabilirim? Sen ciddi misin?"

"Tabii ciddiym." Nick sanki önemsiz bir konudan bahsediyormuşçasına anlatmaya başladı: "Onu arayarak sevgilimin bir yemek eleştirmeni ve aynı zamanda onun sıkı bir hayranı

olduğunu anlattım. Ayrıca onu seninle röportaj yapması için de ikna ettim.”

Claire hiçbir şey söylemeden Nick’i süzdü. Sonra yanaklarını avcunun içine alarak onu öylesine tutkuyla öptü ki Nick’in kalbi neredeyse oracıkta duracaktı.

Nick bayağı zorlanarak Claire’i kendisinden uzaklaştırıp kısık bir sesle onu uyardı: “Ustamın gözü önünde olmaz Claire, kendine biraz hâkim ol lütfen!”

Claire sevinçle kemerini çözüp arabadan indi. Nick de onun arkasından indi. Onu Mathieu’ya takdim ederken müthiş keyifliydi.

“Nick’i on yedi yaşında yanımda çalışmaya başladığı zaman görmeniz lazımdı! Uzun boylu, sakar, korkunç bir saç kesimi olan, üstüne bir de yemeklere fazla tuz koymaya meraklı bir tipti. Sürekli her şeye itiraz ediyordu ve parmaklarını yakıyordu. Bir seferinde tatlının üstünü karamelize etmeye çalışırken kir-piklerini yakmıştı, uzun bir süre yeni doğmuş bir baykuş gibi ortalarda gezindi.”

Claire neredeyse gülerken boğulacaktı. Büyük bir keyifle Mathieu Raymond’un elini kolunu sallayarak Nick’le ilgili hikâyeler anlatışını dinliyordu. Ünlü aşçı gittikçe daha yüksek sesle konuşuyor, Fransız aksanı her saniye daha da belirginleşiyordu. Ünlü şef eski yamağıyla bayağı dalga geçiyordu ama ona ne kadar düşkün olduğu her halinden belliydi. Sürekli sırtıyordu.

“Çok teşekkür ederim, Mathieu. O utanç verici dönemi neredeyse unutmuştum. Hatırlattığın için sağ ol.”

“O zamanlar on yedi yaşındaydın Nick. Üzerinden on yıl geçti. Arada az da olsa bir şeyler öğrendin.” Mathieu son derece keyifliydi. Dikkatlice Claire’i süzdü. “Nick’in Yeni Mutfak Derneği’nin Ümit Vaat Eden Aşçı Ödülü’ne aday gösterilen en genç aşçı olduğunu ve ödülü kazandığını biliyor muydunuz? O zamanlar daha okulunu dahi bitirmemişti ama diğer bütün adayları geride bıraktı.”

Elbette Claire bunu biliyordu. Ama yine de Raymond’un

bu olaya bu kadar önem vererek sanki ödülü kendisi kazanmışçasına gururla anlatmasından bayağı etkilenmişti doğrusu. Elindeki kahve fincanını yüzüne doğru kaldırarak gülüşünü gizleyip başını sallamakla yetindi. Ev sahibinin hikâyelerine devam etmek için daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu.

“Nick o zamana kadar yanımda çalışan en yetenekli yaktı, Claire. Kendisi ne yazık ki aynı zamanda bugüne kadar tanıdığım en inatçı insan.” Sitemkâr bir bakışla Nick’e dönüp başını salladı.

Nick gözlerini devirdi. “Bu konuyu konuşmuştuk, Mathieu.”

“Evet konuşmuştuk, ama...”

Mathieu’nun eşi Sadie, “Bugün bu konu tartışılmayacak beyler” diyerek araya girdi. Hep beraber son derece hoş bir verandada kocaman tahta bir masada oturuyorlardı. Oturdıkları yerden gölü görebiliyorlardı. Claire manzaranın muhteşem olduğunu düşündü. Mathieu ve Sadie birkaç yıldır, Mathieu restoran işlerinden elini eteğini çektiğinden beri, burada yaşıyorlardı.

Claire, Mathieu Raymond’un yanında oturduğuna, biraz önce beraber öğlen yemeği yediklerine, az sonra da beraber sufle pişireceklerine hâlâ inanamıyordu. Bir de şu meşhur röportaj olayı vardı! Elbette Nick’ten kendisini çimdiklemesini istemesi yakışık almazdı ama sanki bir rüyada gibiydi. Bu son derece neşeli, restoranları toplam otuza yakın Michelin yıldızına sahip şef, gençlik yıllarından beri en sevdiği aşçıydı ve onun için ulaşılması imkânsız bir idoldü. Masallara layık rüya gibi bir kariyeri vardı. Fransa’da beş parasız bir aşçı yamağyken yirmi yaşında Amerika’ya gelerek sıfırdan, aralarında New York’un en meşhur restoranı La Bouche da olan gerçek bir imparatorluk kurmayı başarmıştı. Ve şimdi bu adam kanlı canlı Claire’in karşısında oturuyordu.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir hediye almamıştı.

“Hâlâ Nick’in La Bouche’u neden devralmadığını bir türlü anlayamıyorum.” Mathieu zor duyulan bir sesle mırıldandı.

“Onun yerine yıllarca yardımcı şef olarak çeşitli restoranlarda çalışmayı tercih etti.”

“Biraz tecrübe kazanmak için başka mutfaklarda çalışmak istedim.” Nick cevap verirken o kadar sakindi ki bu konuşmayı daha önce yaptıkları belliydi. “Ayrıca şu anda Knight’s’ın şefi benim.”

“Yıllar önce kendi mutfağını yönetmeye başlayabilirdin. Neden sürekli başkalarının gölgesinde kalmayı tercih ediyorsun anlayamıyorum.”

Sadie biraz abartılı bir şekilde iç çekerek kocasının hayıflanmasına bir son vermeye çalıştı. “Ben de senin bu konuyu neden bu kadar uzattığını anlamıyorum? Bugün Nick’in yanında misafiri var. Claire’in senin kavgacı ve yaşlı bir keçi olduğuna şahit olmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

Nick gülerek ev sahiplerini gaza getirdi: “Haddini bildir şunun Sadie. Yaşlı keçi, bak bu hoşuma gitti.”

“Sana gelince tatlım, sen de artık bu ikisini baş başa bırak da Claire yaşlı keçiyle röportaj yapabilsin. Yoksa kocamı bir şişe şarap daha açmaya ikna etmeden korkuyorum. Ardından ikiniz de her zamanki gibi bir işe yaramayacaksınız, özellikle de sen Nick.”

“Bastır, sevgilim.” Bu sefer gaz verme sırası Mathieu’daydı. Keyifle sıratarak, “Claire seni uyarmam gerekiyor, Nick alkolle hiç dayanıklı değil. Birinci bardaktan sonra sarhoş olup kelimenin tam anlamıyla sapıtıyor” dedi.

Nick anında itiraz etti. “Sen kendine bak.”

“İkiniz de susun artık. Nick köpeklerle yürüyüş yapacağım, Claire röportajını yaparken sen de lütfen bana eşlik edermisin? Onları rahat bırakalım.”

Claire her saniye Sadie’yi daha çok seviyordu.

Nick hiç itiraz etmeden ayağa kalkarak ev sahibesini takip etti. Kafasına bir öpücük kondurmak üzere Claire’e doğru eğilip herkesin duyabileceği bir sesle, “Onu istediğin gibi köşeye sıkıştırabilirsin, sevgilim. Altından kalkabilir merak etme” dedi.

“Bırak da kız arkadaşın işini yapsın.” Sadie Nick’i eve doğru sürükleyerek arkalarından kapıyı kapattı.

Mathieu derin bir oh çekti. “Sonunda gitti. Bu röportajı yapmamıza hiç fırsat vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Nick’in daha önce birinin üstüne bu kadar çok düştüğüne hiç şahit olmamıştım.”

“Sizinle zaman geçirmekten zevk alıyor anlaşılan.”

“Enteresan, bana sorarsanız sizinle zaman geçirmekten çok zevk alıyor, Claire.” Mathieu, Claire’in fincanına biraz daha kahve ilave edip göz kırptı. “Onu bu kadar keyifli görmek beni çok mutlu etti.”

“Evet bence de keyfi yerinde” diyerek kahveyi aldı. “Teşekkür ederim. Burası gerçekten olağanüstü.”

“Burada çok mutluyuz. Sadie zaten New York’u hiçbir zaman çok sevmemişti. Her zaman fazla kalabalık ve gürültülü olduğunu düşünmüştü. Taşrada hayat çok daha sakin ve yalnızlığın tadını çıkarıyoruz.”

“Ara sıra da olsa şehir hayatını özlemiyor musunuz?”

Mathieu elini yelpaze gibi kullanarak biraz serinlemeye çalıştı. “Aslına bakarsanız hiç özlemiyoruz. Biliyorsunuz, artık eskisi kadar genç değilim. Eskiden New York gibi bir metropolde çalışmak ve yaşamak beni heyecanlandırıyordu. Önemli insanlar için yemek pişirmek, sürekli partilere davet edilmek ve ara sıra fotoğrafımı gazetelerde görmek... Ama yaşlandıkça tüm bunlar cazibesini yitirdi. Yeterince partide dans ettim, mutfakta yeterince zaman geçirdim.”

Claire merakla elindeki tükenmez kalemı havaya kaldırdı, sıradaki soru uzun zamandır aklımdaydı. Ne de olsa uzun zamandır bu röportajın hayalini kuruyordu.

“Not almam sizi rahatsız eder mi?”

“Lütfen, buyurun. Neticede bunun için buradayız, öyle değil mi?”

Claire gülererek cevap verdi: “Aslına bakarsanız ben sufle için buradayım.”

“Aha!”

Claire bir yandan o zamana kadar konuştuklarını not alırken bir yandan da açıklama yaptı: “Gençliğimde annemlerle birkaç günlüğüne New York’a gelmiş, La Bouche’ta yemek ye-

miştik. O zaman çikolatalı suflenizi yemiş, sanırım hayatımda ilk defa âşık olmuştum.”

“Bir sufleye mi?” Mathieu şaşır mışa benziyordu.

Claire gülererek onayladı. “O güne kadar yediğim en güzel sufleydi. Aslına bakarsanız o gün aşçı olmaya karar vermiştim. Gerçi onun yerine yemek eleştirmeni oldum ama neticede her şey sizin suflenizle başladı.”

Mathieu reverans yapar gibi hafifçe öne eğildi. “Onur duy-
dum.”

“Sakın diğer yemeklerinizden de aynı derecede etkilendiğimi düşünmeyin. O gün sofraya ne geldiyse hepsi birbirinden lezzetliydi.” Biraz çekinerek ekledi: “Bir keresinde sadece suflenizle anılmaktan hoşlanmadığınızı söylemiştiniz. Tam olarak ne demek istemiştiniz?”

“Yemeklerimin hepsine zaman, enerji ve kalbimi koyuyorum, bunun karşılığını almak isterim. Biz şefler sessizlikten ve hareketsizlikten hoşlanmayız. Deliler gibi çalışır, sürekli kendimizi geliştirmeye abalarız. Benden sürekli harika sufle yapan şef diye bahsedilmesi bir süre sonra sinirime dokunmaya başladı.”

Bir anda Claire’in gözünün önüne Nick’in yemek yaparkenki hali geldi ve Mathieu’ya takılmadan edemedi: “Erkek arkadaşımın işiyle evli olmasını size borçluyum yani?”

“Kusura bakma tatlım ama kör değilim.” Mathieu da ona takılmadan duramadı. “Nick’in sizi işinden daha ilginç bulduğu her halinden belli. Bunu anlamak çok zor değil.”

Claire gittikçe daha çok kızarmaya başladığını hissetti. Konuyu değiştirmek için hafifçe öksürerek sorularına devam etti. Mathieu hem çok sabırlı hem de çok ilginç bir röportaj partneriydi. Bir saatin sonunda, röportajın bitmesine yakın Claire gerçekten üzüldüğünü fark etti.

“Restoranlarınızdan ayrılmak zor olmadı mı?”

Mathieu Claire’e göz kırptı. “Elbette çok zor oldu. Neticede restoranlarım çocuklarım gibiydi. Özellikle La Bouche benim için çok değerliydi. Ama emin ellerde olduğunu biliyorum. Bunu bilmek beni az da olsa teselli ediyor.” Kahvesinden

bir yudum aldı. “Gerçi La Bouche’u Nick’e devretmeyi çok isterdim. Orada eminim çok iyi iş çıkarırdı.”

Mathieu Raymond ödüllü, üç yıldızlı restoranını zamanında daha yirmi beşine bile basmadığı halde Nick’e devretmeyi düşündüğüne göre, anlaşılan onu sadece sevmekle kalmıyordu, onun çok iyi bir şef olduğundan da emindi. Ve ona başka kimseye güvenmediği kadar çok güveniyordu.

Claire düşüncelere dalarak dudağını ısırmaya başladı. “Ona La Bouche’da bir pozisyon teklif ettiğinizden bana hiç bahsetmedi.”

Mathieu umursamaz bir tavırla cevap verdi: “Üzerinden çok uzun zaman geçti. O zamanlar yardımcı şef olarak San Francisco’da çalışıyordu. Aramızda kalsın ama oradaki şefi restorana pek uğramıyordu, bütün işi Nick yapıyordu. Restoranın aldığı yıldızı da aslında Nick kazandı denebilir.”

“Ya!” Claire’in bundan da haberi yoktu.

“Ben büyük bir memnuniyetle mutfağımı Nick’e bırakırdım ama o bunu istemedi. Kararına saygı duymak zorunda kaldım.”

Claire, Mathieu’nun resmi röportajın bittiğini ve onunla özel konuşmak istediğini anlayabilmesi için not defterini kenara koydu.

“Neden istemediğini biliyor musunuz?” Derin bir nefes alıp devam etti: “Andrew Knight restoranını Nick’i mutfağın başında tutmak, hatta onun ismini tabelaya taşımak isteyen bir yatırımcıya satmak istiyor. Nick restoranı istediği gibi yenileme şansına sahip. Ama o bu teklifi düşünmeyi bile kabul etmiyor.”

“Şimdi...” deyip Claire’i inceledi Mathieu ve kafasını yana eğerek ekledi: “Sizce neden böyle davranıyor Claire? Kız arkadaş olarak sizin de bir düşünceniz vardır elbet.”

Claire’in yüzü düşünceli bir hal aldı. “Nick bu teklif hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor, ben de onu zorlamak istemiyorum. Açıkçası aklından neler geçtiği hakkında bir fikrim yok.”

“Nick eskiden de düşüncelerini kendine saklamayı sever-

di. La Bouche'u neden devralmak istemediğini bana bugüne kadar tam olarak açıklamadı. Onun ne düşündüğünü anlamak kolay değil."

Nedense Claire, Mathieu'nun bu konuda iyi kötü bir tahmini olduğundan şüpheleniyordu. Anlaşılan bunu Claire'le paylaşmak istemiyordu. Biraz çekinerek sordu: "On yıldır tanışıyorsunuz. Bayağı uzun zaman sayılır. Sizce neden teklifinizi kabul etmedi?"

Mathieu bakışlarını kaçırarak mırıldandı: "Sanırım... başaramamaktan korkuyor gibi bir hali var. Oysa ne kadar mükemmel bir aşçı olduğunu ona defalarca söyledim."

"Nick'in başarısızlıktan korktuğunu zannetmiyorum." Claire kendinden emin bir sesle itiraz etti. "Bana kalırsa gereğinden fazla kendine güveniyor." Panikle Mathieu'ya baktı. Neyse ki gülüyordu.

"Nick'in sonunda kendine eşdeğer bir kadınla karşılaşmış olması beni çok rahatlattı. Üstelik bakıyorum aşk gözünüzü kör etmemiş."

Claire kendini savunmaya çalıştı: "Nick'in kendine aşırı güvendiğini anlamak o kadar da zor değil."

"Ah... sakın görünüşe aldanmayın." Dostane bir tavırla ekledi: "Nick iyi bir oyuncudur. Daha on yedi yaşındayken öyleydi. Zayıfyanlarını gizlemeyi çok iyi başarır. Kendine zannettiğimiz kadar çok güvendiğini düşünmüyorum."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Mathieu bir kez daha omuzlarını silkip biraz çekinerek, "Size özel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Sorum size biraz garip gelebilir, ama..."

"Ama?"

"Nick eleştirilerinizi okuyor mu?"

"Elbette okuyor. Neden sordunuz?"

Eski şef tereddüt etti, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Yok bir şey... sadece... neyse unutun gitsin."

Claire karşısındaki adamın davranışına bir anlam verememişti. Huzursuz oldu. "Nick'in benim yazdıklarımın mem-

nun olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz? Size bir imada mı bulundu?”

“Hayır, hayır.” Mathieu anında itiraz etti. “Kesinlikle öyle bir şey söylemeye çalışmadım. Sadece... birbirinize çok yakın olduğunuz için sizin de bir şeyler fark etmiş olabileceğinizi düşündüm.”

Claire’in kafası iyice karışmıştı. “Fark etmek mi? Neyi fark etmem gerekiyormuş?”

Mathieu derin bir nefes alıp eliyle geçiştirdi. “Nick’e haksızlık yapmak ya da beni ilgilendirmeyen konulara burnumu sokmak istemem. Sadece ona çok değer veriyorum o kadar.”

Claire başıyla onayladı: “Ben de.”

Karşısındaki adamın konuşmadan önce yutkunduğunu fark etti.

“Yanınızda hiçbir şey okudu mu? Ya da yazdı mı?”

İlk başta ne demek istediğini yine anlamamıştı ama bir anda Claire’in kafasında bir ışık yandı.

Ne diyeceğini bilemeden, tepkisini ölçmeye çalıştığı her halinden belli olan Mathieu’ya baktı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mathieu ona Nick’in okuma yazma bilip bilmediğini mi soruyordu? Bu çok saçmaydı. Bu soru çok saçmaydı. Elbette okuma yazma biliyordu!

Yine de düşündüklerini yüksek sesle dile getirdi: “Ne demeye çalışıyorsunuz? Yani Nick... Nick’in dislektik olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Mathieu fısıldayarak cevap verdi: “Ben aynı soruyu size soruyorum Claire. Ne de olsa siz onun kız arkadaşısınız.”

Claire son derece şaşkındı, arkasına yaslandı. Mathieu yanılıyor olmalıydı, çünkü Nick’i uzun bir süredir tanıyordu ve neredeyse aynı evde yaşıyor sayılırlardı. Elbette şimdiye kadar onun bir şeyler okuduğunu görmüştü! Dislektik falan değildi. Ne de olsa yazısını...

Claire bir anda yazı işlerinde yazısını yüksek sesle okumasını talep ettiğinde Nick’in verdiği tepkiyi hatırladı. Nick gazeteyi yırtıp atmıştı. O zaman bu harekete bir anlam yüklemişti, çünkü Nick kızgındı ve yaptığı kabul edilebilirdi. Son ya-

di. La Bouche'u neden devralmak istemediğini bana bugüne kadar tam olarak açıklamadı. Onun ne düşündüğünü anlamak kolay değil."

Nedense Claire, Mathieu'nun bu konuda iyi kötü bir tahmini olduğundan şüpheleniyordu. Anlaşılan bunu Claire'le paylaşmak istemiyordu. Biraz çekinerek sordu: "On yıldır tanışıyorsunuz. Bayağı uzun zaman sayılır. Sizce neden teklifinizi kabul etmedi?"

Mathieu bakışlarını kaçırarak mırıldandı: "Sanırım... başaramamaktan korkuyor gibi bir hali var. Oysa ne kadar mükemmel bir aşçı olduğunu ona defalarca söyledim."

"Nick'in başarısızlıktan korktuğunu zannetmiyorum." Claire kendinden emin bir sesle itiraz etti. "Bana kalırsa gereğinden fazla kendine güveniyor." Panikle Mathieu'ya baktı. Neyse ki gülüyordu.

"Nick'in sonunda kendine eşdeğer bir kadınla karşılaşmış olması beni çok rahatlattı. Üstelik bakıyorum aşk gözünüzü kör etmemiş."

Claire kendini savunmaya çalıştı: "Nick'in kendine aşırı güvendiğini anlamak o kadar da zor değil."

"Ah... sakın görünüşe aldanmayın." Dostane bir tavırla ekledi: "Nick iyi bir oyuncudur. Daha on yedi yaşındayken öyleydi. Zayıf yanlarını gizlemeyi çok iyi başarır. Kendine zannettiğimiz kadar çok güvendiğini düşünmüyorum."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Mathieu bir kez daha omuzlarını silkip biraz çekinerek, "Size özel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Sorum size biraz garip gelebilir, ama..."

"Ama?"

"Nick eleştirilerinizi okuyor mu?"

"Elbette okuyor. Neden sordunuz?"

Eski şef tereddüt etti, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Yok bir şey... sadece... neyse unuttun gitsin."

Claire karşıdaki adamın davranışına bir anlam verememişti. Huzursuz oldu. "Nick'in benim yazdıklarımın mem-

nun olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz? Size bir imada mı bulundu?”

“Hayır, hayır.” Mathieu anında itiraz etti. “Kesinlikle öyle bir şey söylemeye çalışmadım. Sadece... birbirinize çok yakın olduğunuz için sizin de bir şeyler fark etmiş olabileceğinizi düşündüm.”

Claire’in kafası iyice karışmıştı. “Fark etmek mi? Neyi fark etmem gerekiyormuş?”

Mathieu derin bir nefes alıp eliyle geçiştirdi. “Nick’e haksızlık yapmak ya da beni ilgilendirmeyen konulara burnumu sokmak istemem. Sadece ona çok değer veriyorum o kadar.”

Claire başıyla onayladı: “Ben de.”

Karşısındaki adamın konuşmadan önce yutkunduğunu fark etti.

“Yanınızda hiçbir şey okudu mu? Ya da yazdı mı?”

İlk başta ne demek istediğini yine anlamamıştı ama bir anda Claire’in kafasında bir ışık yandı.

Ne diyeceğini bilemeden, tepkisini ölçmeye çalıştığı her halinden belli olan Mathieu’ya baktı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. Mathieu ona Nick’in okuma yazma bilip bilmediğini mi soruyordu? Bu çok saçmaydı. Bu soru çok saçmaydı. Elbette okuma yazma biliyordu!

Yine de düşündüklerini yüksek sesle dile getirdi: “Ne demeye çalışıyorsunuz? Yani Nick... Nick’in dislektik olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Mathieu fısıldayarak cevap verdi: “Ben aynı soruyu size soruyorum Claire. Ne de olsa siz onun kız arkadaşısınız.”

Claire son derece şaşkındı, arkasına yaslandı. Mathieu yanılıyor olmalıydı, çünkü Nick’i uzun bir süredir tanıyordu ve neredeyse aynı evde yaşıyor sayılırlardı. Elbette şimdiye kadar onun bir şeyler okuduğunu görmüştü! Dislektik falan değildi. Ne de olsa yazısını...

Claire bir anda yazı işlerinde yazısını yüksek sesle okumasını talep ettiğinde Nick’in verdiği tepkiyi hatırladı. Nick gazeteyi yırtıp atmıştı. O zaman bu harekete bir anlam yüklememişti, çünkü Nick kızgındı ve yaptığı kabul edilebilirdi. Son ya-

zısını okuduğundan emindi, bu konuda etraflıca sohbet etmişlerdi. Ama Nick yazısını onun yanında okumamıştı, orası kesin-di. Biraz düşününce onu gerçekten hiçbir şey okurken görmediğini fark etti. Beraber kahvaltı ederlerken gazete okuduğuna dahi şahit olmamıştı. Ama bu onun okuma yazma bilmediği anlamına gelmezdi. Ya da gelir miydi? Kitap kurdu olmadığı kesindi, dairesinde hiç kitap yoktu. Ama ona cep telefonuyla düzenli bir şekilde mesaj yazıyordu... Hayır, aslında pek öyle sayılmazdı. Nick ona hep sesli mesaj yolluyordu.

Claire hatırlamaya çalıştı. Aklına zamanında çok önemsemediği ama aslında ona biraz garip gelen ufak tefek olaylar gelmeye başladı. Mesela Nick beraber seyrettikleri altyazılı film hakkında sohbet etmeye yanaşmamıştı... Geçen gün gittikleri restoranda yemekleri o seçmişti, Nick şarap mënüsünü hiç bakmadan ona uzatmıştı... Bir de şu navigasyona adres girme olayı vardı...

"Nick'in güvenini sarsmak istemem Claire" dedi Mathieu. Yine alçak sesle konuşuyordu. "Lütfen anlayın, bu konu uzun zamandır kafamı kurcalıyor. Ama başka türlü açıklayamadığım o kadar çok olay var ki. Ve korkarım bu düşündüğümüz doğruysa... Nick işle ilgili pek çok fırsatı kaçıracaktır." Daha fazla konuşmadı.

Claire üzgün bir ifadeyle ev sahibine baktı. "Ne kadar zamandır bu durumdan şüpheleniyordunuz?"

"Birkaç yıldır." Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Bir gün onu garsona mënüyü dikte ederken yakaladım. Bir şekilde durumu açıkladı. Bu olaydan birkaç ay sonra durumdan ciddi ciddi şüphelenmeye başladım ama onunla yüzleşmeye cesaret edemedim. Etrafindakileri kandırabilmek için o kadar büyük bir çaba sarf ediyordu ki konuyu açtığımda eminim inkâr edecekti. Tabii hoş bir durum olmayacaktı." Claire'e bakarak gü-lümsedi. "O yüzden buraya sizinle geleceğini söyleyince çok sevindim. Bu konuyu sizinle konuşmak istedim."

Claire yutkundu. "Benimle mi? Neden?"

"Nick'in başında yeterince dert olduğunu düşünüyorum. Yanında ona yardım edecek birilerinin olması iyi olur."

Birkaç dakika sonra Nick, Sadie ve köpeklerle yaptığı yürüyüşten geri döndü. Kelimenin tam anlamıyla neşe saçıyordu. Claire mutfakta Mathieu'dan dünyaca ünlü suflesini nasıl hazırladığını dinlerken, durmadan araya girerek yorumlar yaptı. Bu kaderin acımasızca bir oyunu diye düşündü Claire. En büyük hayali gerçek oluyordu ama o tadını çıkaramıyordu, akli keşinlikle başka bir yerdedi.

Nasıl olup da Nick'in problemini daha önce keşfedememişti? Ve Nick neden bu konudan hiç bahsetmemişti? Dislektik olmasının Claire'i rahatsız edeceğini mi düşünmüştü? Claire sadece onun bu konuyu bu kadar dert edinmesinden rahatsız olmuştu. Nick'in bu rahatsızlığından dolayı kendisini eksik hissetmesi, hatta Claire'den utanması ona fazlasıyla dokunmuştu.

Nick son derece keyifli bir şekilde etrafına neşe saçarak ziyaretlerinin tadını çıkarırken Claire her geçen dakika kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Akşam Mathieu ve Sadie ile vedalaşıp yola koyulduklarında Claire son derece gergindi. Otele doğru giderken bu konuyu açıp açmama konusunda tereddüt etti. Özellikle Nick'in dislektik olduğunu anladığı ortaya çıkarsa nasıl davranması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu? Tam da bu sebepten otel görevlisi Nick'e bir form uzatarak doldurmasını istediğinde telefonunda maillerini okuyormuş gibi yaptı. Nick'in izlendiğini düşünerek tedirgin olmasını istemiyordu.

Nick Claire'in normalden daha sessiz olduğunu fark etmemişe benziyordu. Odaya girdiklerinde maceralı geçen günlerinden bahsetmeye başladı.

"Yorgun musun?"

"Oldukça" diyerek gülümseyip yatağın ucuna çöktü. Nick seyahat çantalarını ufak kanepenin üzerine koyarak açtı.

"Uzun bir gündü."

"Çok güzel bir gündü" diye düzeltti Claire. "Çok teşekkür ederim, Nick."

"Benim için zevkti."

"Sanırım daha önce hiç bu kadar güzel bir doğum günü he-

diyem olmamıştı.”

Nick başını kaldırdı, masmavi gözleri parlıyordu. “Çok sevindim.”

Claire oturduğu yerden kalkarak Nick’e doğru ilerledi, ona sokulmak istiyordu. Tam da şu anda onun yanında olmak istiyordu.

Nick onun bu sarılma ihtiyacını yorgunluğuna verdi. “Neden düş almıyorsun? Ben de o sırada eşyalarımızı çıkarırım.”

Aslında Claire’in niyeti bir an evvel Nick ile konuşmaktı. Ama sıcak bir duş onunla şu anda disleksi üzerine konuşmak zorunda kalmamak için muhteşem bir bahaneydi doğrusu.

Bitkin bir şekilde banyoya girdi, duş aldı, dişlerini fırçaladı ve üzerinde otel bornozuyla yatak odasına geri döndü. Nick bu arada çoktan çantayı boşaltıp televizyonu açmıştı. Claire konuşmadan Nick’in banyoya girişini seyretti ve yatağın üzerine oturarak isteksizce kanalları gezmeye başladı.

Nick banyodan çıktığında haberler başlamıştı. Nick beline bir havlu bağlamış, diğer havluyla saçlarını kuruluyordu.

Son derece keyifli bir şekilde televizyonu işaret etti. “Şu saçma sapan yetenek yarışmasının son bölümünü izleyelim mi? Geçen hafta gülmekten neredeyse altıma yapacaktım.”

“Nasıl istersen.”

“Sadie bana Mathieu ile her hafta bu şovu seyrettiklerinden bahsetti. Tabii Mathieu kesinlikle itiraf etmez bu durumu.”

Claire dudaklarını ısırıp Nick’in görkemli yarı çıplak vücudunu görmezden gelmeye çalışarak sordu: “Bana neden anlatmadın Nick?”

Nick elindeki havluyla saçlarını kurulamayı bırakarak Claire’e baktı. “Mathieu olayını mı? Sürpriz olması gerekiyordu da ondan!”

Claire sesini çıkarmadan hayır anlamında kafasını salladı, biraz sinirli bir şekilde ayaklarını sallamaya ve bornozunun kuşağıyla oynamaya başladı. “Hayır sürprizden bahsetmiyorum.”

“Peki neden bahsediyorsun?” Nick’in bu dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi bir havası vardı.

Claire düşünceli ama son derece sakin bir şekilde cevap verdi. “Ben dislektik olmaktan bahsediyorum Nick. Hiçbir fikrim yoktu.”

Odadaki hava bir anda değişti. Dışarıdan gelen eğlenceli seslere ve gülüşmelere rağmen odanın havası bir anda buz kesmişti. Az önceki son derece kaygısız ve mutlu adamdan eser kalmamıştı. Nick’in şok geçirmiş gibi bir hali vardı. O kadar kıvrılmalı ve çaresiz gözüküyordu ki sanki vücuduna dokunsalar kırılacak gibi bir hali vardı.

“Anlamadım?”

Claire gayet mutsuz bir şekilde başını salladı. “Okuyamıyorsun ve yazamıyorsun...”

“Bu saçmalığı da nereden çıkardın?”

“Ama doğru. Okumakta ve yazmakta güçlük çekiyorsun. Mathieu ile konuşurken...”

Kaba bir şekilde sözünü kesti. “Bu saçmalığı onunla da mı paylaştın?”

Claire Nick’in öfkeli tavırları karşısında sakinliğini korumaya çalışıyordu. “Aslında konuyu açan Mathieu idi. Senin için endişeleniyor, benim de bu konuda ne düşündüğümü öğrenmek istedi.”

“Nasıl yani?” Nick, köşeye kısıtlanmış bir hayvan gibi kafasını kaldırdı, sesi sinirden titriyordu. Claire yanağında bir damarın attığını görebiliyordu, boynundaki damarlar da bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Claire son derece sakin bir şekilde cevap verdi. “Mathieu birkaç senedir bu durumdan şüpheleniyormuş, Nick. Neden ona açılmadın?”

Nick cevap vermedi. Elinde olsa koşarak otel odasından kaçacakmış gibi bir hali vardı. Ama sadece beline sarılı bir havluyla bu çok da mümkün gözüküyordu. Claire, Nick’in isteyeceği en son şeyin birinin, özellikle de Claire’in ona acıması olacağını tahmin edebilecek kadar tanımıştı onu. O yüzden sakin bakışlarla onu süzmeye devam etti.

“O kadar büyütülecek bir olay değil, kimseyi de ilgilendirmez.” Omuzlarını silkerek belindeki havluyu bir kenara fırlattı

ve arkasını dönerek içini çoktan boşalttığı çantayı karıştırmaya başladı. Gerçekten berbat bir oyuncuydu.

“Madem öyle, neden kimse anlamasın diye bu kadar zahmete girdin? Madem o kadar büyütülecek bir durum yoktu.”

Nick hemen cevap vermeyerek çantanın içine bakmaya devam etti. “Telefonun kablosunu gördün mü?”

Claire “Hayır, görmedim” diye cevap verdi. “İki saat boyunca altyazılı Fransızca bir film seyrettik. Herhalde ölesiye sıkıldın. Neden hiçbir şey söylemedin?”

Nick’in cevap vermemesi Claire’i neredeyse çıldırtacaktı.

“Nick...”

“Ne dememi bekliyorsun?” Nick bir anda Claire’e döndü. Yüzünde donuk bir ifade vardı. “Sana sinemanın önünde açıklama mı yapsaydım? ‘Dinle Claire, gerçekten güzel bir fikirmiş. Ama ben yirmi yedi yaşında okumayı ve yazmayı bilmeyen bir geri zekâlıyım’ mı deseydim?”

Nick’in seçtiği acımasız kelimeler yüzünden bir an Claire ne diyeceğini bilemedi. “Sen geri zekâlı değilsin.”

Nick sanki dişlerini gıcırdatır gibi bir sesle cevap verdi. “İyi. Lütfen artık konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Nick sen geri zekâlı değilsin. Hatta tam tersi.”

Nick’in zor nefes aldığı her halinden belliydi. “Peki sen en basit çocuk kitabını bile okumayı beceremeyen bir yetişkini nasıl adlandırırdın? Ya da kendi tariflerini yazamayan?”

“Ona dislektik derdim.”

Nick hâlâ sakinliğini koruyan Claire’e sabırsızca cevap verdi. Seçtiği kelimeler yine son derece acımasızdı. “Dislektik, geri zekâlı demenin başka bir yolu. Okuma yazma bilmeyen demek yeterince kibar olmadığı için uydurulmuş bir terim. Tamamen saçmalık.”

“Bunun kibar olmaya çalışmakla hiç alakası yok. Disleksisi olan insanlar aptal veya geri zekâlı değiller, hatta çoğunlukla ortalamadan çok daha zekiler.”

“Tabii. Dislektik ortalamanın üstünde zekâyâ sahip demek.” Sesindeki alayı duymamak imkânsızdı. “O yüzden tüm öğrencilerin hayali sınıfın maskarası olmak zaten. Ben de en

basit kelimeleri dahi tahtaya yazamamayı son derece eğlenceli bulurdum.”

Nick neredeyse sinirden köpürüyordu ama Claire bu halinin onu etkilememesi için çabaladı. “İlkokulda öğretmenlerin bu durumu fark etmedi mi? Eminim özel dersler, yapılacak bir şeyler...”

“Belki havalı özel okullarda ya da son derece pahalı yatılı okullarda öğretmenler böyle konularda duyarlı oluyorlardır.” Kavga çıkarmaya meyilli olduğu her halinden belliydi. “Ve eminim o okullarda her türlü, senin çok güzel söylediğin gibi, özel ders, terapi imkânları vardır. Ama devlet okullarında bizim gibi fakir ve cahil beyaz çocuklar kimsenin umurunda olmaz.”

Claire bu sefer kendini tutamayarak öfkeyle cevap verdi: “Fakir ve cahil çocuk da ne demek? Aklını mı kaçırdın sen?”

Nick son derece alaycı bir cevap verdi. “Çok ilginç bir soru. Şimdiye kadar o dediğinden bende çok olmadığını anlamışsındır diye düşünüyordum.”

Claire ne diyeceğini bilemez bir halde Nick’e baktı. Kulaklarına inanamıyordu, dolayısıyla gerçekten ne cevap vereceğini bilemiyordu. Nick’in kendini bu kadar değersiz görerek aşağılamasına tahammül edemiyordu. Gerçekten işe yaramaz geri zekâlının teki olduğunu mu düşünüyordu? Ama bu çok saçmaydı! Ve Nick’e, normalde ukalalık yapmayı seven Nick’e hiç yakışmıyordu doğrusu. Bugüne kadar yaptıkları bir oyun muydu yoksa? Nick hakkında bu kadar yanılmış olabilir miydi? Ve daha kötüsü: Bu durumdan haberdar olmadığı için istemeden onu kırmış mıydı? Çünkü Nick’in kızgınlığının arkasına gizlediği kırılğan hali... İşte bu hali Claire’e tahminlerinin çok ötesinde dokunmuştu.

Nick kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini Claire’e dikmişti. Claire o an onun bilinçli bir şekilde kavga çıkarmaya çalıştığına emin oldu.

Claire gözlerini öyle bir kısıtı ki neredeyse ince birer çizgi gibi duruyorlardı. “En azından konuyu değiştirecek kadar aklın var anlaşılan. Disleksin hakkında konuşmayalım diye kavga çıkarmaya çalışıyorsun.”

Nick çenesini öne doğru çıkardı. “Bu da başka bir saçmalık!”

“Hiç de bile!” Claire yataktan kalkarak Nick’in önünde dikildi. Suratına bakabilmek için kafasını biraz yukarı kaldırması gerekmişti. “Neden bu konuda konuşmak istemiyorsun?”

“Son derece saçma bir konu olduğu için” diye kestirip attı Nick. “Yeter artık!”

Claire derin bir nefes aldı. “Öğretmenin bu konuda ne dedi? Çocukken bu konuyla ilgili doktora gittin mi?”

Nick kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. “Kahretsin Claire. Bu konuda konuşmak istemiyorum!”

Claire de en az Nick kadar inatçı olabiliyordu. Bakışlarını kaçırmadan Nick’e bakmaya devam etti.

Nick ellerini havaya kaldırdı. “Kahretsin... Öğretmenlerim bir şeyler öğretmenin imkânsız olduğu bir embesil olduğumu düşünüyorlardı. Babam da onlarla aynı fikirdeydi. Sanırım benim hakkımda konuşurken en çok işe yaramaz lafını kullanıyordu.”

Kelimeleri Claire’in canını acıtıyordu. “Ama eminim büyükanne seni bir doktora götürmüştür.”

Nick elini ıslak saçlarında gezdirip gönülsüzce cevap verdi. “Evet. Ama o da beynimde bir rahatsızlık olduğunu ve bir gün iyi bir öğrenci olabileceğime dair en ufak bir ümit beslememesi gerektiğini söyledi.”

Claire dehşet içinde ellerini yumruk yaptı. “Bu tam anlamıyla bir saçmalık! Bu adam kendine doktor mu diyor? Neden büyükanne seni...”

Nick son derece kaba bir şekilde sözünü kesti. “Belki senin durumun farklıydı. Pahalı okullarda okudun, annen baban zengindi ve bir dediğini iki etmediler, tüm ihtiyaçlarını karşıladılar. Ama benim gibi çocukların ileride ne olacağı öğretmenlerin de doktorların da umurunda değildir. Kaldı ki doktor büyükanne bir terapi olduğundan bahsetmiş olsa dahi, bunu karşılayacak paramız yoktu. Zaten boşuna bir çaba olacaktı, o ayrı.”

Yine aynı alaycı ton. “Bu konuda konuşurken biraz olsun ciddi olamaz mısın? Ve birbirimize bağırmasak?” dedi Claire.

Nick, kendini tutamayarak hafifçe gülümsedi. “Neden hâlâ bu konuda konuşmakta ısrar ediyorsun? Bu konu çoktan açıklığa kavuşmadı mı?”

Claire istemeden diklendi. “Açıklığa kavuşan ne? Ben sadece anlamaya çalışıyorum...”

“Claire, yeter!” Nefesi sıklaştı. “Şimdi sırada ne olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Birkaç gün daha birbirimizi seyrek de olsa görmeye devam edeceğiz, ama sonra her şey bitecek. Neden durum böyleyken bir de senin önünde ruhumu tüm çıplaklığıyla ortaya sermem için ısrar ediyorsun? O kadar da aklımı yitirmedim daha.”

Claire şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. “Nasıl?”

“Sorun yok.” Başını sallayarak kestirip attı. “Senin gibi bir kadının benim gibi bir adamla beraber olmak istememesini anlıyorum.”

Claire şaşkın bir halde Nick’in gözlerinin içine bakmaya çalıştı. “Neden bahsettiğini gerçekten anlamıyorum.”

Nick’in bakışları gittikçe daha da kararmaya başlamıştı. Sesinden çok kızgın olduğu anlaşılıyordu. “Sen hayatta tanıdığım en akıllı kadınsın. Neden benim gibi –kendi adını dahi okumayı beceremeyen– bir aptalla vakit kaybedesin ki? Elbette benimle yatmada bir sorun yok ama beni annelerin karşısına çıkaramazsın. Yemek eleştirmeni ve beyaz, fakir, işe yaramaz, okuma yazma bilmeyen bir adam. Tanrım, ne kadar da utanç verici.”

Claire bir an için eline hâkim olmadı.

Nick’in yüzündeki ifadeyi görene kadar ona bir tokat attığını fark etmemişti.

Nick’in ağzı açık kalmıştı. “Bana tokat mı attın sen?”

Aslında oracıkta Nick’ten özür dilemek istiyordu. Ama onun yerine bağırarak, “Umarım bir işe yaramıştır! Aklını başına getirmiştir, seni aşağılık herif! Sen ne aptalsın ne de işe yaramazın tekisin! Dislektik olduğun için seni terk edecek değilim! Ne kadar akıllı, başarılı ve yetenekli bir insan olduğunun sen de farkındasın Nick O’Reilly. Ve bir hastalığın olduğunu itiraf ettiğinde bunların hiçbirisi değişmeyecek” dedi. Nefessiz kalmıştı. “Gerçekten beni sinirden delirtmek istemiyorsan lütfen çene-

ni kapa artık!”

Nick aynı karaya vuran bir balık gibi ağzını açıp kapadı.

“Sen bana aşâğılık herif mi dedin? Sen?”

“Evet, dedim.” Siniri gittikçe artıyordu.

Nick elini yanağına götürdü. “Ve bana tokat mı attın?”

“Evet.” Claire bir anda zorlukla yutkundu ve olan bite-
nin farkına vardı. Yaptıklarına inanamıyordu. Claire daha önce
kimseye böyle bir hakaret etmemişti. Tokada gelince... daha ön-
ce birine vurabileceğini aklından dahi geçirmemişti. Nasıl olur
da kendini böylesine kaybederdi, hâlâ inanamıyordu. “Ben...
ben çok üzgünüm Nick, ben...” Sanki dili tutulmuştu, geriye
doğru bir adım attı, yüzü alev alevdi. Bakışlarını yere indirerek
geriye doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha.

“Claire... bekle.”

“Lütfen bırak beni” diye mırıldanıp eşyalarına doğru uzan-
dı. Ama Nick ondan daha hızlı davranıp kolunu sıkı sıkı tuttu,
canını acıtmamaya dikkat ederek onu kendisine doğru çekti.

“Nereye gidiyorsun?”

Claire Nick’in suratına bakamadığı için bakışlarını boynu-
na dikti. “Ben... ben başka bir odaya geçeceğim. Çok üzgünüm.
Lütfen beni affet. Yani o tokat...”

“Hak etmiştim.” Nick bayağı sakinleşmişe benziyordu.
“Sorun değil, Claire.”

Aralarındaki gerginlik ve kızgınlık sanki bir anda uçup git-
mişti, hatta sanki hiç olmamış gibiydi.

“Ne demek sorun değil. Sana vurdum ben!”

“Bana bir tokat attın tatlım.” Bir anda neşesi yerine gelmiş-
ti Nick’in. “Aslına bakarsan çok sert bile sayılmazdı. Dışlerim
bu olaydan hiç etkilenmedi.”

“Aman ne komik.” Claire mırıldanarak kollarını Nick’in be-
line doladı. “Çok üzgünüm.”

“Ben de.” Claire’in saçlarını okşadı.

“Kendin hakkında öyle konuşmana dayanamadım” diye
söylendi Claire ama aynı zamanda ona daha da sıkı sarıldı. “Sen
aptal değilsin. İşe yaramazın teki hiç değilsin!”

“Peki.”

“Ben ciddiym, Nick.”

“Evet, onu anladım.”

Nick, umursamıyormuş gibi gözükmeye çalışmak için bayağı bir çaba sarf ediyordu, ama Claire’i kandıramazdı. Claire kafasını geriye atarak, tam olarak ne hissettiğini anlayabilmek için gözlerinin içine bakmaya çalıştı. “Gerçekten böyle saçma bir sebep yüzünden senden ayrılacağımı mı düşünüyorsun? Dislektik olduğun için?”

Nick’in yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri hâlâ karanlıktı. “Kavgada insanlar her türlü saçmalığı söyler, biliyorsun.”

“Sorumun cevabı bu değil.” Claire’in pes etmeye niyeti yoktu.

“Yapma, Claire.”

Ciddiyetle onu süzdü. “Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden senden ayrılabilceğimi düşünmeni istemiyorum...”

“Önemsiz?” Nick inanmamış gibiydi.

“Evet, önemsiz” diye sert bir sesle karşılık verdi Claire. “Seni sen yapan şeylerin okuma yazma bilip bilmemenle uzaktan yakından alakası yok.”

“Nelermiş beni ben yapan şeyler?”

Claire boğazına bir şeyin takıldığını hissetti. “Düşüncelisin, komiksin, çekici ve duygusalsın...”

Nick’in kaşları havaya kalktı. “Duygusal?”

“Bayağı iyi gizliyorsun, ama evet, duygusalsın” dedi. Buna gerçekten inanıyordu. “Ayrıca senin yanında kendimi son derece rahat ve mutlu hissetmemi sağlıyorsun, olduğum gibi davranabiliyorum. Benimle ve benim için önemli olan şeylerle ilgileniyorsun. Beni dinliyorsun.”

Claire bir yandan da anlattıklarının kulağa sıırıslıklam âşık birinin övgü dolu sözleri gibi geldiğinin farkındaydı.

Anlaşılan Nick de aynı düşüncedeydi, çünkü sıırıtmaya başladı. “Lütfen devam et. Sonsuza dek seni dinleyebilirim.”

Claire gözlerini devirip Nick’i tehdit etti: “Bir daha kendinden fakir ve cahil diye bahsedersen, işte o zaman...”

“O zaman ne?”

Claire ona öfkeyle bakıyordu. “O zaman ağzına biber sürerim. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.” Muzip bir şekilde asker selamı verdi.

Claire’in sesi yumuşadı ve şefkatle Nick’in sırtını okşamaya başladı. “Sen gerçekten mükemmel bir insansın, Nick O’Reilly ve seni hiç tereddütsüz annemlerle tanıştıtırırım.”

Gerçi Nick cevap vermedi ama öpücüğü Claire’i az da olsa teselli etti.

Ne yazık ki Nick kendini tutamayarak bu romantik ortamın içine etmeyi yine başardı. “Yanılmıyorsam ortam barışma seksi için son derece uygun.”

“**D**oğum günü çocuğu, makaronlarını kiminle paylaşmayı planlıyorsun?” dedi Vicky iğneleyici bir gülüşle. “Şu meşhur şefle mi? Onu kız kardeşimin pişirdiği pastalarla besleyebilirsin.”

Bu harika bir fikirdi ama Claire bunu belli etmek yerine sanki Vicky’nin söylediklerini onaylamıyormuş gibi bir ifade takınarak başını salladı. Neticede Vicky’nin Nick ile aralarında olup biten her şeyden haberdar olmasına gerek yoktu. Arkadaşı zaten yeterince meraklıydı. Yine de Vicky’nin doğum günü şerefine getirdiği, içinde inanılmaz lezzetli pastaların olduğu son derece sevimli kutuyu kapatırken hafif mahcup bir tavırla gülümsedi. Sırf kutunun üzerindeki Chez Liz yazısının zarafeti bile içindikilerin ne kadar lezzetli olduğunu anlatmaya yeterdi.

“Aha! İşte o meşhur gülüş!” Vicky dünyanın en doğal hareketiymiş gibi Claire’in kâğıtlarla dolu yazı masasının ucuna yerleşip adeta şakıyarak, “Bu sabah mönüde ateşli bir doğum günü seksî var mıydı?” diye sordu.

“Lütfen bu çarpık fantezilerini gerçekleştirebileceğin bir erkek arkadaş bul kendine.”

“Sorumun cevabı bu değil.”

Claire arkasına yaslanıp dua ediyormuş gibi ellerini kalbinin önünde birleştirdi. “Nick bu sabah bana son derece mükemmel bir kahvaltı hazırladı. Tam bir İngiliz usulü kahvaltı” diye üzerine basarak ekledi. “Yulaf ezmesi, ızgara domates, kızarmış mantar, bacon’lı yumurta, küçük sosisler ve haşlanmış fasulye...”

“Fasulye mi? Tanrım ne iğrenç!” Vicky sırtıttı. “Siz okyanu-

sun öbür ucundaki adada kahvaltıda bunları mı yiyorsunuz? Kraliçenin her dakika kabızmış gibi bir surat ifadesiyle dolaşmasına şaşdırmamak lazım!”

Claire bu ve buna benzer pek çok espriyi o kadar fazla duyumuşt ki sayısını hatırlayamıyordu. Kendisinin de kahvaltıda fasulye olayından hazzetmediğini söyleyerek konuyu uzatmak istemedi. Ne de olsa az da olsa milliyetçi duygular besliyordu. Vicky’ye, Nick’e olan aşkıdan, fasulyelere duyduğu antipatiyi çaktırmadan tabaktaki her şeyi silip süpürdüğünü de anlatmadı. Ama Nick’in doğum günü şerefine ufak bir serenat yaptığını gizlemedi. Nick gerçekten çok tatlıydı.

“Senin için şarkı mı söyledi? Çıplak mıydı?”

Elbette çıplaktı... “Elbette çıplak değildi, Vicky! Lütfen kendine biraz hâkim olur musun ve erkek arkadaşımı gözünün önünde sürekli çıplak canlandırmaktan vazgeçer misin?”

Vicky neşeyle başını salladı. “Erkek arkadaşın. Demek öyle. Ben bir şeyler mi kaçırdım? Aranızda seksten başka bir şey olmadığına yemin edebilirdim.”

“Belli ki durumu yanlış anlamışsın” diye iğneleyici bir cevap verip masasını işaret etti. “Ne zamandan beri yazı masam koltuk oldu?”

Vicky sanki bu soruyu duymamıştı. “Aranızdaki ilişki ne kadar ciddi?”

Claire umutsuzca derin bir iç geçirdi. “Çok ciddi! Adını alma dövme yaptırmayı, kendimi de ona zincirlemeyi düşünüyorum, ne dersin?”

“Suratın o kadar asık ki ciddi misin değil misin kestiremiyorum, Claire.”

“Senin başka işin yok mu?”

Vicky “Yoo, ben çoktan paydos yaptım” diye omuzlarını silkerek açıkladı. “Bu akşam için bir planın var mı? Mum ışığında şampanya eşliğinde bir yemek? Senin için yemek yapacak mı?”

Claire de yavaş yavaş paydos yapmak üzereydi, bilgisayarındaki açık programları teker teker kapatırken asık suratla cevap verdi: “Nick’in bu akşam çalışması gerekiyor, ben de önemli

bir yazı üzerinde çalışacağım.”

“Senin hatırına bugün bir istisna yaparak izin alabilirmiş aslında. Ne de olsa insan hayatında bir kere otuz oluyor.”

İstisna? Nick son zamanlarda yeterince izin yapmıştı. Mesela onunla Virginia’ya gitmek için. Ama bu konuda Vicky’ye açıklama yapmaya gerek görmedi. Mathieu Raymond’u ziyarette gittiklerinden bu yana Nick ile daha da yakınlaşmışlardı. Gerçi Nick’in işlerinin yoğunluğundan disleksi hakkında bir daha konuşma fırsatları olmamıştı. Dolayısıyla, Claire’in çoktan yetişkinlerde disleksi ve muhtemel terapi yöntemleri hakkında araştırma yapmaya başladığından Nick’in haberi yoktu. Nick bu konuyu takmıyor gibi dursa da Claire ne kadar acı çektiğini görebiliyor, ona yardım etmek için yanıp tutuşuyordu. Ama açıkçası konuya nasıl yaklaşması gerektiğini hâlâ tam olarak çözememişti. Bu konuyu tartıştıkları akşam Nick’in ondan uzaklaştığını hissetmişti. Gerçi gecenin sonunda barışmışlardı ama bu, Nick’in bu konuyu konuşmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Claire tüm bunları Vicky ile paylaşmak yerine kestirip atmayı tercih etti: “Bu doğum günü benim için o kadar da önemli değil. Evde bir bardak şarap eşliğinde keyifli bir köpük banyosu yaparak rahatlamayı planlıyorum. Yarın iş günü neticede.”

“Duyan da senin bir Alman olduğunu zanneder.” Vicky’nin peşini bırakmaya niyeti yoktu. “Bu akşam dağıtıp yarın sabah bir iki Alka-Seltzer ile durumu toparlamak da bir seçenek olabilirdi.”

Claire bu teklife çok sıcak bakmadı: “Çok teşekkürler ama benden pas.” Ofisin kapısı vurulunca kafasını bilgisayarından kaldırdı.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, gözlerini ofisinin kapısında dikilerek merakla etraflarına bakman iki insandan alamıyordu: “Anne? Baba? Ne işiniz var burada?”

Annesi kafasını sallayarak neşeyle gülmeye başladı. “Doğum gününde sana bir sürpriz yapmak istedik, tatlım. Sen bize gelemiyorsan biz sana gelebiliriz diye düşündük.”

“Ya.” Claire biraz tereddüt ederek ayağa kalktı. Anne baba-

sının birdenbire kapısında bitmeleri karşısında nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu. “Bu gerçekten büyük... büyük bir sürpriz oldu.”

Babası soğuk bir ses tonuyla ekledi: “Ayrıca burada keyfinin yerinde olduğunu kendi gözlerimizle görelim istedik.”

Claire yapmacık bir gülümsemeyle cevap verdi. Neticede özellikle babasının bu taşınma olayından pek memnun olmadığını biliyordu. Zaten ufacık ofisini gördüğünde babasının yüzünün aldığı ifade çok şey anlatıyordu.

Claire anne babasının yanına giderek her ikisinin de yataklarına birer öpücük kondurdu. Babasının küçümseyen bakışlarla ofisini incelediğini görmezden gelmeyi seçti. Onun yerine onları Vicky ile tanıştırdı. Neyse ki Vicky son derece terbiyeliydi, gırgırına reverans yapmaya ya da kraliçenin kabızlığından bahsetmeye kalkmadı. Ne de olsa ondan her şey beklenirdi.

Nedense anne babasının yanında kendisini huzursuz hissediyordu. İkisi bu küçük ofise hiç yakışmamıştı, ona böyle bir sürpriz yapmış olmaları da pek onlara göre bir davranış değildi.

Üzerindeki döpiyes ve kolundaki timsah derisi çantayla annesinin resmi bir davete katılıyormuş gibi bir hali vardı. Babası da üzerinde siyah takım elbisesi, ölçülü ve soğuk bir ifadeyle ona eşlik ediyordu. Claire zaten anne babasından çok duygusal bir tepki beklemiyordu, fakat son derece nazik ama heyecanlı bir şekilde yolculuklarının nasıl geçtiğini soran Vicky’nin yanında adeta birer mumya kadar tepkisiz duruyorlardı. Her şeye rağmen sırf onu görmek için bunca yolu göze almış olmaları onlar adına artı bir puan sayılırdı, herhalde.

“Umarım bu akşam için plan yapmamışsındır Claire?”

“Hayır, gerçekten hiçbir planım yoktu.” Zorla gülümseyip kalçasını yazı masasına yasladı. “Eğer siz yol yorgunuysanız yarın akşam da bir şeyler yapabiliriz.”

Babası elbisesindeki hayali tozları temizler gibi yaptı. “Bu sabah indik ve otelde birkaç saat dinlendik.”

Vicky kıkırdadı. “Otel iyi fikirmiş. Claire’in kanepesi gerçekten çok rahatsız.”

Claire de kendini tutamayarak kıkırdadı. Anne babası Vi-

cky'nin dalga geçtiğini anlamamışa benziyordu.

Claire hafifçe öksürerek sordu: "Hangi otelde kalıyorsunuz?"

Babası biraz sinirli bir sesle cevap verdi: "Ritz-Carlton'da."

Annesi açıklama yapmak için Claire'e döndü. "Baban otel bize büyük süit yerine küçük süit ayarladığı için kızgın."

Babası hafif yumuşamış bir sesle homurdandı: "Birkaç gün için idare eder."

"Bence de, oda gayet sempatik ve harika bir şehir manzarası var."

"Öğlen yemeğinden de pek hoşnut kalmadım ama. Bana göre fazla sıradandı." Babası Claire'e döndü. "Yemek eleştirmeni olduğuna göre bu akşam doğum gününü kutlayabileceğimiz iyi bir yer biliyordur diye düşünüyorum. Londra'da olsaydık seni Heston Blumenthal'e götürürdük. Burada ona eşdeğer bir yer var mı?"

Claire'in babasına cevap vermesine fırsat vermeden Vicky neşeyle atıldı: "Eğer Claire'in doğum günü yemeği için muhteşem bir restoran arıyorsanız kesinlikle Knight's'a gitmelisiniz. Mutfağı mükemmel. Çok özel."

Claire neredeyse bakışlarıyla Vicky'yi öldürecekti ama be-riki bakışlarını Claire'in anne babasından ayırıyordu.

"Harika bir fikir gibi duruyor. Rezervasyon yapmamıza gerek var mı, Claire?"

Baş belası arkadaşı "Kesinlikle yok" diyerek araya girdi: "Mutfak şefi... şef, Claire'in arkadaşı. Problem olmayacağına eminim."

Babası cep telefonunu çıkardı. "Ben her ihtimale karşı bir rezervasyon yaptırısam iyi olur. Knight's mı demiştiniz?"

"Aynen, efendim." Vicky otuz iki diş gülüyordu.

Claire elinde olsa onu oracıkta bir kaşık suda boğacaktı.

Bir süre sonra Claire'in annesi büyük bir coşkuyla tanıdıklarıyla ilgili son dedikoduları anlatmaya başlayınca Vicky veda ederek onlardan ayrıldı. Ama ayrılmadan Claire'e manalı manalı göz kırpmayı ve hepsine harika bir akşam dilemeyi ihmal etmedi. Vicky, Claire ona başına açtığı bu iş için teşekkür et-

meye fırsat bulamadan ortalıktan kaybolmayı tercih etmişti. Claire çaresizce anne babasına yazı işlerinde kısa bir tur attırdıktan sonra onları evine götürdü. Annesinin iki hafta önce tekne yarışlarında karşılaştıkları Edward'ın ebeveyni hakkında bıkmadan usanmadan konuşması Claire'i öylesine çileden çıkartıyordu ki bir an için keşke Nick'in etrafa dağılmış eşyalarını toplamasaydım diye düşündü. Ne yazık ki annesi yatak odasına ya da banyoya bakmamıştı. Oysa erkek ayakkabılarını ya da ekstra diş fırçasını görse belki neler olup bittiğinin farkına vararak Edward'ın ailesi hakkında durmaksızın konuşmaktan vazgeçecekti. Maalesef Nick sabah bulaşıkları da yıkamıştı, dolayısıyla Claire'in başının bağlı olduğunu düşündürecek ikinci bir kahve fincanı dahi yoktu ortalıkta. Claire anne babasının en geç akşam restoranda Edward hakkında konuşmanın ne kadar manasız olduğunu anlayacaklarını umarak kendini avuttu. Çünkü Claire restorana varır varmaz onları Nick'le tanıştırmaya kararlıydı. Vicky bu tanışmanın bir anlamda mimarı olduğunu öğrenince sevinçten havaya uçacaktı. Claire için için güldü.

İşin gerçeği Claire bayağı yorgundu ve anne babasıyla yemek yemeğe can atmıyordu. Takside giderken annesi sürekli onun için büyük fedakârlıklarla hazırladıkları bir sürprizden bahsedip durmuştu. Acaba bu işin altından ne çıkacaktı? Her şeye rağmen sevimli bir gülümsemeyle annesine meraktan çatalayacağını söylemeyi ihmal etmedi. Aslında merak ettiği falan yoktu, tek istediği bir an evvel yatağına kavuşmaktı. Elbette anne babasını gördüğü için sevinmişti ama bir yandan da yalnız başına keyifli bir akşam geçirme planları suya düştüğü için kızgındı.

Restoranda onları Marah karşıladı ve pencerenin kenarında, son derece güzel bir masaya oturttu. Masaya oturur oturmaz birer aperatif ısmarladılar. Claire bir an için masada neden dört kişilik servis olduğunu düşündü. Dalgın bir şekilde suyunu yudumlarken restoranın öbür ucundan masalarına doğru yürüyen Edward'ı fark etti.

Şaşkınlıktan neredeyse içtiği suyu ağzından püskürtecekti. "İşte sürprizimiz." Annesi son derece neşeli bir sesle ade-

ta şakiyıp masalarına doğru vurdumduymaz bir tavırla yürüyen ve hepsini rahat bir gülümsemeyle selamlayan misafirlerini karşılamak üzere ayağa kalktı.

Edward annesinin yanağına son derece nazik bir öpücük kondururken, Claire kendini tutamayarak babasına kızgın bir bakış fırlattı. O da Edward'a selam vermek üzere ayağa kalkmıştı. Claire oturduğu yerden kalkmayarak ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. Öfkeden içi içini yiyordu.

"Edward, evladım, işler nasıl?" İki adam el sıkıştı. Claire'in eski erkek arkadaşı anında babasına hisse senetleri indeksi ve Wall Street'teki randevusu hakkında detaylı bilgi vermeye başladı.

Annesi bu durumdan gayet hoşnuttu, gülümseyerek Claire'e döndü: "Ne güzel bir tesadüf öyle değil mi tatlım? Edward'ın bu hafta New York'ta olacağını duyunca bu akşam bize eşlik edebileceğini düşündük. Çok meşgul olduğu halde teklifimizi anında kabul etti." Annesi neredeyse sevinçten takla atacaktı. Eğlence parklarındaki kıyafet giydirilmiş denizasanları gibi Edward'ı alkışlasa Claire şaşırmayacaktı.

Anlaşılan Edward sonunda selam verme zamanının geldiğini düşünmüş olacaktı ki bakışlarını ona çevirerek, "Merhaba, Claire" dedi.

Claire'in ayağa kalkmaya hiç niyeti yoktu. Edward'ın yanağına konduracağı öpücük eksik kalabilirdi. Anne babasının, kollarını göğsünün önüne siper etmesinden ve asık suratından, bu durumdan hiç hoşnut olmadığını anlamasını ümit ederek hiç kıpırdamadan yerinde oturmaya devam etti.

Edward'ın yüzündeki yapmacık gülümseme daha da arttı. "Harika görünüyorsun. Doğum günün kutlu olsun. Umarım bir mahsuru yoktur..."

Claire son derece kaba bir şekilde Edward'ın boş konuşmalarını bölerek anne babasına döndü. "Şaka mı bu?"

"Claire lütfen. Bu yaptığın kabalık olmuyor mu?" Annesi dehşet içindeydi. Kaşlarını çatarak Claire'i uyardı: "Lütfen misafirine düzgün bir selam ver. Neticede senin doğum gününü kutlamak için Londra'dan buralara geldi."

“Ah!” diye girdi söze Claire ve alaycı bir tonla ekledi: “Ben de New York’ta iş toplantıları var sanmıştım.”

Babası emir verircesine uyardı. “Neden bütün restoranın dikkatini çekmeden yerimize oturmuyoruz?” Ucuz bir komedi oyunundaymışçasına üçü de aynı anda yerlerine oturdular. Claire hiç kıpırdamadan yerinde oturuyordu. Şu anda bu kadar sinirli olmasa belki annesinin onaylamayan bakışlarını ve baş sallamasını komik dahi bulabilirdi. Ama o kadar kızgındı ki ayağa kalkıp orayı terk etmemek için kendini gerçekten çok zor tutuyordu. Artık anne babasıyla açıkça konuşmasının zamanı gelmişti... Tabii Edward’a çoktan ayrıldıklarını ve kendisinin bu durumdan son derece memnun olduğunu kesin bir dille anlatmanın da...

Üstüne üstlük son derece nazik bir garsonun Edward’ın bardağına su koyduğuna ve onun adama teşekkür etmek bir yana dönüp bakmadığına şahit olmuştu. Garson Edward’ın gözünde bir sinek kadar değersizdi anlaşılan. Claire Edward’ın yerine garsona son derece içten bir teşekkür etti. Edward’ın onun bu davranışına hiç anlam verememiş gibi bir hali vardı.

“Ne dedin anlayamadım?”

Claire öfkeyle tısladı: “Senin yerine bardağına su koyduğu için garsonumuza teşekkür ettim.”

Edward her zamanki kibirli tarzıyla son derece keyifli gülmüşü: “Claire, tatlım müşterilerin bardaklarını doldurmak onun işi.”

Claire söz konusu suyu onun suratına fırlatmamak için kendini zor tuttu. “O aynı zamanda bir insan Edward. Bir teşekkür etmek bu kadar zor mu senin için?”

Elbette anne babası Edward’ın küstahlığından çok Claire’in söylediklerinden rahatsız olmuştu.

“Doğum gününde kavgaya etmesek? Burada bir arada olduğumuz için sevinse ve biraz daha nazik olsan nasıl olur Claire?”

Öfkesinden neredeyse ateş püskürtecekti. Nazik? Gülsün mü ağlasın mı emin olamadı.

“Evet, tatlım. Bu akşamı seninle ve Edward’la geçireceği-

miz için çok mutluyduk.” Annesi abartılı bir şekilde başını sallayıp yalvaran gözlerle Claire’e baktı.

“Annemler de burada olmayı çok isterlerdi” diyerek konuyu değiştirdi Edward. “Ama annem bu sene John Gay Topluluğu’nun hamisi olarak görev yapıyor ve bir gösteri yüzünden programını ayarlayamadı.” Claire’in anne babasına dönerek açıkladı: “Exeter’da Dilenci Operası’nın yeni bir versiyonu sahneye konulacak, annem de topluluğun hamisi olarak orada bulunmak zorunda.”

Claire’in babası cevap verdi: “Tabii anlıyoruz.” Annesi de başıyla onayladı.

Claire sanki durumu anlamamış gibi yüzünü buruşturdu. “Neden anneler benim doğum günüm için Boston’a uçmayı düşünsünler ki? Ben yanılıyor muyum Edward, yoksa biz bir yıldır ayrı değil miyiz?” Yavaş yavaş başının arkasından şakaklarına doğru bir ağrı girdiğini hissetti. “Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

Edward ceketinin kolunu düzeltti. “Son telefon konuşmamızın ardından aramızdaki problemleri çözebileceğimize inancım arttı Claire. Ayrılık beni kendime getirdi. Biz ideal bir çifttik.”

Claire’in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, gözlerini kırpmıştırarak, “Ne? Bu bir şaka mı, Edward?” diye bağırdı.

“Elbette hayır.” Edward Claire’i ciddi bakışlarla süzdü. “Senin anneler de benim annemler de bu ilişkiye bir şans daha vermemiz gerektiği konusunda hemfikir. Geçen sene pek çok şey yolunda gitmedi, şüphesiz bunda benim de suçum vardı.”

Bunu kabul etmesi ne büyük bir incelik!

“Mesela evlilik meselesini konuşmamızın zamanı çoktan gelmişti.”

Claire dehşetle Edward’a baktı ve eğer olur da ona o an, oracıkta evlilik teklif etmek gibi aptalca bir düşünceye kapılırsa bu sefer gerçekten cinnet geçireceğini düşündü. Tımarhaneye düşmüştü de haberi mi yoktu? Herkes mi aklını kaçırmıştı?

Alaycı bir tavırla cevap verdi: “Ve tüm bunları bana annemle babamın yanında anlatman şarttı öyle değil mi?”

“Yalnız mı kalmak istiyorsunuz?” Tanrı aşkına annesi neden bu kadar mutluydu?

Claire geveleyerek, “Tanrım! Hayır! Ben burada olmak bile istemiyorum!” dedi.

“Claire...”

“Bu maskaralık kimin fikriydi?” Bakışları annesiyle babası arasında gidip geldi. “Gerçekten üçünüz birden doğum günümde birdenbire karşıma çıkınca sevineceğimi mi düşündünüz?”

Annesi sitemkâr bir surat ifadesi takınarak kendini savunmaya çalıştı: “Sana sürpriz yapmak istedik.”

“Eğer amacınız doğum günümü berbat etmekse kendinizle gurur duyabilirsiniz.” Öfkeyle Edward’a döndü. “Senin bu olaydan beklentin neydi, gerçekten en ufak bir fikrim yok. Bu senin o saçma şakalarından biri mi?” Son derece duygusuz bir sesle ekledi: “Senden isteyerek ayrıldım. Seni sevmiyorum. Boston’da yaşıyorum.”

Edward kısa bir an için tereddüt etti ama küstah bir şekilde, “Boston’da yaşamak ve restoran eleştirileri yazmak seni mutlu ediyor olamaz” dedi.

“O zaman lütfen sen bana söyler misin Edward, sence beni ne mutlu eder?” Claire öne doğru eğilip yutkundü. “Mükemmel bir işim var, son derece nazik iş arkadaşlarım ve... ve olağanüstü bir adamla beraberim. Lütfen bana bir iyilik yap ve beni rahat bırak.”

Bir an için masada sessizlik oldu.

Ama Claire Edward’ın başka bir adamla beraber olduğunu duyunca pes edeceğini düşünüyorsa kesinlikle yanılıyordu.

“Claire.” Bir elini kaldırarak boş ver der gibi havada salladı: “Boston’da geçirdiğin zaman süresince biraz eğlenmiş olman inan benim için hiç sorun değil.”

Claire anne babasının gözünün önünde Edward’la bu konuları konuştuklarına inanamıyordu. Edward’la konuşuyor olması bile yeterince saçmaydı. Eğer Nick’in restoranında oturuyor olmasalardı, şu anda orada kıyamet kopuyor olurdu.

“Tatlım hepimiz senin iyiliğini istiyoruz.” Annesi durumu

yumuşatmaya çalıştı. "Neden..."

"Neden özel hayatıma burnunuzu sokmaktan vazgeçmiyorsunuz o zaman?" Claire'in sabrı taşmak üzereydi.

"Claire, kendine gel." Babası ona sert bir bakış fırlattı. "Annen sana doğum gününde sürpriz yapabilmek için gerçekten çok uğraştı. Edward da bir yatırımcıyla yemek yeme şansını tepti."

"Bu lafı ettiğin iyi oldu baba, ben de sizin konuşmalarınıza bakarak bir yatırımdan başka bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Kendini komik bir duruma düşürüyorsun tatlım" diye heyecanla araya girdi annesi. "Biz senin geleceğini düşünüyoruz. Ve tabii Edward'ın da."

Tüm bunlar için mi son derece keyifli bir köpük banyosundan vazgeçmişti, burada oturup bu saçmalıkları dinlemek için mi? Gerçekten Edward'ı buraya getirmeyi başarırlarsa aralarında yeniden bir şeyler olabileceğini ve hatta hemen evlenebileceklerini mi düşünmüşlerdi? Anlaşılan anne babası onu hiç tanımıyordu. Ve onun isteklerinin onlar için hiçbir önemi yoktu. Bir an için aklına Nick ve ailesiyle geçirdiği o mükemmel öğleden sonra geldi. O son derece keyifli yemek ve bu son derece resmi ama bir o kadar da utanç verici yemek arasında dağlar kadar fark vardı.

Kararlı bir sesle babasına döndü: "Boston'a gelmenizi ben istemedim. Sevmediğim bir adamla aramı yapmaya çalışmak yerine önce bir ilişkim var mı diye sormanızı tercih ederdim. Yani kızınızın mutluluğu zerre kadar umurunuzdaysa tabii." Şu anda avaz avaz bağırıyorsa tek sebebi Nick'in restoranında olay çıkarmak istememesiydi. Veya çoktan çekip gitmiyorsa.

"Ama, Claire." Annesinin cesareti kırılmışa benziyordu. "Sevineceğini düşünmüştük."

Claire burnundan soluyordu. "Siz Edward'la karşıma diki-lince mi? Hiç sanmam!"

Annesi ellerini ovuşturdu. "O kadar mükemmel bir çiftsiniz ki. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Babası üstüne basarak ekledi: "Ayrıca ailelerimiz arasında

yıllardır süren bir iş ilişkisi var.”

Kulaklarına inanamıyordu! Demek haklıydı! Babası için gerçekten istediği gibi yönlendirebileceği bir yatırım objesiydi.

Edward bu durumdan sıkılmışa benziyordu, otoriter bir sesle araya girdi. “Claire, lütfen aklını başına topla ve olay çıkar-maktan vazgeç. Bu konuları daha sonra konuşuruz.”

Artık tahammülü kalmamıştı, tam ayağa kalkıp masayı terk etmeye karar vermişti ki omuzlarında iki el hissetti. Panik-le arkasını dönünce Nick’in gülümseyerek masadakileri selam-ladığını gördü.

“Herkese iyi akşamlar.”

“Nick.” Nick’e bile gülümseyemeyecek kadar sinirliydi hâlâ. Ama kesinlikle onu gördüğüne sevinmişti ve arkasına yas-lanarak kendini ona teslim etti.

Omuzlarındaki eller onu sakinleştirmiş, ona güç vermiş-ti sanki. “Bu akşam burada doğum gününü kutlamak istediğin-den haberim yoktu. Marah şimdi burada olduğunu söyledi.” Claire’e soran bakışlarla baktı: “Beni tanıştırmayacak mısınız?”

Claire derin bir nefes aldı ve zorla gülümsedi. “Anne, baba, bu Nick. Erkek arkadaşım. Kendisi Knight’s’ın şefi.” Sağ elini Nick’in omzuna koyduğu elinin üzerine koydu. “Nick, annem ve babam, bana sürpriz yapmışlar.” Edward’ı yok saymıştı.

Nick elini Claire’in omzundan çekerek, son derece sevimli bir şekilde annesine uzattı: “Eminim Claire bu sürprize çok se-vinmiştir. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Annesinin bu karşılaşmadan son derece rahatsız olduğu her halinden belliydi ama yine de Nick’e elini uzatarak bir şey-ler mırıldandı. Öte yandan, Nick’in üzerindeki aşçı ceketini aş-ağılayan bakışlarla süzen babası ona elini dahi uzatmaya tenez-zül etmemişti. Claire babasını bir kaşık suda boğabilirdi.

Anlaşılan Nick anne babasının soğuk tavırlarını fark et-mişti. Claire’e bakarak durumu anlamaya çalıştı. Yüzü düşmü-ş-tü. Bir adım geriledi.

Claire, Nick’in kendisini dışlanmış gibi hissetmesini iste-mediği için sahte bir sevinçle, “Bize katılmak istemez misin?” diye sordu. Sesinin ne kadar yapmacık olduğunun o da farkın-

daydı.

Nick başıyla itiraz etti. Canının sıkılmış olduğu her halinden belliydi. "Mutfağa dönmem gerekiyor."

"Sadece beş dakika." Yüzünde sevimli bir ifadeyle başını yana eğip Nick'in elini tuttu. Nick'in asık bir suratla Edward'ı süzüşünü görmezden gelerek, elini sıktı ve ekledi: "Ne de olsa bugün doğum günüm."

Nick elini çekerek kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Vücutuyla Edward'ı işaret etti. Hiç de barışçıl bir hali yoktu. "Diğer misafirinizle beni tanıştırmadın?" Nick sinirli bir ifadeyle masanın başında dikilmiş duruyordu.

"Edward Thornton, Sutton Holding'in yöneticisiyim" diyerek selamladı Edward Nick'i. "Aynı zamanda Claire'in eski nişanlısıyım."

Claire derin bir nefes aldı ve onu düzeltti. "Hiçbir zaman nişanlı olmadık Edward. Benim haberim olurdu."

Edward umursamaz bir tavırla cevap verdi. "Resmi bir nişan dediğin sadece bir formalite, sevgilim."

Claire dişlerini gıcırdatarak, "Sen öyle diyorsan" dedi.

Eski erkek arkadaşı son derece soğukkanlı bir şekilde ekledi: "Claire hepimiz olanların farkındayız. Ayrılmamızın ve senin Boston'a taşınmanın tek sebebi benim evlenme teklifini geciktirmeme kızmış olman."

Claire'in bakışlarıyla Edward'ı öldürmek ister gibi bir hali vardı. "Kapa çenen, Edward!"

Edward bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Yoksa neden buralara kadar geleyim? Seninle ikinci bir şansım olduğunu düşünmesem?"

"Bu sorunun cevabını ben de merak ediyorum" dedi Nick. "Eğer onunla aranızda hiçbir şey kalmadıysa burada ne işi var?"

Nick'in özellikle Claire'e kızmış gibi bir hali vardı. Claire ona döndü ve sakın kalmaya çalışarak, "Hiçbir fikrim yok. Onu ben davet etmedim, onu biliyorum" dedi.

"Harrison ve Beatrice nezaket gösterip beni davet ettiler. Ailelerimiz ezelden beri arkadaş" diye cevap verdi Edward Nick'in sorusuna.

Claire kendi kendine “Evet, maalesef” diye mırıldandı. Annesinin öfkeyle derin bir nefes alışını umursamadı.

Onun yerine adeta yalvaran gözlerle Nick’e baktı: “Lütfen otur Nick.”

“Mutfakta bana ihtiyaçları var” diye öfkeyle cevap verdi Nick ve ardından masadakileri başıyla selamlayarak arkasını döndü.

Tam o anda, Edward son derece alaylı ve Nick’in duyabileceği bir sesle sordu: “Claire ciddi olamazsın. Bir aşçı mı? Senin kalitene yakışıyor mu hiç?”

Daha masaya şarap servisi yapılmamıştı. Claire, zaten şaraba yazık olurdu diye düşünerek su dolu bardağına uzanıp içindeki suyu Edward’ın yüzüne fırlattı. Bu hareket onu rahatlatmıştı. Ayağa kalktı.

Mutfaka doğru ilerlerken Marah ile karşılaştı. Dişlerini gıcırdatarak, “Çok üzgünüm ama başka çarem yoktu” dedi.

İşletme müdürü ona gülümsedi. “Farkındayım, hiç dert etme. Sonuçta Nick ile berabersin ve bunun peygamber sabrı gerektirdiğini gayet iyi biliyorum. Böyle bir tepki verdiğine göre gerçekten çileden çıkmış olmalısın.” Eliyle işaret etti: “Nick içeri gitti.”

“Nick, bekle!”

Nick’in durmaya niyeti yoktu, öfkeyle yürümeye devam etti.

Kendisini aşağılanmış, aptal yerine konmuş, hakarete uğramış ve aldatılmış hissediyordu. Biraz evvel sanki sorguya çekilmişti ve bu hiç beklemediği bir anda gerçekleşmişti. Anne babası ile tanışmak için Claire’in masasına gitmişti ve bir anda onu yerin dibine batırmışlardı. Anne babasının suratındaki şaşkınlık her şeyi açıklıyordu, onlara ilişkilerinden bahsetmeye gerek bile duymamıştı. Claire’in açıklamalarına da inanmamıştı. İngilizlerin bile bu kadar düşüncesiz olamayacağını düşünüyordu. Claire’in anlattıkları doğru olsaydı anne babası bu kibirli züppeyi peşlerine takarak doğum gününde ona baskın yapmazlardı. Üçü de onu bakışlarıyla aşağılamışlardı. Ve gizlemeye

çalalasa da Claire'in hazırlıksız yakalandığı belliydi. Daha fazla konuşmaya gerek yoktu.

"Claire ciddi olamazsın. Bir aşçı mı? Senin kalitene yakışıyor mu hiç?"

Sinirinden duvarlara vurmak istiyordu, ellerini yumruk yaparak bakışlarını öne eğdi. Kanatlı kapıyı iterek mutfığa dalınca mutfak personelinin bakışları bir anda ona doğru çevrildi.

Kapının kanatlarının duvara çarparken çıkardığı sesi bastırarak bağırdı: "Orada durup bana bakmayı bırakın! Hadi işinizin başına dönün, lanet olsun!"

Arkasından Claire'in sesi duyuldu: "Nick, lütfen konuşabilir miyiz?"

Nick hışımla ona döndü ve ne kadar güzel, zarif ve alımlı gözüktüğünü umursamadan, gözlerindeki üzüntüyü görmezden gelerek kükredi: "Konuşacak ne var?" Yanında çalışanların bu kavgaya şahit olmaları umurunda değildi anlaşılan. "Sen masana dönsen iyi olur bence! Git nişanlıyla sohbet et!"

"Nişanlım değil o." Claire'in suratı asılmıştı, itiraz etti. "Anlattıklarımı duymadın mı? Hem..."

"Merak etme! Gayet güzel duydum" diyerek sözünü kesti Nick. "Nasıldı? Benim gibi bir aşçı senin kalitene yakışmıyor muydu?"

Claire derin bir iç çekti. "Edward'ın ne düşündüğü veya ne söylediği kimsenin umurunda değil!"

"Annenlerin umurunda gibi duruyordu!" Bir horoz gibi diklenmeye başladı. "Verdikleri tepkiyi anlamadım mı zannediyorsun? Ayrıca benden onlara hiç bahsetmemiş olmanın ne anlamı geldiğini de gayet iyi biliyorum."

"Lütfen bunları baş başa konuşabilir miyiz?"

"Hayır, konuşamayız! Benden utandığını itiraf et!"

Tüm mutfığı bir sessizlik kapladı. Nick'in, mutfaktaki herkesin dikkatle kavgalarını izlediğini anlaması için etrafına bakmasına gerek yoktu.

Claire'i çileden çıkarmak çok da kolay değildi ama bu sefer kıpkırmızı kesildi. Öfkesinin Nick'inkinden aşağı kalır bir hali yoktu. "Bu dediğin tam bir saçmalık! Bu aptalca fikre nereden

kapıldın? Senden utandığım falan yok!"

Nick adeta bir aslan gibi kükredi: "Aklım hâlâ başımda merak etme! Mutfak çalışanıyla yatmak sorun değil, tabii gizli kalması şartıyla, öyle değil mi?"

"Bana bak, aklını mı kaçırdın sen?" Claire sinirle kafasını sallıyordu.

"O zaman neden annelerin benim kim olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu?" Nick sorunun cevabını kendisi verdi. "Çünkü fakir bir aileden gelen bir aşçıyla yattığını onlara söylemek senin için utanç verici de ondan! Üstelik İngiliz bir işadamı seninle evlenmek isterken!"

Claire'in gözlerinde şimşekler çaktı. "Annemlere senin erkek arkadaşım olduğunu söylediğimi duymadın mı? Ya da Edward'a çenesini kapamasını söylediğimi? Ve hiçbir zaman nişanlı olmadığımızı haykırdığımızı?"

Nick Claire'in itirazlarını bir kalemde silip attı: "Anneler sana layık olmadığımı düşünüyor!"

"Bunun benim için hiçbir önemi yok!"

"Öyle mi? Peki neden onlara benden bahsetmedin?"

"Sen annelere benden bahsettin mi?"

Sanki mümkünmüş gibi! Nick daha da öfkелendi. "Hayır ama seni büyükannemle tanıştırdım. Annemlerle bir alakam olmadığını biliyorsun."

Claire kollarını çaresizce havaya kaldırdı: "Ben de annemlerle çok yakın sayılmam, Nick. O yüzden onlara senden bahsetmedim."

"Onlar senin ailen. Sırf doğum günün için Boston'a gelmişler."

"Evet, aynen." Claire alaycı bir ses tonuyla ekledi: "Evet beni anlamayan, nasıl bir insan olduğum konusunda en ufak fikirleri olmayan ailem. Buraya gelerek sadece beni etkilemeye çalışıyorlar. Senin büyükannenle aranda olan gibi bir ilişkimiz yok bizim. Onların ne düşündüğü hiçbir zaman benim için önemli olmadı." Omuzları bıkkınlıkla aşağı düştü. "Onun için onlara hiçbir şey anlatmadım. Çünkü benim için bir önemi yoktu."

Nick başını sallayıp bu sefer fısıldayarak cevap verdi: "Bo-

şuna kendini kandırmaya çalışma, Claire. Sevgilinin yokluktan gelen, dislektik bir aşçı olduğunu bilmelerini istemedin. Sırf o yüzden sustun.”

Nick kendini daha fazla rezil etmemek için hışımla mutfakı terk edip arka avluya çıktı. Dışarıda başını geriye atarak gözlerini kapadı ve serin havayı içine çekti.

Arkasından önce ayak sesleri duydu, ardından da avlunun kapısının kapandığını. Claire’in nefes nefese olduğunu anlayabiliyordu.

“Biraz sakinleştin mi? Artık baş başa bu konuyu konuşabilir miyiz?”

Nick arkasını dönüp soğuk bir sesle, “Daha ne konuşacağız? Söylenmesi gereken her şey söylendi” dedi.

Havalandırma ünitesinin sesi Claire’in iç çekişini bastırıyordu. “Kızgınlığını anlıyorum, Nick. Senin yerinde ben olsam ben de aynı şekilde davranırdım inan. Annemler sana çok kaba davrandılar. Ama inan Edward’ı davet etmek onların fikriydi.”

“Bunun hiçbir önemi yok, biliyorsun değil mi?” Gözlerini açarak karanlık gökyüzüne baktı.

“Hayır, önemli! Senin ne düşündüğün ve ne hissettiğin benim için önemli! Özellikle senden utanacağımı düşünebildiğine inanmıyorum. Buna gerçekten çok üzüldüm.”

Bu lafın üzerine Nick arkasını dönerek Claire’in gözlerinin içine baktı. “Birbirimize karşı dürüst olalım Claire. İkimizin arasındaki bu ilişkinin devam etmesi zaten imkânsızdı. Eski erkek arkadaşın sana çok daha uygun. Ve anlaşılan anneler de onu seviyor.”

“Ama ben sevmiyorum.” Claire Nick’e doğru birkaç adım atıp ona sarıldı. “Ayrıca Edward’ın bana uygun olduğunu da nereden çıkardın? Ben nedense seninle birbimize son derece uygun olduğumuzu düşünüyordum, Nick.”

“Bu soruya cevap vermek zorunda mıyım?” Nick’in suratı asılmıştı.

“Evet, zorundasın.”

“Sen özel okullarda okumuşsun, iyi bir eğitimin var, çok bilgili ve kültürlüsün. Ben hayatımda doğru dürüst bir kitap bi-

le okumadım, lise diplomamı binbir numarayla aldım ve dağılmış bir aileden geliyorum. Gerisini sen düşünebilirsin herhalde.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Eski sevgilinin son derece prestijli bir diploması ve mükemmel bir soyağacı olduğu belli.”

“Eski sevgilim kendini beğenmiş aptalın teki ve benimle veya yaptığım işle zerre kadar ilgilenmiyor. Elinde bir *crème brûlée* ile yazı işlerinde karşıma dikilmeyi veya bana bir röportaj için Maine’e kadar eşlik etmeyi aklından bile geçirmez. Mathieu Raymond’un kim olduğunu bildiğini dahi sanmıyorum, çünkü bugüne kadar ona anlattığım hiçbir şeyi dinlediğinden emin değilim açıkçası.”

Nick sessizce Claire’i süzdü. Yanağındaki damarın attığını hissedebiliyordu. Umursamıyormuş gibi cevap verdi: “Onların hepsini seni yatağa atabilmek için yaptım.”

Claire gözlerini kısıp son derece kendinden emin bir şekilde itiraz etti. “Hayır, onun için yapmadın.”

Nick umursamıyormuş gibi yapmaya devam etti. “Belki de bütün bunların şu aşamada olması iyi oldu. Artık eski sevgiline benzeyen, sıkıcı Fransız filmlerine sürükleyebileceğin bir tipin peşine düşmenin zamanı gelmişti. Bu evcilik oyunundan sıkılmaya başlamıştım.” Eliyle geçiştirdi. “Bu işler bana göre değil.”

“Sen hıyarın teki değilsin, Nick, lütfen öyleymişsin gibi davranmaya çalışmaktan vazgeç.”

Nick düşmanca bir tavırla, “Bu ne demek şimdi?” diye sordu.

Claire azarlar gibi cevap verdi: “Burada ne yapmaya çalıştığının farkındayım demek.”

Neden bu kadar sakindi? Neden bağıırıp çağıırıp sonra da nihayet Nick’i yaralarını sarabilmesi için rahat bırakmıyordu? Burada durup Claire’e içini dökmek istemiyordu. Akıllı kadınlarla beraber olmanın kötü tarafı kolay kolay hiçbir şeye kanmamalarıydı.

Nick belli belirsiz gülümsedi. “Aramızdaki ilişkiyi bitirmeye çalışıyorum, Claire.”

“Hayır, seni rahat bırakıp çekip gitmemi istediğin için beni kızdırmaya çalışıyorsun. Ne kadar kırıldığını gizlemek için böy-

le yapıyorsun. Ve neden kırıldığını.”

“Kırılmadım Claire, sadece gerçeği gördüm. Bizim beraber olmamız... bu gerçekten çok saçma.”

“Bu olayı gereksiz yere büyüttüğünün farkında mısın?” Claire bir ayağını yere vurdu. “Bu sabah her şey yolundaydı. Ama sonra annemlerle ve eski erkek arkadaşımla tanıştın ve bir anda benden ayrılmaya karar verdin! Arada atladığım bir şey var mı?”

Nick somurtarak, “Eski erkek arkadaşın ne de güzel ifade etti. Ben senin kalitene yakışmıyorum. Bu konuyu burada kapatalım lütfen” dedi.

“Şimdi beni iyi dinle. Edward senin kalitene yaklaşamaz bile, işin doğrusu bu.”

Nick aşağılayan bir tonla, “Elbette” dedi. “Ben de bu dediğine inandım.”

Claire iyice öfkelenmeye başlıyordu. “Kahretsin, Nick.”

Nick başını salladı. “Bitti, Claire.”

“Ne?”

“Senin için hecelerdim Claire, becerebilseydim...”

“Buradaki sorun senin dislektik olman mı?” Claire duyduklarına inanamıyordu. “Okuma yazma güçlüğü’nün olması benim umurumda bile değil. Bunu gayet iyi biliyorsun.”

Nick derin bir nefes alıp son derece gergin bir sesle, “Eski sevgilin gibi bir adamdan sonra nasıl olur da benim gibi bir adamla beraber olmak istersin? Alt tabakanın nasıl yaşadığını mı merak ediyorsun?” diye sordu.

Claire’in sesi de sinirden titriyordu. “Bu söylediğini duymazlıktan gelmeyi tercih ediyorum, yoksa yine sana tokat atmam gerekecek...”

“Sadece soruma cevap ver Claire.” Nick burnundan solu-yordu. “Yoksa benden utandığım yüzüme söyleyecek cesaretin yok mu?”

Claire’in yüzü kıpkırmızı kesildi, yumruklarını sıktı. “Şu çeneni kaparsan, sana Edward’ın benim için hiçbir zaman değerli olmadığını anlatabilirim. Ben sana aşışım ve sırf bu yüz-den seninle beraber olmak istiyorum.”

Nick ne diyeceğini bilemez bir halde Claire'e baktı. Ancak birkaç saniye sonra kafasını sallayıp yine alaylı bir sesle "İyi demeydi. Benim için olay sadece seksten ibaretti" dedi.

Claire de birkaç saniye sessiz kalıp Nick'e bakarak geriye doğru bir adım attı. Boğazına takılan hıçkırıklar yüzünden konuşamıyordu. Fısıldamakla yetindi. "Sen korkağın tekisin, Nick O'Reilly, eğer Edward gibi bir rakiple baş edemeyeceğini düşünüyorsan, korkağın tekisin. Ve ben, benim için mücadele etmeye cesareti olmayan bir adamla beraber olmak istemiyorum."

Kapının çaldığını duyunca kalbi hızla atmaya başladı, kısa bir an için gelenin Claire olabileceğini düşündü. Neredeyse bir haftadır, kapı ya da telefon her çaldığında ya da restoranın kapısı her açıldığında aynı şeyi düşünüyordu. Her seferinde hayal kırıklığına uğruyor ama ardından hemen kendi kendine böylesinin çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Claire'in anne babasının ona nasıl baktıklarını bir türlü unutamıyordu. En son lise hocası tüm sınıfın önünde ona "İşe yaramaz herifin tekisin" diye bağırdığında kendini bu kadar aşağılanmış ve değersiz hissetmişti. Claire'in ilerde bir kez olsun ona böyle bakma ihtimali bile onu yeniden görme isteğini bastırmaya yetiyordu. Âşık olduğu kadının bir gün ondan utanabileceğini düşünmek bile onun için katlanılmazdı. Korkak veya değil.

Bu sefer de kapıyı çalan Claire değildi, zaten ona söylediklerinden sonra kapısında ne işi vardı? Gelen Vicky'ydi. Asık bir suratla kapısına dikilmişti, elinde bir gazete tutuyordu.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Aslında..." Lafını bitirmeye fırsatı olmadı, çünkü Vicky onu kenara iterek daireye daldı. Nick'in onun arkasından kapıyı kapatmaktan başka çaresi kalmamıştı. Soğuk bir sesle, "Sana ne ikram edebilirim? Su ister misin? Veya sokak kapısının yerini gösteren bir kroki?" diye sordu.

Vicky bu iğneleyici sorudan hiç etkilenmiş benzemiyordu. Elindeki gazeteyi tezgâha bırakıp kollarını göğsünün önünde kavuşturarak Nick'e döndü.

Vicky konuşmayınca, Nick öfkeyle sordu: "Seni buraya

Claire mi yolladı?"

"Elbette hayır." Suratı bariz bir şekilde asılmıştı. "Ve sen sormadan ben söyleyeyim, burada olduğumdan haberi yok."

Nick de kollarını kavuşturdu. Biraz şüpheyile, "Madem öyle adresimi nereden buldun?" diye sordu.

Bu sefer Vicky'nin sesi bayağı öfkeliydi. Burnundan solu-yarak, "Bana bak seks tanrısı, eğer adresinin gizli kalmasını istiyorsan Boston'da bir erkeğe kancayı takmayı hayal eden her kadınla paylaşmayacaksın. Adresini bulmak hiç de zor olmadı" dedi.

Harika! Kendini savunmak için Vicky'ye Claire ile tanıştı-ğından beri hiçbir kadına adresini vermediğini söylemek istedi. Ama bu neyi değiştirdi ki?

Konuyu uzatmak yerine umursamaz, soğuk bir sesle, "Bu-rada birkaç eşyası kalmış. Ona götürebilirsin" dedi.

"Yok, canım. Bir zahmet o işi kendin hallet." Vicky kızgın bakışlarla Nick'i süzdü. "Sadece bugünkü gazeteyi sana getir-mek ve ne kadar aptal olduğunu yüzüne söylemek için buraya geldim."

Nick, "Çok teşekkür ederim." dedikten sonra alaylı bir ses tonuyla, "Söyleyeceklerin bu kadar mıydı?" diye sordu.

"Daha başlamadım bile!" Vicky'nin kızgınlıktan gözleri parlıyordu. "Claire sadece onu terk ettiğini söyledi. Ağzından başka laf alamadım. Üstelik de doğum gününde! Sen kafayı mı yedin Nick? Claire gerçekten mükemmel biri."

Şu anda tek istediği Vicky'yi yaka paça dışarı atmaktı. Ama maalesef büyükannesi ona bir kadına hiçbir zaman el kaldırıl-mayacağını öğretmişti, Claire'in arkadaşı Vicky kadar kıl bir ka-dın olsa bile. O yüzden elinden dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey gelmedi.

"Claire ile aramızda ne olup bittiği seni neden ilgilendiriyor?"

"Claire benim dostum. Dostumun neden kaç gündür ağla-maktan şişmiş gözlerle işe geldiği ve neden bana hiçbir şey an-latmadığı ve neden bugün bu tektibi yayımladığı beni oldukça ilgilendiriyor." Kafasıyla tezgâhın üzerinde duran gazeteyi işa-

ret etti.

Vicky Claire'in şiş gözlerinden bahsettiğinde Nick boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti, ama soğuk bir ifadeyle, "Claire'in ne yaptığı beni artık hiç ilgilendirmiyor" dedi.

"Pekâlâ!" Vicky kollarını havada sallayarak kapıya yöneldi. "Bu aptalca inadinı devam ettir bakalım, ama en azından Claire'in yazısını oku."

Kapıyı Vicky'nin arkasından kaparken, belki de becerebilsem okurdum diye düşündü. Vicky'nin giderken ona attığı suçlayıcı bakışları görmezden gelmeyi tercih etti.

Vicky gider gitmez usulca mutfak tezgâhının üstündeki gazeteyi eline alarak incelemeye başladı. Kendini çok zorlarsa, gazetenin adını okuyabiliyordu, elbette gazetenin adının ne olduğunu bilmesi işini kolaylaştırıyordu. Tanımadığı kelimeleri okumak başlı başına bir olaydı. Claire'in yazısını ona okuması için büyükanneyi arayamayacağına göre, Claire'in onun hakkında neler yazdığını nasıl öğrenebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Claire'den neden ayrıldığını öğrenirse büyükannesi kelimenin tam anlamıyla canına okurdu. Ayrıca büyükannesini çok iyi tanıyordu, Claire'den ayrıldığı için deli olduğunu düşünecekti. Disleksisinden utanıp Claire gibi bir kadını terk ettiği için büyükannesi hiç şüphesiz onu kulaklarından tavana asardı. Hele bir de Claire'in ailesini tanıdıktan sonra korkup kaçtığını öğrenirse...

Gazeteyi açıp isteksizce sayfalarını çevirdi. Kendisinin aşçı ceketiyle çekilmiş bir fotoğrafını görünce söz konusu yazının Claire'in yazısı olduğuna dair en ufak bir şüphesi kalmamıştı. Nick kendi ismini okumayı başardı ama geri kalan harflerin hepsi birbirine karışıyordu. Kelimeleri dikkatle okumaya çalışıyor, ama harflere bir anlam veremiyordu. Kızgınlıkla gazeteyi masaya fırlattı. Claire'in onun hakkında neler yazdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Enteresan bir şekilde Claire'in bu yazıda onun dislektik olduğundan bahsetmiş olma ihtimali onu hiç korkutmuyordu. Claire güvenini sarsacak bir şey yapmazdı kesinlikle. Böyle bir şey yapmayacağından adı gibi emindi.

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı.

“Hey, Nick! Peşine birilerini mi takmam gerekiyor yoksa sen kendin ortaya çıkacak mısın?”

Nick sırtıttı. “Sen yine sarhoş musun, Drew? Brooke senin alkole dayanıklı olmadığını bilmiyor mu?”

Arkadaşı içten bir kahkahayla cevap verdi. Ardından, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Hayır hiçbir şey yolunda değildi ve gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu ama birbirlerine yakınmak erkeklerin huyu değildi. “Elbette. Her şey yolunda.”

“Emin misin? Peki neden potansiyel yatırımcım beni arayıp senin telefonlarına cevap vermemenden şikâyet ediyor? Dinle Nick, bu konu önemli.”

Nick bunun farkındaydı. Madem her şeyi berbat etmişti, bunu hakkını vererek yapsa iyi olurdu. “Önemli olduğunu biliyorum, ama...”

Drew Nick’in sözünü kesti: “Restoranı satmam gerekiyor Nick.” Sesi hiç de sakın sayılmazdı. “Ama restoranımın iyi ellerde olduğunu bilmek istiyorum. Senin ellerinde. Bu alıcının seni sadece şef olarak tutmaya değil, tüm sorumluluğu sana emanet etmeye hazır olması bulunmaz bir fırsat. Telefonlarına çıkmayarak adamı caydıramazsın.”

Dişlerini gıcırdatarak, “Biliyorum” dedi Nick ve başka bir açıklama yapmadı.

“Sonra da Marah beni arayarak, kız arkadaşınla restoranın ortasında, ardından mutfakta, Hollywood filmlerini aratmayacak bir kavga ettikten sonra iyice zıvanadan çıktığını söylüyor.” Bu sefer Drew’un sesi gerçekten düşünceli geliyordu. “Senin için endişelenmeli miyim?”

Drew onunla iki kadın gibi dertleşmeye niyetliyse Nick kendini öldürürdü daha iyi. Ama yine de Drew’un sorusuna cevap verdi: “Büyütülecek bir şey yok. Sorun halloldu.”

“Onun için mi o zamandan beri çekilmez oldun ve mutfak personelinin canına okuyorsun?”

“Kahretsin! Çekilmez falan değilim.”

“Elbette değilsin.” Drew’un ses tonundan alay ettiği belliydi. “Belli oluyor. Yaşama sevinci ve mutluluk saçıyorsun.”

Nick'in bir anda kafası attı ve patladı. "Bu iş bundan sonra hep böyle mi olacak? Mutfaktan birinin en ufak bir sıkıntısı olduğunda, seni arayıp ağlayacaklar, sen de telefonda beni azarlayacaksın, öyle mi? O mutfağın şefi benim. Benimle ilgili bir problemleri olduğunda, bir zahmet bana gelecekler! Benim mutfağıma burnunu sokabileceğini sanma sakın!"

Drew da sinirlenmişti. "Kafanı kumdan çıkar, Nick! Senin işine karışmıyorum, sadece senin için endişeleniyorum, çünkü benim dostumsun."

Nick yumruğunu sıkı. "Kimse benim için endişelenmesin. Ben yetişkin bir adamım."

"Hıncını yanında çalışanlardan çıkaran ve kız arkadaşına restoranının mutfağında bağırıp çağıran bir yetişkin. Kahretsin, Nick, senin derdin ne?"

Tanıdığı herkesin hayatına karışmaya çalışmasından bıkmıştı, tek derdi buydu. "Başka söyleyeceğin bir şey var mı? Şarap teslimatımla ilgilenmem gerekiyor."

Drew Nick'in telefonu kapamaya çalışmasını umursamadan son derece sakın bir sesle sordu: "Bugün büyükanneye uğradın mı?"

"Efendim?" Nick bu soruya şaşırmıştı. "Büyükanneemin yanında ne işim var? Nereden çıktı bu soru şimdi?"

Drew'un iç çektiğini duydu. "Claire'in bugün ikinci bir yazı yayımladığından haberin yok mu?"

"Var, ama büyükanneemin bu konuyla ne alakası var?"

Arkadaşının sesi düşünceliydi. "Yani, ben Claire'in ne yazdığını merak edersin, o yüzden de büyükanneye gidersin diye düşünmüştüm. Sana yazıyı okuması için."

Nick bir anda mutfağının ortasında donup kaldı, güçlükle nefes aldığını hissetti. Telefondaki sessizlik gittikçe uzuyordu; duvardaki saatin sesi gittikçe daha fazla duyuluyordu.

Nick derin bir nefes aldı. "Biliyorsun."

Drew gayet sakın bir cevap verdi: "Elbette biliyorum Nick. Çok uzun zaman beraber çalıştık, ayrıca arkadaşız. Er ya da geç neden yemek tariflerini yazmadığını ya da depoda mal sayımını yapması için sürekli başkalarını görevlendirdiğini anlıyor in-

san.”

Nick, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Önce Mathieu, şimdi de Drew... Nick etrafındakilerin sırrını çoktan tahmin ettikleri gerçeğini sindirmeye çalıştı. Biraz öfkeyle, “Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu.

“Sen neden hiçbir şey söylemedin?”

Nick kızgınlıkla kafasını sallayıp bariz soğuk bir sesle cevap verdi. “Bilsen beni işe alır mıydın?”

“Nick, ben seni inanılmaz yetenekli bir aşçı olduğun için işe aldım.”

Nick dudaklarını ısırды, hâlâ gergindi. “Şimdi neden şu yatırımcıyla konuşamayacağımı anladın mı? Kim şarapların etiketlerini dahi okumaktan aciz bir mutfak şefiyle çalışmak ister ki?”

“Başlarım etiketlere! Sen sadece tadına bakarak bile şarabın hangi yıla ait olduğunu söyleyebilirsin ve bunu da bazı şarap uzmanlarından bile iyi yaparsın.”

“Ama...”

Drew sözünü kesti. “İki seçeneğin var. Ya kendini geliştirmeye çalışırsın ve okuma yazma öğrenirken sana yardımcı olacak bir uzman bulursun. Ya da yanında çalışanlara açılırsın ve böylelikle onlar sana destek olurken sen gerçek işine odaklanabilirsin. Yakalanmamak için ne kadar enerji sarf ettiğini biliyorum.” Derin bir iç çektikten sonra devam etti: “Ayrıca en azından Marah’nın çoktan bir şeylerden şüphelendiğine eminim. Gerçi sen onun lezbiyen olduğunu bile çakozlayamamıştın ama o beraber çalıştığı insanların anında ciğerini okuyor.”

“Eğer amacın beni yerin dibine geçirmekse böyle devam et bakalım.”

“Kimsenin seni yerin dibine geçirmek gibi bir derdi yok şapşal, merak etme hepimiz seni çok seviyoruz.”

“Duygusal kızlar gibi konuşmaya başladın.” Nick her şeye rağmen gülümsedi. “Ama sevdiğin kadın tarafından ayın muayyen günlerinde tampon alışverişi yapmakla görevlendiriliyorsan, bu sondan kaçamıyorsun anlaşılan. Tabii bir de onunla her dakika televizyonda acıklı filmler seyretmek zorunda kalıyor-

san.”

“Sevdiğin kadını, seks hayatınızı bütün mutfağın önünde gözler önüne seren göt herifin teki olmadığına nasıl ikna edeceksin, sen onu düşün esas” diye uyardı onu Drew. “Bu arada yazısının başlığı: Âşık Olunacak Yemekler.”

Nick cevap olarak sustu.

“Gerçekten onu mutfak personeliyle yatmakla mı suçladın?”

Nick heyecanla arkadaşının sözünü kesti: “Marah sana neler anlatıyor böyle? Orada bile değildi üstelik!”

“Bu bilgiyi Cal verdi. Mitch’ten de bir haftadır hayata küs olduğunu duydum. Psikolojik yardım hattı gibiyim, Nick! Belki de restorana direkt bir hat bağlatsam iyi olur, ne dersin?”

“Anlaşılan yanımda çalışanlarla ciddi konuşmanın zamanı gelmiş.”

“Çekilmez tavırların için onlardan özür de dilemelisin.”

Nick kısa bir an için düşündü ardından, “Olabilir” dedi. “Görelim bakalım.”

“Başlamışken Claire’den de özür dile bari. Sana âşık bile olsa, söylediklerin onu çok incitmiş olmalı.”

Boğazındaki yumru gittikçe daha da büyüyordu, Claire’e tüm bunları söyleyerek onu nasıl kırdığını hatırladıkça vicdandaki yük daha da ağırlaşıyordu. Yine de sinirli bir sesle sordu: “Bana âşık olduğunu kimden duyduğunu sorabilir miyim?”

“Kimseden duymama gerek yok” dedi Drew keyifle. “Yazısı her şeyi anlatıyor zaten!”

Nick kendini zorlayarak konuşmaya çalıştı. “Belki de gerçekten bana âşık olduğunu zannediyor. Ama Claire gibi bir kadının benim gibi bir adamla beraber olabileceğini düşünabiliyor musun? Okuma yazma bilmeyen biriyle?”

“Okuma yazma bilmenin veya bu durumda bilmemenin Claire’in umurunda dahi olmadığını düşünüyorum.”

Nick’in yüzü asıldı. “Şu anda belki böyle düşünüyor ama peki ya ileride...”

“Kahretsin, Nick, senin korkak olduğunu hiç düşünmemiştim açıkçası.”

Drew bir kelime daha etmeden telefonu kapattı.

Nick bir süre daha, karşidan meşgul sesi duyulana kadar telefonu kulağında tuttu.

Acaba Drew gerçekten haklı mıydı? Bir korkak gibi mı davranıyordu? İşler kızışınca kaçmayı mı seçmişti? Birden içini bir huzursuzluk kapladı, bugüne kadar bu duyguyu görmezden gelmeyi başarmıştı ama artık bunu başaramıyordu. Nick bir anda babasına benzediğini fark etti. Babası da problemlerini daima görmezden gelir, işler kızıştığında arkasına bakmadan kaçmayı seçerdi.

Düşünceli düşünceli elindeki telefona baktı. Çok uzun bir sürenin ardından bir numara çevirmeye karar verdi. "Nat, benim. Yardıma ihtiyacım var." Bir an duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Çünkü babamızın yaptığı hataları tekrarlamak ve işler her kızıştığında kaçmak istemiyorum."

Claire binbir güçlkle apartmanın kapısını açıp her seferinde kilidin içinde takılan anahtara usturuplu bir küfür salladı. Torbaları bir eline geçirmeye çalışırken, iki elma yere düşerek koridorda yuvarlandı. Claire'in sabrı tükenmek üzereydi, sinirli bir şekilde anahtarı güç kullanarak kilitten çıkarmayı başardı ve sokak kapısını ayağıyla iterek kapadı. Bu hareketi yüzünden evin duvarlarının titremesi ve çıkan sesin muhtemelen Kanada'dan duyulmuş olması, umurunda bile değildi. Eğer komşularından biri gürültü yüzünden şikâyet etmeye kalkarsa onu pişman ederdi. Şu anda önüne geleni parçalayacak gibi hissediyordu kendisini.

Sabırsızca anahtarlığında evin anahtarını bulmaya çalıştı. Koridoru geçerek evinin kapısına doğru ilerlerken birden gözü, kapının önünde paspasın üzerinde duran karton kutuya takıldı.

Bir anda kan beynine sıçradı. Gerçekten Edward buna cesaret edebilir miydi? Geçen gün yazı işlerine bir buket kırmızı gül yolladığında Claire öfkeyle telefona sarılmıştı. Anne babasının ve Edward'ın onu taciz etmelerinden bıkip usanmıştı. Gerçi o telefon konuşmasından sonra Edward, Claire'in, onunla ev-

lenmek yerine bir fareyle dahi evlenmeyi tercih ettiğini çoktan anlamış olmalıydı. Claire, Edward ve kendini beğenmiş tavırları hakkında ne düşündüğünü son derece açık bir şekilde ifade etmişti. Ayrıca onu sevmediğini de net bir dille anlatmıştı. Anne babasına da aynı şeyi tekrarlamıştı. Onlara, başka bir adamı sevdiğini, bir cüzzamlı gibi davrandıkları o adamın bunu aslında hiç hak etmediği anlatmıştı.

O zamandan beri anne babasından hiç ses çıkmamıştı. Şimdilik.

Kapısının önündeki paketi görünce acaba korktuğum şey mi diye düşündü. Eğer paket gerçekten Edward'dan çıkarsa, hiç vakit kaybetmeden bugün bir uçağa atlayıp Londra'ya gider ve onu soğukkanlılıkla gebertirdi. Bu fikir bayağı hoşuna gitmişti.

Claire elindekileri içeri koyduktan sonra koridorda yere düşen elmaları topladı ve eğilerek kapının önündeki karton kutuyu aldı. Kutuyu mutfak masasının üzerine bırakıp biraz tereddüt ederek inceledi. Üzerinde gönderenin adı yazmıyordu ama o hâlâ Edward'dan geldiğinden şüpheleniyordu. Aslında paketi direkt çöpe atması gerekirdi ama merakına yenildi. Kutuyu açmaya başladı, içinde şeffaf kâğıda sarılmış pembe şeker hamuruyla süslenmiş bir cupcake olduğunu görünce çok şaşırdı. Şaşkınlıkla paketi kurcalarken içinde beyaz bir zarf olduğunu fark etti. Zarfın içinden ufak bir kâğıt parçası çıktı.

Nottaki yazının bir çocuğun elinden çıktığını sanabilirdi insan, çünkü harfler kargacık burgacık ve okunaksızdı.

Tadını çıkar. Nick

Claire yutkundu.

Düşünceli bir şekilde bir sandalyeye çöktü, aldıklarını buzdolabına yerleştirmeyi tamamen unutmuş, şaşkın gözlerle bir elindeki cupcake'e bir de büyük olasılıkla Nick'in elinden çıkan nota bakıyordu. Acaba ona ne anlatmak istiyordu? Bir haftadır ondan bir kelime dahi duymamıştı. Şimdi birdenbire üzerinde tadını çıkar yazan bir notla cupcake yolluyordu. Kafasını sallayarak arkasına yaslandı, duyguları altüst olmuştu.

Bir yandan ona çok kızgındı, onu öldürmek istiyordu; çünkü onu çok kırmış, inanılmaz şeyler söylemişti. Öte yandan o

şapşalı gerçekten çok özlemişti. Omuzlarını silkip *cupcake*'i ağzına götürerek kocaman bir ısıklık aldı.

Birkaç saat sonra, duştan yeni çıkmıştı ki kapının çaldığını duydu. Üzerinde bornoz, kafasında bir havluyla kapıyı açtığında, ona kahverengi kâğıt bir torba uzatan kurye ile burun buruna geldi.

“Claire Parker-Wickham?”

Başını sallayıp kuryenin tek kelime etmeden ona uzattığı torbayı aldı.

“İyi akşamlar.” Adam başıyla selam vererek uzaklaştı, Claire elinde paketle kapıda öylece kaldı.

Claire ancak paketten gelen yemek kokularını fark edince kendine gelip kapıyı kapatabildi. Paketten içinde biberiye ile kızartılmış kırıtlar olan bir ıstakoz çorbası çıktı. Bu pakette de içinde küçük bir not olan bir zarf vardı.

Bu not da aynı kargacık burgacık harflerle yazılmıştı: Çünkü akşamları hep aç olursun. Nick

Claire tırnaklarını kemirerek önünde duran ve inanılmaz güzel kokusuyla karnının guruldamasına sebep olan çorbaya bakakaldı.

Tanrı aşkına, Nick'in amacı neydi?

Eline cep telefonunu alıp onu aramamak için kendini zor tuttu. Çünkü onu araması onu affettiği anlamına gelecekti. Ve henüz buna hazır değildi. Her şeye rağmen çorbayı son damlasına kadar içti. Sadece bir şapşal tarafından pişirildi diye bu kadar lezzetli bir çorbayı çöpe atmak çok büyük aptallık olurdu.

Ertesi sabah kapısında yeni bir paket bulduğunda artık şaşırmadı. Nick'in amacının ne olduğunu merak ediyordu, ama en çok paketin içinde ne olduğunu ve hatta en çok notta ne yazdığını merak ediyordu. Sabırsızlıkla paketi açtı. Paketten bir kutu hâlâ sıcak pankek ve ayrı bir kutunun içinde de taze meyve salatası çıktı. Nick'in amacı onu şişmanlatmak olabilir miydi?

İşe gitmeden bir şeylere. Nick

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Mis gibi tereyağı kokan pankeklerden ikisini meyve salatasıyla beraber bir tabağa koyup midesine indirdi. Adam aptalın teki olabilirdi ama ger-

çekten bir Tanrı gibi yemek yapıyordu.

Yazı işlerinde, her dakika Nick'i veya notlar eşliğinde yol-ladığı yemekleri düşünmemeye çalışarak kendini işine verme-ye çabaladı. Ama saat tam birde bir kurye odasının kapısını ça-lıp ona yeni bir paket teslim edince, bu o kadar da kolay olma-dı. Maalesef Claire tam da içinde, karidesli safranlı sosta pişmiş tagliatelle olan paketini açtığı sırada Vicky kafasını içeri uzattı.

"Köşedeki Kore lokantasında öğle yemeği yemeğe ne der-sin?"

Claire tereddütle mırıldandı: "Evet, tabii neden olmasın."

Vicky dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi çantasını ofisteki kanepeye fırlattı ve paketin yanında duran çatalı alarak son derece sulu ve lezzetli gözüken karideslerden birini ağzına attı. Yemeği beğendiğini söylemesine hiç gerek yoktu, çünkü yerken çıkardığı inlemeye benzer sestten ve ağzını şapırdatma-sından bu gayet iyi anlaşılıyordu.

"Tanrım, bu çok lezzetli! Neden bana da ısmarlamadın?"

Claire Vicky'nin sitemkâr tonunu duymazlıktan gelerek açıkladı: "Bunu ben ısmarlamadım. İsmi lazım değil birileri dün akşamüstünden beri bana yiyecek bir şeyler yollayıp duruyor."

Vicky bir yandan ağzındaki yemeği çiğnerken bir yandan da başını salladı. "Seks tanrısı işi biliyor desene."

"Nasıl?"

"Şöyle..." Vicky sonunda ağzındaki lokmayı bitirmeyi ba-şardı. "Şu İngiliz herifin gülleri sen daha onu telefonda yerin di-bine batırmadan çöpü boylamıştı. Ama iyi bir yemeğe hayır di-yemeyeceğini herkes biliyor. Yani bu durumda Nick'in planı çok daha akıllıca."

Tanrım bu kulağa nasıl geliyordu? Sanki oburun tekiydi! "Burada önemli olan paketin içeriğinden çok yollayanın tar-zı, Vicky. Edward bana bir çikolata fabrikası satın alsa da kıcına tekme-yi basardım. Oysa Nick..." Bir an için duraksadı ve alçak sesle ekledi: "Oysa Nick söz konusu olunca bunu yapmam im-kânsız."

"Madem öyle, Nick'in kıcına tekme-yi basma."

Claire üzgün bakışlarla Vicky'ye baktı ve "Eğer unuttuy-

san hatırlatayım: Ben onu terk etmedim, o beni terk etti!" dedi.

"Ve anlaşılan şu anda seni geri kazanmak için uğraşıyor. Adam resmen kendini paralıyor."

Evet, adam kafasını karıştırmak için gerçekten çok uğraşıyordu.

Claire, Vicky'den kurtulamayacağını anlayınca makarnasını onunla paylaştı ve o ofisini terk edene kadar sabırla bekledi. O çıktıktan sonra paketten çıkan gelen zarfın içindeki notu çıkardı.

Yazın için çok teşekkür ederim. Nick

Ağzı açık kalmıştı? Bu kadarcık mıydı? Nick ona, ilk yazısını tekzip ettiği ve onun yemeklerini överek neredeyse göklere çıkardığı için teşekkür mü ediyordu? Günlerdir iş arkadaşları, Nick O'Reilly'yi gerçekten yemeklerini beğendiği için mi yoksa aşçının kendisine âşık olduğu için mi övdüğü konusunda onu sıkıştırıp duruyorlardı. Anlaşılan ona karşı yoğun duygular beslediğinin herkes farkındaydı. Hatta kendini aşarak yazısında aralarındaki bahisten de bahsetmişti. Şu anda da Mathieu Raymond ile yaptığı röportaj üzerinde çalışıyor; iki de bir Nick'ten bahsetmemek için kendisini gerçekten kontrol etmesi gerekiyordu. Anlaşılan tüm Boston onun Nick O'Reilly'ye âşık olduğunun farkındaydı. Peki karşılığında o ne yapmıştı?

Ona safran soslu, karidesli, sefil bir tagliatelle ile beraber resmi bir teşekkür notu yollamıştı!

Claire o kadar sinirlenmişti ki makarna midesine oturmuştu.

Erkekler gerçekten adam olmazdı. Hiçbiri! Ona kalsa hepsini bir çuvala atıp bir sopayla bir temiz pataklamak gerekiyordu. Sapanın kime denk geldiğinin hiç önemi yoktu, nasıl olsa hepsi hak ediyordu. Artık hiç şüphesi kalmamıştı, Nick O'Reilly'nin adını dahi duymak istemiyordu.

Eve döndüğünde kapıda onu bekleyen bir paket olmadığını görünce morali daha da bozuldu. O kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki gözlerinin dolmasına engel olamadı. Kapıyı açarken bir yandan da içinden Nick'e aklına gelen en ağır küfürleri ediyordu. Mutfak masasının üzerindeki pastayı fark

ettiğinde hâlâ Nick'e saydırmakla meşguldü. Korkudan neredeyse elindeki anahtarları düşürecekti.

Heyecanla masaya yaklaştı ve kalp şeklindeki çikolatalı pastayı inceleyip yanında duran zarfı kaptı. Elleri o kadar çok titriyordu ki içindeki notu çıkarmayı güçlükle başardı.

Tüm kalbimle özür dilerim. Sevgiyle Nick. Not: Seni özleyorum.

Kargacık burgacık yazıyı görünce birden kalbini bir sıcaklık sardı. Pasta o kadar lezzetliydi ki... Onu Nick'le paylaşabilmek için neler vermezdi.

Marah artık sırrını biliyordu.

Nick, en azından işletme müdürünün, okuma güçlüğünden haberdar olmasının yükünü ne kadar hafifleteceğini önceden rüyasında görse inanamazdı. Herhalde Marah'ya açılmak bugüne kadar yaptığı en iyi işti, çünkü zaten kadın o kadar soğukkanlıydı ki olayı hiç büyütmedi. Ayrıca bir saniye için bile ona acımaya veya hassas davranmaya tenezzül etmedi. Onun yerine teslimatlar, siparişler geldiğinde ya da evrak işi olduğunda yardımına koşmakla yetindi.

Nick en azından sos şefi Cal'i de bilgilendirmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama Roma da bir günde inşa edilmemişti neticede.

Knight's'ın son derece zengin barında oturmuş, Marah ile gelecek haftanın siparişlerinin üzerinden geçerlerken, restoranın kapısı açıldı ve içeriye bir kurye daldı. Normalde kurye Nick'in dikkatini çekmezdi, çünkü restorana sürekli çeşitli paketler geliyordu. Ama bu seferki kurye elindeki teslimat formuna o kadar hayretle bakıyordu ki Nick onun elindeki pakete merakla baktı.

"Hımm... sanırım ortada bir yanlışlık var..." Kurye kaşlarını havaya kaldırarak etrafına bakındı. "Burada paketi bir... bir seks tanrısına teslim etmem gerektiği yazıyor."

Nick şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Nasıl?"

"Şey, evet." Kurye şaşkınlıkla omuz silkti. "Evet, evet gayet net bir şekilde yazıyor. Seks tanrısı."

Nick'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ben en iyisi...”

Nick şaşkın kuryenin sözünü, “Tamam, tamam” diyerek kesti ve aceleyle elindeki paketi aldı. Teslimat formunu imzalamayı Marah’ya bıraktı. Yalnız kalmak için çabucak arkadaki odaya geçti. Orada telaşla paketi açtı. Anında burnuna son derece leziz bir kek kokusu geldi. Bu sefer şaşıрма sırası ondaydı. Paketin içinde zarfı aradı.

Claire’in yolladığı ufacık notta yazarları tek başına çözmesi sonsuza dek sürebilirdi. Ne de olsa o notlarını yazarken Nat ona yardım etmiş, söylediğı cümleleri onun için önceden kâğıda dökmüş ve fotoğraflarını ona yollamıştı. Nick, Nat’ın yazdıklarını bire bir kopyalamaya çalışırken kendisini tam bir budala gibi hissetmişti. Şimdi Claire’in ona yazdıklarını nasıl okuyacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Kafasında bu düşüncelerle notu açtığı anda kendini tutamarak güldü.

Kâğıtta hiçbir şey yazmıyordu. Sadece kocaman bir kalp vardı.

Nick masanın kenarına çökerek bir süre nottaki kalbi inceledi, ardından bakışlarını Claire’in yolladığı keke çevirdi. Bademli kek olduğuna şüphe yoktu. Çok düşünmeden eline telefonu alıp büyükannesini aradı.

“N’aber, büyükanne? Bana söylemek istediğın bir şey var mı? Yani hani şu bademli kekinle ilgili?”

Büyükannesi bu soruyu bekliyormuşçasına hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. “Peki senin bana büyüleyici kız arkadaşınla ilgili söylemek istediğın bir şey var mı?”

“Tarifi kilit altında sakladığını zannediyordum.” Bunu kızgın bir sesle söylemeye çalışmıştı ama pek başarılı olduğı söylenemezdi. Kendini tutamamaya sürekli sırtıyordu. “Ben bile içinde ne olduğunu tam olarak bilmiyorum!”

“Evet çünkü sen, son derece nazik bir şekilde benden yardım isteyen o son derece tatlı kadın değilsin de ondan. Umarım ona hak ettiğı gibi düzgün davranmayı başırırsın.”

“Hiç şüphemiz olmasın, efendim.” Nick büyükannesine

söz vererek telefonu kapattı.

Kek çok cazip kokuyordu; Nick o saate kadar doğru dürüst bir şey yememişti ama keki Claire olmadan, yalnız başına yeme fikri de çok hoşuna gitmiyordu doğrusu. Keki olduğu gibi masanın üzerinde bırakarak kaskını kapıp gazeteye gitmeye karar verdi. Yani Claire'e.

Ama o kadar uzağa gitmesine gerek kalmadı. Park yerinde Claire motoruna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde onu bekliyordu.

Nick bir an duraksadı, onu karşısında görünce çok şaşırmıştı. Ama hemen toparlanıp ona doğru ilerlemeye başladı.

"Seks tanrısı mı?" Şaşkınlıkla sordu: "Gerçekten paketin üzerine seks tanrısı mı yazdın?"

Claire son derece sakın bir şekilde cevap verdi. "Paketi doğru kişinin aldığından emin olmalıydım."

Nick sırtarak Claire'in gözlerinin içine baktı. "Bana seks tanrısı demen hoşuma gidiyor, ne yalan söyleyeyim."

"Nedense buna hiç şaşırmadım." Claire de Nick'in gözlerinin içine bakarak alaycı bir ses tonuyla sordu: "Son günlerde beni semirtmeye mi karar verdin, Nick? Gerçi bana yolladığın her şey inanılmaz lezzetliydi ama böyle devam ederse yakında kesin patlarım."

Hayır, ona hiç de yakında patlayacak gibi bir hali olmadığını ve harika gözüktüğünü söylemeyecekti. Onun yerine son derece ciddi bir tavır takınarak konuşmaya başladı: "Kendimi affettirmeye çalışıyordum. Sana çok kötü davrandım ve istemeden seni üzecek şeyler söyledim."

Claire çoğu zaman olduğu gibi sakın kalarak sordu: "Yani amacın sadece beni yatağa atmak değildi?"

"Kahretsin, Claire!" Kısık bir sesle cevap verdi, acı çektiği her halinden belliydi: "Elbette hayır. İlişkimiz sadece bundan ibaret değildi. Sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Evet, ama bunu senin ağzından duymak istiyorum." Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Biz kadınlar bazen duygularımızın karşılık bulup bulmadığını duymak isteriz."

"Elbette karşılık buluyorlar." Nick derin bir nefes aldı: "Be-

nim için gerçekten büyükannemin bademli kekinden mi pişirdin?”

Claire düşünceli düşünceli başını salladı. “Sen sürekli benim için yemek pişirdiğin için artık yemek pişirme sırasının bana geldiğini düşündüm.” Dudaklarını ısırp biraz çekinerek ekledi: “Bana yolladığın notlar gerçekten çok güzeldi, Nick. Ben de yaptıklarım için senden özür dilerim. Bunu bilmeni istiyorum.”

Nick anında kafasını salladı. “Senin hiçbir şey için özür dilemen gerekmiyor. Senin hiçbir suçun yok...”

“Evet, ama annemler sana çok kaba davrandılar.” Claire çekinerek ona doğru bir adım attı. Sağ elini Nick’in göğüs kafesine koydu. “Nick senden utanmadığımı bilmeni istiyorum. Kesinlikle utanmıyorum. Hatta tam tersi. Annemlerin ne düşündüğü ya da ne söylediği beni hiç ilgilendirmiyor. Beni sadece sen ilgilendiriyorsun. Seni çok özledim.”

Nick hiçbir şey söylemeden elini Claire’in yanağına koydu. Kalbi çılgınca atmaya başlamıştı, boğazı kuruyordu. Kafasını öne eğerek alnını Claire’in alnına dayadı. “O zaman çok rahatladım. Demek sadece ben öyle hissetmiyorum. Akşamları uyanıp senin horlamayı duymayınca delirecek gibi oluyordum.” Claire omzuna hafif bir yumruk atınca kendini tutamayarak gülümsedi.

“Ciddi olamaz mısın sen?” diye söylendi Claire, ama kollarını Nick’in beline dolamayı da ihmal etmedi.

Nick, Claire’in yüzünü avuçlarının arasına aldı, yüzünü daha iyi görebilmek için kafasını hafifçe geriye attı ve kısık sesle fısıldadı: “Seni seviyorum, Claire. Ve bunu sadece seni yatağa atmak için söylemiyorum.”

Claire’in yüzünü bir gülümseme kapladı. Nick, Claire’in bu durumdan bayağı zevk aldığını görebiliyordu. “Nasıl yani barışmak için benimle sevişmeyi düşünmüyor musun?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

Claire’in gülüşü Nick’in kalbini ısıttı.

“Ah, Nick!” Claire de fısıldıyordu: “Ben de seni seviyorum.”

Nick mutluluktan adeta havaya uçacak gibi hissetti. “Be-

nimle içeri gelmek ister misin? Silip süpürülmesi gereken bir bademli kek bekliyor bizi.”

Claire’in yüzü aydınlandı. “Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.”

“**E**ditör aradı.” Claire kapıdan girdiğinde Nick’in sesi evin içinde yankılandı. “Son tarifimi muhteşem diye adlandırdı. Ah! Seviyorum bu kadını.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.” Claire’in sesi de aynı şekilde tüm evin içinde yankılandı. Elindeki torbayı manalı bir şekilde havaya kaldırarak ekledi, “O zaman bir daha eve dönerken sana makaron almak için Liz’e uğramama gerek kalmadı. Yeni sevgilin düşünsün artık.”

Nick hafifçe arkasını dönerek omzunun üstünden Claire’e sırtıttı. Söylediklerinden etkilenmiş benzemiyordu. “Benim aşkım tamamen platonik, sevgilim. Tamamen platonik!”

Claire gözlerini devirdi, üzerindeki ceketi çıkararak Nick’in dairesinin orta yerinde duran sandalyenin üzerine attı. Ortalıktaki karmaşanın sebebi bayağı maceralı geçen taşınma süreciydi. Orası artık sadece Nick’in dairesi değildi, Claire bu eve taşınalı birkaç hafta olmuştu. Buranın onun da evi olduğu fikrine bir an evvel alışsa iyi olurdu. Claire birlikte yaşamaya kimin evinde başlayacaklarına karar vermek için yazı tura atıklarında kaybedince biraz bozulmuştu. Aslında Nick’in dairesi onunkine göre daha büyük olduğu için belki de bu evi seçmek başından beri daha mantıklıydı ama Claire bazen eski, güzel ama en önemlisi derli toplu evini özliyordu. Erkekler etraflarında sevimli çerçeveler olmasını, kanepenin yastıklarının duvarın rengiyle uyumlu olup olmadığını ya da keyif banyosu sırasında kokulu mumların onlara eşlik edip etmediğini pek umursamıyorlardı. Şu anda her ikisinin de takvimi yeni projelerle dolu olduğu için ne yazık ki Claire’in bu bekâr evini keyif-

li bir sığınağa çevirmeye fırsatı olmamıştı, ama kokulu mumlar ve duvar boyası alışveriş listesinin en üst sırasındaydı. Nick'in itirazları onu kesinlikle yıldırmayacaktı. Ne de olsa büyüklük göstererek oturma alanlarının hatırı sayılır bir bölümünü işgal eden boks torbasının kalmasına razı olmuştu. Elbette boks torbasını döverken onu izlemekten ne kadar çok zevk aldığını Nick'e itiraf etmeye gerek duymamıştı. Adam zaten kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyordu.

Ama anlaşılan boks torbası öyle ya da böyle kısa süre içinde evi terk etmek zorunda kalacaktı. Bunu Nick'e nasıl söyleyeceği konusunda Claire'in hiçbir fikri yoktu. Kendisi bile bu konuda ne düşünmesi gerektiğinden tam emin değildi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi nispeten sakin masanın üzerindeki mektup yığınının göz attı. Mathieu Raymond ile yaptığı ödüllü röportaj sayesinde *Foods and Lifestyle* dergisinin editörlüğüne terfi ettiğinden beri özellikle restoran açılışları için davetler adeta yağıyordu. Oysa onu ilgilendiren tek restoran açılışı, önümüzdeki hafta *Bonfire* ismiyle yeniden açılacak olan *Knight's*'ın açılışıydı. Muhtemelen Nick'ten bile daha heyecanlıydı.

Nick geçen ayların tüm hengamesini oldukça sakin karşılamıştı. Şu anda da gayet sakin bir şekilde ocağın başına geçmişti; anlaşılan onun için stres sadece bir kelimedenden ibaretti. Claire, bugün öğrendiklerimi duyunca da sükûnetini koruyabilecek mi acaba diye düşündü ve kendi kendine muzipçe gülmüseddi.

Üzerinde her ikisinin de ismi olan bir zarfı açarken Nick'e doğru seslendi: "Restoranda her şey yolunda mı diye bakmayacak mıydın? Yeni bardakların bugün geleceğini sanıyordum."

Nick gayet sakin bir şekilde cevap verdi. "O konuyla Marah ilgilenebilir. Ben bugün sevgilimi bir İrlanda yahnisi ile şımartmayı ve yarın bizi bekleyen felaketten önce onunla son defa keyifli vakit geçirmeyi planlıyorum."

Claire bir yandan elindeki mektuba göz gezdirirken bir yandan da cevap verdi: "Anneleri bu kadar çok sevmen yüreğimi ısıtıyor."

Nick'in sesindeki alayı duymazdan gelmek imkânsızdı. "Baban idare eder. En azından sarhoşken. Annen de gayet sevimli ama belki ona bana her seferinde küçük kızına tecavüz ediyordum gibi bakmamasını söyleyebilirsin. Hangimizin daha kirli fantezileri olduğunu bilse eminim kalp krizi geçirirdi."

Claire gülerken Nick'e, daha doğrusu geniş sırtına göz kırptı: "Senden hoşlanıyorlar Nick, sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Evet, ama yine de yarın geldiklerinde bir otelde kalacakları için Tanrı'ya şükrediyorum. Ne kadar doyumsuz olduğuna şahit olsa annen kim bilir neler düşünürdü."

Claire gayet soğuk bir sesle, "O yüzden mi geçen yılbaşı yanimda adeta bir ceset gibi yattın?" diye sordu. Altı ay önce çıkışları seyahati gülümseyerek hatırladı. Noel'i büyükanne ve Natalie ile beraber geçirdikten sonra Nick'le Londra'ya uçmuşlardı. Anne babasının ilk başlarda Nick'e mesafeli davranmaları dışında her şey çok güzeldi. Yeni yıla Nick'le beraber, doğduğu ülkede girmek bayağı romantik olmuştu.

Nick, Claire'e doğru döndü, sanki McDonald's'ta elmalı tatlıları kızartmaya mahkûm edilmiş gibi bir surat ifadesi vardı. "Ne de olsa annenlerin evinde uyuyorduk, Claire! Akşamları benim ismimi haykırdığını duyduklarını bildiğim halde sabah önümde içinde sosis olan bir tabak varken gözlerinin içine nasıl bakardım?"

Suratındaki ifade o kadar komikti ki Claire gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Bunun neresi bu kadar komik anlayamıyorum." Kafasını bu durumu onaylamadığını göstermek için iki tarafa salladı, ona doğru yaklaşarak elindeki mektubu alıp onu kendine doğru çekti. Neredeyse bir yılı aşkın süredir beraber olmalarına rağmen hala Nick ona her dokunduğunda Claire'in kalbi heyecanla atmaya başlıyor, vücudunun her yerinden bir sıcaklık fışkırıyordu. Bazen bir bakışı bile Claire'i altüst etmeye yetiyordu. Nick neredeyse inleyerek söylendi: "Beş gün boyunca sana dokunamadığım için korkunç acılar çektim."

Claire sanki onun için üzülyormuş gibi dudak büktü, Nick'in saçlarını okşayıp kendini onun kollarına bıraktı. "Koskoca beş gün boyunca mı? Zavallı, zavallı sevgilim..."

"Hı hı." Mavi gözleri hevesle parlıyordu. "Benim için ne kadar çok üzülyorsun?"

"Kesinlikle İrlanda yahninden vazgeçecek kadar değil."

"İtiraf et sadece muhteşem yemek pişirdiğim için benimle berabersin!"

"Aynen öyle." Şefkatle yanağını okşadı. "Hatta sırf bu yüzden ara sıra bana asılmana razı oluyorum, öyle değil mi, Nick?" Nick'in kollarının arasından çıkmadan arkasını döndü. Nick ensesine bir öpücük kondurdu. "Yapacak çok işim var!"

"Hepsi bekleyebilir." Nick bunu adeta emir veren bir sesle söyledi ve Claire'in ağzını açmasına fırsat vermeden onu üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar soyduktan sonra yatağa doğru çekti. Kendisi de üzerindeki kıyafetlerden kurtulmaya başladı.

Claire önce formalite icabı itiraz ediyormuş gibi yapsa da bir süre sonra pes ederek Nick'in soyunmasını seyretmeye başladı. Bunu yaparken o kadar çok sırtımasa Nick bir ihtimal onunla gündüz gözüyle sevişmek yerine işlerini yapmayı tercih ettiğine inanabilirdi. Kısa bir süre sonra Nick, Claire'in aynı yatakta yattıkları zaman nasıl zevkten onun ismini haykırdığını ispatladı.

Sevişmelerinin ardından Claire Nick'e sarılmış, bir bacağına onun üzerine atmış, kafasını omzuna koymuştu. Nick'e iyice sokularak kokusunu içine çekti ve kulağını göğsüne dayayarak ona huzur veren kalp atışlarını dinlemeye başladı. Nick de bir koluyla Claire'i kavradı, boşta kalan eliyle de Claire'in kolunu hafifçe okşayarak yuvarlaklar çizmeye başladı.

Claire hayatından son derece memnundu, mırıldanarak: "Yahninin çoktan dibi tutmuştur" dedi.

"O zaman biz de pizza ısmarlarız." Nick'in sesi uykuluydu. "Salamlı ve iki kat peynirli."

Claire gülerек yanağını Nick'in omzuna biraz daha gömüdü. "Anlaştık."

“Ama senin telefon edip ısmarlaman gerekiyor. Ben yorgunluktan bitik vaziyetteyim.” Bunu söylerken elini Claire’in poposuna koymayı ihmal etmedi.

Claire “Tamam” dedi ama ayağa kalkmak yerine Nick’e daha da sokuldu. Yoğun iş gününün stresi, bir otel işletmecisiyle yaptığı sabrını zorlayan röportaj, beraber yazdıkları yemek kitabına girecek son tarifleri gözden geçirdiği uykusuz geçen gecenin yorgunluğu, hepsi bir anda unutulmuştu. Şu anda tek yapmak istediği Nick’in kolları arasında yatmak ve sonraki gün anne babasının Boston’a ayak basmasıyla başlayacak kâbusu bir süre için de olsa unutmaktı. Niyeti baş başa son saatlerinin tadını çıkarmaktı, aslında pek başbaşa sayılmazlardı ama neyse.

Bu düşünceleri kafasından atıp merakla sordu: “Sue yeni tarifi hakkında ne dedi?”

Nick göğüs kafesini titreterek inledi. “Sen gerçekten ciddi misin, sevgilim? Ben hâlâ yaşadığım orgazmın etkilerini ayak uçlarıma kadar hissediyorum ve sen editörümüz hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

Claire, Nick’in köprücük kemiğine bir öpücük kondurup masum bir sesle cevap verdi: “Ama onu sevdiğini düşünüyordum.”

“Hiç merak etme.” Yorgunlukla esnedi. “Kalbim sadece sana ait. Ve Liz’in yaptığı muhteşem makaronlara. Eğer mümkün olsaydı o makaronlarla evlenir, hatta onlarla çocuk yapardım.”

Claire gülerken neredeyse boğulacaktı. “İçim rahatladı doğrusu.”

“Senin bu rahatlığına hayranım, Claire.” Nick, Claire’in yüzüne düşen bir saç tutamını geriye doğru itip alına bir öpücük kondurdu. “Muhtemelen başka kadınlar sevgililerinin bir tatlı ile evlenip, üreme planlarını bu kadar soğukkanlı karşılayamazlardı. Seni en içten dileklerle düğünüme davet ediyorum.”

“Delisin sen.” Claire gülerken Nick’e baktı: “Düğün demişken... Brooke ve Andrew’un davetiyesi gelmiş bugün.”

“Demek sonunda bir tarihe karar verebilmişler.” Kendini tutamayarak ekledi: “Zavallı arkadaşım.”

“Tanrım, Nick gerçekten çok romantiksin.” Claire cilde-

li bir şekilde iç geçirdi. “Gerçek bir masal prensi, adeta kitaplardan fırlamış. Ne yaptım da bunu hak ettim?”

“İnan ben de bilmiyorum. Başka bir kadın beni senin burunun dibinden çalmadığı için şanslısın.”

Claire gözlerini devirdi. “Evet, şansımıza ben de bir türlü inanamıyorum.”

Nick yumuşak hareketlerle Claire’in poposunu okşamaya başladı. “Makaronlar teklifimi kabul etmezse biz ikimiz evleniriz ve dünyaya küçük O’Reilly’ler getiririz, tatlım.”

“Aha! Bu dünyanın en güzel ilanı aşkı değil de nedir?”

Nick, Claire’i kendine doğru çekerek yatak örtüsünün ucunu yakaladı ve miskin hareketlerle üzerlerini örtmeye çalıştı. “Ben ciddiyim Claire. Hiç düşünmeden seninle evlenirim. Seni hamile bırakmayı ne kadar istediğimi söylememe bile gerek yok.”

“Gerçekten mi?”

Nick uykulu bir sesle cevap verdi. “Senin için ne kadar deli olduğumu bilmiyorsun sanki?”

Claire usulca Nick’i dinledi. “Deli demişken... Şu anda gerçekten çocuk sahibi olmayı mı konuşuyoruz biz?”

Nick omuzlarını silkerek Claire’e daha da sokuldu. “Neden olmasın? Bir ara bunu düşünmeye başlayabiliriz.”

Claire gülerek başını kaldırdı, Nick’in keyiften gevşemiş yüzünü inceleyip altdudağını ısırды. “Bir ara dediğin aşağı yukarı yedi ay içinde oluyor.”

Nick esnedi, Claire’in verdiği ipucunu tam anlayamadığı her halinden belliydi. “Sen bilirsin. Yedi ay sonra kursum bitiyor nasıl olsa, belki biraz daha rahatlamış oluruz. Yedi ay sonra bebek konusunu yeniden düşünelim o zaman.”

Claire Nick’i hafifçe çimdikledi. “Korkarım düşünmek için biraz geç kaldık.”

“Hı?” Nick boş gözlerle Claire’e baktı. “Ne demek istiyorsun, tatlım?”

“Demek istiyorum ki” dedi Claire kelimelerin üzerine basa basa: “Bugün doktora gittim ve artık benim de bir anne-bebek aşısı karnem var.”

“Ne?”

Claire, Nick’in ağzının açık kalmasını ve ona bakarken göz-bebeklerinin kocaman olmasını bir yere kadar eğlenceli bulmuştu. Ama arı sokmuş gibi can havliyle sıçrayarak yatakta doğrulmasını o kadar da eğlenceli bulmadı.

“Sen hamilesin, öyle mi?”

Claire sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başını salladı, ki neticede öyleydi. “Yedi haftalık.”

“Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

Claire gayet sakin bir şekilde arkasındaki yastığı düzeltip geriye yaslandı. Nick’in gözlerinin içine bakarak, “Sana yemek-te söyleyebilirdim ama kendini tutamayarak üzerime atladın” dedi.

Nick’in benzi attı. “Tanrım! Biraz evvel seviştik!”

“Aslına bakarsan hamile kalmak için de sevişmek şart” diye hatırlattı Claire ve yatağın içine gömüldü.

Nick karaya vurmuş bir balık gibi ağzını açıp kapayarak nefes almaya çalıştı ve kekeleyerek: “Ama... ama... bilseydim... bilseydim daha dikkatli olurdum!”

Claire burnundan soluyarak “Ne!” diye haykırdı. Bunu yaparken bir eliyle ağzını kapayarak kendini frenlemeye çalıştı.

“Evet! Bütün bu sarsılmalar bebek için iyi olmasa gerek!”

Claire belki de dehşetle bakan Nick’in suratına doğru kahkaha atmasa daha iyi olurdu ama kendini tutamadı. Biraz olsun gönlünü almak için Nick’in elini tutup sıktı. “Tanrım, çok şekersin!”

Nick itiraz etti: “Ben ciddiylim.”

“Kızımızın ya da oğlumuzun bu sarsılmalara bir itirazı olacağını sanmıyorum.” Artık kendini tutmaya çalışmıyor, sürekli gülümsüyordu.

Nick şüpheyle başını yana eğdi. “Emin misin?”

Claire başıyla onayladı ve sabırsızca sordu: “Ne diyorsun bu işe? Bebek olayına yani.”

Nick’in yüzündeki şüpheli ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. “Diyorum ki, iyi iş becermişim.”

Claire cevap olarak gözlerini devirdi.

Nick yaşadığı şoku çabuk atlatmış olacak ki otuz iki diş gülümseyerek Claire'e sokuldu ve elini Claire'in göbeğinin üstüne koydu. "İnanılmaz, bir bebek ha! Delireceğim sanırım!"

Claire çekinerek mırıldandı: "Sevindin yani?"

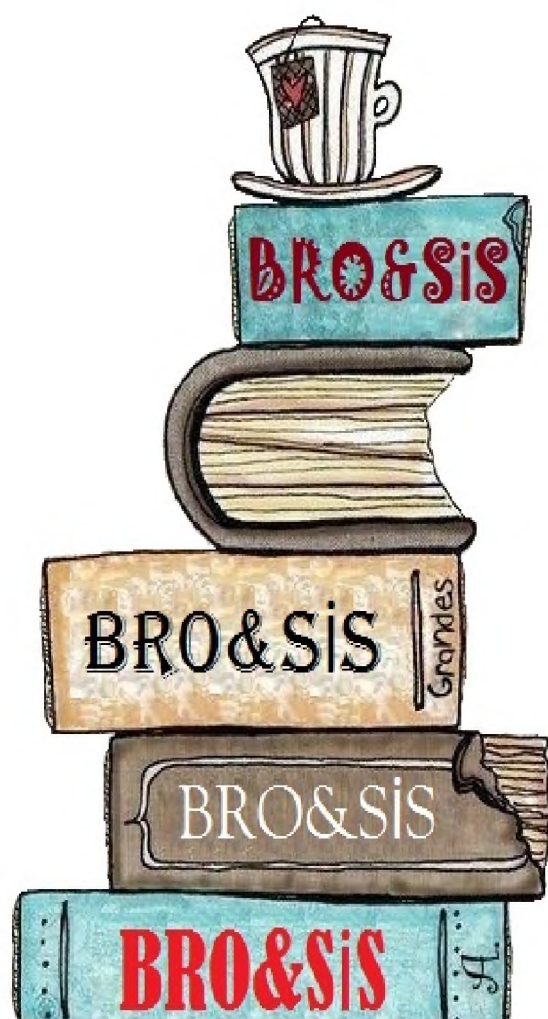
"Elbette, hem de nasıl!" Çılgınca başını salladı ve heyecanla söz verdi: "Şehrin en havalı bebeği olacak. Erkek olursa adını Rocky koymaya ne dersin?"

"Rocky mi?" Claire irkildi. "Katiyen olmaz! Sanırım ismini ben seçsem daha iyi olacak."

Nick'in sırtması iyiye işaret değildi. "Bir şartla."

Korkarak sordu: "Neymiş o?"

"Hamile olduğunu annene ben söyleyeceğim."

TEŞEKKÜR

Beni bu projemde yürekten destekleyen aileme ve arkadaşlarıma... Yeterince sık söylemiyorum ama hepinizi çok seviyorum. Gina, beraber hayata geçirdiğimiz sayısız yemek videosu için –ki onları hazırlarken ara sıra parmağımı kesmiş olsam da çok eğlendik– özel bir teşekkürü hak ediyor. Tüm okuyucularıma olumlu geri dönüşleriyle beni mutlu ederek yüzümü güldürdükleri için teşekkür etmek istiyorum. Copywrite Ajans'ın yorulmak bilmeyen çalışanlarına yürekten teşekkür ederim; Georg, Felix, Caterina, Lisa ve Vanessa harika bir ekipsiniz! Editörüm Bettina Steinhage'ye verimli beraberliğimiz ve dürüst yorumları için teşekkür ederim. Ve son olarak da Bastei Lübbe Yayınevi'ne bana sağladıkları, içinde kendimi her zaman çok mutlu hissettiğim muhteşem yayınevi atmosferi için bir kez daha teşekkürü bir borç bilirim.

Poppy J. Anderson için hikâye anlatmak her zaman bir tutkuydu, yazmaya henüz on iki yaşından başlayarak başladı. Üniversite eğitiminin ardından tüm cesaretini toplayarak yazdıklarını daha büyük kitlelerle paylaştı. Büyük çapta bir başarı elde etti. Yazmadığı ve yeni öyküler üzerinde düşünmediği zamanlarda dünyanın ücra köşelerine seyahat etmekten ya da köpekleri Anton ve Zipi ile oynamaktan büyük keyif alıyor.